

Giới thiệu Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!

Thể loại: Ngôn tình hắc bang, hiện đại, 1vs1, sủng, ngược tâm nhẹ, trinh thám, hài hước, HE...

* Phân đoạn ngắn một:

Một vị nữ sĩ quan cảnh sát nào đó ngồi xuống ghế cùng một đồng nghiệp nam, nhìn người đối diện nghiêm túc nói:

- Hoắc tổng, chúng tôi có một số việc muốn hỏi ngài, mong ngài hợp tác!

Vị Hoắc tổng vĩ đại lười biếng dựa lưng vào ghế, chân bắt chéo, ánh mắt lướt khắp người vị nữ cảnh sát. Sau đó thì gật gật đầu, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc:

- Em mặc cảnh phục rất đẹp!

Vị nữ cảnh sát...

* Phân đoạn ngắn hai:

Trong căn phòng bệnh VIP trắng toát, có một người đàn ông đang say giấc, mà đúng hơn là bị hôn mê. Tuy đôi mắt anh nhắm liền, cùng với vẻ mặt đã có phần nhợt nhạt... nhưng vẫn không thể làm mất đi vẻ anh tuấn vốn có.

Một người phụ nữ ngồi cạnh giường, trên khuôn mặt xinh đẹp lại mang một nỗi buồn vô tận. Người phụ nữ nắm lấy một tay của người đàn ông áp vào bụng bầu hơn tám tháng của cô, áp má lên lồng ngực săn chắc của người đàn ông, thủ thủ:

- Vì Triệt, anh mà còn không mau tỉnh lại thì em sẽ tìm một người ba khác cho con của anh cho anh xem...

Nói xong, một giọt nước mắt trong suốt của cô rơi xuống từ phé mắt của cô, lãnh dài...

Nam chính: Hoắc Vĩ Triệt; tà mị, phúc hắc, bá đạo, mặt dày,...

Nữ chính: Trịnh Diệp, thông minh sắc sảo, nhưng có đôi khi...ngây thơ, đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chuyển công tác

6h chiều, thủ đô xoa hoa lộng lẫy của nước Z đã thấp lên những ngọn đèn ne-on rực rỡ màu sắc.

Trên đường quốc lộ lớn nhất, những dòng xe cộ không ngừng tới lui, nhộn nhịp vô cùng...

Mọi thứ sẽ vẫn như bao ngày nếu như không có...

Tiếng còi xe cảnh sát hú còi inh ỏi vang vọng cả khu vực...

Trong dòng xe đông đúc, có hai chiếc xe đang lao đi với tốc độ kinh hoàng...

Chạy phía trước là một chiếc xe đen tối màu đang cố gắng lạng lách vượt qua những chiếc xe trước mặt...

Còn đuổi theo phía sau là một chiếc xe bình thường như bao chiếc xe khác màu bạc, nhưng khác biệt là trên nóc xe gắn thêm đèn hú tự động của cảnh sát!

Hai chiếc xe rượt đuổi sát sao làm cho đường phố trở nên hỗn loạn. Nhưng càng loạn hơn khi người trong chiếc xe phía trước không ngừng nã đạn vào chiếc xe cảnh sát phía sau...

Nhưng dưới cơn mưa đạn, chiếc xe cảnh sát không hề bị trúng viên đạn nào và cũng không ngừng lại mà chỉ kéo ra một khoảng cách xa hơn để tránh đạn...

Khi ra khỏi đường cao tốc, đến một đoạn đường khá ít xe, chiếc xe cảnh sát phía sau bỗng nhiên tăng tốc...kéo gần hơn khoảng cách với xe phía trước...

Đến một khoảng cách nhất định, từ bên trong xe cảnh sát bay ra một viên đạn và...rất chuẩn xác ghim vào bánh xe... Chiếc xe đang chạy với tốc độ cao

bất ngờ bị bẻ bánh...mất lái...đâm thẳng vào lề đường... Sau đó thì văng trở ra...lộn ngược mấy vòng rồi dừng lại với bánh ngửa lên trời...

Một cảnh tượng quá mức gây cân, cứ như là trong phim hành động vậy...

Và theo như trong phim thì trên chiếc xe cảnh sát kia sẽ bước xuống một vị nam cảnh sát vô cùng soái, vô cùng oai phong...

Nhưng...khi chiếc xe cảnh sát dừng lại thì...từ trong xe bước xuống một cô gái trẻ...

Dáng người thướt tha, ba vòng hoàn hảo. Trên người cô là quần jeans và sơ mi trắng, chân đi giày thể thao cổ cao...tuy đơn giản nhưng lại vô cùng đẹp mắt!

Khuôn mặt với những đường nét vô cùng sắc sảo, cùng với cặp kính đen tạo nên sự huyền bí, quyến rũ... Nếu không có một màn vừa xảy ra vừa rồi, có lẽ người ta sẽ nghĩ cô là một đại minh tinh hay siêu mẫu gì đó rồi!

- Chắc chắn, đã bảo dừng lại rồi mà, chịu nghe lời thì đâu có ra nông nỗi này!

Trịnh Diệp cảm thán, lắc lắc đầu rồi lấy điện thoại ra...

Sở cảnh sát thủ đô

- Trịnh Diệp, cũng may lần này nhờ có cô nên mới bắt được hai tên đó...

Trong phòng của trưởng phòng cảnh sát hình sự, trưởng phòng Lâm Dương không tiết lời khen ngợi Trịnh Diệp.

Trái với thái độ nhiệt tình của Lâm Dương thì Trịnh Diệp lại vô cùng bình thản:

- Không có gì, chỉ là công việc thôi mà... Mà Lâm trưởng phòng, tôi về trước nhé!

Nhìn đồng hồ trên tay đã hơn 8 giờ tối, Trịnh Diệp bắt đầu đi nói.

Ôi...hôm nay cô mới về đây thôi mà, lại còn trong kì nghỉ phép nữa cơ? Định hôm nay đi chơi một tí... A...lại đi tới cả buổi tối rồi!

Vị trưởng phòng nói thêm vài câu rồi để Trịnh Diệp đi về.

Nhìn bóng lưng biến mất sau khi cửa phòng đóng lại, Lâm Dương cảm khái không thôi...

Tuy bây giờ Trịnh Diệp là cấp dưới trực tiếp của ông nhưng cho dù có lá gan lớn cỡ nào ông cũng không dám đắc tội.

Không nói đến cô ấy là con ông cháu cha chính hiệu... Chỉ riêng tài năng và bản lĩnh của cô thôi cũng đủ bao đồng nghiệp phải ngước cổ lên nhìn!

Với đầu óc nhạy bén, lại là một xạ thủ có tiếng trong ngành cộng thêm tài lái xe siêu phẩm cô lập một đồng chiến công hiển hách...

Chỉ công tác có ba năm ở thành phố A mà cô đã khiến giới tội phạm ở đó phải khiếp hồn khi nghe tới tên cô...

Công việc đang tốt lành thì cô ấy lại đột nhiên xin chuyển công tác về thủ đô.

Đúng lúc hôm nay cô đang tự lái xe về thủ đô lại gặp phải hai tên cướp vừa thực hiện xong một phi vụ lên xe định tẩu thoát... Mà không phải nói hai tên đi cướp mà không chọn ngày, xui xẻo gặp phải Trịnh Diệp...bây giờ hai tên đó chắc còn đang cấp cứu trong bệnh viện cảnh sát!

Rời sở cảnh sát, Trịnh Diệp lái xe về biệt thự Trịnh gia nằm ở phía Đông thành phố.

Tài năng của Trịnh Diệp đồng nghiệp của cô đều công nhận. Nhưng rất rất ít người biết được gia thế bối cảnh của cô.

Ông nội cô từng là tổng tư lệnh chỉ huy quân đội của nước Z. Tuy là ông đã nghỉ hưu nhưng uy tín của ông còn lại trong quân đội là rất cao... Hơn nữa một vài học trò của ông lại đang là những người đảm nhiệm chức vụ cao trong quân đội.

Trịnh Diệp lái xe vào một căn biệt thự bốn tầng màu trắng, được thiết kế sang trọng và hiện đại.

Quần áo, hành lý đã được cô gói về trước, nên Trịnh Diệp rất ung dung thoải mái chỉ xách vài túi đồ nhỏ đi vào cửa lớn biệt thự.

Nhìn thấy một người đàn ông đứng mới vừa đi ra cô liền chạy lại, ôm trầm lấy ông, cười tươi:

- Ông Thẩm, nhớ ông quá đi!

- Ôi, tiểu Diệp, con về rồi đây à? Mấy tháng không gặp con lại đẹp hơn nữa rồi!

Quản gia đẩy Trịnh Diệp ra, nhìn cô từ trái qua phải, từ trên xuống dưới khen ngợi.

- Ông lại chọc con nữa rồi!

Trịnh Diệp dẫu môi trong rất đáng yêu nói.

Quản gia Thắm làm việc tại Trịnh gia đã mấy chục năm, khi Trịnh Diệp còn nhỏ ông cũng đã yêu thương cô như cháu ruột nên Trịnh Diệp cũng rất quý ông!

- Nào có, ông nào có chọc con, đây là do con đẹp thật mà!

- Phi... Mà ông bà nội con đâu rồi ông?

Trịnh Diệp phì cười hỏi.

Quản gia nhìn lên lầu:

- Lão gia đang ở trong thư phòng, còn phu nhân chắc trong phòng ngủ.

Biết được thông tin, Trịnh Diệp đưa cho quản gia một túi đồ rồi đi lên lầu.

- Quà của ông!

...

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi!

Ngay sau tiếng gõ cửa của Trịnh Diệp là một giọng đàn ông ầm ập có phần uy nghiêm từ trong phòng truyền ra.

- Ông nội!

Trịnh Diệp bước vào, nhìn Trịnh lão gia gọi.

Trịnh lão gia đang đứng chấp tay sau lưng nhìn bức ảnh treo trên tường nghe được tiếng gọi liền quay lại nhìn... Nhưng ông chưa kịp lên tiếng thì cô cháu gái quý hóa đã nhào vào lòng ông làm nũng...

- Ông nội, tiểu Diệp rất nhớ ông nga~

Trịnh Diệp ôm lấy ông nội cô mà nhõng nhẽo lên tiếng..

- Được rồi, được rồi...mấy tháng trời mới về đây một lần, lần nào cũng có chiêu này...

Bị nói trúng tim đen, Trịnh Diệp buông ông nội cô ra cười hi hi.

- Con chỉ sợ ông giận thôi mà...

- Thế nào, sợ ông nội cô giận thôi sao? Còn bà già này thì thế nào? Bà già này cũng biết giận đấy!

Trịnh Diệp chưa nói hết câu, cửa phòng đã mở ra và Trịnh lão phu nhân chậm chậm bước vào.

Trịnh Diệp a lên một tiếng, liền nhanh chân đi tới đỡ bà...

- Đâu có đâu có, con cũng rất nhớ bà mà, bà nội cũng đừng giận, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe...

- Hừ, chỉ giỏi cái dẻo miệng. Sao không giỏi đi luôn đi, còn về đây làm gì?

Trịnh lão phu nhân trừng mắt ngắt mũi Trịnh Diệp một cái.

Trịnh Diệp cũng không dám phản kháng, chỉ đợi cho bà nội phát tiết xong liền xoa xoa cái mũi đáng thương của mình.

- Thôi thôi, bà cũng đừng trách tiểu Diệp nữa, cũng chỉ là do tính chất công việc của nó thôi.

Thấy Trịnh lão phu nhân còn muốn trách cứ Trịnh Diệp, Trịnh lão gia đành lên tiếng giải hòa, xong ông nhìn cô cháu gái của mình nói:

- Con thật sự chuyển công tác về đây sao?

- Vâng ạ, con muốn trở về đây làm việc cho dễ dàng chăm sóc ông bà!

Vừa đám bốp, xoa vai cho Trịnh lão phu nhân, Trịnh Diệp nói.

- Ủ, như vậy cũng tốt!

Trịnh lão gia gật gù đồng ý.

- Có thời gian chăm sóc cho hai ông bà già này sao? Hay là suốt ngày chạy nhong nhong ngoài đường bắt cướp, bắt tội tội phạm?

Ách...cái này?

Trịnh Diệp đáng thương gãi gãi đầu trước câu hỏi của bà nội cô.

- Không trả lời được chứ gì? Là con gái thì nên dịu dàng một chút, con cũng tới tuổi lập gia đình rồi, còn không mau tìm cháu rể về cho bà!

Nhìn xem, nhìn xem, cháu bà vừa đẹp vừa giỏi thế này mà 25 tuổi rồi còn chưa có bạn trai... Trong khi người ta có hẳn chồng con rồi đấy...hỏi sao bà không nôn nóng.

Hít, lại là bài ca con cá thể kỉ... Trịnh Diệp không biết nói gì đành phải đáng thương đưa ánh mắt cầu cứu sang ông nội cô...

- Lần này bà nội con nói đúng đó, cũng mau chóng tìm bạn trai về ra mắt ông bà đi!

Vốn là cầu cứu để ông nói giúp...vậy mà... Ông nội...sao ông nỡ lòng?

- A... Đây là thuốc bổ cho người già con đặc biệt mua cho ông bà! Tới rồi. con đi ngủ đây, ngày mai còn sang thăm ông ngoại, ông bà nên nghỉ ngơi sớm đi a~...

Không còn cách nào khác, sau một tràng đánh trống lảng, Trịnh Diệp đưa hai túi quà cho ông bà cô xong liền ba chân bốn cẳng bỏ của chạy lấy người!

- Thiệt tình, cái con bé này!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Không đánh không quen biết

Sáng hôm sau, Trịnh Diệp cầm chìa khóa xe thông thả đi xuống lầu.

Nhìn trước nhìn sau không thấy ông bà cô đâu...liền biết có lẽ là họ đang ăn sáng nên Trịnh Diệp liền đi vào...

- Ông nội, bà nội!

Trịnh Diệp mỉm cười chào Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân.

- Ủ, mau qua đây ăn sáng rồi muốn đi đâu rồi đi!

Nhìn thấy Trịnh Diệp mặc đồ đen từ đầu tới chân, Trịnh lão phu nhân liền biết cháu bà muốn đi đâu... Cũng không nhắc tới chủ đề tối hôm qua, bà mỉm cười phúc hậu nói.

Trịnh Diệp cũng không ngồi xuống bàn ăn mà nhẹ nhàng lắc đầu.

- Không cần đâu ạ, con ra ngoài ăn cũng được... Thôi con đi đây, chúc ông bà ngon miệng!

Nói xong thì Trịnh Diệp cũng cất bước đi ra ngoài.

Cùng nhìn theo bóng lưng cháu gái, Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân thâm ý nhìn nhau một cái rồi tiếp tục dùng bữa sáng.

Trịnh Diệp lái xe ra ngoài, dừng lại trước một cửa hàng bán hoa, cô mua hai bó hoa hồng trắng..

Đậu xe lại trước nghĩa trang, ôm hai đóa hoa hồng trắng, quen đường thuộc lối, cô đi vào một con đường mòn.

Cô dừng lại trước hai ngôi mộ, một ngôi mộ là hình một người đàn ông có khuôn mặt nghiêm nghị, chính trực... Ngôi mộ kế bên là hình một người phụ

nữ đang mỉm cười dịu dàng.

Hai người đều có vẻ ngoài rất nổi bật, nam tuấn tú, nữ xinh đẹp... Nhìn Trịnh Diệp, có thể thấy được cô chính là phiên bản kết hợp của hai người họ!

Đúng vậy, hai người này chính là cha mẹ của cô, Trịnh Hàn và Lạc Tuyết.

Mười bốn năm trước, cha cô lúc đó đang giữ chức phó giám đốc sở cảnh sát thủ đô, trong một lần phá án đã gặp chuyện qua đời.

Mẹ cô vì nghe tin chồng mất quá đột ngột, trong lúc điên cuồng lái xe trở về đã mất lái, đâm vào xe tải... Rồi bà cũng đi theo chồng bà...

- Cha, mẹ...tiểu Diệp đến thăm hai người đây! Hai người có nhớ con không?

Đặt hai bó hoa xuống trước hai ngôi mộ, Trịnh Diệp nhỏ giọng nói. Nhưng đáp lại cô ngoài tiếng lá cây xào xạc đung đưa theo gió thì chẳng còn âm thanh gì khác.

- Con thì nhớ hai người lắm... Cha mẹ có biết không?

Đáp lại cô cũng chỉ là tiếng lá cây xào xạc. Cô lại nói tiếp:

- Nhưng cha mẹ cứ yên tâm, không có hai người tiểu Diệp vẫn sống rất tốt! Cha mẹ xem, con gái của hai người hiện giờ đã khôn lớn và rất xinh đẹp đúng không?

- Cha à, con bây giờ cũng không có kém cha ngày xưa đâu nha... Một thời gian nữa nhất định con sẽ vượt qua người cho mà xem! Bây giờ không còn bận việc nữa, cha nhất định phải dành thật nhiều thời gian cho mẹ, phải chăm sóc mẹ cho thật tốt... Hừ, nếu cha không làm được con sẽ cho cha biết tay!

Ngồi dựa vào mộ của mẹ cô, như một thói quen, cô cười hi hi...

- Cha à, cho con mượn mẹ dựa một lát nhé!...À, hai người có biết không? Tối hôm qua con vừa về đã nghe bà nội cãi nhau, bà bắt con phải tìm bạn trai, một bài ca con ca cũ rích a~...

Trung ra khuôn mặt nhăn nhó, Trịnh Diệp tiếp lời:

- Còn ông nội nữa, mọi khi ông đều đứng về phía con, vậy mà lần này ông lại cùng ý với bà nội luôn... Tiểu Diệp mới không muốn, con thích như thế này cơ...một mình, tự do tự tại không tốt hơn sao?

Chu chu môi trong rất đáng yêu, cô bắt mắt:

- Anh hai nữa, anh ấy thật xấu tính...nói đi là đi. Đi một cái là biết bao năm, đến bây giờ còn không chịu trở về... Con mà bắt được anh ấy nhất định sẽ dùng còng số tám, còng tay anh ấy lại để không thể đi được nữa...

Lúc nào cũng vậy, cứ một thời gian Trịnh Diệp sẽ đi viếng mộ ba mẹ một lần. Mà mỗi lần cô đều ngồi lại vài giờ, lúc thì sẽ dựa vào mộ ba cô, lúc thì lại dựa vào mộ mẹ cô... Cô sẽ ngồi lại đó, kể lại những chuyện đã xảy ra trong một thời gian cho cha mẹ cô nghe... Mặc dù là cô biết chắc rằng họ sẽ chẳng bao giờ nghe được nữa. Nhưng cô vẫn nói, vẫn vô cùng kiên nhẫn suốt mười bốn năm qua.

Và tuyệt nhiên, những lúc thế này cô cười có, nhăn nhó có...tất cả mỗi cảm xúc đều có... Nhưng...không bao giờ cô khóc.

Bởi...có lẽ nước mắt của cô đã cạn vào lúc đó, lúc mà một cô bé mười một tuổi phải cùng lúc mất cả cha...cùng mẹ!

Trịnh Diệp nói hơn một lúc lâu, khi đã cảm thấy đủ, cô mới đứng lại trước hai ngôi mộ mỉm cười nói:

- Vậy nhé, con phải đi đây, khi nào rảnh còn lại đến thăm cha mẹ!

Kính cẩn cúi đầu chào, sau đó cô men theo con đường mòn củ đi ra ngoài...

Ra khỏi nghĩa trang, Trịnh Diệp lái xe tới nơi mà hôm nay cô nhất định phải tới... Đó chính là nhà ngoại cô- Lạc gia!

Trong gia tộc bên nội của Trịnh Diệp có người làm trong quân đội, có người làm cảnh sát, lại có cả doanh nhân thành đạt... Thì Lạc gia là gia tộc bên ngoại thì lại rất đồng nhất là tất cả đều theo ngành luật.

Và tiếng tăm trong giới luật của họ lại vô cùng vang dội cùng với tập đoàn Luật quốc tế- Lạc Thành.

Khác với Trịnh gia nằm ở phía Đông thành phố, lại là nằm trong khu vực yên bình, tĩnh lặng... Thì Lạc gia lại nằm tại trung tâm phồn hoa nhất của thành phố.

Quen đường thuộc lối, Trịnh Diệp trực tiếp không thông qua mấy anh bảo vệ ngoài cổng mà tự vọt vào nhà.

Khi vào phòng khách thì thấy có hai người đàn ông đứng tuổi đang cùng nhau đánh cò, đạo trà...

- Ha ha... Lão Lạc, tôi lại thắng ông rồi!

Dương Tuấn Dương lão gia, cũng là người mặc áo sơ mi xám... Sau khi ông ấy đặt một quân cười xuống bàn cờ liền rung đùi đắc ý, cười không ngớt...

Lạc Thanh, Lạc lão gia, cũng chính là ông ngoại của Trịnh Diệp, nhìn cục diện trước mắt...liền thở dài ảo não...

- Haizz...phải chi có tiểu Diệp ở đây, con bé nhất định sẽ thay tôi đánh bại ông!

Dương lão nghe Lạc lão gia nói vậy...liền còn cười dữ hơn, vui sướng lên tiếng:

- Vậy sao...vậy sao...nhưng đáng tiếc tiểu nha đầu đó hiện tại còn mãi mê bắt cướp ở thành phố A nha... Ha... ha... ha...

- Sao kì vậy ta... Sao mình còn đang bắt cướp mà bản thân lại không biết ta? Thật là kì lạ...quá mức kì lạ...

Khi Dương lão vừa dứt lời, từ phía sau lưng hai người liền vang lên một câu tự hỏi, còn liên tiếp nói kì lạ... Nhưng nghe kĩ, trong đó mang ý đùa bỡn rõ ràng!

Tươi cười trên mặt Dương lão cứng lại, trợn mắt không thể tin nhìn khuôn mặt tươi cười ngay thớ trước mắt... Mà ông lại cảm thấy trái tim như muốn lộn ra ngoài!

- Này này, quý nha đầu, con từ đâu chui ra vậy?

Có cần linh như vậy? Vừa nhắc tới đã thấy người! Lại còn đột ngột như vậy...đúng là...đúng là...

Trịnh Diệp vẫn giữ nét mặt ngây thơ, tay chỉ chỉ cửa lớn:

- Con đi từ cửa vào a~~~~

Là do hai người quay lưng lại không chú ý thôi nên mới không thấy đó thôi!

Dương lão im lặng...đúng hơn là không biết nói gì nữa!

- Ha ha.. Tiểu Diệp, mau qua đây cho ông xem con một chút!

Trái với Dương lão, Lạc lão gia lại cực kì vui sướng, giờ tay kéo lấy Trịnh Diệp...

Gì chứ cháu gái bảo bối của ông có mặt thật là đúng lúc... Vừa vặn có thể trả thù lão Dương...

Phải chi lần nào nhắc cũng thấy tiểu Diệp tới ngay thì hay quá!

- Ông ngoại...tiểu Diệp nhớ ông lắm nha!

Trịnh Diệp làm nũng, cọ cọ đầu vào lòng ông cô, làm cho Lạc lão gia cười càng vui vẻ...

- Mà khoan...nha đầu, con lại leo cổng vào phải không?

Lạc lão gia chợt nhớ để một điều... Nhìn chăm chăm cô cháu gái!

Dù ông có lơ đãng, không để ý xung quanh thế nào... Thì khi cánh cổng rào sắt bên ngoài mở ra, cũng sẽ tạo ra tiếng động. Vậy mà ông chẳng nghe thấy tiếng động gì...thì chỉ có một nguyên nhân thôi!

Trịnh Diệp đảo mắt nhìn trời, vu vơ nói:

- Trèo không phải nhanh hơn đợi cho cái cửa kia mở ra hay sao?

Cô đúng là không kiên nhẫn đợi mở cửa đó được không?!

- Con đó...con gái gì mà...

- Ông ngoại...không phải ông vừa ước có con ở đây để thay ông đánh bại ông ấy đó sao?

Trịnh Diệp sợ phải nghe thêm một bài thuyết trình từ ông ngoại kính mến... Nhanh chóng ngắt lời ông, lảng sang chuyện khác.

Lạc lão gia hừ hừ hai tiếng... Vẫn là bị vấn đề Trịnh Diệp mới nhắc tới thu hút hơn... Ông sáng mắt nhìn Dương lão, mang theo khiêu khích:

- Lão Dương, có dám đánh một ván với tiểu Diệp không?

Trong lòng Dương lão âm thầm nghĩ Lạc lão gia là lão già vô sĩ, mặt dày... Nhưng lại không dám nói ra vì sợ một lần nữa bị hai ông cháu họ chinh. Chỉ

từng mất...

- Đúng a... Dương gia gia... Nghe ngữ điệu khi nãy của ông, rõ ràng là hình như rất mong chờ a nha...

Trịnh Diệp xoa tay...trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế ông ngoại cô vừa ngồi, nhìn Dương lão vô tội nói.

- Đánh thì đánh...chẳng lẽ lão già này lại có thể sợ nha đầu quỷ nhà người sao?!

Dương lão hùng hổ nói...rồi kí lên đầu Trịnh Diệp một cái...

- A...đau... Vậy tiểu nữ đây cung kính không bằng tuân mệnh. Cầu mong Dương gia gia chỉ giáo thêm...

Sờ sờ chỗ vừa bị đánh... Sau đó Trịnh Diệp cười như hồ ly hướng Dương lão. Tay thì ung dung sắp lại bàn cờ...

Da đầu Dương lão không khỏi run lên khi thấy nụ cười của người con gái đối diện! Ông có cảm giác...bản thân đã lơ leo lên lưng cọp rồi!

...

Lạc Thanh và Dương Tuân, hai cái tên này, trong giới luật, hầu như rất ít người không biết bọn họ!

Thời còn trẻ, hai người đã từng không ngừng làm mưa làm gió trên Pháp đình...

Có câu" không đánh không quen biết", nói đến mối quan hệ hiện tại của hai người họ thì không thể không nhắc đến chuyện khi xưa... Khi cả hai còn có những cuộc ác chiến quyết liệt trên Pháp đình. Phải... nói ác liệt cũng không sai chút nào cả!

Dần dần, sau nhiều phen đối chọi trên Pháp đình, hai người kết thân rồi thành hai người bạn già như bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bệnh nghề nghiệp

Thời còn trẻ là thế, nhưng khoảng thời gian sau này khi cả hai đã có tuổi, thì không tiếp tục đứng trên Pháp đình nữa...mà cả hai cùng lui về làm nhân sĩ uy quyền ở Công hội luật sư!

Nói về tài năng, tất nhiên là Lạc lão gia dù gì cũng là con cháu của gia tộc luật lâu đời, nên sẽ hơn Dương lão không ít...

Tiếng tăm và tầm ảnh hưởng của ông trong giới luật cũng không hề nhỏ...hầu hết một phần lớn các chánh án hiện tại từ địa phương đến Trung ương, từ trong đến ngoài nước đều nể mặt ông!

Ông không chỉ tinh thông luật pháp của nhiều quốc gia, mà còn đặc biệt yêu thích nghiên cứu những vấn đề liên quan đến luật pháp. Rất nhiều điều khoản và quy định luật pháp hiện hành đều do ông tự mình biên soạn và thẩm tra!

Tuy nhiên, tính cách của ông cũng thật phần quái dị, trừ khi ông có hứng thú, nếu không thì người ngoài muốn gặp ông, hay cần sự hiện diện của ông cũng là một chuyện không dễ chút nào! Nhất là từ sau khi con gái thứ của ông qua đời...

Còn hiện tại...

Về mặt của Lạc lão gia vô cùng đặc chí nhìn Dương lão đang như nhó ôm đầu... Rất không có đức mà cười ha hả trên nỗi đau của người khác:

- Ha ha ha...lão già, cảm giác bại dưới tay người trẻ tuổi như thế nào hả?

Ông còn khoa trương mà gơ tay múa chân, rùng đùi đắc ý...về mặt nhìn rất muốn đánh một cái.

Không cũng thể trách vì sao ông lại đắc ý như vậy được... vì so với thời gian Lạc lão thắng được ông, thì Trịnh Diệp đánh bại ông ấy còn muốn nhanh hơn, đẹp hơn!

Dương lão gia có cảm giác muốn cho lão già cười đến rụng râu kia vài cái tát, ông trừng mắt với Trịnh Diệp, nhưng đổi lại là một khuôn mặt với ánh mắt vô tội...

- Đắc ý cái gì... cũng không phải là ông thắng, có giỏi thì tự đánh xem nào?!

Cũng không phải là ông ấy tự chiến thắng, có cần phải đắc ý như vậy làm gì chứ! Hừ hừ, ông sẽ không nhận là ông đang ghen tị với lão già đó đâu... vì

sao quý nhà đầu đó không phải là cháu ruột của ông chứ?

Lạc lão gia nháy mắt không cười nữa, trừng mắt lại:

- Ông là đang ghen tị với tôi chứ gì, giỏi thì tìm máy đưa cháu của ông đến đấu với tiểu Diệp của tôi xem!

- Ông...

- Thôi thôi cho con xin...hai ông có cần phải cãi nhau về vấn đề nhỏ xíu này không vậy?

Thấy hai lão già lại sắp đấu khẩu, Trịnh Diệp liền lập tức lên tiếng ngăn cản.

Lạc lão gia và Dương lão gia đồng loạt nhìn về phía cô, xong nhìn nhau cùng "hừ" một tiếng lại quay mặt sang hướng khác, đưa lưng vào nhau.

Trịnh Diệp nhìn hai người đã chẳng còn nhỏ tuổi lại giận dữ như con nít... nhất thời cơ có cảm giác dở khóc dở cười.

Thật là, sao lần nào trở về cô cũng nhìn thấy cảnh tượng này vậy, hai người này...

- Thôi được rồi... ông ngoại, tiểu Diệp đến thăm ông sao ông lại không để ý tới con mà đi tránh chấp với Dương gia gia vì chút chuyện con con vậy? Biết thế đã không thêm tới đây làm gì...

Trịnh Diệp giả vờ than thở, nằm dài xuống bàn, dùng ánh mắt oán trách nhìn Lạc lão gia.

- Áy áy... tiểu Diệp đừng giận, ông làm sao mà không để ý tiểu bảo bối của ông được!

Lạc lão gia bị tiếng oán trách của cháu gái làm cho lúng túng, ông liền lên tiếng biện giải, lo sợ cháu gái giận ông.

Từ lúc mẹ của Trịnh Diệp, con gái thứ của ông qua đời... cũng từ đó, ông cũng dồn hết tình thương từ con gái sang đứa cháu ngoại đáng thương này của ông.. Cũng không phải là ông không yêu thương những đứa cháu khác, chỉ là tình cảm dành cho tiểu Diệp nhiều hơn một chút thôi!

Trịnh Diệp vốn chỉ giả vờ, thấy ông ngoại như vậy liền cười hi hi, tiếng vào trong lòng ông làm nũng..

- Tiểu Diệp biết ông ngoại thương con mà!

Tính ra cô cũng không quá bất hạnh, dù cha mẹ không còn, nhưng ông bà hai bên ai cũng rất yêu thương cô...ngay cả anh em cháu bác cô cậu gì gì đó cũng đều như vậy!

...

Trịnh Diệp ở lại Lạc gia tới chiều, cũng nói hết cho ông ngoại cô biết cô đã chuyển công tác về hắc đế đô. Không cần phải nói, khi Lạc lão gia biết tin đó thì vô cùng vui mừng... thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

- Này, tiểu Diệp, con không thể ở lại chơi với ông vài ngày sao?

Đến xế chiều, khi Trịnh Diệp nói cô phải về, thì Lạc lão gia lại tiếp tục bày ra khuôn mặt không vui, nắm lấy cánh tay Trịnh Diệp, đưa ra đề nghị.

Lâu lắm mới thấy cháu cưng đến chơi, vậy mà chưa gì hết đã lại về rồi, ông thật không cam lòng mà...

Trịnh Diệp cong môi, nhẹ giọng, lại có phản tình nghịch:

- Ông ngoại của con, còn chỉ có ba ngày nghỉ, bây giờ chỉ còn lại một... Ông còn phải để con đi chơi một chút chứ! Còn không phải bây giờ con đã về đây làm việc rồi sao, sẽ thường xuyên đến thăm ông mà!

Rất không cam lòng, nhưng Lạc lão gia không thể không cô nhận những lời Trịnh Diệp nói là đúng, đành ngồi ngùi để cô đi...

Rời khỏi Lạc gia, thấy vẫn còn sớm, Trịnh Diệp liền lái xe lòng vòng thành phố... Ngoài mặt thì tự nhủ rằng là đi xem xét tình hình, để đến lúc bắt đầu làm việc để dễ dàng hơn... Nhưng trên thực tế, xe cô cứ đảo lòng vòng mấy khu thương mại trong thành phố, rồi mấy chỗ bán đồ ăn vặt...

Đến khoảng hơn 21h tối, Trịnh Diệp nhìn chỗ ngồi phía sau trong xe chock đầy đồ ăn vặt, cô mới vừa lòng gật gật đầu. Lại cảm thấy bụng có tí đói, liền đảo mắt quan sát xung quanh một chút... Mắt cô bỗng sáng rực khi nhìn thấy một quán ăn bình dân ở một góc, không chậm chễ cô liền lao xe đến...

Sự thật mà nói, nhìn thân hình hoàn mỹ của Trịnh Diệp, người ta nghĩ chắc là cô phải bỏ không ít công sức để bảo dưỡng... Nhưng mà mấy ai lại biết, Trịnh Diệp không giống như những cô gái khác, sau giờ tan ca, cô thường ít khi đi chơi, mà thường xuyên chạy về nhà xem ti vi và ăn vặt. Bình thường mà nói, người khác mà có sở thích như Trịnh Diệp thì không biết đã úp đến cỡ nào.... Nhưng, Trịnh Diệp lại là điển hình của loại người ăn hoài mà không béo lên được, dù cô có ăn hết bao nhiêu bánh kẹo ngọt, thì cũng không hề lo ngại về phần vóc dáng!

Đây cũng có thể xem là ông trời đền bù tổn thất cho cô đi!

Sau khi đánh chén no nê, Trịnh Diệp cũng không đi lòng vòng nữa, lái xe về Trịnh gia...cũng không nhanh chóng mà chậm rãi để...ngắm cảnh đêm!

Quán bar U Lam- quán bar có tiếng xa hoa ở Đê đô, đây là nơi mà không phải ai muốn vào cũng có thể vào được. Người muốn vào nơi này không phải là các đại gia khét tiếng, các ông chủ giàu có thì cũng là các cậu ấm cô chiêu với gia thế không phải hoàn hảo. Với số tiền tiêu một đêm ở trong bar, ít nhất cũng có thể cho một gia đình bình thường sống cả năm rồi!

Và tất nhiên, với vẻ hào nhoáng xa hoa như vậy, ăn nhin của quán bar cũng cực kì tốt...với những kẻ muốn làm bừa hay gây náo loạn thì sẽ có một kết cục cực kì không được tốt.

Hơn nữa, dù không nói ra, nhưng ai cũng âm thầm biết được, phía sau quán bar có một thế lực vô cùng khổng lồ chống lưng, vì vậy, chẳng có kẻ nào lại tự đi tìm đường chết bao giờ!

Nhưng, ở trong phạm vi của quán bar thì khác, khi ra ngoài khuất tầm mắt thì có chuyện gì xảy ra, họ cũng không xen vào.

Ví dụ như chuyện đang xảy ra, bảo an của quán bar gần đó tuyệt nhiên là không hay biết...

- Mấy... mấy người muốn làm gì?

Một cô gái mặc chiếc váy bó sát cơ thể, hoàn toàn tôn lên ba vòng hoàn hảo của cô. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, cùng với đôi mắt hai mí to tròn hiện lên vẻ ngây thơ trong sáng, đặc biệt trong lúc này, ánh mắt của cô loé lên tia hoảng sợ, khiến người ta nhìn vào liền muốn yêu thương che chở.

Cô gái dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn vào mấy tên đàn ông đang dùng anh mắt dâm tà, vô sỉ nhìn cô, trong lòng liền không khỏi lo lắng bất an...

Cô mới từ nước ngoài trở về, vừa đúng lúc cô bạn thân rủ đi chơi, nhưng giữa chừng cô bạn kia có việc bận nơi về sớm... Còn cô, vì không phải lúc nào muốn đi chơi cũng được nên mới ham vui không chịu về cùng cô bạn!

Bây giờ thì hay rồi, từ lúc cô ra khỏi quán bar, liền có một đám người đi theo... Cô không phải kẻ ngốc, nên nhìn những tên này liền biết chúng không phải người tốt, mục đích đi theo cô cũng chẳng tốt lành gì!

- Muốn làm gì à... hỏi hay lắm, tất nhiên là tụi anh muốn hảo hảo yêu thương em gái thật tốt rồi! Phải không tụi bây... Ha ha ha...

- Phải phải...ha...ha...ha...

Một tên có mái tóc xanh, nhìn đáng vẻ là biết thuộc dạng ăn chơi, tiêu biểu của thứ đàn ông suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Hắn ta nở nụ cười bí ối nhìn, liếm liếm môi nhìn cô gái nhỏ đang sợ hãi... Rồi lại nói với ba bốn tên đứng sau cũng có đáng vẻ giống hắn ta, nói xong...cả bọn liền cười ha ha.

Những chuyện tương tự như thế này bọn chúng không phải làm lần đầu... Ở trên phạm vi của U Lam, bọn chúng không có gan để ra tay, nhưng, ở chỗ này thì khác!

- Mấy người dám... mấy người có biết tôi là ai không mà dám nói như vậy hả?

Cô gái lúng túng nói, cổ toả ra bình tĩnh nhất có thể cho dù cơ thể cô đã rung lên bần bật. Hu...hu...cô từ nhỏ đã là tiểu thư lá ngọc cành vàng, có bao giờ phải chịu tình cảnh như vậy. Lúc này cô thật sự hối hận, hối hận vô cùng vì đã chónh khỏi đám vệ sĩ mà anh hai đã sắp xếp bảo vệ cô...nếu không thì cũng không cần bị rơi vào hoàn cảnh như thế này!

- Em là ai...thử nói bọn anh nghe xem, để sau khi nghe xong, biết đâu bọn anh sẽ nhẹ tay với em hơn...ha...ha... ha...

Lần này là một tên khác lên tiếng, giọng điệu là cười nhạo, nói xong, cả bọn lại phá lên cười...

Bọn chúng biết rõ, người có thể ra vào U Lam đều có thân đều có thân phận và gia thế không bình thường, mỗi lần làm chuyện này chúng đều suy xét rất kĩ... Đối với bọn chúng, với cô gái có vẻ ngoài như người trước mặt này, chắc là do bạn dẫn vào, là lần đầu đi chơi ở những nơi như vậy... Bọn chúng cũng chẳng nghĩ gia thế cô to lớn vì, vì bọn chúng cũng là người thuộc con cháu ông to mặt lớn, hạn người còn con, bọn chúng không sợ!

- Ngoan ngoãn để bọn anh yêu thương nào, nếu không...

Một tên nhìn đáng vẻ sợ hãi, không ngừng đảo mắt nhìn quang của cô gái... Hắn ta không hề kiên kị giờ tay lên chạm vào mặt cô...

- Aaa... Con khốn, dám cắn tao...

Nhưng khi tay của tên kia chưa kịp chạm vào mặt cô gái, đã bị cô nhanh hơn mà chộp lấy, đi vào miệng cắn mạnh...

Tên kia bị cắn đau, liền là lên, song liền giờ tay lên muốn tát cô... Có điều, tay hắn chỉ chạm mặt cô gái kia, đã có một cánh tay mảnh khảnh nhưng có lực khác bất được, kèm theo một giọng nói trong trẻo, có phần lạnh lùng vang lên...

- Một đám đàn ông lại đi ức hiếp một cô gái yếu đuối, chắc chắn...thật là vô sỉ mà...

Để về Trịnh gia, Trịnh Diệp cũng phải lái xe qua một khu phố phồn hoa nhất nhì để đô, lúc ngang qua một quán bar, cô lại vô tình nhìn thấy một cảnh tượng bất bình.

Mà Trịnh Diệp là ai chứ?

Thấy như vậy bệnh nghề nghiệp liền nổi lên, không chần chừ mà dừng xe, nhảy vào can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ánh mắt...

Trịnh Diệp hất cánh tay của tên kia ra, đứng khoanh tay lạnh lùng nhìn đám thanh niên...

Tên vừa bị Trịnh Diệp hất tay ra, chẳng những không có tí sợ hãi trước dáng vẻ của Trịnh Diệp... Ngược lại, vẻ mặt đang tức giận của hắn ta cũng biến mất, đáng vẻ bị ôi nhìn Trịnh Diệp xoa xoa tay, nước bọt cũng thiếu chút chảy ra ngoài...

- Người đẹp đây là muốn gây sự chú ý với bọn anh sao, tốt tốt... Bọn anh đây không có chê miếng thịt ngon đưa tới miệng đâu!

Nói xong, hắn ta còn nhảy mắt với đồng bọn, xong cả đám liền phá lên cười.

Rất rõ ràng, lời nói cùng thái độ của Trịnh Diệp không hề làm chúng sợ hay chú ý, cái bọn chúng chú ý chính là vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô...

So với cô gái kia có dáng vẻ ngây thơ, nhỏ nhắn, thì Trịnh Diệp lại xinh đẹp hơn, thành thực nóng bỏng hơn... Và hiện tại, đám thanh niên kia đã hoàn toàn xem cô là miếng mồi ngon trong miệng!

- Chị...chị gì ơi...

Cô gái nhỏ ngây thơ thấy Trịnh Diệp xuất hiện đã vô cùng ngỡ ngàng... Xong, nhìn dáng vẻ mảnh mai của Trịnh Diệp, lại nhìn ánh mắt như lang như sói của đám thanh niên, cô chỉ thấy càng thêm lo sợ, sợ cô làm liên lụy đến người khác...

Trịnh Diệp nắm lấy bàn tay nhỏ run rẩy đặt trên vai cô, quay lại nở nụ cười trấn an:

- Yên tâm, sẽ không sao!

Nói xong, ánh mắt cô hơi đảo đảo để nhìn kĩ cô bé hơn...xem xét một chút, mắt cô ánh lên ý cười...

Với nghề nghiệp của cô đôi khi cũng phải biết thức thời một chút để không ngu ngốc tự chuốc lấy rắc rối về bản thân... Cũng phải có mắt nhìn người một chút, cô sau nhiều năm trong nghề cũng tích lũy được không ít kiến thức!

Nhưng cô gái nhỏ đang run sợ kia, nhìn kĩ một chút liền thấy không đơn giản, từ quần áo, đồ dùng trên người cô bé đều là những thứ không dễ tìm được, nói cho đúng là giới hạn số lượng đi!

Dù rằng cô rất hiếm sử dụng những thứ đó, những nga... cũng hiểu biết một chút!

Còn những tên thanh niên này, nhìn cũng thuộc dạng cậu ấm đi...nhưng với những kẻ chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới thì làm sao chịu suy xét như cô?

Đẹp những suy nghĩ không liên quan qua một bên, Trịnh Diệp khoanh tay nhìn đám thanh niên, thách thức:

- Các người không chê miếng thịt ngon, nhưng phải xem có nuốt nổi miếng thịt không nữa!

Muốn đánh chủ ý lên người cô sao, vậy phải xem bản lĩnh của bọn chúng rồi.

- Được lắm, rất mạnh miệng... Vậy để xem một lát nữa cái miệng này khi ở dưới thân bọn tao sẽ rên rỉ mất hồn như thế nào?

Một tên khác có bộ mặt đáng khinh, nhìn chằm chằm vào Trịnh Diệp, liếm liếm môi nói ra những lời thô tục.

- Vậy sao...

Xem ra Trịnh Diệp đã thật sự tức giận, cô không còn dáng vẻ đùa bỡn nữa, mà lạnh mặt xuống...

- Lâu quá không gặp, bác Triệu, bác vẫn khỏe chứ?

Sau khi lạnh lùng buông ra hai chữ với bọn thanh niên, Trịnh Diệp nhún một dãy số... Sau khi được kết nối, cô liền nhẹ giọng hơn một chút nói.

"Bác vẫn tốt, thế nào, chuyển về đây sao không đến thăm bác"

Đầu dây bên kia ngay lập tức vang lên giọng của một người đàn ông trung niên, ông có khí thái vô cùng chính trực.

Trịnh Diệp đảo mắt nhìn mấy tên kia đang hiếu kì nhìn cô, cười lạnh, nói tiếp:

- Vài ngày nữa con sẽ đến thăm bác... Còn bây giờ bác cho vài người đến trước quán bar U Lam hộ con...có một số người muốn vào thăm bốn bức tường! Bác cũng biết đấy, con đang nghỉ phép, không tiện bắt người cho lắm!

"Được thôi, con đợi một chút, nhớ cẩn thận đấy, con mà bị thương thì thằng Minh nhà bác rất đau lòng...ha...ha...ha...!"

- Bác...

Trịnh Diệp chưa kịp phản bác lời nói của người bên kia đầu dây thì đã nghe được một tràng cười to, sau đó liền bị ngắt máy.

Trịnh Diệp nhìn điện thoại lắc lắc đầu...

- Này người đẹp... gọi cho ai thế, gọi cứu binh à?

Một tên lấy một điều thuốc ra châm lửa, đưa lên môi hít mạnh một hơi, nhìn Trịnh Diệp đang cắt điện thoại qua làn khói, xem thường nói...

Trịnh Diệp lắc lắc đầu, lạnh lùng phun ra bảy chữ:

- Gọi cho giám đốc sở cảnh sát!

- Hừ, nói khoác cũng phải lựa lời một chút, còn bây giờ, ngoan ngoãn đi theo bọn tao...

Nói xong, hắn ta giơ tay muốn túm lấy Trịnh Diệp...

Rắc...Bốp...bịch...

- Hự...a... CMN con đ*, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt... Tao cho mày biết tay! Tụi này, bắt lấy nó...

... Vấn đề ở đây là, khi tay của tên đó chưa đụng được vào người của Trịnh Diệp, đã bị cô nắm lấy cổ tay hắn bẻ ngược lại, sau đó liên tiếp là một cú lên gối nhắm ngay hạ bộ của hắn, cùng một cái xuống trở trên lưng... Kết quả là tạo ra những âm thanh như thế kia!

Tên kia bị đau, hai tay ôm chặt hạ thân rên la, nhưng cũng không quên hùng hổ la lên với mấy tên còn lại!

Mấy tên kia nhìn đồng bọn thuê thăm thế kia, cũng không biết sợ mà cùng nhào về phía Trịnh Diệp với cô bé kia...

Mặt Trịnh Diệp không hề đổi sắc, cũng chẳng hề khảng trương...đợi cho bọn chúng tới gần, cô liền động thủ...

...

- Lần sau ra đường làm chuyện xấu nhớ xem ngày!

Sau khi gọn gàng xử đẹp đám thanh niên bằng vài đòn karate đẹp mắt, Trịnh Diệp đứng phúi tay nhìn một đám ngỗng ngang nằm rên la dưới đất... Lúc đầu, cô không không định làm lớn chuyện, chỉ nghĩ cho bọn chúng một bài học thôi... Nhưng, những lời đó... vậy thì xin lỗi, chỉ có thể cho bọn chúng vào thăm nhà giam thôi!

Cũng ngay lúc này, Trịnh Diệp liền cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực không hề che giấu đánh giá cô... Nhưng khi cô nhìn lại, cũng chỉ thấy một chiếc ô tô đậu đối diện bên kia đường. Nhưng cô chẳng thể nhìn thấy được rõ được gì, do chiếc xe đậu trong góc tối...

Đúng lúc này thì tiếng báo động của xe cảnh sát vang lên, kéo lại suy nghĩ của cô.

...

Bên trong chiếc xe bí ẩn...

- Lão đại, có cần cho người thu dọn cái đám kia không?

Một người đàn ông ngồi ở vị trí ghế lái, chuyển tầm mắt từ đám hỗn độn bên kia đường, quay ra ghế sau cẩn thận lên hỏi ý kiến của người đàn ông khác.

Vì xe đậu trong tối, cũng không bật đèn vì vậy chẳng có thể nhìn rõ được dung mạo của người đàn ông được gọi là lão đại... Điều duy nhất thấy được là một đôi mắt đen sâu thẳm sáng rực như có thể nhìn thấu được màn đêm. Người đàn ông nghe thuộc hạ dò hỏi, lạnh nhạt buông một câu:

- Không cần, cứ để cho cảnh sát xử lí...cậu chỉ cần hỗn trợ cảnh sát để đám đó không có ngày ra khỏi nhà giam là được!

Nói xong, liền tiếp tục quan sát tình hình bên kia... nói chính xác là chỉ thu hình ảnh của một người...

...

- Chào thiếu úy, tôi là thượng úy Trịnh Diệp, làm phiền anh đưa hết đám này về sở... Tội danh chính là bắt cóc, cưỡng hiếp phụ nữ!

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi mặc cảnh phục mang hàm thiếu úy từ trên xe đi xuống, Trịnh Diệp liền làm tư thế chào tiêu chuẩn, đưa thẻ ngành ra chứng minh thân phận, xong liền rành mạch chỉ đám người đang lằng lộn dưới đất nói:

Vị thiếu úy kia vốn là đang làm tuần tra ở khu vực lân cận, lại bất ngờ nhận được chỉ thị từ cấp trên nói là có chuyện quan trọng cần thực hiện gấp... Thế là chàng sĩ quan mới vào nghề chưa bao lâu liền suy nghĩ đến là bản thân được điều đi làm chuyện nguy hiểm lớn lao gì đấy, ngay cả tinh thần chiến đấu cũng đã sẵn sàng...

Thế mà, sự thật rất hay phủ phàng, cái anh ta chứng kiến khi đến nên chỉ là một đám thanh niên nằm rên la dưới đất... cùng với hai cô gái nhìn có vẻ mảnh mai, yếu đuối đứng nhìn!

Tuy rằng có hơi thất vọng vì không có cơ hội lập công...

Song...

Nhìn người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, cô nhìn chỉ hơn anh ta bất quá hai ba tuổi mà là Thượng úy... lại nhìn đám thanh niên cao to bị đánh đến không ngồi dậy nổi kia... Anh ta không khỏi nuốt nước bọt cái ực, không dám sơ suất, ngay lập tức làm động tác chào tiêu chuẩn, thận trọng nói:

- Đã rõ thưa thượng úy! Còng chúng lại!

Gật đầu với Trịnh Diệp, xong anh ta liền quay qua ra lệnh với cấp dưới... Sau khi thấy đám thanh niên ra bị đưa hết lên xe, anh thiếu úy quay lại hỏi Trịnh Diệp:

- Vậy thượng úy có cùng về sở với tôi không?

- Không, tôi đang trong thời gian nghỉ phép... ngày mai sẽ đến sở ạ!

Trịnh Diệp lắc lắc đầu, khẽ đảo mắt qua chiếc xe ô tô bên kia đường, không để ý nói:

- Được rồi, vậy tôi đi trước!

- Ừ!

Trịnh Diệp có thể cảm nhận rất rõ, sau khi cô nói chuyện với anh sĩ quan kia, ánh mắt nóng rực lúc nãy càng thêm lại hại... Cô không biết là ánh mắt như vậy mang ý tốt hay ý xấu, cô chỉ biết rằng nó làm cô khó chịu... cực kì khó chịu!

Khẽ thở dài, Trịnh Diệp không để những thứ vẩn vơ trong đầu nữa, hiện tại còn một việc cần cô làm!

- Đây...

Vốn định hỏi cô gái nhỏ kia nhà ở đâu, nhưng Trịnh Diệp lại bị biểu cảm của cô bé dọa sợ, chỉ nói được một chữ... Trịnh Diệp bất đắc dĩ lắc đầu, hờ hờ tay gọi hồn cô gái nhỏ về.

Cô gái kia đang dùng ánh mắt long lanh, sáng rực như nhìn thấy thần tượng nhìn Trịnh Diệp, bị động tác tay của cô gọi hoàn hồn...liền "a" một tiếng, ngây ngô thốt lên:

- Oa...chị là cảnh sát sao?! Nhìn chị thật ngầu quá đi!

Trịnh Diệp bị lời nói của cô bé làm bật cười, xong xoa xoa đầu cô bé kia, dịu giọng nói:

- Ừ... Mà nhà em ở đâu, để chị đưa em về?

- Nhà em ở...

- Tiểu thư!

Cô bé kia định trả lời Trịnh Diệp, nhưng chưa nói hết câu đã có một chiếc Mercedes dừng lại, một người đàn ông mặc vét đen nhìn có vẻ giống vệ sĩ trầm giọng gọi...

- Tiểu thư, về nhà thôi!

Nhìn vị tiểu thư nhà mình ngo ngoác, anh ta kiên nhẫn nói lại một lần nữa.

Trời ơi, sao lại là anh ta, kiểu này không phải nói là anh trai biết chuyện cô chôn khoi vệ sĩ đi chơi rồi sao? Tiêu rồi... lần này thảm thật rồi!

Trong lòng cô gái nhà âm thầm khóc ròng nhìn người đàn ông trước mặt... Xong bên ngoài lại toả ra vui vẻ kéo tay Trịnh Diệp:

- Chị à, vệ sĩ của em tới đón, không làm phiền chị nữa. Hôm nay cảm ơn chị rất nhiều... A, em tên là Hoắc Thiên Lam. Có thể biết tên của chị được không?

Trịnh Diệp gật đầu, âm thầm ghi nhớ cái tên Hoắc Thiên Lam trong lòng, cô cười:

- Chị là Trịnh Diệp!

Cô đoán không sai, đúng là tiểu thư nhà giàu, hơn nữa...có lẽ là không phải dạng tầm thường! Thời bây giờ, phần lớn các tiểu thư con nhà giàu đều thuộc dạng kêu ngoạ, phách lối... Còn ngây thơ, đơn thuần như Hoắc Thiên Lam này đúng là không dễ tìm rồi!

Tính của cô bé này cô rất thích... Nói thật thì khi xưa cô cũng từng nghĩ là có một đứa em gái giống như vậy để yêu thương... Nhưng đáng tiếc...

- Mong sẽ sớm gặp lại chị, tạm biệt!

Hoắc Thiên Lam cười vô cùng rực rỡ vẫy tay với Trịnh Diệp, xong liền ngoan ngoãn chui vào xe đã mở cửa sẵn.

Người đàn ông tới đoán Hoắc Thiên Lam gật gật đầu với Trịnh Diệp, xong cũng lên xe, lái đi!

Trịnh Diệp nhìn chiếc Mercedes chạy đi, rồi nhìn thoáng qua bên kia đường... Thì cái cô thấy được cũng là chiếc xe chậm rãi lăn bánh, cùng đường với chiếc Mercedes kia!

Ánh mắt Trịnh Diệp không khỏi híp híp lại... Nghĩ ra một điều, cũng vài giây sau cô cũng lên xe lái về!

Thôi kệ hết đi, về nhà ngủ một giấc cái đã, mai còn phải đến sở! Thật là, đúng là tự chuốc phiền phức, không phải yên ổn định nghĩ phép có tốt hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh trai tốt

Lại nói về cô bé họ Hoắc được Trịnh Diệp cứu giúp kia, cô ngồi trên xe không ngừng quan sát người đàn ông đang chăm chú lái xe kia... Cô ngáp ngừng một lát, nhiều lần muốn nói lại thôi. Một lúc sau...như đã hạ quyết tâm, Hoắc Thiên Lam mới ngẩng đầu lên, đôi tay nhỏ không ngừng vò vò góc váy cho thấy cô đang vô cùng khẩn trương, nhỏ giọng nói:

- Tản Trí, anh trai tôi hiện có ở nhà không vậy?

Mặc dù anh luôn rất yêu thương cô nhưng...anh cũng là người mà cô sợ nhất! Thật cầu mong sau anh ấy bận việc không thể về nhà hôm nay... nếu không, chỉ sợ cô sẽ thảm rồi!

Trái với sự khẩn trương, lo sợ của Hoắc Thiên Lam, người đàn ông tên Tản Trí lại vô cùng bình thản, liếc nhẹ nhìn gương mặt cô gái đang khẩn trương qua gương chiếu hậu, anh ta lãnh đạm lên tiếng:

- Tiểu thư không cần lo, lão đại đang ngồi trên chiếc xe phía sau, cùng đường với chúng ta!

- Hà...

Hoắc Thiên Lam dường như không dám tin vào tai mình, khẩn trương nhìn ra phía sau thì quả thật có một chiếc Lamborghini khác đang theo sát.

Nhất thời, cô có ý định ngay lập tức lao khỏi xe... Trời ạ, vậy có khi nào là anh trai đã chứng kiến hết những chuyện kia, rồi... Hu hu... lần này có khi nào anh trai tức giận tống cô ra nước ngoài nữa không?

Khó khăn lắm mới được trở về, cô mới không có muốn đi nữa đâu!

Hai chiếc siêu xe, một trước một sau, lần lượt chạy ngược lại hướng với Trịnh Diệp... Tới một Dinh thự thì dừng lại...

Cũng tọa lạc tại khu vực trung tâm phần hoa của đế đô... Tuy nhiên, khu vực xung quanh khu định thự nhìn có vẻ kín đáo và an ninh không phải hạng xoàng!

Hoắc Thiên Lam không tình nguyện chậm chạp bước xuống xe, quay đầu nhìn lại phía sau liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, bóng dáng làm trái tim nhỏ bé của cô run lên...

- Anh...

Hoắc Thiên Lam nhìn người đàn ông đang đi lại chỗ mình, nhỏ giọng kêu một tiếng. Nhưng người được cô gọi là anh lại không mấy để ý, liếc nhìn cô em gái tội nghiệp rồi đi thẳng.

Nhìn tiểu thư cứ ngây ngốc đứng thừ người, một người đàn ông khác đi phía sau lão đại nhà mình hào tâm nói:

- Tiểu thư... lão đại đang chờ cô giải thích!

Hoắc Thiên Lam a lên một tiếng, liếc nhìn xung quanh một chút cũng chạy theo...

Đi vào trong nhà, vào trong phòng khách Hoắc Thiên Lam chậm chạp, ánh mắt thì lại lên lên nhìn người anh trai quý hóa của cô đang ung dung thưởng thức rượu vang... Cô đi lại gần, nhưng cũng không làm hay nói bất cứ điều gì, chỉ im lặng đứng cúi đầu, hai tay khăn trương nắm chặt góc váy...

Người đàn ông đang thưởng thức ly rượu trên tay, cũng chính là anh trai ruột của Hoắc Thiên Lam- Hoắc Vĩ Triệt. Anh có khuôn mặt tuấn tú, cương nghị... Mái tóc đen ngắn được chải gọn gàng, cùng với chân mày đen rậm, ánh mắt ẩn hiện sự tà mị, cùng sắc bén đang xen không che giấu...

Áo vests đen đã được anh cởi ra rồi vắt qua một bên, áo sơ mi trắng trên được cởi bung vài nút trên cùng, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng...

Cùng với dáng ngồi tùy ý, đôi chân bắt chéo lên nhau... tất cả tạo nên hình ảnh của một người đàn ông hoàn hảo, chỉ với bấy nhiêu, cũng đủ để cho phụ nữ điên cuồng khi nhìn thấy!

Anh nhìn cô em gái đang cúi đầu gần như muốn chạm tới đất kia, tùy ý điều chỉnh tư thế ngồi một chút, trong đôi mắt ánh lên ý cười nhẹ, tuy nhiên giọng điệu lại có ý nghiêm nghị, ra lệnh:

- Ngồi xuống!

Ngay lập tức, Hoắc Thiên Lam liền ngồi xuống ghế, nhưng đầu vẫn không dám ngẩng lên. Vài giây tiếp theo liền nghe được một mệnh lệnh khác.

- Ngẩng đầu lên xem nào!

Lần này dù có muốn cúi đầu tiếp, Hoắc Thiên Lam cũng không dám... Cô từ từ ngẩng đầu lên, bày ra khuôn mặt vô tội đáng thương hề hề nhìn anh trai:

- Anh hai...

- Thế nào, có gì để nói với anh không?

Ánh mắt Hoắc Vĩ Triệt vẫn mang đầy ý cười, nghiền ngẫm nhìn cô gái nhỏ đối diện...

Hoắc Thiên Lam bị anh trai nhìn đến muốn run rẩy toàn thân... Hít, đừng nhìn anh ấy cười như vậy mà xem thường, cười như vậy còn nguy hiểm hơn là biểu tình tức giận cơ!

- Em...em thì có gì để nói với anh đâu chứ? Không phải là anh đã biết hết rồi sao? Còn bắt em nói làm gì!

Hai câu sau, Hoắc Thiên Lam nói rất nhỏ, nhưng cũng không qua được tai của anh trai cô!

Hoắc Vĩ Triệt từ đầu tới cuối vẫn không hề có dấu hiệu tức giận, nghe em gái tỏ thái độ, ý cười trên môi anh càng đậm, băng vợ nói:

- Vậy sao, thế thì em nghĩ anh có nên cho em sang Anh một thời gian nữa không nhỉ?

- Không nên, không nên... Anh hai à, tuyệt đối không nên!

Hoắc Thiên Lam bắt cháp, quên luôn việc cô sợ anh mình, vọt qua ôm cánh tay anh, cọ cọ làm nũng.

Không muốn, không muốn, cô mới thật sự không muốn mà... Anh hai à, mau rút lại quyết định đi a~~~ Không phải anh thương em nhất sao?!

Hoắc Vĩ Triệt nghiêm mặt nhìn em gái... liền nhìn thấy ánh mắt đáng thương rung rung nước...

- Ha...ha...

Đột nhiên, ngoài dự đoán của Hoắc Thiên Lam, Hoắc Vĩ Triệt đột nhiên cong môi cười thành tiếng, anh ngắt chóp mũi cô em gái... lắc đầu...

- Được rồi... lần này anh tạm tha... Nhưng...

Anh ngừng lại, khuôn mặt nghiêm túc hẳn lên cả ánh mắt cũng thế, không còn mang theo ý cười như khi nãy... Trước ánh mắt kinh ngạc, khó tin của

Hoắc Thiên Lam, anh trầm giọng:

- Tuyệt đối không có lần sau! Anh không cấm em đến những nơi như thế, với điều kiện không được chôn khỏi vệ sĩ... Nếu không, hậu quả...em tự biết lấy!

Anh chỉ có đứa em gái này, lại đáng yêu như thế... Cũng không muốn nó phải chịu gò bó, bắt buộc gì, tuy nhiên...anh không hi vọng nó sẽ gặp bất chắc gì!

Cũng giống như hôm nay... Chuyện ngoài ý muốn không ai có thể biết trước được, lỡ như Thiên Lam không may mắn, rơi hẫng vào tay những tên kia mà anh không hề biết được, và cũng không có ai cứu giúp... Thì hậu quả sẽ là gì đây?

Ánh mắt và biểu cảm của Hoắc Thiên Lam không ngừng thay đổi theo từng lời nói của người anh trai... Ánh mắt thậm chí còn mở mở to quá lớn...

- Oa chụt... Em biết anh hai là tốt nhất, là thương em nhất mà!

Hôn chụt lên má người anh trai, Hoắc Thiên Lam không kiềm được vui sướng trong ngạc nhiên! Nga~ mặc dù anh hai hôm nay hơi lạ nói cho chính xác là dễ dàng hơn bình thường quá đi! Nhưng mà, cô cực kỳ yêu thích... Cũng không ngu ngốc đi hỏi rõ ràng đâu nha...lỡ anh đổi ý thì khổ!

- Nhớ lời anh nói... Còn bây giờ, đi về phòng nghỉ ngơi đi cô nàng!

Yêu chiều cóc đầu em gái, Hoắc Vĩ Triệt nhẹ giọng..

- Dạ, em biết rồi! Chụt...

Lại hôn lên mặt anh trai một cái, Hoắc Thiên Lam mới đứng dậy, nghịch ngợm lẻ lười một mồi lên phòng.

- Mãi mà chẳng chịu lớn!

Hoắc Vĩ Triệt nhìn cô em gái mấy phút trước còn mặt ủ mày chau, nhăn nhó đáng thương, thế mà chẳng mấy chốc đã vui vẻ tung tăng, anh lắc đầu cảm thán...

Anh đang định đứng dậy thì bất ngờ điện thoại đổ chuông...

Nhìn số máy hiện thị trên màn hình, anh liền vui vẻ bắt máy:

- Alo! Mình nghe đây...

"..."

Không biết người bên kia nói gì, chỉ thấy khoé mắt Hoắc Vĩ Triệt hiện lên ý cười càng đậm...

- Tốt...cậu cứ thế mà làm! Nhớ cẩn thận đấy, xong rồi nhanh chóng về đây!

"..."

- Mà này người anh em, tôi đang định thay đổi mối quan hệ giữa tôi với cậu một chút... Cậu nghĩ thế nào?

"..."

- Là sao à? Thì cậu về rồi sẽ biết! Còn em gái của cậu, cứ yên tâm, tôi sẽ chiều cô thật tốt...

Nói xong, không kịp để người bên kia kịp phản ứng, trả lời... Hoắc Vĩ Triệt đã trực tiếp tắt điện thoại.

Nhấc ly rượu đang uống dở dang trên bàn lên uống một ngụm, anh nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu đỏ nhạt sóng sánh theo động tác trên tay mà ánh mắt trở nên thắm thụy dần...

Thật may là anh lúc đầu anh đồng ý với sự nhờ vả của người anh em kia, nếu không thì sẽ chẳng có cơ hội biết đến người phụ nữ như vậy...

Ngồi thưởng thức hết ly rượu vang, Hoắc Vĩ Triệt cũng cầm lấy áo vest của mình rồi đi về phòng...

...

Ngày nghỉ phép cuối cùng của Trịnh Diệp trong suy nghĩ của cô chỉ được hình dung bởi hai từ:" nhàm chán"!

Bởi vì từ sáng đã phải tới sở để giải quyết vụ tối hôm trước... phải tới tận trưa mới xong việc...

Đã vậy, vì nhóm thanh niên bị Trịnh Diệp bắt được kia đều thuộc dạng cậu ấm của những gia đình có thế lực nhất định, thậm chí còn có một tên là con của một quan chức chính trị... Vì thế, vốn là một vụ án khá đơn giản, trở nên vô cùng rắc rối... khiến Trịnh Diệp một phen mệt mỏi!

Nhưng bất ngờ, đến gần chiều, lại có điều bất ngờ xảy ra... Chuyện mà bất cứ người nào trong sở cảnh sát cũng bất ngờ, kể cả người thân của đám thanh niên vốn đang không ngừng âm ỉ, gây áp lực cho sở cảnh sát cũng phải trợn mắt im lặng, không làm được gì khác... cùng không dám tiếp tục nữa!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tuyệt đối giấu kín!

Ngày nghỉ phép sau cùng, cũng là ngày mà Trịnh Diệp gọi là nhàm chán cuối cùng cũng kết thúc... Mà sau ngày nhàm chán đó, Trịnh Diệp lại bắt đầu trở lại công việc quen thuộc của cô, cùng với đồng nghiệp mới, môi trường mới!

- Đây đây, giới thiệu với mọi người một chút!

Lâm Dương mở cửa phòng của đội cảnh sát hình sự ra... Vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của các thành viên bên trong. Khi thấy mọi người đều quay lại chào và nhìn ông, ông liền chỉ vào Trịnh Diệp và nói:

- Cô ấy là thượng úy Trịnh Diệp, vừa chuyển từ thành phố A về... Từ hôm nay cô ấy sẽ làm việc cùng chúng ta!

- Chào mọi người, tôi là Trịnh Diệp, rất vui được làm việc với mọi người!

Trịnh Diệp nở nụ cười tươi, hướng tới các đồng nghiệp gật đầu...

Những người đồng nghiệp của Trịnh Diệp ai cũng nghiêm mặt, chỉ gật đầu chào hỏi như có lệ...

- Được rồi, mọi người làm quen đi... Tôi còn có việc!

Nói xong, Lâm Dương nhìn thoáng qua Trịnh Diệp một cái rồi mở ra đi ra.

Trịnh Diệp nhìn thái độ nghiêm túc quá mực của các đồng nghiệp mới mà cảm thấy khó hiểu... Cô cảm thấy kì quái đưa mắt nhìn xung quanh, này... đám người này...?

- Oa... nhìn xem, phòng chúng ta từ hôm nay có thêm một đại mỹ nhân này! Sau này sẽ không còn nhàm chán nữa rồi...

Trịnh Diệp vốn muốn mở miệng xua tan cảm giác kì quái hi hữu...Song, cô chưa kịp nói, đã có một đồng nghiệp nam mang ánh mắt long lanh, xit xoa đến gần Trịnh Diệp.

- Này này tránh ra...hì hì, em là Vân Thi, chị có thể gọi em là tiểu Thi! Chị Diệp, em có thể gọi chị như thế không?

Ngay khi anh chàng kia còn chưa đến gần được Trịnh, đã bị một cô gái nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn Trịnh Diệp không thương tiếc giơ tay đẩy qua một bên...nhanh nhẹn tự nhiên giới thiệu chính bản thân!

Trịnh Diệp dù có hơi ngơ ngác, như cũng theo phản xạ tự nhiên gật gật đầu:

- À được, chào em!

- Ấy ấy... tiểu Diệp xinh đẹp...em đừng có để con bé này lừa đấy! Không khéo lại bị nó chơi khăm thì khổ!

Lại thêm một người đàn ông khác, nở nụ cười như lãng tử, liếc nhìn qua Vân Thi... sau lại đảo ánh mắt sang Trịnh Diệp. "Tốt bụng" nhắc nhở.

- À à...

Này này... mấy người này thay đổi biểu cảm cũng quá nhanh đi? Còn nữa, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Một người đàn ông khác nhìn có vẻ chuẩn mực hơn nhiều, ngũ quan cũng thuộc hàng anh tuấn...Đều quan trọng là, biểu cảm trên mặt anh ta cũng không có biến đổi nhanh như ba người vừa mở miệng! Anh ta thấy Trịnh Diệp có vẻ ngơ ngác như vậy, lắc lắc đầu đi tới...

- Thôi thôi được rồi, mấy anh chị đừng dọa người nữa...

Khẽ liếc qua ba người nọ, anh ta nghiêm giọng, lập tức ba người không nhí nhố nữa, thấy thế, mới vừa lòng hướng Trịnh Diệp:

- Chào cô, tôi là Lục Thành, là phó phòng ở đây, có gì không hiểu cô cứ tìm tôi!

- Vâng, tôi nhất định sẽ!

Trịnh Diệp nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô cười nhẹ đáp lại.

Lục Thành không khỏi nhìn Trịnh Diệp nhiều thêm một chút...sau đó liền chỉ tay vào từng người một trong phòng:

- Đây là Thẩm Đình, cậu ấy bình thường hay quá phận và linh tinh một chút, nhưng trong công việc rất giỏi... Cô ấy là Vân Thi, đừng nhìn nhỏ nhắn xinh xắn thế kia mà xem thường... chết chắc đấy! Tên này là Mặc Phong, là tay thiện xạ của đội... Còn một thành viên nữa vẫn chưa tới!

- Được rồi phó phòng...xong việc của anh rồi! Trịnh Diệp à, đừng nghe anh ta nói bậy, em có bạn trai chưa vậy?

Thẩm Đình, chính là người đầu tiên bắt chuyện với Trịnh Diệp, sau khi bị Lục Thành "nói xấu" thì cực không vui, liếc anh ta một cái rồi lại đưa ra một câu hỏi khiến Trịnh Diệp khó tin nhìn anh ta...

- Ấy ấy...anh biết anh đẹp trai, không cần nhìn anh như thế...sao nào, em đã có bạn trai chưa?

Thẩm Đình cười tự tin vuốt vuốt tóc, tinh bơ nói.

- Vẫn ch...

Rất tiếc, Trịnh Diệp vẫn chưa nói xong câu, đã bị người đàn ông còn lại, cũng chính là Mặc Phong cắt ngang:

- Này tiểu Diệp, em không cần để ý tên hoa đào kia... Xem anh này, nếu chưa có bạn trai thì có thể xem xét chọn anh nhé!

Nói xong, anh ta còn nháy mắt với Trịnh Diệp một cái!

Ngay lúc này đây, Trịnh Diệp thật sự không biết nói cái gì... Cũng may là còn có cô gái tên Vân Thi kia chen ngang kéo cô qua một bên, chóng nạnh chỉ vào mặt hai người đàn ông:

- Hai người vừa phải phải thôi nhé, không phải lúc nào muốn tán gái là tán đâu! Nhìn hai người đi, có xứng với chị Diệp không?... Chị đừng để ý bọn đàn ông thiếu nào này nhé!

Câu cuối cùng, Vân Thi rất là nhỏ nhẹ nói với Trịnh Diệp, thái độ thay đổi 180° luôn!

- Ủ!

Trịnh Diệp chỉ ừ nhẹ, nhất thời cô thật muốn vỗ trán kêu trời! Những người này thật sự chính là những sĩ quan cảnh sát sao, cô thật sự nhất thời khó có thể tiếp nhận được sự nhiệt tình của họ! Riêng vị phó phòng đang tỏ thái độ không bận tâm ngồi xem hồ sơ kia là có thái độ chuẩn mực nhất. Còn lại, hai người đàn ông nọ tuy có lời nói hơi ki một chút... Xong, cô nhìn ra họ đang đùa, không phải là hạn người kia! Riêng cô gái này...

- Chị Diệp...cho em hỏi một câu?

- Vì vậy?

Trịnh Diệp bị đánh gãy suy nghĩ bởi lời nói bất ngờ của Vân Thi, cô nghiêng đầu nghi vấn:

- Có phải vụ bắt hai tên cướp ngân hàng ngày hôm nọ, cùng với hạ gục bọn thanh niên con nhà giàu hôm trước... là do chị làm không?

Trịnh Diệp thoáng sững sờ trước câu hỏi của Vân Thi, nhìn lại đôi mắt long lanh của cô gái trẻ, cô nhẹ gật đầu...

- Tiện tay một chút ấy mà...

- Oa... chị thật giỏi nha...

Hai tên cướp ngân hàng kia, là tội phạm truy nã thời gian dài... cảnh sát đã truy lùng rất lâu nhưng không bắt được bởi khả năng lái xe lợi hại của chúng.. Thế mà, cô ấy chỉ "tiện tay" liền dễ dàng tóm gọn bọn chúng.. Còn đám thanh niên kia nữa...

- Trịnh Diệp, hai mươi lăm tuổi đã là thượng úy... chỉ một cái tên hai chữ, nhưng chỉ cần nói ra cũng đủ để bọn tội phạm ở thành phố A tay chân run rẩy. Được xem như nữ thần của sở cảnh sát thành phố A...

Đột nhiên từ ngoài cửa vang lên tiếng mở, sau đó là một giọng nữ cao ngạo vang lên, chậm rãi nói ra một phần tiểu sử của Trịnh Diệp...

Nhìn theo âm thanh, chỉ thấy đó là một người phụ nữ mặc cảnh phục, chỉ là phần quần được thay bằng váy... Dù rằng nữ sĩ quan của nước Z có thể mặc váy thay vì quần, tuy nhiên, chiếc váy của cô gái này cũng hơi bị ngắn đi!

Chiếc váy phải nói là siêu ngắn, đã vậy, chiếc áo cảnh phục cũng được chỉnh sửa lại, ôm sát cơ thể cô ta, làm cho thân hình nóng bỏng như ẩn như hiện... Còn khuôn mặt thì được trang điểm tỉ mỉ, cầu kì.

Cô ta dùng ánh mắt xem thường, cao ngạo nhìn Trịnh Diệp, khinh khỉnh nói tiếp:

- Chiến công hiển hách...đúng là không thể xem thường! Có điều...đấy có phải là do năng lực thực sự hay không, hay là dựa vào "thứ khác" để đạt được,còn chưa biết...?

Cô ta vừa nói, vừa đảo mắt nhìn cơ thể Trịnh Diệp... Hành động như thế, lời nói như thế, những người trong phòng đều có thể hiểu được cô ta đang ám chỉ điều gì!

Trong nhất thời, những người đang có mặt điều biến sắc, ba người đàn ông đồng loạt nhú mày không vui... Trịnh Diệp không nói gì, nhưng mặt mày cô thì trở nên lãnh lẽo, ánh mắt chứa hàn khí nhìn người phụ nữ kia! Trịnh Diệp không nói, nhưng không có nghĩa là sẽ không có người nói, Vân Thi tức giận chỉ thẳng vào người phụ nữ kia, hừ lạnh:

- Hừ, Lê Kiều Kiều...đừng tưởng ai cũng giống như cô, thật làm mất mặt cảnh sát! Nhìn cô, người ta chỉ nghĩ rằng cô là người trong "nghề", chứ chẳng ai nghĩ đến là một cảnh sát đầu... Đồ không biết liêm sỉ!

Nhìn xem nhìn xem, người phụ nữ đáng ghét này lại giờ thói rồi... Cô ta ý vào thân thể bản thân, thường hay tác quái tác quái ở sở. Hầu hết là nhìn thấy những nữ sĩ quan xinh đẹp hơn cô ta, là cô ta lại giờ cái giọng kia ra nói xấu người khác! Thật muốn cho cô ta ăn kẹo đồng mà!

- Con ranh kia... mày có ngon thì nói lại thử xem!

Người phụ nữ được gọi là Lê Kiều Kiều, thật không ngờ lại bị nói như thế... thì khuôn mặt" xinh đẹp" liền trở nên tức giận vằn vẹo. Cô ta lấy súng và nhắm ngay Vân Thi...

Vân Thi cũng không nhượng bộ... liền lấy súng ra nhắm lại:

- Tôi nói...

Rầm...

- Mấy người ồn ào đủ chưa? Trở lại làm việc hết cho tôi!

Ngay lúc Vân Thi chưa nói xong câu, đã phải ngưng lại vì một tiếng đập bàn vang dội, cùng âm thanh phẫn nộ của Lục Thành.

Vân Thi ít nhiều cũng bị khí thế của phó phòng dọa, không dám tiếp tục nữa, cô ấy liếc xéo Lê Kiều Kiều một cái... Điềm đạm kéo tay Trịnh Diệp:

- Chị Diệp, không cần để ý kẻ điên kia! Đi, qua bên này ngồi cùng bàn với em..

Trịnh Diệp thoáng nheo mắt lạnh lùng liếc Lê Kiều Kiều một cái...yên lặng để Vân Thi tùy ý kéo cô đi!

Còn người phụ nữ kia dù không cam lòng cũng không dám làm loạn lên nữa...

Sau đó... vào giờ nghỉ trưa, từ trong lời nói của Vân Thi, Trịnh Diệp biết được về người phụ nữ ngạo mạn kia, biết được vì sao người như vậy có thể làm việc được tại sở cảnh sát...

Thật ra, ông của Lê Kiều Kiều từng là người có công trong công cuộc thống nhất đất nước mấy mươi năm trước... Rồi hiện tại, ba cô ta cũng có chức quyền khá cao trong quân đội hiện tại...

Vì thế... cô ta vào sở làm việc được, lại có được hàm thiếu úy, trong khi thái độ đi làm như vậy mà không bị khai trừ... Lí do quá rõ ràng! Còn về phần năng lực, cô ta quả thật không thiếu, nếu không, cũng không thể ngang nhiên như thế!

Ngạo mạn, lẳng lơ... là một trong những từ ngữ có thể diễn tả đúng với bản chất của của Lê Kiều Kiều!

Hạn người như thế, cũng là hạn người Trịnh Diệp cực kì xem thường... Nhưng, cô cũng không rảnh rỗi dư sức đi quản làm gì! Chỉ cần không ảnh hưởng đến cô... thì cô sẽ không để ý!

Song...

Nếu như có người muốn tự tìm đường chết, chọc đến cô trước... thì đừng trách cô! Còn những lời nói nói hôm nay của người phụ nữ kia, cô sẽ tạm thời bỏ qua, nhưng không có nghĩa là quên đi, nếu cô ta lại tiếp tục... Khi đó, cô sẽ tính luôn một thể vậy!

Cô ta có người chóng lưng sao, cô cũng có đấy! Hơn nữa, của cô còn tốt gấp mấy lần cô ta...

Cô tin rằng... nếu như một trong hai lão già cực kì bao che khuyết điểm kia biết được lời hôm nay của Lê Kiều Kiều... Thì... chỉ sợ, không chỉ người phụ nữ kia, mà cả Lê gia, cũng khó sống yên ổn!

Haizzz... Nhưng cô hiện tại không muốn gây sự chú ý! Đành phải giấu kín chuyện này thôi, tuyệt không để hai lão già kia biết được!

...

- Hắc xì..

- Hắc xì..

Hai tiếng hắc hơi đồng loạt một trước một sau vang lên.

- Này, ông nhái tôi à?

Lạc lão gia vuốt vuốt mũi, trừng mắt nhìn người đối diện- Trịnh lão gia!

Trịnh lão gia không có tình tính kì quái như Lạc lão gia, thông gia của ông.. Ông khịt mũi xem thường:

- Ông nghĩ tôi dư hơi như ông chắc?! Chắc là nha đầu quý kia lại lòi tôi với ông ra nói xấu chứ gì!

Không hổ là danh tướng một thời, Trịnh lão gia đã đoán không sai chút nào. Lạc lão gia cũng cho là đúng, gật đầu như gãi tôi..

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gặp sếp lớn

Đối với các đồng nghiệp cùng phòng mới của mình, ngoại trừ một người, thì những người còn lại Trịnh Diệp đều cảm thấy thập phần thoải mái.

Hai anh chàng Thẩm Đình và Mặc Phong dù rằng đôi khi hay giờ thôi, trêu chọc cô vài câu... Nhưng điều không đi quá đà, biết dừng lại đúng lúc, trong công việc, năng lực của hai người họ là không thể chối cãi!

Cô gái tên Vân Thi kia, sau những ngày cô cũng phát hiện ra sự đặc biệt khác người, và tài nghệ của cô ấy. Hơn hết, cũng nhờ có cô ấy, mà phòng làm việc cũng vui nhộn hơn.

Lục Thành, anh chàng phó phòng này trong câu việc phải nói là cứng nhắc như khúc gỗ, nhưng may ra, không không quá khó khăn, khắt khe với cấp dưới cho lắm!

Người còn lại, cô ả Lê Kiều Kiều kia, cả phòng làm việc chẳng ai ưa nổi cô ta, mà cô ta thỉnh thoảng cũng không quên liếc ngang liếc dọc, nói bóng nói gió về cô... Nhưng cô chưa bao giờ xem trọng sự tồn tại của cô ta, chỉ cần không đụng vào nghịch lân của cô là được!

- Chị Diệp... Sao chị không cho cô ta một bài học đi? Cứ để cô ta nói xấu chị mãi sao?!

Vân Thi phụng phịu, nhìn thấy Lê Kiều Kiều cứ liếc ngang liếc dọc thần tượng của cô thì đâm ra bực bội..

Phải a... cô đã xem chị Diệp như thần tượng, là mục tiêu để cô nhắm đầu! Ấy vậy mà cái cô ả đáng ghét kia cứ thích kiếm chuyện với chị ấy! Chị ấy tại sao có thể đứng vững thế kia được chứ? Cô là cô không chịu được rồi đây nhé!

Trịnh Diệp nghe thấy giọng điệu không vui của Vân Thi, cô ngược mắt lên nhìn sang người phụ nữ cứ thích gây sự với cô... Cô khẽ nhếch khóe môi, hướng Vân Thi cười nhẹ với giọng điệu hời hợt:

- Miệng là của cô ta, mắt cũng là của cô ta... muốn nói, muốn nhìn là chuyện của cô ta, cần gì phải bận tâm chứ?

Cô không có hứng thú để dẫn co vớ vẩn, mắc thời gian vô ích!

Vân Thi không biết suy nghĩ của Trịnh Diệp, càng không cho là đúng với lời của cô:

- Nhưng mà...

Không để cho Vân Thi nói tiếp, Trịnh cắt ngang lời cô ấy:

- Chẳng lẽ chó cắn em một cái, em lại muốn cắn lại sao?!

Hiển nhiên, Trịnh Diệp đang so sánh một con người với một con chó...

- Ủ hế...chị nói đúng! Thần tượng của em có khác...

Vân Thi có bộ dáng bùng tình đại ngộ, hớn hờ, dùng đôi mắt long lanh lung linh hướng Trịnh Diệp. Oa... như vậy mà cô lại không nghĩ ra, đôi co với hạng

người như Lê Kiều Kiều kia, chẳng phải là tự hạ thấp bản thân mình rồi hay sao?

Nhìn dáng vẻ của Vân Thi, Trịnh Diệp cảm thấy buồn cười, cô cốc nhẹ lên đầu cô ấy:

- Thôi được rồi, cô gái ngốc ạ, mau làm việc đi!

Nói xong, Trịnh Diệp cũng không để ý tới Vân Thi nữa, cô tập trung xem lại và hoàn thiện một số hồ sơ vụ án gần đây... Đây cũng là công việc khi không xuất hiện vụ án mới. Mặc dù làm thì làm, nhưng cô không hề thích thú với những việc này, cái cô yêu thích chính là trực tiếp đi điều tra... là tự tay bắt tội phạm! Một phần lý do cô phải chuyển từ thành phố A về đây là vì hiện tại ở chỗ kia quá yên bình, cô không có việc để làm, nhưng xem ra cái thủ đô này hơi yên bình thì phải?

Thật là nhàm chán!

Ngay lúc Trịnh Diệp cảm thấy nhàm chán, sắp không trụ được nữa rồi... điện thoại của cô liên reo lên.

- Alo, con nghe đây bác!

Trịnh Diệp nhìn tên người hiển thị trên màn hình, trên môi liền treo nụ cười vui vẻ, nhanh chóng nghe máy.

"Thế nào, nói sẽ liên hệ với bác sau, vậy mà tới bây giờ để bác chủ động liên lạc với con trước?"

Trong điện thoại vang lên giọng đàn ông trung niên, trầm áp, ôn trọng. Ngữ điệu giống như trách cứ, lại có phần buồn bã...

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trịnh Diệp hiện lên nụ cười ấy náy, biết sai mà nói.

- Con xin lỗi, con quên mất!

Cô thật sợ ý quá đi, lúc không cẩn lại quên mất...

Bên kia truyền đến tiếng thở dài:

"Thôi được rồi, bác không trách con... nhưng bây giờ phải lên phòng bác ngay"

- Nhưng con còn trong giờ làm việc!

"Con quên bác là ai sao, để bác...!"

Trịnh Diệp nhìn điện thoại tắc ngum, ngơ ngác, lại không thiếu sự bất đắc dĩ.

Reng... reng... reng...

Lần này không phải là điện thoại của riêng ai, mà tiếng chuông là từ chiếc điện thoại bàn trên bàn làm việc của Lục Thành, anh ta không chậm trễ bắt máy:

- Alo!

"..."

- Dạ vâng, tôi biết rồi!

Đề tai nghe xuống, ánh mắt Lục Thành có phần phức tạp nhìn Trịnh Diệp:

- Trịnh Diệp, cô lên phòng giám đốc một chút!

- Hà...ừ...

Khoé miệng Trịnh Diệp không ngừng co dật, xong cũng đứng lên bước đi!

Thật là, cái ông bác này của cô chẳng thay đổi gì cả! Rõ ràng sau giờ làm việc hai người có thể gặp nhau mà?! Có cần chơi nổi như vậy không, trực tiếp ra lệnh! Một nhân viên mới mà được giám đốc sở gọi, cái này ít nhiều cũng sẽ bị chú ý cho xem!

Hu...hu... biết thế đi gặp ông bác từ sớm cho rồi!

Dù trong lòng âm thầm than vãn, nhưng trời sinh cô lại vô cùng nhẫn cảm... Đối với ánh mắt đổ kỵ, ghen ghét sau lưng, cô làm như không thấy!

Haizzz... cô nhớ là bản thân chưa từng gây thù với cô ta, có sao cứ thích đôi co với cô mãi thế? Với cái đà này... ừm, những ngày tháng ở sở của cô sau này cũng không quá nhàm chán đi!

...

Nhìn cánh cửa trước mặt, khuôn mặt Trịnh Diệp có phần ảo não... Không phải vì cô không muốn gặp bác ấy, mà là mỗi lần bác điều nhắc đến chuyện kia, ách... thật là!

Thôi thì, chuyện gì tới thì sớm muộn gì cũng tới, có trốn cũng chẳng trốn mãi được! Quyết định, Trịnh Diệp liền đưa tay lên gõ cửa...

Cốc...cốc...cốc...

- Vào đi!

Trịnh Diệp liền đẩy cửa đi vào, thấy người ngồi trên ghế nhìn chăm chăm cô, cô gãi gãi đầu:

- Chào giám đốc!

- Gọi là gì thế?

Người đàn ông trung niên nghiêm mặt, không vui trừng mắt khi nghe Trịnh Diệp gọi.

Trịnh Diệp liền cười hề hề:

- Ha...ha...bác Triệu, lâu rồi không gặp bác, bác khoẻ không?

Người đàn ông trung niên hừ hừ, ra bàn làm việc, rồi ngồi xuống ghế xô pha.

- Hừ... Còn biết đến tôi sao? Tưởng là quên mất lão già này rồi! Tôi chỗ của tôi làm việc mà nhiều ngày như vậy còn không tới gặp...

Trịnh Diệp tự mình ngồi xuống, trung ra khuôn mặt vô tội, lấy lòng:

- Tại con bận quá mà, bác phải thông cảm cho con chứ! Chứ thật ra con cũng muốn tới gặp bác lắm, chỉ là không có cơ hội ấy mà?

Cô quả thật là bận à, không có nói dối đâu!

- Thôi, bác hiểu rõ mà, chỉ chọc con chút thôi!

Biểu tình trên gương mặt người đàn ông không còn nghiêm túc nữa, ông thả lỏng nét mặt, cười cười với Trịnh Diệp.

Đứa cháu gái vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu thế này, làm sao mà giận được? Mặc dù ông biết, tiểu nha đầu này vừa mới không nói lời thật lòng. Dù sao thì ông cũng xem như nhìn con bé lớn lên, nên cũng rõ không ít tính cách tính quái của con nha đầu này!

- Bác này...

Trịnh Diệp có phần chột dạ... không dám nhìn thẳng người đàn ông trung niên.

Ai...đúng là rất khó lừa được sếp lớn mà!

Người đàn ông trung niên trước mặt Trịnh Diệp, người mà cô gọi là bác Triệu... Thật ra, ông chính là Triệu Thế Mạnh, giám đốc đương nhiệm của sở cảnh sát thủ đô nước Z.

Sở dĩ Trịnh Diệp có thể thân cận với ông ấy như vậy, là bởi vì ông ấy và ba cô khi xưa là bạn bè của nhau, không những thế còn là cấp dưới thân cận của ba cô...

Từ còn nhỏ, Trịnh Diệp đã vô cùng thân thiết với ông ấy...lúc ba mẹ cô qua đời, cũng chính ông là người đã góp phần không nhỏ để an ủi Trịnh Diệp, giúp cô có ngày hôm nay!

Điều đặc biệt hơn nữa, ông ấy còn có một đứa con trai chơi thân từ bé xúu với Trịnh Diệp... Và...

- Lâu ngày không gặp, tiểu Diệp càng lúc càng xinh đẹp, tài giỏi a ~ Về có mấy ngày đã nổi tiếng khắp sở rồi... Hèn chi thằng Minh nhà bác mê tít con là phải!

Ngay tức khắc, khuôn mặt Trịnh Diệp có phần cứng đờ... lại bắt đầu nữa sao?

- Bác à... thật ra...

- Mà này, tiểu Diệp, chuyện lần trước con gọi cho bác là sao? Là những kẻ đó trêu chọc con à?

Trịnh Diệp muốn nói gì đó, nhưng Triệu Thế Mạnh lại chuyển sang đề tài khác. Cô khá là ngạc nhiên, nuốt những lời vừa định nói lại.. không ngờ lần này bác Triệu lại không dai dẳng như lúc trước? Nhưng mà... cũng may quá...

Không để suy nghĩ vẩn vơ trong đầu quá lâu, nghe tới chuyện kia, biểu cảm trên gương mặt có trở nên nghiêm túc, có phần suy tư...

- Không phải trêu chọc con, mà là một người khác!

- Vậy sao? Rồi trong chuyện đó ông nội con đã ra tay sao?

Nhìn sơ qua, vụ án đó cũng chỉ là một vụ án bình thường...

Song, bởi vì những người liên quan không đơn giản, nên nó bị nháo ra không nhỏ... Nhưng đến cuối cùng thì sao... mọi thứ lại vô duyên vô cớ yên bình, cái này đã hiển thị rất rõ là có người nhúng tay vào! Còn người đó là ai, ông nghĩ chính là vị kia ông của Trịnh Diệp...

Lại một lần nữa, Trịnh Diệp lắc đầu:

- Không phải ông ấy...còn cụ thể, chính con cũng không rõ được!

Phải, cô quả thật chẳng biết nó là như thế nào, rốt cuộc ai là người ra tay...

Hay là...

Nếu giống như cô nghĩ, vậy thì cô gái mà cô đã cứu đó, có thân phận thế nào? Và thật sự, có phải họ làm?

Khả năng này... cũng rất lớn!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh hai, em muốn có chị dâu!

Trịnh Diệp nghiền ngẫm lại, càng thêm khẳng định suy nghĩ của cô...

- Con sao thế?

Thấy Trịnh Diệp lâm vào trầm tư, Triệu Thế Mạnh liền lên tiếng dò xét. Nhiều lúc, chính bản thân ông, là người đã sống hơn nửa đời người, cũng không sao nhìn thấu được người con gái hơn hai mươi tuổi trước mặt...

Cô cười cười, không nói những điều đang nghĩ cho Triệu Thế Mạnh biết, nhiều khi, không nói rõ hết sẽ tốt hơn! Nhưng... không có nghĩa là cô bỏ qua, cái gì phải ra cái đó, cô nhất định sẽ làm sáng tỏ, xem ai là người thao túng ở đằng sau.

- Thôi, không muốn nói thì thôi, bác không ép! Aizzz... nhiều lúc, ta thật thấy ngưỡng mộ cha con, có một đứa con gái tài giỏi như con... Nếu cha con mà còn trên đời này, nhất định sẽ rất tự hào về con!

- Bác nói quá, con làm gì được như bác nói chứ? Hơn nữa... không phải bác có một người con vô cùng xuất sắc đó sao...

Trịnh Diệp không cho là đúng, chu môi trong vô cùng đáng yêu mà phản bác lại.

- Hừ...con đừng nhắc tới cái thằng vô dụng đó, có mỗi một việc mà làm hoài chẳng đâu vào đâu được, thật là làm bác thất vọng mà!

Triệu Thế Mạnh ra vẻ ghét bỏ, chỉ tiếc rèn sắt không thành với đứa con trai duy nhất của ông.

- Bác cứ đùa, anh Thế Minh như thế nào đâu phải con không biết, có chuyện gì có thể làm khó được anh ấy chứ?

- Thì chẳng phải nhiều năm như vậy còn không thu phục được con đó sao? Như vậy không vô dụng còn gì?!

Hừ hừ, cái thằng con ông, nhiều lúc thật muốn lôi nó ra giáo huấn một trận cho bỏ ghét! Sao có thể tệ đến như thế? Nhiều năm như vậy, mà vẫn không thể nắm giữ được một người con gái mà bản thân thích, chẳng vô dụng thì còn gì?

Trịnh Diệp lập tức im lặng, cô thực hiện phương châm" im lặng là vàng"! Mà đúng ra, là chẳng nói được gì nữa... Bác Triệu à...bác có biết con cố tình không chủ động tìm bác chính là cái lí do này hay không?

...

Sau lần Trịnh Diệp đi gặp Triệu Thế Mạnh, cô thấy rất rõ rằng người Lê Kiều Kiều dù rằng cũng rất hay rảnh rỗi, nói bóng gió, liếc xéo cô này nọ...

nhưng hình như đã ít lại, và kín đáo hơn một chút!

Không cần nghĩ, Trịnh Diệp cũng biết nguyên nhân là vì? Còn không phải ông bác sếp lớn của cô sao...

Nói gì thì nói, dù rằng cô rất không thích cái việc mà mỗi lần gặp ông đều nhắc đến chuyện kia! Song...

Có một ông bác như vậy không phải là không tốt, ít ra cô cũng có chỗ dựa tốt phải không?

Chẳng hạn như... chuyện của Lê Kiều Kiều vậy! Hai lão gia kia, cô còn có thể giấu được, nhưng...đối với ông bác của cô, ở ngay trên "địa bàn" của ông ấy xảy ra chuyện... Ông ấy không biết được thì chẳng phải quá uống phí chức vụ của ông sao?

Ông cũng đã đề nghị là nếu cô muốn... Mặc dù không thể vô cơ sao thái được cô ta, ông cũng có thể chuyển công tác của Lê Kiều Kiều...sang một phòng khác, hoặc nơi khác cũng được...

Tuy nhiên, cô đã không đồng ý...cô nghĩ kĩ rồi, để cô ta lại...từ từ đùa giỡn sau!

Nhưng bác ấy cũng khá hào tâm rồi...

...

Hoặc thị là tập đoàn quốc tế chuyên kinh doanh chính về điện tử, công nghệ thông tin, hàng không, cùng những mặt hàng xa xỉ phẩm khác...

Toạ lạc tại trung tâm kinh tế của thủ đô nước Z, người ta so sánh tòa cao ốc Hoắc thị chẳng khác gì là một con quái vật khổng lồ, khổng chế những thứ xung quanh nó...

Và như thế, quả thật, dù không kinh doanh hết tất cả các ngành nghề, tuy nhiên... Nếu Hoắc thị muốn thao túng nền kinh tế của nước Z, chẳng phải là chuyện khó khăn gì!

Mà mỗi khi nhắc đến Hoắc thị, sẽ chẳng có gì khác, người ta ngay tức khắc sẽ nghĩ ngay đến vị tổng tài điều hành tập đoàn... Người đàn ông độc thân hoàn kim, là chàng bạch mã hoàng tử trong mơ của các cô gái- Hoắc Vĩ Triệt!

- Xi... những người này cứ thích nói quá! Gì mà lạnh lùng, độc đoán, rồi còn đáng sợ ~... A...những người này chẳng biết gì cả, anh trai của em rõ ràng là ôn nhu, dịu dàng đến thế kia mà, có gì phải sợ chứ?

Ngay trong phòng làm việc của tổng tài, Triệu Thiên Lam buông điện thoại trên tay xuống, hai tay chống cằm chớp chớp mắt nhìn anh trai cô đang không ngừng xem hết tập hồ sơ này, đến tập hồ sơ khác.

Vừa rồi là cô vừa mới xem "tiểu sử" của anh trai mình qua những bài báo mạng... Kết quả sau cùng lại làm cô không mấy tin tưởng.

Hiển nhiên, cô bé đơn thuần ngay thơ đã vô ý quên mất, bản thân cô cũng sợ anh trai mình đến mức nào! Và những lúc bị anh trai "dịu dàng" trừng phạt như thế nào...

Hoắc Vĩ Triệt vốn đang rất tập trung làm việc, nhưng vừa nghe cô em gái nhỏ than thở liền buông tập hồ sơ đang xem dở trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Thiên Lam đang ngồi.

Con bé này, thấy anh yêu thương nó, thế là từ nhỏ đã đặc biệt bám lấy anh... Đến lúc xảy ra chuyện kia, vì sợ con bé bị tổn thương nên anh đã đưa nó sang Anh, với lí do là cho đi du học.

Đưa đi thì đưa đi, anh cũng không có thật sự bỏ rơi nó, vẫn thường xuyên sang bên kia thăm nó đấy thôi!

Nhiều năm trôi qua, anh cũng vì không muốn con bé trở về nước, không khéo nhớ lại chuyện cũ phải đau lòng, nên cố tình kéo dài thời gian ra, không cho nó về nước...tính ra thì cũng hơn sáu năm rồi nhỉ?

Nhưng cũng không thể trốn tránh mãi được, lại thêm con bé một mực đòi về, anh cũng phải đồng ý thôi!

Những tưởng rằng, qua bao lâu đó thời gian, nó sẽ không còn đeo bám anh như trước, ai dè...

Chẳng được mấy hôm!

Cũng may là con bé không phải là thứ tiểu thư ngang ngạnh không hiểu chuyện, có bám anh, nhưng cũng rất biết chọn thời điểm thích hợp... không ảnh hưởng đến công việc của anh!

Nhưng khi anh tới công ty làm việc, nó đi theo và ngồi một bên như vậy...

Đẩy ghế ra, Hoắc Vĩ Triệt rào bước đi qua chỗ Hoắc Thiên Lam đang ngồi, ngồi xuống bên cạnh cô.

- Trong lòng em, anh thật sự là như thế sao?

...Là ôn nhu, là dịu dàng sao?

Con người Hoắc Vĩ Triệt đông đầy ý cười cung chiều, xoa đầu em gái... Nếu thật sự nó nghĩ như vậy, cũng quá mức đơn thuần đi!

Nhưng đơn thuần thì có sao? Anh cũng mong em gái anh sẽ mãi như vậy, như một tờ giấy trắng không bị nhuộm đen! Dù gì, cũng có anh bảo vệ nó...

- Đúng...đúng vậy a~...

Giống như sợ anh trai không tin, Hoắc Thiên Lam ra sức gật đầu...

Hoắc Vĩ Triệt bật cười, liếc qua màn hình điện thoại em gái vẫn chưa tắt...

Quả thật, Thiên Lam nói không sai, nhưng...anh chỉ ôn nhu với nó, dịu dàng với nó! Không, đây là hiện tại... Còn đối với người ngoài, anh chưa bao giờ cần phải cho ai sắc mặt tốt cả!

- Anh hai, em muốn có chị dâu!

Ngay lúc Hoắc Vĩ Triệt đang đắm chìm trong suy nghĩ riêng, đột nhiên, cô em gái nhỏ bên cạnh ngược đôi mắt to tròn, long lanh lên nhìn anh trai mình... Thốt ra một câu!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vụ án khó nuốt

Bình thường, cô thường thấy các cô em gái không thích anh trai mình cưới vợ...vì nghĩ như vậy sẽ bị anh trai cho ra rìa! Nhưng cô thì khác, cô không hề có những suy nghĩ như vậy... Sờ dĩ cô thích đeo bám anh trai là vì khi anh ấy đi làm rồi, cô ở nhà một mình rất buồn!

Vậy cho nên khi anh trai cô cưới vợ rồi, cô sẽ có chị dâu... sẽ có người chơi với cô thôi mà?

Cho nên, cô muốn anh trai cưới vợ!

Hoắc Vĩ Triệt bị lời nói cùng vẻ mặt của em gái làm cho giật mình...cô em gái này của anh...

- Vậy nếu anh cưới vợ rồi, không còn thương em nữa, rồi người chị dâu đó còn ức hiếp em thì sao?

Kéo khoé môi, Hoắc Vĩ Triệt nhéo nhéo má em gái, giờ giọng

- Không sợ, bởi vì em tin tưởng anh hai, tin vào sự lựa chọn của anh...

Đúng vậy a~...cô tin anh trai sẽ không bỏ rơi đứa em gái này, cũng tin anh ấy sẽ tìm được một người chị dâu thật tốt!

Hoắc Vĩ Triệt cười cười, không nói... Nếu em gái anh đã muốn anh lấy vợ như vậy, thì anh cũng không thể làm cô bé thất vọng! Cho nên... phải...

...

Tại một nhà hàng Đức sang trọng, Hoắc Vĩ Triệt đi vào liền đảo mắt nhìn quanh, thấy đối tượng cần tìm liền cất bước đi tới một chiếc bàn gần cửa sổ...

- Hoắc tổng ngài đến rồi...mời ngài ngồi!

Một người đàn ông trung niên, dáng vẻ có phần thô kệch, ông ta vừa nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt liền đứng lên từ trên ghế, hướng anh nở nụ cười nịnh nọt và làm động tác mời...

Không có lập tức nói câu nào, Hoắc Vĩ Triệt rất là ung dung ngồi xuống đối diện người đàn ông, bắt chéo chân... Trên khuôn mặt cũng không còn biểu cảm ôn nhu, cung chiều khi đối diện với Hoắc Thiên Lam. Mà hiện tại, trên khuôn mặt anh tuấn không có lấy một tia cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén!

Và đó cũng chính là con người thật sự của Hoắc Vĩ Triệt mà người ngoài biết về anh.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn trực diện vào mắt của người đàn ông trung niên kia khiến ông ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Người đàn ông kia gắng gượng nở nụ cười lấy lòng:

- Hoắc tổng, ngài có thể xem xét lại bản hợp đồng một chút được không, tôi thấy như vậy không ổn cho lắm!

Nói xong, ông ta còn đẩy một tập hồ sơ đến trước mặt Hoắc Vĩ Triệt... Nhưng Hoắc Vĩ Triệt lại dường như ghét bỏ, anh nhủ mày:

- Tàn Nguyên!

- Dạ!

Tàn Nguyên, cũng chính là trợ lý của Hoắc Vĩ Triệt, vẫn luôn im lặng đứng lưng anh, nghe gọi tên, cậu ta liền hiểu ý, đáp lại một tiếng liền cầm lấy tập hồ sơ lên xem..

- Hạ tổng, ông có phải là quá tham lam rồi hay không, cả điều khoản như vậy mà còn sửa lại, chẳng lẽ ông không muốn hợp tác với Hoắc thị chúng tôi nữa sao?

Dẫu biết có lắm kẻ lòng tham không đáy, nhưng cái tên Hạ Tẩn này lại tham lam vô sỉ tới độ này, lại còn chọn đối tượng là Hoắc Thị! Chẳng lẽ ông ta tham lam đến ngu ngốc rồi không? Bấy nhiêu lợi nhuận rồi mà còn không chịu?

Nhìn nụ cười khinh bỉ, cùng với giọng điệu không khách khí của Tàn Nguyên, sắc mặt Hạ Tẩn chẳng mấy chốc trầm xuống:

- Trở lý Tẩn, cậu không thấy lời của cậu có phần hơi quá rồi không? Hơn nữa Hoắc tổng còn chưa nói thì cậu nói cái gì chứ?!

- Hạ...

Tàn Nguyên vừa mới nói được một chữ, Hoắc Vĩ Triệt đã đưa tay lên ra hiệu cho cậu ta im lặng... Anh cuối đầu lật xem từng trang một trên tập hồ sơ trước mặt, ngẩng đầu nhìn Hạ Tẩn, cười lạnh:

- Hạ tổng, tôi phải công nhận, dự án của ông có thể giúp Hoắc thị kiếm được lợi nhuận không nhỏ! Tuy nhiên, ông chỉ đề dự án, còn chi phí và quá trình thực hiện thì hết 85% là do Hoắc thị làm... 40%, cái giá này có phải quá cao rồi không?

- Nhưng mà Hoắc tổng, ngài cũng biết, ngoài Hoắc thị ra thì cũng có không ít tập đoàn mà tôi có thể hợp tác, cái giá này là thích hợp nhất rồi!

Hạ Tẩn đã vô tình quên mất mục đích ban đầu của ông ta, cũng quên luôn lúc này bản thân co ro nịnh bợ Hoắc Vĩ Triệt như thế nào! Trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất, cùng với bản tính cũ, giờ phút này nói chuyện với Hoắc Vĩ Triệt không khách khí nữa.

- Vậy sao, vậy thì tôi cũng tốt bụng nhắc cho Hạ tổng nhớ, Hoắc thị của tôi cũng không phải là không hợp tác với ông sẽ có vấn đề gì... So với ông, thì càng có nhiều người muốn hợp tác với chúng tôi hơn!

Hoắc Vĩ Triệt kéo khoé môi, không ngại trào phúng Hạ Tẩn. Ông ta nghĩ anh tự mình đến đây là vì xem trọng chuyện hợp tác lần này, mới mới ra giá à? Xin lỗi, vậy thì ông làm rồi!

Hạ Tẩn thoáng sửng sốt, nhớ tới mục đích thực sự của bản thân liền hết hồn...

Song...

Lại ngay lúc này ông ta nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt có ý định đứng dậy, ngay lập tức hoàn hồn, vội vàng nói:

- Hoắc tổng...xin lỗi ngài, tôi vừa rồi hơi lơ lờ, mong ngài bỏ qua cho! Chỉ mong ngài thì hủy hợp đồng, mọi điều khoản điều đó ngài quyết định!

Hạ Tẩn cuối người, cắn răng nói ra từng chữ... Tại sao ông ta lại quên mất mục đích thật sự của hôm nay chứ? Bất chấp giá nào cũng phải bước lên được chiếc thuyền lớn Hoắc thị này, nếu không...nếu không...

Hoắc Vĩ Triệt không có để ý tới lời của Hạ Tẩn, nhưng anh vừa đứng dậy...song... Đột nhiên cảm nhận được cái gì, nhanh chóng cuối người úp xuống bàn!

Ngay sau đó...

Xoảng...

Bịch...

Âm thanh kính vỡ vang lên sau lưng Hoắc Vĩ Triệt, tiếp theo đó là âm thanh vật nặng rơi xuống đất vang lên...

- Áaa...

Hàng loạt hoảng sợ của khách trong nhà hàng vang lên, bởi vật nặng vừa rơi xuống đất chính là Hạ Tẩn...

Hạ Tẩn chết, bị một viên đạn ngay đầu mà chết, nhanh và bất ngờ tới nỗi ông ta chẳng kịp ú ớ được tiếng nào!

- Hoắc tổng...

Âm thanh lo lắng của Tần Nguyên vang lên, cậu vội vàng tiến lên một che chắn cho Hoắc Vi Triệt, nhưng anh lại giữ tay ngăn cản...

- Tôi không sao!

Hoắc Vi Triệt bình tĩnh đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lập tức anh nheo mắt lại khi thấy một tia sáng lập loè phát ra từ trong tòa nhà đối diện.

Anh nhíu mày nhìn thì thể Hạ Tần dưới đất, rõ ràng là chết không nhắm mắt...

- Đi thôi, để cho cảnh sát đến dẹp dọn đi!

Chỉ liếc nhìn thì thể Hạ Tần thêm một cái, Hoắc Vi Triệt lạnh lùng lên tiếng, rồi không để ý ánh mắt của những người xung quanh mà cất bước rời đi.

Dám ở ngay trước mặt anh mà làm ra chuyện này, xem ra là có kẻ muốn đối đầu với Hoắc Vi Triệt này! Được... được lắm...!

Tần Nguyên không dám chậm trễ, nhanh chóng chạy theo Hoắc Vi Triệt... Lần này, xem ra lão đại tức giận rồi đây!

...

Chẳng mất bao lâu sau thì cảnh sát đã có mặt tại hiện trường, và không xa lạ khác chính là đội mà Trịnh Diệp đang tham gia, tất nhiên cũng có mặt của cô!

- Đã xác nhận danh tính nạn nhân chưa?

Trịnh Diệp đang phóng tầm mắt ra xa từ các lỗ kính bị đạn xuyên qua, nghe câu hỏi của Lục Thành đối với cấp dưới cô liền quay lại nhìn...

Chàng sĩ quan là người báo cáo, cầm lấy hồ sơ trên tay nghiêm túc nói:

- Thừa sếp, qua xác nhận thì biết được nạn nhân có tên là Hạ Tần, 47 tuổi. Là tổng tài của của tập đoàn Hạ Kinh- một tập đoàn chuyên về lĩnh vực điện tử.

Lục Thành gật đầu, ra hiệu cho chàng cảnh sát kia đi làm việc, ngay lập tức bên tai vang lên một giọng nói thanh lãnh:

- Là một vụ bắn tỉa có chuẩn bị, tên bắn tỉa rất chuyên nghiệp, địa điểm nhắm bắn có thể là ở bên tòa nhà bên kia, đối diện...

Trịnh Diệp nhìn vào vết đạn giữa trán Hạ Tần, rồi lại đứng ngay vị trí mà Hoắc Vi Triệt đứng khi nãy, cô chỉ tay vào lỗ thủng trên kính, xuyên qua đó hướng tới một tòa nhà khác.

Bắn chuẩn xác giữa mi tâm trong một khoảng cách ước chừng trên 600 mét như vậy... Trong vụ này xem ra không đơn giản!

Lục Thành nghe Trịnh Diệp đã ra phán đoán và dẫn chứng, ngay lập tức liền sai người đi sang tòa nhà bên kia điều tra. Nếu như có vỏ đạn, thì càng chứng thực phán đoán của Trịnh Diệp hơn rồi...

Tiếp theo đó, Trịnh Diệp liên tục nêu ra thêm vài điều, làm cho ánh mắt Lục Thành nhìn cô càng lúc càng phức tạp. Nhưng mỗi khi có việc như thế này, Trịnh Diệp sẽ hoàn toàn tập chung, không quan tâm tới bất cứ thứ gì khác, nên không thể nhận ra được sự khác lạ của chàng phó phòng!

- Thừa sếp, theo như lời những nhân chứng có mặt tại hiện trường lúc án mạng xảy ra... Thì lúc đó ngoài nạn nhân còn có thêm hai người đàn ông nữa!

Một anh cảnh sát đến trước mặt Trịnh Diệp cùng Lục Thành nói. Không cần Lục Thành lên tiếng, Trịnh Diệp đã mở lời trước:

- Vậy hai người kia đâu?

- Những người chứng kiến nói khi án mạng vừa xảy ra thì hai người đàn ông kia đã lập tức rời khỏi!

- Sao lại có thể như vậy, mau điều tra xem họ là ai, rồi đưa tới đây!

Lần này là tới phiên Lục Thành, anh không vui lên tiếng. Tại sao lại vừa xảy ra chuyện lại rồi đi, dù gì cũng phải đợi cảnh sát đến lấy lời khai! Hay là hai người kia có vấn đề?

- E rằng không dễ đâu!

Ngay khi anh cảnh sát kia định xoay người đi, một giọng nói khác đột ngột vang lên. Thẩm Đình cầm trên tay một tập hồ sơ, thấy ánh mắt khó hiểu của Trịnh Diệp với Lục Thành liền đưa cho hai người:

- Tự xem sẽ rõ... Đây là hợp đồng đã chuẩn bị sẵn, trong đó một bên là Hạ Kinh, một bên là Hoắc thị! Từ đó suy ra, hai người đàn ông đã bỏ đi kia rất có khả năng là Hoắc tổng với trò lý của anh ta...

Trong khi để Trịnh Diệp và Lục Thành xem xét tập hồ sơ kia, Thẩm Đình cũng không nóng không lạnh nói ra lời của bản thân.

Song...

Ba người đều không hện mà cùng rơi vào trầm mặc...

Hoắc thị... Hoắc tổng?

Vụ này khó nuốt thật rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đến gặp Hoắc tổng

Tại cái nước Z, cũng như cái thủ đô này ai mà không biết đến Hoắc thị? Hướng chỉ với nghề nghiệp vô cùng phức tạp của họ, thì làm sao không biết?

Trịnh Diệp mặc dù là mới trở về thủ đô không lâu, lúc trước có thể vì tính cách vô tâm vô phế của cô mà không biết Hoắc thị! Nhưng cũng bởi vì thế, ông ngoại của cô sợ cô vô tình chọc phải phiền phức đã đưa cho cô một đồng hồ sơ tài liệu liệt kê đầy đủ những đặc thù mà cô chưa biết!

Cũng nhờ vậy, lúc này đây cô mới có thể biết được một số thông tin hữu ích, cụ thể...

Hoắc thị là tập đoàn nắm giữ mạch kinh tế của nước Z, một địa vị vững chắc khó có thể lung lay được! Tổng tài Hoắc thị, Hoắc Vĩ Triệt...đây được xem là người đàn ông độc thân hoàng kim sáng giá nhất trong mắt các thiếu nữ... Cũng chính anh ta là người đã đưa tập đoàn lên vị trí của ngày hôm nay.

Bình thường dính líu tới nhân viên Hoắc thị là đã đủ khó, vậy mà bây giờ lại chính là Hoắc Vĩ Triệt!

- Bây giờ làm sao? Mời anh ta tới hiện trường..

Thẩm Đình xoa cằm suy tư một, rồi bỗng nhiên mở miệng, có điều lời chưa dứt đã bị Lục Thành cắt ngang:

- Không được, đây chỉ là suy đoán của chúng ta, nếu đối tượng là một người khác thì còn mời được, đằng này...

Lục Thành lắc đầu thể hiện sự bất đắc dĩ, lại làm Trịnh Diệp khó hiểu:

- Sao lại là suy đoán chứ? Nếu anh ta đã xuất hiện thì ít gì cũng sẽ lưu lại dấu vân tay... Nếu không thì cũng có hình ảnh trong camera của nhà hàng chứ?

Có thể những người khác trong nhà hàng sẽ không để ý và thấy được mặt mũi của Hoắc Vĩ Triệt... Vậy thì vẫn còn hình ảnh trên camera của nhà hàng, với nhà hàng cao cấp thế này làm gì không có camera quan sát cơ chứ?

- Vô ích thôi, tổ kiểm tra hiện trường đã tiến hành kiểm tra vật dụng trên bàn, nhưng không hề có dấu vân tay của Hoắc Vĩ Triệt, trên camera không có quay được hình dáng có anh ta!

Vì vậy, họ làm gì có tư cách gọi người ta tới hiện trường?

- Được rồi, trong việc này chẳng có cái gì khó cả, mọi người ở đây chỉ là làm quá vấn đề lên thôi! Bây giờ tôi sẽ đến Hoắc thị tìm Hoắc Vĩ Triệt, các anh ở lại điều tra xem có manh mối gì nữa không!

Nói xong, chẳng thèm đợi mấy người kia kịp thích ứng, Trịnh Diệp đã đi thẳng ra ngoài.

- Anh đi với em!

Thẩm Đình kêu lên, xong liền ba chân bốn cẳng chạy theo Trịnh Diệp.

Đến lúc cả hai người kia điều đã khuất bóng, Lục Thành mới sững sờ ngộ ra một điều: Quả thực, anh ta đã làm quá vấn đề lên rồi!

Suy đoán Hoắc Vĩ Triệt có liên quan, nhưng không có chứng cứ cụ thể thì tự tìm đến anh ta thôi!

Một lần nữa, ánh mắt của Lục Thành trở nên hoang mang, hoang mang về lí do khiến anh ta suy đoán lệch hướng.

- Chẳng biết là bị gì nữa...

Lắc lắc đầu tự lẩm bầm một câu, anh ta liền trở lại với câu việc của bản thân!

...

Hoắc thị, văn phòng tổng tài...

Hoắc Vi Triệt dựa hẳn người lên là ghế, ánh mắt âm trầm nhìn thẳng vào chất lỏng màu đỏ sậm sóng sánh trong ly... Anh uống một ngụm rượu rồi ngẩng đầu lên:

- Đã biết là kẻ nào làm chưa?

Anh thật sự rất muốn biết là kẻ nào khiêu khích với anh! Ai muốn giết người, giết bao nhiêu anh không quản, nhưng lại cố tình giết trước mặt anh... Còn nữa, thật sự mục tiêu của kẻ đó có phải là Hạ Tần? Bởi vì nếu như lúc đó anh không kịp thời phát hiện ra, người trúng đạn...đó là anh!

Đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn!

Tần Nguyên đứng trước mặt Hoắc Vi Triệt, ngữ khí cung kính, thêm một phần trầm trọng:

- Lão đại, tạm thời còn chưa có tra ra được kẻ đằng sau...bởi kẻ này làm việc quá mức cẩn thận! Tại nơi tên sát thủ đặt súng bắn tỉa phát hiện một vỏ đạn, nhưng người của chúng ta chưa tìm hiểu thêm được gì, thì cảnh sát đã xuất hiện...

Khi ở bên ngoài, Tần Nguyên sẽ gọi Hoắc Vi Triệt là Hoắc tổng, nhưng khi không có người ngoài, cậu ta sẽ gọi là lão đại! Cũng bởi vì ngoài thân phận là tổng tài của Hoắc thị, anh vẫn còn một thân phận khác...

Nói xong, Tần Nguyên không khỏi nhủ mày... Năng lực của đám cảnh sát kia có bao nhiêu cậu cũng rõ không ít, động tác lần này của bọn họ có vẻ nhanh hơn mọi khi không ít thì phải?

Không khó để đoán ra thuộc hạ của anh đang nghĩ cái gì trong đầu, nhưng tạm thời vấn đề đó không quan trọng:

- Vậy thì cứ để yên đó cho cảnh sát, không cần xen vào! Còn về phần Hạ Tần, có điều gì đáng ngờ không?

- Lão đại, tên Hạ Tần này không đơn giản chỉ là một thương nhân bình thường! Mà ông ta không thoát khỏi dính dáng vào một số vụ làm ăn phi pháp... Cũng có một khả năng cái chết của ông ta có liên quan mật thiết với chuyện gấp rút muốn kí hợp đồng với chúng ta!

Với điều khoản trong hợp đồng, thì sau khi hai bên điều thống nhất, ông ta sẽ ngay lập nhận được một khoản tiền không nhỏ! Nhìn thái độ nóng lòng lúc đó của ông ta...chắc chắn có ẩn khúc!

Ánh mắt Hoắc Vi Triệt hiện lên tia sau xa, khuôn mặt vô cảm âm trầm khiến người khác không thể suy đoán được cảm xúc thật sự của anh...

Hoắc Vi Triệt vừa định nói điều gì với Tần Nguyên, thì bất chợt điện thoại cố định trên bàn làm việc của anh reo lên:

- Hoắc tổng, có hai nhân viên cảnh sát tới tìm ngài, không biết có cho họ lên không ạ?

Ngay khi Hoắc Vi Triệt ấn nút nghe, một giọng nữ chuyên nghiệp liền vang lên đầy thận trọng:

Cảnh sát?

Tìm đến nhanh như vậy?!

Hoắc Vi Triệt không vội trả lời, mà một bàn tay đột nhiên đặt lên bàn phím laptop rồi liên tục mấy cái... Tiếp sau đó chỉ thấy trên màn hình hiện lên hình ảnh hiện tại của bàn lễ tân. Khi thấy hình ảnh của hai người một nam một nữ mặc cảnh phục đứng trước bàn, phía miệng anh liền cong lên ánh mắt hiện lên tia sáng nhàn nhạt...

- Hoắc tổng?

Có lẽ hơi lâu mà không nghe thấy hồi âm, nữ nhân viên lễ tân ở đầu dây bên kia liền vang lên âm thanh nghi hoặc.

- Dẫn họ lên đây!

Phun ra bốn chữ, anh cũng không cho nữ nhân viên lễ tân kia nói thêm chữ nào, liền ấn nút tắt.

Vì là Hoắc Vi Triệt bật loa ngoài của điện thoại, nên Tần Nguyên đứng đó đều đã nghe không sót một chữ. Vốn đã bất ngờ trước sự thay đổi sắc mặt của lão đại, còn thêm quyết định của anh, làm cho Tần Nguyên cảm thấy một trận khó hiểu.

- Lão đại...

- Tôi tự biết mình đang làm gì! Bây giờ cậu âm thầm điều tra cụ thể những mối làm ăn lúc trước của Hạ Tần... Nhớ làm cho kín vào!

Giờ tay ngăn cản lại những lời nói của Tần Nguyên, Hoắc Vi Triệt sâu kín nhìn cậu ta. Giọng điệu mặc dù rất nghiêm túc, nhưng không còn âm trầm lạnh

lùng như khi nãy nữa...

Tần Nguyên không dám cãi lệnh, nuốt lại tiếng lòng của bản thân, cung kính lui ra ngoài.

Lúc Tần Nguyên đi tới cửa thang máy, cũng đúng lúc nhìn thấy nhân viên lễ tân dẫn theo hai vị cảnh sát một nam một nữ...

- Trợ lý Tần!

Cô nhân viên khi thấy Tần Nguyên liền cúi đầu chào. Tần Nguyên gật đầu, sau đó không nhìn được nhìn hai người cảnh sát kia nhiều hơn một chút..., Khi nhìn đến vị nữ cảnh sát, ánh mắt Tần Nguyên loé lên ý vị không rõ ràng.

Hầu hết những thứ có liên quan đến lão đại ở nhà hàng kia cậu ta điều đã âm thầm xoá hết rồi, nhưng cảnh sát lại có thể nhanh như vậy tìm tới đây... Thì ra là...

Cốc...cốc...cốc...

- Hoắc tổng, tôi đưa hai cảnh sát lên gặp ngài!

Cô nhân viên lễ tân giờ giờ tay rõ cửa phòng, còn thuyết minh thêm một câu. Ngay lập tức sau cánh cửa vang lên một giọng nói trầm ấm:

- Vào đi!

- Mời hai vị!

Sau khi Trịnh Diệp và Thẩm Dinh vào phòng, cô nhân viên lễ tân cũng nhanh chóng lui ra.

Trịnh Diệp gật đầu chào cô nhân viên kia, rồi liền nhanh chóng đánh giá sơ lượt căn phòng... Chỉ vờ vờ vài giây, nhưng Trịnh Diệp cũng phát giác ra khi cô nhìn căn căn phòng, thì cũng có một ánh mắt nóng rực trực diện đánh giá cô! Đặc biệt ánh mắt kia khiến cho cô cảm thấy vừa lạ vừa quen, giống như là...? Men theo tầm mắt, hiện ngay trước mặt cô là một khuôn mặt đẹp trai vô đối. Trịnh Diệp dù sao cũng là phái nữ, nên không tự chủ mà bị ngây người...

- Không biết hai vị đây là?

Âm thanh lười biếng bá đạo vang lên với ý dò xét ngẫu nhiên, Trịnh Diệp cũng từ đó mà hồi phục lại tinh thần. Cô lấy lại sự bình tĩnh, vứt bỏ suy nghĩ vớ vẩn, nhìn trực tiếp vào ánh mắt người đàn ông đối diện:

- Chào Hoắc tổng, chúng tôi là cảnh sát hình sự của sở thủ đô... Tôi là Thượng úy Trịnh Diệp, còn đây là Trung úy Thẩm Dinh!

Vừa nói, Trịnh Diệp không quên đưa thẻ ngành ra chứng minh thân phận. Cũng bởi vì cấp bậc của cô cao hơn Thẩm Dinh, nên có quyền thay anh ta nói chuyện.

Ánh mắt Hoắc Vi Triệt không kiên kị mà đánh giá Trịnh Diệp, trong lòng vừa vui sướng, lại vừa có sự hứng thú dâng trào. Vui sướng là vì cô cũng không cưỡng lại được vẻ đẹp của anh, càng thêm hứng thú là bởi vì định lực của cô gái đó, có thể nhanh chóng thanh tỉnh như vậy...

- Tôi là Hoắc Vi Triệt, mời hai người ngồi!

Người ta đã giới thiệu, Hoắc Vi Triệt cũng không thể không đáp lại, có điều khi nói lại cố tình nhấn mạnh tên của bản thân...ánh mắt cũng chỉ đặt trên một người!

Trịnh Diệp nghiêm túc ngồi xuống đối diện Hoắc Vi Triệt, Thẩm Dinh cũng ngồi xuống kế bên cô... Tất nhiên là ánh mắt trắng trợn của Hoắc Vi Triệt, Trịnh Diệp và Thẩm Dinh cũng thấy được.

Và tất nhiên anh chàng Thẩm Dinh không chịu nổi, vừa định có hành động, đã bị một bàn tay mạnh mẽ đè lại. Trịnh Diệp dùng hành động âm thầm ra hiệu cho Thẩm Dinh bình tĩnh, dù chính bản thân cô là đang vô cùng muốn bùng phát... Tạo ra cho mình một tư thái chuyên nghiệp nhất, cô nói:

- Hoắc tổng, chúng tôi có một số việc cần anh xác nhận, mong anh vui lòng hợp tác!

Hoắc Vi Triệt lười biếng dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, ánh mắt vô cùng nghiêm túc mà quan sát Trịnh Diệp, như muốn nhìn thấu cả cơ thể cô qua bộ cảnh phục. Vừa cảm thấy khuôn mặt cô đậm ra khó chịu, anh liền gật gù:

- Em mặc cảnh phục rất đẹp!

Trịnh Diệp im lặng, còn Thẩm Dinh ngồi kế bên tròn mắt không thể tin!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nhìn chường mắt

Quả thật, dù rằng lúc này Hoắc Vĩ Triệt nói ra một câu như thế... có chút không hợp hoàn cảnh! Nhưng...anh nói đâu có sai?

Dáng người ba vòng của Trịnh Diệp đã đạt tiêu chuẩn của một siêu mẫu... Bộ cánh phục của cô dù rằng không phải ôm chặt thân người, vạt áo ngắn đến hở rốn giống như Lệ Kiều Kiều... Tuy cũng ôm sát, nhưng độ của Trịnh Diệp chỉ dừng lại ở mức tiêu chuẩn, vừa vặn tôn lên dáng người của cô, nhưng cũng dễ dàng, thoải mái hoạt động một cách tốt nhất! Hơn hết, làn da trắng mịn của Trịnh Diệp qua màu đen của bộ cánh phục càng thể hiện rõ ràng hơn hết!

Bình thường, các cánh mày râu độc thân ở sở ai mà chẳng bị dáng vẻ của Trịnh Diệp mê hoặc... nhưng ngoài Thẩm Dinh với Mặc Phong thì chưa có người nào nói ra! Còn nữa, dù Thẩm Dinh cùng Mặc Phong đã từng khen ngợi Trịnh Diệp... nhưng cũng không có quá trực tiếp như Hoắc Vĩ Triệt bây giờ.

Ngược lại với dáng vẻ há hốc mồm của Thẩm Dinh, khuôn mặt vừa đơ vừa đỏ của Trịnh Diệp... Thì đương sự Hoắc Vĩ Triệt lại chẳng mảy may gì, ánh mắt càng không kiên đề mà dán lên người Trịnh Diệp!

Bầu không khí trong phòng lúc này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, đó chính là: quái dị!

Cũng may là vào đúng lúc này có một cô nhân viên mang nước vào... Thành công phá vỡ không khí quái dị trong phòng.

Trịnh Diệp dù sao có định lực vô cùng tốt, nên nhanh chóng ổn định lại tinh thần, nhớ tới vấn đề quan trọng đang cần xử lý. Cô nâng ly nước trên bàn lên uống một ngụm, háng giọng:

- A...hum... Hoắc tổng... chúng tôi cần ngài nghiêm túc hợp tác với chúng tôi một chút!

Mặc dù bên ngoài cố tỏ ra nghiêm túc, nhưng trong lòng Trịnh Diệp lại không hề được như vậy! Bởi người đàn ông trước mặt cho cô cảm giác rất nguy hiểm, dù rằng anh ta đang cười. Hơn hết, cô lại càng không rõ vì sao anh ta lại nói một câu như vậy? Giống như là đã từng thấy cô... nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên cô và anh ta gặp mặt!

Nhưng điều Trịnh Diệp không ngờ, chính là sau khi cô nói ra như vậy, sắc mặt Hoắc Vĩ Triệt đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nhìn về phía cô và Thẩm Dinh.

Trong lòng Trịnh Diệp một lần nữa lộp bộp, người ta nói tính khí phụ nữ khi mang thai là thất thường nhất! Nhưng theo cô thấy thì người đàn ông trước mặt này còn thất thường hơn, mới cười đây, mà chớp mắt sắc mặt đã như vậy... Lần này không đợi Trịnh Diệp lên tiếng, đã có một giọng khác vang lên:

- Hoắc tổng, chúng tôi biết thời gian của ngài là vô cùng quý giá... Nhưng ngài yên tâm, chỉ cần ngài nghiêm túc, sẽ không mất nhiều thời gian của ngài đâu!

Con người của Thẩm Dinh vốn thuộc dạng chính trực thẳng thắn, nên vẫn là không thể tiếp tục chịu được thái độ của Hoắc Vĩ Triệt, giọng điệu nói chuyện đã có phần...ách...

Nào ngờ, Hoắc Vĩ Triệt vốn đã lạnh mặt, sau khi thấy Thẩm Dinh lên tiếng, mặt càng lạnh hơn.

Trịnh Diệp sợ Thẩm Dinh lại vô tình chọc giận người đàn ông này, cô ra hiệu cho anh ta không được nói nữa. Bản thân thì hít sâu một hơi, dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể:

- Được rồi, Hoắc tổng... bây giờ anh muốn thế nào mới chịu hợp tác với chúng tôi? Anh nói ra, nếu phù hợp chúng tôi sẽ chấp nhận!

Phải nhin, đối với những kẻ ăn trên ngồi trước này, nếu muốn khai thác thông tin từ họ, thì phải có kiên nhẫn, không được nóng vội.

- Muốn tôi hợp tác cũng dễ thôi... Nhưng tôi chỉ muốn hợp tác với em, không có kẻ thứ ba!

Ngụ ý: không có mặt của Thẩm Dinh

Thái độ của Hoắc Vĩ Triệt cũng hòa hoãn lại đôi chút, nhưng vẫn là không để Thẩm Dinh vào mắt... Khi nói chuyện, ánh mắt vẫn đặt trên người Trịnh Diệp.

Hừ hừ...một câu "chúng ta", hai câu "chúng ta", anh chính là nghe không thuận tai hai từ này đó... Lại còn dám dùng giọng điệu như thẩm tra tù nhân mà nói với anh. Cái quan trọng là, anh không thích có một người khác giới nào gần gũi tiểu Diệp của anh! Nhất là cái ánh mắt của tên này khi nhìn tiểu Diệp...anh cảm thấy vô cùng chướng mắt!

Không người tới là tiểu Diệp, còn lâu anh mới có nhã hứng gặp gỡ tốn thời gian với cảnh sát nhé!

- Anh đừng...

...có quá đáng!

Bà chữ cuối cùng Thẩm Dinh vẫn chưa kịp nói ra, đã bị cái nhìn của Trịnh Diệp làm cho ngậm miệng lại.

- Hoắc tổng, tôi đồng ý yêu cầu của ngài! Thẩm Dinh...anh xuống dưới đợi tôi...

Câu đầu là Trịnh Diệp nói với Hoắc Vĩ Triệt, câu sau là cho Thẩm Dinh. Bây giờ cô cũng hiểu, vì sao các đồng nghiệp kia không ai dám đưa ra đề nghị đến cái Hoắc thị này rồi... Bởi vì có đến, cũng chưa chắc có được sự hợp tác từ Hoắc Vĩ Triệt!

- Nhưng mà...

- Không có nhưng nhị gì hết, đây là lệnh!

- Thôi được rồi, nhưng cô cũng phải cẩn thận đó!

Mặc dù không cam tâm, nhưng Thẩm Dinh cũng không thể làm gì khác được, anh ta đành bỏ lại một câu với Trịnh Diệp, rồi cũng phải ra khỏi phòng.

Còn ngữ điệu dằn dò kia, chẳng khác gì là Trịnh Diệp sắp lâm trận, ra chiến trường vậy...

Thẩm Dinh đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Trịnh Diệp cùng Hoắc Vĩ Triệt... Trịnh Diệp toả ra bình tĩnh, cô cầm một bản ghi chép lên, mắt hướng Hoắc Vĩ Triệt.

- Hoắc tổng...chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

Đây là là cực điểm nhẫn nại của cô rồi, nếu anh ta còn không chịu nghiêm túc hợp tác, thì cô sẽ không tiếp tục hỏi nữa. Không có lời khai của anh ta thì sao, cô cũng có thể tự tìm kiếm manh mối... dù hơi tốn thời gian một chút!

Sau khi Thẩm Dinh đi rồi, Hoắc Vĩ Triệt cũng thoải mái không ít, nhận thấy người đối diện đang cố kiềm chế, anh cũng không kì kèo mặt cả nữa:

- Muốn hỏi gì thì em hỏi đi, tôi sẽ biết gì nói đó!

- Vậy thì...

Tiếp theo đó, cứ Trịnh Diệp hỏi câu nào, thì Hoắc Vĩ Triệt sẽ "nghiêm túc" trả lời câu đó...

...

- Cảm ơn anh đã hợp tác... có gì tôi sẽ đến tìm anh sao! Chào anh...

Cuối cùng cũng có được những thứ cô cần, Trịnh Diệp nhìn sơ lược lại nội dung vừa ghi chép, thấy không có gì sai sót, cô mới đóng lại... Đưa tay ra bắt tay với anh...

Nhưng...

Bắt tay thì Hoắc Vĩ Triệt bắt, có điều nắm mà không có ý định buông ra...

- Hoắc tổng...

- Mau sẽ sớm nhất có thể được gặp lại em!

Nắm bàn tay mềm mại của cô, làm Hoắc Vĩ Triệt yêu thích không muốn buông, nhưng để tránh gây ác cảm, anh cũng phải luyến tiếc buông ra.

Nhưng Hoắc Vĩ Triệt nào biết, vốn dĩ, dù anh không nhanh chóng buông tay... thì Trịnh Diệp cũng có "đá cái nhìn" không mấy tốt" về anh!

Và hơn hết, trong lòng cô đang kêu rào rằng không muốn gặp lại anh ta một chút nào...

...

Sở cảnh sát, phòng họp...

Lục Thành đứng ở đầu bàn, nhìn một lượt những người có mặt, anh ta nói:

- Mọi người đều đã có mặt đầy đủ, vậy chúng ta bắt đầu cuộc họp! Vụ án...

- Cái gì mà đầy đủ... các người không thấy là còn thiếu tôi sao? Không có tôi thì mấy người tròng nào mới phá được án chứ?

Cửa phòng họp một lần nữa mở ra, một giọng nói ngang ngược, hống hách truyền vào... Hình như là Lê Kiều Kiều rất thích mấy kiểu xuất hiện khiến

người ghét...sau khi tiếng cô ta vừa dứt, lập tức cũng có mấy ánh mắt không mấy thiện cảm.

- Nhìn cái gì, còn không bắt đầu cuộc họp đi!

Lệ Kiều Kiều, cô ta uỷ lại người thân, lúc nào muốn làm, thì làm, muốn nghỉ thì nghỉ, chẳng thèm xem ai ra gì... Lúc đầu, Lục Thành không chấp nhận được báo lên cấp trên mấy lần, nhưng cấp trên lại bảo anh ta không cần bận tâm! Cứ thế nhiều lần, Lục Thành cũng không thèm để ý tới...cô ta muốn nghỉ thì nghỉ, dù sao trong đội có cô ta hay không cũng vậy, không có còn để rắc rối, chướng mắt!

Ngày hôm qua khi đi điều tra hiện trường vụ án, cô ta không có mặt... nên mới không có những trò hề xảy ra.

- Được rồi, bởi vì Kiều Kiều hôm qua nghỉ, không nắm được tình hình của vụ án, nên tôi sẽ sơ lượt lại một lần!

Dừng lại... khẽ đảo mắt một chút, Lục Thành mới nghiêm túc, anh ta điều chỉnh hình ảnh trên máy chiếu cho hiện lên hình ảnh Hạ Tấn nằm trên sàn nhà trong nhà hàng:

- Nạn nhân trong vụ án này là Hạ Tấn, 47 tuổi, là tổng tài của tập đoàn Hạ Kinh... Nguyên nhân cái chết là do bị một viên đạn xuyên đầu, chết ngay lập tức! Hiện trường nằm ở nhà hàng Đức Essen Himmel...

Tiếp theo đó Lục Thành tóm lượt đầy đủ lại một số kết quả điều tra...

Đội Lục Thành nói xong, Trịnh Diệp liền nghiêm túc, cô phân cho những người trong phòng mỗi người một tập hồ sơ, tiếp lời:

- Theo những gì mà Hoắc tổng, tức Hoắc Vĩ Triệt, người có liên quan mật thiết với vụ án này thì... Anh ta quả thật là có tới hiện trường, là để kí hợp đồng với Hạ Tấn, đến khi thỏa thuận xong rồi, chuẩn bị kí tên thì Hạ Tấn đột ngột bị bắt chết! Còn anh ta thì bởi vì ngay sau đó tập đoàn có cuộc họp gấp, nên mới không ở lại để đợi cảnh sát đến lấy lời khai được!

- Rõ ràng là viện có, lúc chúng ta tới, anh ta cũng không hề có thái độ tốt muốn hợp tác!

Thẩm Dinh vẫn còn vô cùng khó chịu về thái độ không hề anh ta vào mắt của Hoắc Vĩ Triệt. Anh ta mạnh tay gấp lại tập hồ sơ ghi chép lời khai của Hoắc Vĩ Triệt, giọng điệu không được tốt lên tiếng.

Trịnh Diệp định lên tiếng trấn an lại tâm tình của Thẩm Dinh, nhưng lại có một người thích nói lên tiếng trước:

- Hừ...còn không phải là không có năng lực sao, chỉ biết đổ tội cho người khác!

Vẫn là cái giọng điệu khinh người đặc trưng đó, Lệ Kiều Kiều liếc ngang Thẩm Dinh một cái...

- Đây...

- Vân Thi, bỏ đi!

Vân Thi trước sau vẫn luôn là người thích đối đầu trực tiếp với Lệ Kiều Kiều, càng không chịu nổi giọng điệu của cô ta, nhưng bây giờ đã có người cô bé thần tượng, có thể kiềm chế được cô bé!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thân phận của Hắc Vĩ Triệt

- Tôi nói không đúng sao? Nếu là tôi đến, chắc chắn Hoắc tổng sẽ không nói hai lời mà vui vẻ hợp tác!

Lệ Kiều Kiều hất hất tóc, tự tin ra vẻ ta đây mà nói.

Nhất thời, những người trong phòng đều có cùng một biểu cảm, nhất là Trịnh Diệp, cô đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người tự tin đến tự phụ như thế này! Cô thừa nhận, với thành tích bao năm qua của cô, cô cũng có chút tự tin với khả năng của mình... nhưng mà cái cô Lệ Kiều Kiều này có thể tự phụ đến mức này. Hay là...cô ta định dùng "nhĩ nhân kế" với vị Hoắc tổng kia?

Ánh mắt Trịnh Diệp nhìn sang Lệ Kiều Kiều đã ánh lên sự thương hại...ngay cả cô lâu ngày mới về đây mà còn biết truyền thuyết về vị kia, chẳng lẽ cô ta lại không biết? Aizzz...

Lục Thành cảm thấy đau đầu, anh ta đưa tay xoa xoa hai bên thái dương của mình.

- Được rồi, Mặc Phong... cậu điều tra về các mối quan hệ của Hạ Tấn có kết quả gì không?

Mọi người trong phòng nghe tiếng của Lục Thành, tất cả đều nghiêm túc, nhìn về phía Mặc Phong.

- Theo kết quả điều tra được, thì các mối quan hệ của Hạ Tấn vô cùng phức tạp... Từ chuyện cá nhân cho đến chuyện làm ăn. Điều đáng nói, vì điều tra sâu vào, nên chúng ta tình cờ phát hiện được, công ty Hạ Kinh không đơn giản như vẻ bề ngoài... mà có liên quan đến một vài đường dây làm ăn trái phép.

Mặc Phong vừa ngừng lại, Vân Thi liền tiếp lời:

- Riêng về khoảng làm ăn của công ty, chúng ta đã bàn giao lại cho cảnh sát kinh tế xử lý. Còn về nguyên nhân dẫn đến sát thủ tìm đến Hạ Tấn, rất có khả năng là do đối tác công việc... Vì theo một vài nguồn tin cho biết nạn nhân trong thời gian qua đang âm thầm rút hơn tiền từ công ty, cùng với một loạt hành động mờ ám, giống như là có ý định bỏ trốn!

- Vân Thi nói không sai, từ bản hợp đồng mà Hạ Tấn muốn ký với Hoắc thị cũng cho thấy điều đó... bởi sau khi ký xong hợp đồng ông ta sẽ nhận được một khoản không nhỏ!

Trịnh Diệp gật đầu, nói ra suy nghĩ của cô. Xong rồi liếc qua người nào đó đang bắt chéo chân, ngấm móng tay, cô chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

- Nếu là đúng như vậy... thì sẽ rất khó tìm ra hung thủ trong vụ này, bởi kẻ trực tiếp ra tay là một tay bắt tĩa chuyên nghiệp, nhưng từ các mối quan hệ của nạn nhân thì không hề tồn tại một đối tượng như vậy! Theo một số người chứng kiến, thì họ cho biết vào trước lúc Hạ Tấn bị bắn không lâu, có một người đàn ông đi xe mô tô phân khối lớn, trên lưng đeo một túi đựng gậy đánh golf đi vào tòa nhà...

Lục Thành nói tới đây, trên màn hình máy chiếu liền hiển thị một người đàn ông cao lớn mặc quần dài đen, mặc áo khoác da, đội nón bảo hiểm trùm kín đầu, và trên lưng còn có đeo một túi đựng gậy đánh golf cỡ lớn...

- Đây là hình ảnh mà camera trong toà nhà ghi lại được về người đàn ông này... Trong túi đựng gậy đánh golf có khả năng là súng bắn tĩa, còn người đàn ông đó rất có khả năng hẳn là hung thủ... Bởi vì người này còn nón kín mặt, nên không thể nào biết rõ mặt mũi của hắn!

Một lần nữa Lục Thành lên tiếng, nhưng sau đó cả phòng cũng bị lời của anh ta làm im lặng mấy giây.

Trịnh Diệp trầm ngâm đôi chút rồi cô lên tiếng:

- Từ những điều trên, có thể kết luận rằng, Hạ Tấn vốn đang hợp tác với một thế lực lớn nào đó làm ăn phi pháp, nhưng đến thời điểm này lại muốn nghĩ... Đối phương vì không muốn một kẻ biết bí mật của bọn họ, nhưng lại không làm việc cho họ nữa, nên liền cho người trừ khử ông ta!

- Hừ, chỉ giỏi suy luận...sao không nghĩ đơn giản hơn là một đối thủ nào đó trên thương trường thuê sát thủ giết Hạ Tấn?

Lệ Kiều Kiều tuy có tài, như lòng đồ ky, ham hư vinh đã gần như áp chế hết đầu óc cô ta! Khi Trịnh Diệp vừa dứt lời, cô ta đã chanh chua lên tiếng chất vấn.

Tuy nhiên, ngoài suy đoán của cô ta là Trịnh Diệp sẽ biến sắc mặt, hay tức giận, thì cô lại cười nhẹ, bình tĩnh đáp.

- Lời của cô không sai, khả năng này cũng lớn, nhưng trong trường hợp này thì sẽ có tỉ lệ rất thấp... Thứ nhất, Hạ Tấn làm người tương đối khôn khéo, tuy rằng cũng có người ghen ghét, hận thù ông ta...xong những người đó hoàn toàn không có khả năng thuê sát thủ. Bởi vì để thuê một sát thủ có tính chuyên nghiệp như đối tượng lần này, cần có một khoản chi không nhỏ, trong khi đó những người kia không có điều kiện kinh tế về khoản này! Mà từ các mối quan hệ của Hạ Tấn không có tồn tại của một người có khả năng là một tay bắn tĩa lợi hại. Nên khả năng duy nhất, tên bắn tĩa thuộc về một thế lực nào đó, mà thế lực này tuyệt đối không nhỏ!

Bình thường với gia đình Trịnh Diệp luôn là cô gái hoạt bát, tinh quái... nhưng đã vào công việc, cô luôn tập chung hết mình, và đặt bằng chứng lên hàng đầu để đưa ra một kết luận! Mấy năm trước, khi mới đến thành phố B công tác, đã không hiếm lần cô vì tìm bằng chứng, vì phá án mà nhiều ngày liền không về nhà nghỉ ngơi, không ở cơ quan thì chính là đi khắp nơi tìm kiếm thông tin. Và chính ngày hôm qua, sau khi đem bản tường trình lời khai của Hoắc Vi Triệt về cơ quan, cô liền không nói hai lời, đi ra ngoài, đến không ít nơi, về mục đích là thu thập manh mối cho vụ án! Nếu không phải sợ ông bà già nội ở nhà trông ngóng, có thể cô đã không về nhà như lúc ở một mình tại thành phố B.

Cuộc họp chẳng bao lâu cũng kết thúc, với đáp án cuối cùng chẳng mấy khả quan... Vì vậy mà họ tiếp tục mở rộng điều tra! Nhưng thông thể phủ nhận, từ trước tới giờ, những vụ bắn tĩa như thế này muốn tiếp ra hung thủ giống như là mò kim đáy biển... Cho nên khả năng vụ này bị đưa vào bế tắc, phải bảo lưu có khả năng rất lớn!

...

Dinh thự Hoắc gia...

Chiếc siêu xe trở Hoắc Vi Triệt sau khi đi vào Dinh thự, không giống như bình thường sẽ dừng trước sân để anh xuống, thì lần này xe lại đi thẳng vào gara.

Từ trên xe bước xuống ngoài Hoắc Vi Triệt, Tần Nguyên, còn có Tần Trí... Hai người này không những là thuộc hạ của Hoắc Vi Triệt, mà còn là anh em chí cốt của anh!

Tần Trí thông thạo đi đến một góc trong gaga, trước mặt cậu ta chẳng có gì khác là một bức tường, giống như xung quanh... Nhưng sau khi cậu ta lấy điện thoại ra, bấm bấm vài cái, ngày lập tức khoảng tường nhìn như nguyên vẹn phía trước có một khoảng nhỏ hình vuông có diện tích khoảng 10cm2 từ từ nhô ra, rồi đảo ngược mặt lại, tất cả diễn ra nhanh chóng chưa tới năm giây. Hiện tại thì hiện ra trước mặt ba người là một màn hình cảm ứng, với đầy đủ các kí tự, chữ số cần thiết!

Tần Trí không chậm trễ nhập vào một dãy mật mã, rồi lại xác nhận vân tay... cuối cùng thì qua vài bước phức tạp rắc rối, bức tường trước mắt lần nữa chuyển động... Đầu tiên là một khoảng lớn như cánh cửa nhô ra khỏi bức tường, tiếp theo là chạy sang một bên.

Tần Trí đứng sang một bên nhường đường cho Hoắc Vi Triệt, sau đó cậu ta cùng Tần Nguyên cũng nhanh chân bước theo vào một không gian giống như thang máy. Tần Nguyên đưa tay ấn lên một cái nút bên trong, ngày lập tức chiếc thang máy liền chuyển động xuống phía dưới.

Đồng thời, cánh cửa bên ngoài cũng ngày lập tức đóng lại, nhìn từ bên ngoài, hoàn toàn không nhìn ra cái gì khác ngoài một bức tường bằng phẳng, trơn bóng cả!

Và đây, chính là bí mật của Dinh thự Hoắc gia. Người ngoài, sẽ chẳng có ai ngờ được, bên trong một cái gaga để xe bình thường lại có một hệ thống bí mật hiện đại như vậy... Còn một điều nữa, cánh cửa đó ngoài, Hoắc Vi Triệt, Tần Nguyên, Tần Trí... và một người nữa, thì không ai có thể mở được, kể cả Hoắc Thiên Lam! Bởi cô gái ấy cũng chẳng biết được sự tồn tại này trong gaga nhà cô.

Chiếc thang máy duy chuyển rất nhanh thì đã ngừng lại rồi mở cửa ra... Ngày lập tức, trước mắt là hai vệ sĩ mặc vest đen chỉnh tề cuối đầu chào:

- Lão đại!

Hoắc Vi Triệt không nói gì, mà chỉ gật đầu rồi đi thẳng.

Phải, là lão đại! Ngoài thân phận là tổng tài Hoắc thị ra, Hoắc Vi Triệt còn là lão của Hắc Long, một bang phái Hắc đạo hùng mạnh, đứng nhất nhì trong nước Z và khu vực xung quanh.

Và sẽ không ai có thể ngờ tới được, tổng bộ của Hắc Long chính là nằm giữa trung tâm thành phố phồn hoa, nằm ngay phía dưới một tòa Dinh thự tại khu cao cấp!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tâm tư của Trịnh lão gia

Sau khi đi qua một đoạn đường ngắn, Hoắc Vi Triệt cùng hai thuộc hạ đi vào một khu vực rộng lớn, và bên trong này chính là tổng bộ thật sự của bang Hắc Long!

Khu vực này nằm cách mặt đất mười mét, diện tích khoảng 20000m2, tương đương với diện tích Dinh thự của Hoắc Vi Triệt... Cũng có nghĩa là, ở phía dưới Dinh thự mười mét, có một căn cứ vô cùng bí mật.

Nó cũng không phải chỉ có một tầng, với tầng trên là khu huấn luyện, khu nhà giam, tra khảo, khu chế tạo vũ khí... Thì bên dưới còn có một tầng khác sử dụng cho những việc quan trọng hơn, đó chính là nơi làm việc của các chuyên gia nghiên cứu vũ khí mới, đặt hệ thống mạng lưới thông tin với một số hacker chuyên nghiệp!

Tất nhiên là tầng hai không phải ai muốn vào cũng được, so với tầng một thì hệ thống bảo mật của tầng hai càng thêm an toàn tuyệt đối!

Muốn vào được nơi này, riêng lối vào từ Dinh thự của Hoắc Vi Triệt vẫn còn một đường khác, đó chính là vào từ một con đường ngầm có hệ thống xe chạy hằng hồi nối từ căn cứ tới ngoại thành thủ đô, chính xác là một nhánh tổng bộ Hắc Long. Tuy là thế, cũng không phải ai trong bang cũng biết tới sự tồn tại của căn cứ, và có thể tiến vào, mà đều đã qua sự cho phép và chọn lọc từ Hoắc Vi Triệt, những người này sẽ được phát một tấm thẻ có thể mở được cửa từ con đường ngầm kia...

Hoắc Vi Triệt không để ý những điều đang diễn ra trên tầng một, mà anh trực tiếp đi xuống tầng hai, khu vực của hệ thống mạng lưới thông tin!

- Lão đại!

Những người đang tập chung làm việc khi thấy Hoắc Vi Triệt, tất cả đều đồng thời ngừng lại và đứng dậy chào anh.

- Ủ, các cậu tiếp tục làm việc, riêng Nhất Thiên đi theo tôi!

Hoắc Vi Triệt không nóng không lạnh lên tiếng, đảo mắt quanh các màn hình máy tính nói, xong liền bước đi.

Hoắc Vi Triệt đi rồi, lần này Tần Nguyên và Tần Trí cũng không có tiếp tục đi theo anh, mà cả hai chia nhau đi kiểm tra quản sát bên trong. Đi theo

bước chân Hoắc Vi Triệt là một người đàn ông trẻ, khuôn mặt có điểm non nốt, mặt dù biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Đi đến phòng riêng của anh, Hoắc Vi Triệt một lần nữa xác nhận đầu vân tay để mở cửa, rồi liền đi vào, anh chàng kia cũng theo sát.

Cũng bởi vì mức độ quan trọng của căn cứ mặt dưới lòng đất này, nên mọi nơi, mọi góc ngách bên trong cái không thiếu nhất chính là các cơ quan, hệ thống bảo mật tuyệt đối oan toàn, mà giới hạn thân phận mới có thể đi vào.

Nếu như có người ngoài phát hiện ra sự tồn tại của khu căn cứ mặt dưới lòng đất này... thì muốn vào được là một chuyện cực kì khó khăn!

Xong..

Nếu thật sự một kẻ nào đó "may mắn" vào được bên trong, thì khả năng có thể sống sót ra ngoài của hắn ta tuyệt đối cũng không tới 1 phần trăm!

Trong khi đó, căn phòng riêng của Hoắc Vi Triệt còn cực kỳ quan trọng hơn hết, chỉ có anh mới có thể mở cửa... Những người có thể vào cũng là lúc anh có mặt bên trong và được sự cho phép của anh! Giống như hiện tại...

Căn phòng mà Hoắc Vi Triệt đang ở có diện tích khá lớn, là ở dưới lòng đất, nhưng không khí vô cùng êm dịu, thoải mái không thua kém gì trên mặt đất. Theo thói quen, Hoắc Vi Triệt sau khi ngồi xuống liền cầm lấy chai rượu vang trên bàn lên, tự rót cho bản thân một ly để nhắm nháp...

Nhất Thiên sau khi theo Hoắc Vi Triệt vào phòng, thấy lão đại vẫn không có hỏi đến anh ta thì cũng rất yên phận, nhưng ánh mắt cũng không quên quan sát xung quanh...

Căn phòng được bố trí phần lớn giống phòng làm việc, có bàn làm việc, giá sách... đặc biệt còn có một tủ chứa toàn những chai rượu quý hiếm. Tuy không phải là lần đầu tiên bước vào căn phòng này, Nhất Thiên lại cũng như mọi khi vô cùng cẩn thận. Bởi vì căn phòng nhìn xung quanh tuy vô cùng bình thường, nhưng anh ta biết, nếu như hiện anh ta có một hành động bất thường nào trong căn phòng này, khẳng định kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì!

Vì sao Nhất Thiên lại biết, là bởi vì từng có một người, có địa vị không thấp trong Hắc Long, nhưng lại có mưu đồ tạo phản bị Hoắc Vi Triệt phát hiện, gọi vào căn phòng này nói chuyện... Xong ông ta không biết hỏi cái, muốn nhân lúc trong phòng chỉ có hai người muốn động thủ với lão đại, tuy nhiên việc chưa thành, đã bị hệ thống phòng bị mặt trong phòng bắn chết không một tiếng động! Sự việc lần đó chỉ có vài người địa vị cao biết được, và anh ta là một trong số đó.

- Việc tôi giao cho cậu đã có kết quả chưa?

Sau khi thưởng thức gần xong ly rượu, Hoắc Vi Triệt bỏ ly xuống bàn, tùy ý bắt chéo chân, dửng dưng như không lên tiếng, cũng đúng lúc kéo Nhất Thiên ra từ trong suy nghĩ miên man.

Nhất Thiên hồi phục tinh thần, với lại từ trước đã biết mục đích của lão đại gọi anh ta, nên đã có sự chuẩn bị, hít sau một hơi, anh ta đưa một tập hồ sơ cho Hoắc Vi Triệt:

- Lão đại, đây là thứ ngài cần, thuộc hạ dựa vào thông tin của Tần Nguyên đưa, đầu vết tuy mờ, nhưng vẫn có thể thấy khá rõ... Từ đó, lần theo dấu vết này, sau khi nghiên cứu tìm tòi, thuộc hạ đã tìm ra được xuất phát của ký hiệu đó!

Hoắc Vi Triệt vừa nghe Thiên Nhất nói, vừa lật dở sắp hồ sơ ra xem, càng xem, khoé môi của Hoắc Vi Triệt dần kéo lên nụ cười nửa miệng... nụ cười khiến Nhất Thiên dựng cả tóc gáy!

Tức giận, đó là biểu cảm mà chưa từng ai được thấy trên khuôn mặt của Hoắc Vi Triệt! Thứ nhất là thái độ lười biếng tà mị, dửng dưng, hoặc lạnh lùng vô cảm âm trầm đáng sợ.... Tuy nhiên, lạnh lùng, hay là âm trầm đáng sợ cũng không đáng ngại, mà đáng sợ, nguy hiểm nhất chính là nụ cười nửa miệng của Hoắc Vi Triệt!

Mỗi lần Hoắc Vi Triệt cười nửa miệng, hầu hết đều có kẻ gặp xui xẻo dưới tay anh, cũng chính vì thế, lúc này Nhất Thiên mới thấy sợ hãi mà run rẩy.

- Được rồi, cậu lui đi, cần tôi sẽ gọi cậu sau!

Hoắc Vi Triệt không ngẩng đầu, đưa tay ra hiệu cho Nhất Thiên lui ra ngoài. Giống như nhận được đại xá, Nhất Thiên cúi chào Hoắc Vi Triệt một cái, liền không dám chậm trễ mà rời đi!

Còn lại một mình, ánh mắt Hoắc Vi Triệt vẫn không rời khỏi tập hồ sơ, nhất là bây giờ ánh nắng anh nhìn không chớp vào hình con bọ cạp trên đó.

Những phức tạp, bí ẩn của Hắc đạo có không ít, người ngoài dù biết cũng sẽ không biết hết được, trong đó bao gồm cảnh sát! Cho dù họ có rất nhiều đặc quyền, rất nhiều mạng lưới thu thập thông tin, hay tình báo này nọ, nhưng không phải cái gì họ cũng làm được, cái gì cũng biết đến.

Giống như chuyện Hạ Tần mới đây, nhìn theo góc độ từ trước đến nay, có đến chính mười phần trăm vụ này sẽ bị đưa vào bể tắc...

Bọ cạp... hình xăm này là ký hiệu mà bất cứ kẻ nào trong Xích Thần cũng có! Xích Thần, cái tổ chức này xuất hiện cũng đã lâu, khá là thần bí, ngay cả anh cũng không quá rõ về bọn chúng. Điều biết được chính là nó là một tổ chức vô cùng nguy hiểm, mục tiêu của bọn chúng chỉ có một, chính là... tiền! Vì tiền, bọn chúng có thể làm tất cả, mà trong tất cả các hoạt động phi pháp, chẳng có cái nào mà bọn chúng không làm... Từ hàng trắng, mại dâm, rửa tiền đen...

Anh vốn chẳng thích xen vào chuyện người khác, bọn chúng muốn làm gì thì làm, anh sẽ chẳng bao giờ quan tâm! Nhưng "Anh không phạm người, người lại muốn phạm anh", mình chứng chính là án mạng của Hạ Tần vừa qua, trên chuyện này có ý khiêu khích anh rất rõ ràng. Nếu đã như thế, bọn chúng muốn chơi, anh sẽ chơi tới cùng!

Sở dĩ anh biết kẻ đứng đằng sau chính là Xích Thần, cũng bởi hình xăm con bọ cạp của bọn chúng được xăm sau gáy... Vì vậy, cho nên trong lúc tên bắn tia cuối xuống nhắm bắn đã vô tình bị camera quay lại, nhưng chỉ được hai cái còng, chứ không được cả con bọ cạp! Cái này cũng không thể dễ dàng mà thấy được, mà đã phải tôn công phân tích hình ảnh một phen mới tìm ra, cũng bởi vì thế mà cảnh sát không biết được, mà nếu có biết làm được gì đâu?

Hoắc Vi Triệt rơi vào trầm tư, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm không thể xem thường!

...

- Ông nội, sao giờ này ông chưa ngủ?

Trịnh Diệp trở về Trịnh gia đã rất trễ, nhưng lại nhìn thấy ông nội cô vẫn còn ngồi ở phòng khách, nhìn lại đồng hồ đã hơn 20 giờ, cô không nhịn được lên tiếng hỏi.

Trịnh lão gia tắt ti vi, quay đầu lại nhìn Trịnh Diệp, ông đưa tay ngoắt cô.

- Lại đây một chút, ông có chuyện muốn nói với con!

Mặc dù không hiểu ông nội cô đang muốn gì, Trịnh Diệp cũng rất ngoan ngoãn đến ngồi bên cạnh ông, nghi hoặc:

- Đã trễ rồi, sao ông không đi ngủ, có chuyện gì ngày mai nói cũng được mà?

Giờ này ông ngồi đây, chắc chắn là cũng đang đợi cô về đây? Nhưng là chuyện gì muốn nói chứ nhỉ?

- Tổ cha cô, ngày mai cái gì, buổi sáng mà nói chuyện được với con sao, hôm nào cũng chạy như ma đuổi vậy...

Trịnh lão gia có phần bực tức, ông không nung tay gõ một cái lên đầu Trịnh Diệp, có hơi lớn tiếng mắng cô. Trịnh Diệp bị đau, nhưng lại không dám kêu lên, chỉ âm thầm ôm đầu, le lưỡi... Ai biểu cô sai chứ?

Quả thật là mấy ngày nay cô thường xuyên đi sớm về khuya, buổi sáng thì chỉ chào sơ ông bà một cái liền đi, còn khi trở thường trễ nên họ đều đã ngủ hết.

Thấy Trịnh Diệp như vậy, Trịnh lão gia cũng chẳng tiếp tục lớn tiếng với cô... Haizzz...ai bảo nó là đứa cháu mệnh khổ nhất, cũng đáng thương nhất của ông chứ?

- Tiểu Diệp, vụ án mấy hôm trước ra sao rồi? Có kết quả chưa?

- Vẫn chưa ông ạ, thật sự thì trong vụ này có quá nhiều ẩn tình, lại chẳng có bao nhiêu manh mối...

Nói đến công việc, Trịnh Diệp liền có một mặt nghiêm túc, nhưng hiện tại lại có chút ảo não. Vụ án lần này đã làm cho cô ăn mệt không ít, trên thực tế, dựa vào những kết luận hiện tại có thể đưa nó vào "án bế tắc" mà ngừng điều tra... Nhưng cô lại không muốn, cô không muốn chấp nhận thua cuộc dễ dàng như vậy!

- Ủ, xem không được thì đừng cưỡng cầu... làm cái gì cũng phải đặt bản thân lên trên! Dù là con không nghĩ đến mình, cũng phải nghĩ đến những ông bà già chúng ta! Không chỉ ông, mà bà nội, ông ngoại con đều đã già hết rồi, không thể chịu thêm một đả kích mạnh nào nữa... Ông nói như vậy, cháu có hiểu không, tiểu Diệp?

Ánh mắt Trịnh lão gia lóe lên tia đau lòng, cùng đôi chút hoài niệm... Ông thật sự đã già rồi, chỉ mong con cháu có thể phụng bồi ông qua ngày, nhất là đứa nhỏ tiểu Diệp này, hơn bất cứ đứa cháu nào của ông, ông càng yêu thương và lo lắng cho nó nhiều nhất! Ông thật sự không mong muốn nó bước vào vết xe đổ của ba nó...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Bức ảnh

Nghe từng câu từng chữ từ miệng Trịnh lão gia nói ra Trịnh Diệp có cảm giác như tâm mình đang bị vài vết dao hung hăng đâm vào vậy... Tuy là thế, nhưng cô lại không biểu hiện cảm xúc thật của bản thân ra ngoài, ngược lại thì ra vẻ tươi cười tự tin:

- Ông nội nói đi đâu, cháu của ông tài năng, cẩn thận như thế nào, chẳng lẽ ông không biết sao? Có ai mà làm được gì Trịnh Diệp này chứ?

- Ủ, ông biết con giỏi... nhưng đời ai biết trước ngày mai chuyện gì sẽ đến, hôm nay còn vui vẻ, hạnh phúc bên nhau, ấy vậy mà chỉ ngày hôm sau đã Âm Dương cách biệt! Tiểu Diệp.. nghe lời ông, con rồi ngành được không?

Thứ lỗi cho ông ích kỉ, nhưng ông già rồi, ông đã sống hơn nửa đời người rồi, cũng nhìn thấu không ít thói đời đen trắng! Quả thật, trước đây ông luôn có mong muốn cả tộc của ông đều sẽ cống hiến cho đất nước, cho người dân... Nhưng, ông không khỏi phải thay đổi ý muốn, cũng vì sự thật luôn rất tàn nhẫn!

Chính bản thân ông, đã cống hiến gần hết cuộc đời cho đất nước, cho người dân, nhưng đổi lại, thì có gì chứ? Là vinh dự, là ai ai cũng kính trọng, sợ hãi ông sao? Không, ông không cần những điều đó, cái ông cần chỉ là công bằng... công bằng cho gia tộc ông! Con trai ông, một lòng một dạ nghĩ cho người khác, không tiếc thân thân vào hiểm cảnh, gian nguy, nhưng cuối cùng, đổi lại là hi sinh không rõ nguyên nhân! Còn vợ nó nữa...

Gia tộc ông, người thân ông, ai cũng nghĩ nguyên nhân của chuyện kia chính là những điều ngay trước mắt mà họ biết được... nhưng sự thật đáng sợ đằng sau, mấy ai hiểu thấu?

Còn ông, là người hiểu rõ, nhưng có thể làm được gì?

Nếu không phải tiểu Diệp cứ khẩn khẩn đòi theo nghiệp cha, chết sống không chịu thay đổi quyết định, thì ông đã không để con bé vào cái nghề sống này, chết mai này rồi!

- Ông nội, ông nói gì kì vậy, chẳng phải ông đã từng hứa để cho con làm mười năm sau, bây giờ mới có ba năm.. Chẳng lẽ ông không giữ lời?

Cô đã từng hứa sẽ chỉ làm mười năm, nên ông nội mới chịu cho cô làm cảnh sát, nhưng có sao?

Mặt Trịnh lão đã có phản trở nên nghiêm nghị, cả giọng nói cũng thế:

- Tiểu Diệp, con nghe lời ông đi... ông chỉ muốn tốt cho con thôi!

- Con hiểu, con hiểu, tất cả là tốt cho con! Nhưng bây giờ con chưa muốn...ông cho con một thời gian nữa nhé?

Trịnh Diệp cẩn thận quan sát sắc mặt Trịnh lão gia, thấy ông lại muốn nói liền nhanh nhẩu lên tiếng trước.

- Được rồi, được rồi... có nói sau nhé? Bây giờ con mệt quá, ông cho con đi ngủ được không?

Trịnh Diệp đem chiếu cuối ra, chính là bộ mặt cún con đáng thương. Và quả nhiên, trò cũ nhưng hiệu quả vẫn rất cao... Trịnh lão gia dù biết cháu gái dỏ trò, nhưng cũng không đành lòng, đành khoác tay:

- Thôi được rồi...con đi ngủ đi!

- Chụt...cảm ơn ông nội.

Hí hửng hôn chụt vào má Trịnh lão gia, Trịnh Diệp không chậm chạp chạy thẳng lên lầu.

Nhìn theo bóng lưng cháu gái đang khuất dần, Trịnh lão gia ảo não lắc đầu. Bình thường đứa cháu này rất nghe lời... nhưng hễ ông nhắc đến vấn đề này, nó lại rất cứng rắn, nói thế nào cũng không nghe!

Thôi thì, tới đâu, hay tới đó vậy!

Cạch...

Trịnh Diệp vừa vào trong phòng của cô, ngay lập tức liền phá trái cửa lại... Trên khuôn mặt của cô cũng không còn biểu hiện vui cười tự tin như khi này... mà thay vào đó là khuôn mặt buồn bã, u sầu.

Cũng không bật đèn phòng, Trịnh Diệp lững thững đi đến bên giường của cô, rồi ngồi xuống. Ánh mắt đảo sang chiếc bàn để đèn ngủ, rồi lấy bức ảnh để trên đó đưa tới trước mặt.

Từ ánh sáng vàng nhạt của đèn ngủ, có thể thấy được trên bức ảnh là hình ảnh của một gia đình bốn người.. Một người đàn ông tuấn tú nghiêm nghị vòng tay ôm chặt eo người phụ nữ, một cánh tay khác thì khoác lên vai của cậu con trai đứng trước mặt, người phụ nữ hạnh phúc dựa vào người đàn ông, đứng trước mặt cô là một bé gái xinh xắn nhe răng cười, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu. Cả bốn người, trên mặt ai cũng mang tươi cười hạnh phúc, yêu thương lẫn nhau...

Trịnh Diệp đưa ngón tay lướt qua mặt của từng người trong hình, ánh mắt đượm buồn, đau thương:

- Ba mẹ, hai người có linh thiêng nhớ phù hộ, chỉ đường dẫn lối cho con... để con sớm ngày hoàn thành tâm nguyện!

Nỗi lo sợ của ông nội, cô làm sao không nhìn ra, làm sao không biết ông đang lo sợ cái gì? Nhưng cô lại không muốn biểu hiện ra ngoài, cứ thích giả vờ không hiểu trước mặt ông... Nhưng lòng cô cũng khó chịu lắm chứ!

Không riêng gì ông sợ, ngay chính cô, cô cũng rất sợ, sợ bản thân mình không biết ngày mai có còn sống sót trở về gặp mặt người thân hay không? Không phải cô nhát gan, tham sống sợ chết... Mà là, nếu thật sự cô bất ngờ rời xa thế giới này, những người ở lại sẽ như thế nào? Đôi khi chết đi, không phải là điều đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ nhất... chính là cái chết của một người, lại gây ra đau thương cho không ít người, cô thật sự không mong muốn điều đó xảy ra! Thà là sinh lão bệnh tử, tự nhiên trải qua một đời người, như vậy sẽ ít đau khổ hơn.

Chuyển tầm mắt xuống người con trai trẻ tuổi trong hình, ánh mắt cô lại hiện lên vẻ án trách, lại có phần nhưng nhớ, cô lầm bầm:

- Trịnh Thiên, tên khốn kiếp nhà anh, dám chôn đi lâu như vậy... Nếu để em bắt được, không còng tay anh lại, em không phải Trịnh Diệp!

...

" Hắc xì..."

- Này, đừng nói với tôi là cậu không chịu được thời tiết ở đó mà bị cảm rồi nha?

Hoắc Vi Triệt ngồi chéo chân trên ghế, dáng vẻ tùy tiện lười biếng, nhưng không giảm đi khí thế của anh... Một tay anh xoa cằm, một tay thì cầm điện thoại, nghe âm thanh khác thường ở đầu dây bên kia liền nghi hoặc hỏi.

Người bên kia khịt khịt vài cái, không được vui nói:

" Cậu nghĩ tôi yếu vậy sao, cả Bắc cực tôi còn sống được, thì thời tiết kikiểu này nhằm nhò gì? Chắc tại có em nào yêu thương nhưng nhớ nhắc tôi bổn thiếu đây thôi!"

Câu đầu là không vui, nhưng ngữ điệu của câu sau lại có vẻ tự đắc không ít.

- Ừ yêu thương nhưng nhớ, không chừng là người ta nhắc tôi là đòi phanh thây, xẻ thịt cậu thì có!

Hoắc Vi Triệt vô cùng không có tâm, chẳng nể nang gì mà thẳng tay tát một gáo nước lạnh. Nhưng mà...anh nói cũng rằng đúng ra phết!

" Này này, cậu không thể để tôi có khoản khắc tốt đẹp một chút được sao?"

Giọng nói bên kia thể hiện sự bất mãn rất rõ ràng. Nhưng Hoắc Vi Triệt chẳng hề nhượng bộ, còn bồi thêm một câu:

- Không, tôi chỉ nói sự thật!

" Cậu... thôi thôi, không so đo với cậu nữa! Chuyện đó, cậu có điều tra thêm được chút gì nữa không?"

Giọng nói của Hoắc Vi Triệt không còn âm điệu đùa bỡn, mà nghiêm túc khác thường:

- Có, phức tạp hơn chúng ta nghĩ nhiều... Trịnh Thiên, cậu nhớ khi làm việc thì cẩn thận vào, rất có khả năng, cậu cũng nằm trong tầm ngắm của bọn chúng!

Mặc dù không chắc chắn lần đó đối phương có phải thật sự muốn lấy mạng anh không, và nếu là như vậy, thì lý do là gì? Nhưng trước hết, phòng bệnh hơn chữa bệnh... Vẫn nên nhắc nhở cậu ta một tiếng!

" Tôi biết, cậu không cần lo! Mà Vi Triệt...em gái tôi tính tình quá mức ngay thẳng, rất dễ chuốt hoá... Cậu giúp tôi bảo vệ cho nó! Được chứ?"

- Được thôi, cậu cứ yên tâm!

Hoắc Vi Triệt không chần chừ liền quả quyết, nói thêm vài câu với người đầu dây bên kia, rồi cũng cúp máy.

Đế điện thoại lên bàn, ánh mắt của Hoắc Vi Triệt ánh lên ý cười, trong đầu không khỏi nhớ đến một bóng dáng nào đó... Trên thực tế, không cần Trịnh Thiên nhờ vả, anh cũng sẽ không để cho cô ấy xảy ra chuyện gì, không để cô mất một sợi lông sợi tóc nào!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Điều bí ẩn

Hoắc Vi Triệt ánh mắt lóe sáng, ý cười đọng đầy, ánh mắt anh nhìn vào khoảng không rộng lớn vô định bên ngoài cửa sổ...

Lúc này Hoắc Vi Triệt chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm trên người, gió từ bên ngoài cửa sổ thổi vào làm lay động vạt áo rộng, ẩn hiện vòng ngực màu

đồng sản chắc... mà bất cứ cô gái nào nhìn thấy đều sẽ đỏ mặt tía tai!

Reng...reng...reng...

Bỗng dung chiếc điện thoại mà Hoắc Vĩ Triệt vừa mới để xuống bàn khi nãy reo lên, cũng đồng thời cắt đứt suy nghĩ của anh.

- Có chuyện gì?

Trong lòng anh đột nhiên dâng lên một cảm giác, khiến anh cảm thấy đã có chuyện, không chút do dự liền bắt máy.

" Lão đại, có chuyện rồi... cần ngài đích thân xử lý, ngài mau đến..."

Người đầu dây bên kia nói ra một địa điểm, Hoắc Vĩ Triệt nghe xong, nói:

- Tôi đến ngay!

Xong anh cúp máy rồi ngay lập tức đi vào phòng thay đồ...

...

- Ba...đừng bỏ con, mẹ, mẹ ơi tỉnh dậy nhìn con đi mà! Ba mẹ, đừng mà... hai người đừng đi... Khôngggggg...

Trịnh Diệp tỉnh lại sau cơn ác mộng, cô hoàn hồn, đưa tay lau nước mắt trên mặt...

- Hóa ra là mơ?

Ánh mắt cô có phần ngơ ngơ vô hồn, bao lâu rồi, đã bao lâu rồi cô chẳng còn gặp lại giấc mơ này? Đã vậy còn khóc như thế này?

Trịnh Diệp đưa mắt nhìn xung quanh phòng mình, cũng may là phòng cách âm tốt nên mọi người trong nhà mới không nghe thấy tiếng la của cô... Khẽ thở phào nhẹ nhõm, xong bình tĩnh lại cũng là lúc Trịnh Diệp phát hiện chiếc laptop đặt trên bàn của cô đang phát sáng, đặc biệt, cái âm thanh phát ra vô cùng đặc biệt...

Gần như là trong tích tắc, Trịnh Diệp bật người xuống giường, cô ngồi xuống chiếc ghế trước bàn, nghiêm túc nhìn vào màn hình laptop... Chỉ thấy trên màn hình nhấp nháy liên tục một hộp thư bình thường như bao hộp thư khác!

Xong, nhìn vào thái độ của Trịnh Diệp liền có thể đoán ra được nó không tầm thường!

Chỉ thấy cô kích vào một vị trí ít người chú ý tới, thay vì là kích trực tiếp vào để mở hộp... Ngay sau đó, trên màn hình liền xuất hiện một ứng dụng ẩn, trải qua một phen nhấp nháy mặt khẩu phức tạp, Trịnh Diệp thành công mở ra một ứng dụng đặc biệt...

Sau khi gõ liên tục vào bàn phím một phen nữa, cô mới ngồi yên, chăm chú xem cái được bảo mật cẩn thận như vậy!

Không biết Trịnh Diệp nhìn thấy cái gì, mà sau một lúc trầm mặc, cô mới lại đặt tay lên bàn phím, gõ liên tục, giống như là hồi âm?

Mà lúc này đây, chỉ mới hai giờ sáng, mà trong lúc này còn gửi hộp thư với sự bảo mật kiểu này, rồi đáng vẽ, thái độ của Trịnh Diệp... Thì rốt cuộc, đã xảy ra chuyện gì, và có điều gì bí ẩn ở đây?

...

Ngay sáng hôm sau, không biết có phải là vì tránh mặt Trịnh lão gia hay không, hay là vì nguyên gì khác, Trịnh Diệp bình thường đi làm sớm, hôm nay lại càng sớm hơn!

Cũng bởi vì là cô đi quá sớm, nên lúc Trịnh Diệp vào phòng làm việc chung vẫn chưa có ai... Không có thái độ gì bất thường, cô đến bàn của mình ngồi xuống, ước chừng gần nửa tiếng sau, cánh cửa vốn im lìm cũng mở ra lần nữa.

Và người đi vào, không ai khác là phó phòng cảnh sát hình sự, Lục Thành!

- Tại sao xảy ra chuyện lớn như vậy mà anh lại không báo cho tôi biết, rốt cuộc thì anh xem Trịnh Diệp tôi là cái gì hả?

Chẳng kịp để Lục Thành đi về chỗ, Trịnh Diệp nhanh chóng đứng dậy từ chỗ của cô, mạnh tay nắm lấy cổ áo anh ta, lớn tiếng quát...

Lục Thành không ngờ rằng mình sẽ gặp phải tình huống này, cho nên có luống cuống một chút, sau khi thích ứng hoàn cảnh, anh ta mới đưa tay với ý đồ gỡ tay Trịnh Diệp ra khỏi áo mình.

- Trịnh Diệp cô đừng nóng giận, bình tĩnh lại, có gì thì từ từ nói!

Trịnh Diệp cũng không phải là người quá nông nổi, chỉ là tức giận thối thối! Cô buông Lục Thành ra, lạnh lùng nói:

- Vậy anh nói đi, lý do là gì?

- Tôi sẽ nói, nhưng trước tiên cô cho tôi biết, làm sao cô lại biết được chuyện này?

Ánh mắt Lục Thành loé lên tia nghi hoặc, rõ ràng mọi người trong đội đã thống nhất với nhau, cho nên lúc này Trịnh Diệp đang nổi giận ở đây là một điều vô cùng khó lý giải!

Trịnh Diệp hừ hừ lạnh, không hề có thái độ thân thiện mọi khi:

- Làm sao tôi biết được, là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm! Còn anh, cho tôi biết, vì sao một sự việc lớn như vậy, đem qua lại không thông báo cho tôi biết?

Lục Thành biết bản thân là đuối lý, đành thờ dài...

- Thật ra...

- Chị Diệp, mọi người không gọi cho đến, cũng là muốn tốt cho chị thôi! Bởi ai cũng thấy rõ mấy hôm nay chi vất vả nhiều rồi, muốn cho chị nghỉ ngơi! Dù sao thì hôm nay chị cũng biết mà!

Một tiếng mở cửa cùng giọng nói trong veo quen thuộc vang lên, nhanh chóng thay thế Lục Thành nói hết sự việc!

Trịnh Diệp nhú mày nhìn Vân Thi, thì nhận được ánh mắt khẳng định của cô ấy. Trịnh Diệp hé miệng muốn nói, nhưng chẳng nói được gì... Thôi... bỏ đi!

- Chị đừng giận nữa, đây là những gì liên quan tới vụ án, chị xem đi!

Vân Thi cười ngọt, đưa một tập hồ sơ cho Trịnh Diệp.

Trịnh Diệp đưa tay nhận lấy, không mở ra xem ngay, mà liếc mắt thấy thêm một vài người nữa mới đi vào, cô lạnh giọng:

- Tôi làm việc, là do tôi cảm tâm tình nguyện, có một mồi hay không, tôi tự mình biết được, không phiền mọi người nhọc lòng! Nhưng dù sao tôi cũng đã chuyển về đây làm việc cùng mọi người... đã là một thành viên của cái tập thể này! Tôi mong sẽ không có lần sau, một lần nữa tôi bị gạt khỏi đoàn thể!

Nói xong, mặc kệ phản ứng của những người còn lại, Trịnh Diệp dứt khoát quay lại chỗ của mình, mở tập hồ sơ ra xem xét. Dù biết mục đích của họ là muốn tốt cho cô, nhưng cô không thể không tức giận... Nhưng bọn họ nào biết bởi vì chính vì hành động xem như tốt đẹp này của bọn, mà đã gây ảnh hưởng tới...

Những người trong phòng nhìn Trịnh Diệp, rồi lại đưa mắt nhìn nhau... tất cả đều nhận thấy trong mắt đối phương là một sự mờ mịt. Phản ứng của Trịnh Diệp, có phải hơn quá khác thường rồi không?

...Đêm hôm qua, trước cửa một nhà hàng Âu trong thành phố lại xảy ra một vụ bắn tia giết người... Lần này không giống sự việc lần trước, may mắn nạn nhân không chết, nhưng mà tình cờ có một nhân viên cảnh sát tuần tra nhìn thấy tên bắn tia! Một chuyện thương tâm khác đã xảy, chính là người cảnh sát này chẳng bao lâu đã phải hi sinh, dưới nòng súng của tên sát nhân bắn tia!

Còn một điều đáng lo ngại, thủ pháp, và vỏ đạn giống hệt với vụ bắn tia cách đây không lâu, mà nạn nhân, lại chính là người đàn ông mang cái tên- Hoắc Vi Triệt!

Vì tính chất của sự việc ngày càng quan trọng, nên cấp trên đã quyết định mở một cuộc họp, mà lần này là do đích thân trưởng phòng cảnh sát hình sự, Đại tá Lâm Dương chủ trì!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Trầm mặt

- Như các cô cậu cũng đã biết, gần đây đã liên tiếp xảy ra hai vụ bắn tia, và tính chất vụ án đã trở nên phức tạp và rắc rối rất nhiều!

Lâm Dương chợt dừng lại, gạt đầu với Lục Thành, ngay khi Lục Thành vừa mở hình ảnh trên màn hình chiếu ra, ông ta liền nói tiếp:

- Điểm chung của hai vụ này hiện ra rất rõ ràng, thứ nhất, cùng một hung thủ, thứ hai điều có liên quan tới một người, Hoắc tổng của Hoắc thị- Hoắc Vi Triệt!

Trên màn hình máy chiếu đầu tiên là hiện lên hình ảnh của người đàn ông mặc đồ kín mít, đội nón bảo hiểm che kính mặt, rồi lại hiện cảnh của hai hiện trường vụ án... Và cuối cùng dừng lại là hình ảnh của một người đàn ông cao lớn anh tuấn, mặc trên người một bộ âu phục phẳng phiu- và không ai khác,

chính là Hoắc Vi Triệt!

Trịnh Diệp nhìn trực diện vào hình ảnh người đàn ông trên màn hình, trầm ngâm suy nghĩ... Trong chuyện này, cô thấy có gì đó không bình thường đi?

Có lẽ nào?

Nhưng Trịnh Diệp chưa nói ra suy đoán của cô... đã có một giọng khác vang lên trước:

- Còn một điều nữa, lí do thật sự của vụ án lần này, là từ Hoắc Vi Triệt mà ra! Bởi vì lần trước, có thể nói là vận may đi, nên anh ta mới tránh thoát, còn Hạ Tần là người chết thay! Cũng bởi vì vậy, nên lần này tên sát thủ lại đến tìm anh ta, vậy thôi!

Những người ở trong phòng đồng loạt quay sang nhìn người vừa mở lời, đó không ai khác chính là Lê Kiều Kiều! Thật khiến người khác phải bất ngờ... cô ta hôm nay lại chủ động đưa ra một suy đoán như vậy...

- Nay, rõ ràng là hôm trước cô nói khác, hôm nay lại nói khác...

Vân Thi vẫn luôn thích đối nghịch với Lê Thi Thi, là người đầu tiên bắt bẻ lời của cô ta! Tiếp theo đó, là một màn tranh luận, hầu như những người có mặt trong phòng đều lên tiếng, nêu ra những lập luận, ý kiến... Tuy nhiên, từ đầu tới cuối, Trịnh Diệp luôn im lặng, mặc dù những lời nói kia điều được cô nghe không sót một từ, những lại không nói một lời... Cũng bởi, cô đang theo đuổi suy nghĩ của bản thân mình!

Lời của Lê Kiều Kiều, mặc có phần khó tin, nhưng quả thật, vẫn có khả năng! Nếu như chỉ có vụ bắn tia trước kia, thì suy đoán ban đầu của cô là có thể hoàn toàn chính xác. Nhưng bây giờ, cô nghĩ, ngoài nguyên nhân đó, thì vẫn còn một số điều khác, chẳng hạn như...

Trưởng phòng Lâm Dương đảo mắt một lượt nhìn những người trong phòng, rồi nghiêm giọng nói:

- Bây giờ, điều khả quan, và cần thiết hiện tại, chính là sự an toàn của Hoắc tổng, chúng ta cần phải phái người bảo vệ anh ta!

- Nhưng thưa sếp, với thân phận của anh ta, thì thiếu gì vệ sĩ, cần gì tới chúng ta?

Thẩm Dinh thấy khó hiểu, liền lên tiếng hỏi... Kê cao ngạo, phách lối như Hoắc Vi Triệt đó, cũng chưa chắc gì đồng phối hợp để cảnh sát bảo vệ, thì cần gì phải phí sức vì anh ta?

Lâm Dương dễ dàng nhìn ra trong ánh mắt của Thẩm Dinh có phần không cam lòng, hận thù? Ông ta khẽ nhún mày, không vui:

- Phải, bên cạnh Hoắc Vi Triệt có không ít vệ sĩ, nhưng cũng không bằng chúng ta, ngoài bảo vệ anh ta ra, chúng ta ở bên cạnh anh ta còn mục đích khác, anh có hiểu không?

Thẩm Dinh cứng miệng, biết bản thân đuối lí, đành im lặng! Đúng lúc này, Trịnh Diệp cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt ẩn chứa tia sáng không thể xem thường.

- Đúng vậy, phương án của trưởng phòng đưa ra, vô cùng có ích!

...Cuộc họp kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa rồi cũng kết thúc, với quyết định cuối cùng là sẽ xem xét tình hình bên Hoắc Vi Triệt, rồi mới cử người thích hợp sang bảo vệ anh.

- Chị Diệp... chị còn giận mọi người sao?

Ra khỏi phòng họp một khoảng cách, Vân Thi liền e dè lên tiếng mà hỏi Trịnh Diệp...

- Không, chị không có giận nữa!

Trịnh Diệp lắc đầu, cô cũng không phải người nhỏ mọn, tính toán chi li, cái gì qua rồi thì thôi... Thời gian để giận hơn vụ vợ những chuyện không đáng nói kia, thì vô dùng để suy nghĩ những chuyện quan trọng khác sẽ tốt hơn!

Vân Thi ra vẻ không tin, mở lớn đôi mắt to tròn ra, lắc đầu:

- Không đúng, vậy tại sao hôm nay chị lại trầm mặt, ít nói như thế? Đây rõ ràng không phải là tác phong của chị?!

Tiếp xúc với chị Diệp chưa bao lâu, những cô cũng phần nào hiểu được tính cách của đàn chị này... biểu hiện của cô hôm nay, quả thật rất khác thường!

- Em suy nghĩ nhiều rồi, không có chuyện gì đâu, là do chị mãi suy nghĩ hơi nhiều một số việc thôi! Thôi chị có việc, chị ra ngoài một lát...

Trịnh Diệp đưa tay xoa xoa tóc của Vân Thi, cười nhẹ rồi đi thẳng ra ngoài.

Vân Thi nhìn theo bóng lưng Trịnh Diệp thì hơi mím môi, có rõ ràng cảm nhận được cơ mà?

...

Trịnh Diệp cũng không có lựa Văn Thi, cô quả thật đang có việc cần ra ngoài, nhưng khi cô ngồi vào xe của mình, không khởi động ngay, mà lấy điện thoại ra, cũng không mở mặt mã, hay cái gì đặc biệt, đơn giản là vào phần mềm nhắn tin trong email.

- Bảo đang mạnh dần, có khả năng tiếp tục mở rộng phạm vi và cấp độ bão. Vẫn đang tìm biện pháp khắc phục!

Nhắn xong, Trịnh Diệp liền ấn gửi, ngay sau đó ba giây, liền có tin nhắn lại:

" Tuy cơ ứng biến, tốt nhất là nên xâm nhập vào tâm bão, không thì chính là xung quanh tâm bão!

Trịnh Diệp đọc xong tin nhắn, bèn để điện thoại qua một bên, rồi nhả ra chạy xe đi.

Chẳng mấy chốc, thành phố phồn hoa đầy nắng hiện vào trong mắt Trịnh Diệp, nào có cái gì là bão, cái gì là mưa gió! Vậy thì tại sao, Trịnh Diệp lại nhắn đi những lời kia... Rốt cuộc, mọi chuyện là thế nào?

...

- Lão đại, đã bắt được người đưa tới!

Tần Trí hướng về phía người đàn ông cao lớn, đang toả ra âm trầm lạnh lẽo ngồi trên ghế, cung kính hạ giọng.

Hoắc Vĩ Triệt nghe vậy, hé môi mỉm cười, nói ra hai từ lạnh như băng:

- Đưa vào!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nhân sinh nóng lạnh

Chỉ thấy Tần Nguyên từ bên ngoài đi vào, sau lưng cậu ta có hai người đàn ông cao lớn mặc vét đen dẫn một người khác vào, mà trên người của người đó có không ít vết thương, mặt mày tóc tai rũ rượi...

- Bắt hán ta quỳ xuống!

Ngay khi lời của Tần Nguyên vừa dứt, một trong hai người ông không hề nương chân, anh ta dùng chân đạp mạnh vào đầu gối của người kia, khiến người đàn ông không thể chống cự được, quỳ phịch xuống...

- Trầm Mạch, thời gian qua tôi đối xử với cậu không tốt sao, những thứ tôi cho cậu còn chưa đủ sao? Tại sao cậu phải làm như vậy chứ?

Khuôn mặt bình thường vốn luôn lạnh như của Hoắc Vĩ Triệt lúc này âm u đến cực điểm. Âm giọng thì lạnh đến cả âm độ... Có thể chứng kiến khuôn mặt này của Hoắc Vĩ Triệt, thì những người theo anh lâu năm điều hiểu được, anh đã vô cùng tức giận!

Mà không tức giận sao được, Trầm Mạch vốn là một trong những người theo Hoắc Vĩ Triệt trong những thời gian đầu anh bắt đầu sự nghiệp, địa vị của anh ta cũng chỉ đứng sau Tần Nguyên và Tần Trí, vậy mà, anh ta lại phản bội Hoắc Vĩ Triệt?! Tối hôm trước cũng chính anh ta là người gọi điện cho Hoắc Vĩ Triệt, dụ anh vào một cái bẫy... Nếu không phải Hoắc Vĩ Triệt mạng lớn, e rằng đã sớm chẳng thể còn ngồi đó mà tức giận nữa rồi!

Trầm Mạch nghe giọng của Hoắc Vĩ Triệt, trên khuôn mặt tàn tạ nở nụ cười thê lương, còn khó coi hơn cả khóc:

- Lão đại, quả thật anh đối xử với tôi vô cùng tốt, lại cho tôi rất nhiều thứ, nhưng mà, anh có biết không? Như thế không đủ, thứ tôi cần là nhiều hơn nữa, tôi cũng muốn khom lưng cuối đầu cả đời!

- Muốn nhiều hơn, không muốn khom lưng cuối đầu... cũng vì vậy, cậu hợp tác với người khác, muốn dồn tôi vào chỗ chết?

Hoắc Vĩ Triệt ra khỏi chỗ ngồi, tiến tới đứng trước mặt Trầm Mạch. Trước ánh mắt sắc bén của Hoắc Vĩ Triệt, Trầm Mạch có thái độ "thấy chết không sờn":

- Không, tất cả là do tôi tự làm, chẳng có hợp tác với ai cả! Lão đại, anh giết tôi đi, xem như những năm qua tôi không có không lao cũng có khổ lao, anh cho tôi ra đi thanh thản được không?!

Hoắc Vĩ Triệt cúi đầu, anh ngồi xổm xuống trước mặt Trầm Mạch, nâng cằm anh ta lên, không cho anh ta chón tránh ánh mắt của anh:

- Trầm Mạch, cậu nghĩ tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Cậu đã không khai ra sự thật, còn muốn tôi tha cho cậu? Nếu như tôi tin rằng cậu là kẻ chủ mưu, thì tôi đã không phải là Hoắc Vĩ Triệt rồi! Tôi cho cậu một cơ hội sống sót cuối cùng... kẻ đứng sau, là ai?

Khả năng của cậu ta có bao nhiêu, anh biết rất rõ, chắc chắn có một kẻ giấu mặt nào đó điều khiển tất cả.

- Không, tất cả là do tôi làm, anh không tin thì thôi... tôi không còn gì để nói!

Có thể thấy thái độ của Trầm Mạch rất cương quyết, cậu ta sau khi nói xong thì dứt khoát nhắm mắt lại.

Hoắc Vĩ Triệt buông cầm của cậu ta ra, đứng dậy nói:

- Nếu cậu đã muốn như vậy, thì tôi sẽ thành toàn cho cậu!

Bây giờ cậu ta đã kiên quyết như vậy, thì dù có nói gì nữa cũng vô ích, chỉ bằng dứt điểm một lần đi vậy!

Đoảng...

Ngay sau khi kết thúc mạng sống của Trầm Mạch bằng một viên đạn, Hoắc Vĩ Triệt liền khoác tay nói:

- Đưa ra ngoài và tìm nơi an táng cho cậu ta đi!

Dù rằng Trầm Mạch đã phản bội anh, nhưng bao năm qua những việc mà cậu ta làm cũng không ít... Nên anh cũng nên để cho cậu ta có được "mở yên mà đẹp" vậy!

Còn kẻ trốn trong tối kia, xem ra có sự ảnh hưởng không nhỏ, có thể khiến cho Trầm Mạch tha chết cũng không khai ra. Nhưng cũng tốt, như vậy càng làm tăng lòng hiếu kỳ của anh, anh càng muốn biết thật ra kẻ "thần long thấy đầu không thấy đuôi" đó là ai!

Sau khi thi thể của Trầm Mạch được đưa ra ngoài rồi, căn phòng rơi vào im lặng trong giây lát. Hoắc Vĩ Triệt ngã đầu ra ghế, theo đuổi suy nghĩ của bản thân. Còn Tần Nguyên và Tần Trí vì chưa nhận được mệnh lệnh từ lão đại, nên điều đứng im bên dưới chờ đợi, và rốt cuộc, Hoắc Vĩ Triệt cũng lên tiếng:

- Tần Nguyên, cậu rà soát thành viên trong bang lại cho tôi, tôi không muốn có sự tồn tại của bất cứ con mối một nào! Còn Tần Trí, cậu khảo sát và bố trí lại hệ thống bảo mật và an ninh trong căn cứ ngầm, phải chắc chắn an toàn tuyệt đối!

Chỉ cần một Trầm Mạch là đủ rồi, anh cũng muốn lại có thêm bất cứ rủi ro nào nữa! Cũng bởi vì lúc trước anh luôn dùng người theo phương châm "dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì sẽ không dùng, cũng bởi vì vậy mà anh mới không chút nghi ngờ lời nói là một cái bẫy của Trầm Mạch vừa qua. Cho nên, từ nay, anh sẽ không sơ xuất như vậy nữa, bởi biết đâu rằng, sai lầm của anh chẳng những gây hại cho chính anh, mà những người xung quanh cũng bị liên lụy.

Hệ thống bảo mật và an ninh của căn cứ ngầm, với địa vị của Trầm Mạch, cậu ta biết rất rõ nhiều thứ. Mà cậu ta đã phản bội, thông tin có 90 % đã bị lộ ra ngoài. Mà lỡ như chưa bại lộ thì đã sao? Chẳng phải có câu "phòng bệnh hơn chữa bệnh" sao?

Sau khi Tần Nguyên và Tần Trí nhận được mệnh lệnh, đang chuẩn bị đi thực hiện, thì một lần nữa âm thanh của Hoắc Vĩ Triệt lại vang lên, mà âm thanh này giống như là đang kiềm nén vậy:

- Tần Nguyên, Tần Trí...hai cậu có từng suy nghĩ giống Trầm Mạch không?

Nhân sinh nóng lạnh, trên đời này chẳng có gì là chắc chắn, vững bền cả, trừ ra uy lực và sự cám dỗ của đồng tiền, quyền lực, mấy ai có thể chống cự lại được?

Nhưng không thể nghĩ tới, khi lời của Hoắc Vĩ Triệt vừa dứt, Tần Nguyên và Tần Trí lại đồng dạng cùng nhau quỳ xuống, trầm lời như một:

- Thuộc hạ nguyện mãi trung thành với lão đại, không bao giờ phản bội!

- Được rồi, tôi tin hai cậu sẽ không làm tôi thất vọng, đi làm việc đi!

Hai người này, chắc chắn sẽ không có phản bội anh đâu, đúng không?

Tần Nguyên và Tần Trí nhận được lệnh đứng lên, cùng trao đổi ánh mắt một chút, cũng đi ra ngoài.

....

Sở cảnh sát.

Trịnh Diệp nhìn hai người đàn ông mặt mày ủ rũ ù xu đi vào phòng liền nhướn mày lên tiếng hỏi:

- Không gặp được sao?

- Không, tức chết đi được, Hoắc Vĩ Triệt đó đúng là khinh người quá đáng, chúng ta cần gì phải bảo vệ hắn chứ, để hắn chết đi cho đỡ phiền phức!

Chuyện là Thẩm Đình và Mặc Phong được cử đi gặp Hoắc Vĩ Triệt, bàn tính về việc cử người bảo vệ anh, nhưng mà hai người lại bị từ chối thẳng thừng,

với người đã ăn khổ từ Hoắc Vĩ Triệt như Thẩm Đình, thì sẽ không thể ức chế được rồi.

- Không được, chúng ta không thể bỏ cuộc! Trịnh Diệp, cô đi với tôi.

Lục Thành vẫn luôn là phó phòng gương mẫu, công tư phân minh, sau khi phản bác lại lời Thẩm Đình, liền quay qua Trịnh Diệp.

Tưởng rằng như mọi khi với sự hăng hái say mê công việc của Trịnh Diệp thì cô sẽ đồng ý ngay, ai ngờ cô lại lắc đầu nói:

- Tôi bận việc rồi, anh gọi người khác đi đi!

Nói xong liền trở về chỗ của cô. Quả thật, lời của Trịnh Diệp là đúng, cô đúng là bận việc, như vào tai Lục Thành và những người khác thì chính là cô còn giận bọn họ.

- Trịnh Diệp...

Lục Thành không biết muốn nói gì với Trịnh Diệp, nhưng là chưa nói xong đã bị một giọng nói ngạo mạn xen ngang:

- Hừ...bây đặt làm giá... Đi, tôi đi với anh!

Lá Lệ Kiều Kiều, cô ta vẫn giữ nguyên thói quen, phong thái đó, giọng điệu vẫn như cũ. Sau khi dứt lời liền lôi kéo Lục Thành đi.

- Xùy... làm như hăng hái làm việc lắm vậy, còn không phải là muốn đi gặp Hoắc tổng sao?!

Vân Thi nhìn theo hướng cửa, le le lưỡi ra...

Trịnh Diệp tuy rằng cũng như Vân Thi nhìn ra cửa, như cô không có làm ra hành động trẻ con.. Mà ánh híp lại như có điều suy nghĩ, tính toán

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tôi muốn là Trịnh Diệp!

Hoắc thị...

Nhân viên lễ tân nhìn thấy một nam một nữ mặc cảnh phục từ cửa đi vào thì lịch sự hỏi:

- Không biết anh chị cần gì?

- Chúng tôi muốn gặp Hoắc tổng, làm phiền cô thông báo một tiếng!

Lục Thành sau khi đưa thẻ ngành ra chứng minh thân phận lại một phen, rồi liền trực tiếp nói ra mục đích của anh ta.

Những người này không rút ra được kinh nghiệm sao nhỉ, cứ thích đến tìm Hoắc tổng?

Tuy trong đầu suy nghĩ một đằng, nhưng bên ngoài cô nhân viên lễ tân lại có thái độ và lời nói hết sức chuyên nghiệp và lịch sự:

- Xin lỗi, hai vị có thể lần sau tới được không, bởi hiện tại Hoắc tổng không có trong công ty!

- Sao có thể, đây là giờ làm việc, anh ta là tổng tài, không ở công ty thì ở đâu? Đây rõ ràng là cô cố tình không muốn để chúng tôi gặp Hoắc tổng phải không?!

Với Lệ Kiều Kiều, thì cô ả sao có thể hăng hái đi làm việc, tất nhiên muốn theo Lục Thành đến Hoắc thị để gặp Hoắc tổng trong truyền thuyết... Giờ để được một câu hẹn lần sau tới, thì làm sao cam tâm? Cho nên, sau khi cô nhân viên lễ tân vừa dứt lời, cô ả đã nhảy cẫng lên, chỉ tay vô mặt cô gái kia mà giờ giọng đánh đấm đặc trưng của bản thân.

- Lệ Kiều Kiều! Cô im lặng đi, đừng có mà nháo...

Lục Thành cực kì bất mãn với thái độ của Lệ Kiều Kiều, nghiêm mặt với cô ta, nhưng mà... hình như cô ta chẳng mấy để tâm đến lời của Lục Thành, mà vẫn đứng đưng trừng mắt với cô nhân viên lễ tân!

Để có thể trở thành nhân viên của Hoắc thị, nhân viên không chỉ có trình độ cao mà về mặt nhân phẩm hay tính cách đều được lựa chọn vô cùng tỉ mỉ... mà tính nhẫn nại, bình tĩnh cao cũng là một trong những yếu tố quan trọng! Cho nên cô nhân viên lễ tân kia dù cực kì, cực kì không vừa lòng, thậm chí là tức giận với thái độ và lời nói hống hách của Lệ Kiều Kiều, cô ấy vẫn tỏ ra bình tĩnh, chỉ có ánh mắt, và giọng nói lạnh đi là thể hiện ra phần nào cảm xúc

phần nào của cô! Cô vừa nói vừa chỉ hướng ghế sofa trong đại sảnh...

- Tôi đã nói Hoắc tổng không có ở công ty tức là không có! Tin hay không là tùy các người, còn bây giờ, nếu thật sự muốn nhìn thấy ngài ấy, có thể quá bên đó ngồi đợi... nếu không thì phiền về cho, tôi còn việc phải làm!

Thật là, những người này chẳng lẽ là vì lần trước có thể dễ dàng gặp được Hoắc tổng, nên bây giờ liền làm tới? Tuy rằng cô không hiểu vì sao lần trước Hoắc tổng lại phá lệ gặp gỡ cảnh sát... Nhưng như vậy cũng đâu biểu thị rằng ngài ấy nể mặt bọn họ, lúc nào muốn ngài là gặp đâu?

- Được rồi, cảm ơn cô, chúng tôi sẽ đợi!

Lục Thành tương đối hiểu lí lẽ, liền gạt đầu, có ý định túm Lệ Kiều Kiều, nhưng cô ta đã nhanh hơn mà vùng khỏi tay Lục Thành, lớn giọng:

- Này, thái độ của cô là sao, có tin tôi công tay cô lại vì tội chống người thi hành công vụ không?

- Dù rồi, Lệ Kiều Kiều, đứng ra tôi không nên để cô đi cùng tôi!

Ánh mắt trở nên lạnh lùng, Lục Thành vô cùng bức bối mà mắng Lệ Kiều Kiều. Cô nhân viên lễ tân khẽ lắc đầu, gắng giọng:

- Tôi nhắc lại một...

- Đây là xảy ra chuyện gì, công ty của tôi từ bao giờ thì trở thành nơi để những kẻ nhàn rỗi vào đây mà gây sự với nhau!

Khi cô nhân viên lễ tân chưa nói hết câu, thì đã có một giọng nói lạnh lùng sắc bén vang lên đầy khí thế.

Chỉ thấy từ bên ngoài, có một người đàn ông cao lớn anh tuấn đi vào, giọng nói là phát ra từ anh. Đó không ai khác chính là Hoắc Vĩ Triệt, đi phía sau anh chính là cánh tay đắc lực trong hắc đạo, cũng chính là trợ lý tổng tài Tần Nguyên!

- Hoắc tổng...

- Có chuyện gì?

Hoắc Vĩ Triệt bỏ qua những lời chào hỏi của nhân viên xung quanh, liếc nhìn Lục Thành và Lệ Kiều Kiều một cái, lập tức chuyển ánh mắt về phía nhân viên lễ tân.

Cô nhân viên lễ tân sau khi nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt đã bằng "tốc độ ánh sáng" thu lại sự khó chịu trên khuôn mặt, thay vào đó là sự chuyên nghiệp, nghiêm túc.

- Hoắc tổng, là hai vị cảnh sát này muốn tìm ngài, nhưng khi tôi nói ngài không có ở đây, thì họ lại nói tôi lừa họ! Rồi sau nhưng ngài đã thấy, họ mới loạn lên.

Vừa nói, ánh mắt của cô nhân viên lễ tân cũng chuyển tới trên người Lục Thành và Lệ Kiều Kiều.

Hoắc Vĩ Triệt xoay người lại, híp mắt nhìn một nam một nữ mặc cảnh phục đứng trước mặt anh...

- Các người lại tìm tôi làm gì?

Bọn họ liên tục tới tìm anh, là vì nghĩ anh sẽ nể mặt mà gặp họ sao? Vậy thì họ sai lầm nặng rồi! Bởi không phải lần đó là cô ấy đến, thì còn lâu anh mới cần phải đồng ý gặp mặt những kẻ dối hoi này.

- Hoắc tổng, chúng tôi chỉ vì nghĩ đến an toàn của ngài thôi!

Lục Thành không cam chịu bị bị khí thế của Hoắc Vĩ Triệt chèn ép, bèn lấy lại khí thế của một sĩ quan cảnh sát cấp cao, ngẩng cao đầu, mắt đối mắt với Hoắc Vĩ Triệt. Dù rằng bên ngoài anh ta luôn tỏ ra nghiêm túc, không chấp nhận thái độ ngạo mạn của Hoắc Vĩ Triệt, nhưng thật ra trong lòng đang vô cùng khó chịu. Trong mắt anh ta, dù Hoắc Vĩ Triệt có thân phận, có địa vị, thì cũng là một công dân của quốc gia, có nghĩa vụ hợp tác với người thi hành công vụ của các cơ quan quốc gia! Đằng này, năm lần bảy lượt từ chối bọn họ, thì chính là quá ngạo mạn, phách lối.

- An toàn của tôi?

Hoắc Vĩ Triệt cong khóe môi hướng về phía Lục Thành. Vì an toàn của anh ư? Vậy họ muốn làm gì, cho người bảo vệ ả? Vậy thì quá mức buồn cười rồi! Bằng vào bọn họ cũng muốn bảo vệ cho anh?

- Phải, chúng tôi sẽ cho người bảo vệ sự an toàn của ngài! Nhưng với điều kiện, trước tiên ngài cần phải cho chúng tôi biết một vài điều.

- Ô, không không, tôi không thích gây sự chú ý, đi đâu cũng có một đám người tò tò đi theo! Cho nên, cảm ơn ý tốt của các anh, tôi không cần người bảo vệ!

Vâng, Hoắc Vĩ Triệt rất là khảng khái và nghiêm túc nói ra... Ấy cũng chính cái câu này, mà có một thời gian, anh bị một người chê cười không thương tiếc. Vì sao, vì câu "đi đâu cũng có một đám người tò tò đi theo"... mà trong khi đó, có những lúc người đi theo sau lưng anh không chỉ là "một đám"!

- Vậy Hoắc tổng, nếu ngài không muốn bị chú ý, vì thì để một cảnh sát xúc sắc bảo vệ ngài cũng được! Như tôi, có thể đóng giả làm bạn gái của ngài, chắc chắn không gây sự chú ý nga~~~~

Lệ Kiều Kiều từ lúc thấy Hoắc Vĩ Triệt đi vào, liền nhìn anh say đắm trong im lặng. Trong lúc này lại đột nhiên lên tiếng... Mà giọng nói thì trao ôi, thật nổi đã gà, đã vậy hai tay còn nắm lấy gốc áo của bản thân mà vò vò, giống như thiếu nữ e lệ vậy!

Lục Thành vốn đang bí lời, nghe được ý đầu của Lệ Kiều Kiều còn khen cô ả thông minh. Song...

Đến câu sau thì anh ta hận không thể ngay lập tức đá Lệ Kiều Kiều một phát ra ngoài.

Đã biết cô ta dò in theo là có mục đích, nhưng không ngờ lại chính là điều này, đúng là thật khó tưởng tượng mà!

Trong khi đó, những nhân viên khác của Hoắc thị, bao gồm cả Tần Nguyên thì nhìn Lệ Kiều Kiều như người hành tinh. Rồi lại quan sát sắc mặt Hoắc Vĩ Triệt, không biết anh sẽ có thái độ gì.

Nhưng ngoài tất cả suy đoán của mọi người, Hoắc Vĩ Triệt không giận, không nóng, mà lại nở nụ cười nhẹ, vô cùng nhẹ, nhưng cũng chắc chắn buông ra một câu:

- Ý kiến không tệ, nhưng tôi muốn vị cảnh sát bảo vệ tôi là Trịnh Diệp! Tôi muốn là Trịnh Diệp, ngoài cô ấy ra, tôi không chấp nhận người thứ hai, nếu không, chẳng có thông tin gì cả!

Anh đang không biết làm cách nào để đưa cô ấy tới bên cạnh, cũng vừa lúc a!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cao không thể với

Hoắc tổng, không thể thương lượng lại chút sao?

Trong lòng Lục Thành Thành đang vô cùng vô cùng khó chịu, mặc dù không rõ nguyên nhân! Nhưng không hiểu sao, khi Hoắc Vĩ Triệt nói muốn một mình Trịnh Diệp bảo vệ anh ta, anh lại cảm thấy...

- Không cần thương lượng thêm, ý tôi đã quyết! Còn các người không đồng ý, thì không cần đến tìm tôi nữa. Xin lỗi, tôi còn có việc, tôi đi trước!

Nghiêm túc nhấn mạnh lời của anh, xong rồi liền cùng với Tần Nguyên đi đến thang máy riêng dành cho tổng tài mà đi lên.

Nhìn cái bản mặt tên đó đi, không trùng là có suy nghĩ bất chính với cô ấy rồi! Không được, nếu bọn họ không đồng ý, anh phải thực hiện biện pháp mạnh hơn mới được.

Bằng mọi giá...

- Hai vị, mời!

Ý của tổng tài đã quá rõ ràng như vậy, nhân viên lễ tân liền trực tiếp hạ lời mời với hai vị cảnh sát vẫn đứng thờ lừ ra đó. Ngực khí thì khác hẳn khi đối diện với Hoắc Vĩ Triệt, sự khó chịu đã thể hiện ra mặt!

- Haizzz...đi thôi!

Lục Thành thờ dài, người ta đã đuổi thẳng như vậy, còn mặt dày mặt đạn ở lại làm gì? Buông ra mấy chữ với Lệ Kiều Kiều, Lục Thành cũng nhanh chóng bước ra ngoài, hướng cửa lớn mà đi.

Lệ Kiều Kiều hết nhìn cánh cửa thang máy nơi Hoắc Vĩ Triệt vừa mới rời đi, rồi lại nhìn thoáng qua Lục Thành. Trong mắt cô ta hiện lên tia sáng nghiền ngẫm, nhưng rất nhanh đã biến mất, chẳng có ai kịp nắm bắt được đã trở thành biểu cảm không cam lòng... hướng về phía nhân viên tiếp tân mà hống hách mở miệng:

- Cô cứ đợi đấy, rồi tôi sẽ cho cô biết tay!

Xong liền ngoe nguẩy bỏ đi, bộ dáng rất chi là... khó tả!

Sở cảnh sát...

- Cô đi làm việc của cô đi, đừng đi theo tôi nữa!

Ngay khi vừa bước chân xuống xe, Lục Thành liền quay lại nhìn Lệ Kiều Kiều nói một câu, rồi liền gấp gấp bước đi.

- Làm như tôi muốn đi theo anh chắc?

Lệ Kiều Kiều chế môi, âm lượng câu nói vừa đủ để Lục Thành có thể nghe thấy. Sau khi Lục Thành đi khỏi hoàn toàn, trên khuôn mặt bình thường vẫn luôn hóng hách cao ngạo của Lệ Kiều Kiều dần dần thay đổi. Trong mắt cô ta chứa điều ẩn ý, lại lấy điện thoại trong túi xách ra, vừa lướt lướt trên màn hình, vừa nâng bước đi...

Còn về phần Lục Thành, rồi bãi giữ xe, anh ta liền nhắm thẳng về phòng của trưởng phòng cảnh sát hình sự mà đi.

Cốc... cốc...cốc...

Vừa đưa tay gõ cửa, Lục Thành cũng lên tiếng:

- Trưởng phòng, tôi là Lục Thành, tôi có chuyện quan trọng cần báo cáo!

Đội bên trong vọng ra tiếng đồng ý, Lục Thành liền không chậm trễ đi vào bên trong.

- Thế nào, là chuyện gì mà gấp gấp như vậy?

Không cần Lục Thành mở miệng, Lâm Dương đã lên tiếng trước, dẫn tay ra hiệu cho anh ta ngồi xuống, cũng rót nước đẩy đến trước mặt anh ta...

Không có uống nước, sau khi vừa ngồi xuống, Lục Thành liền lên tiếng:

- Trưởng phòng Lâm, tôi vừa mới đi gặp Hoắc Vi Triệt để bàn bạc cứ người tới bảo vệ anh ta... Nhưng anh ta lại nói, anh ta chỉ muốn một mình thượng úy Trịnh Diệp bảo vệ, như vậy mới hợp tác với chúng ta!

- Vậy thì cứ để cho Trịnh Diệp đến bảo vệ Hoắc tổng thôi, chuyện đơn giản thế cơ mà?

Ông ta còn tưởng có chuyện gì to tát, chỉ có như vậy cũng khẩn trương lo lắng, thủ cấp của ông khi nào lại biến loạn chỉ vì chuyện đơn giản như vậy?

Lục Thành cũng cảm nhận được sự không hoà lòng của trưởng phòng, anh ta cẩn thận xem xét lại thì quả nhiên chuyện này chẳng thể nói là "quan trọng" khi anh ta nói lúc ban đầu cả!

- Nhưng...

- Không có nhưng nhị chuyện gì cả, nếu cậu lo ngại Trịnh Diệp không đồng ý, thì là dư thừa rồi! Cô ấy là một người rất có trách nhiệm và nhiệt huyết trong công việc, sẽ đồng ý, huống chi, đây là lệnh!

Tuy nhiên, dù bên ngoài nói như vậy, nhưng nếu quả thật khi ông có ra lệnh mà Trịnh Diệp lại không đồng ý thì ông cũng chẳng có gan đi theo ép buộc cô ấy! Nhưng đằng này, ông ta hiểu rõ, Trịnh Diệp tuy có thân phận khác tầm thường, nhưng sự nhiệt huyết và trách nhiệm của cô là có thật. Cũng bởi chắc chắn điều này, ông mới dám khẳng định như vậy với Lục Thành!

Lục Thành cứng miệng, đúng hơn là chẳng biết phải nói được gì nữa.. Lúc này đây, anh ta cần một lời giải thích cho tâm tư rồi bởi không rõ nguyên nhân của bạn thân hơn hết!

Thấy Lục Thành như vậy, Lâm Dương cũng không đề ý nữa, mà nhắc điện thoại cố định trên bàn làm việc lên, ấn gọi:

- Thượng úy Trịnh, cô lên phòng tôi một chút!

Sau khi đầu dây bên kia bắt máy, Lâm Dương liền vào thẳng chủ đề, và người bên kia không ai là Trịnh Diệp!

Chỉ vài phút ngắn ngủi sau, Trịnh Diệp có mặt trong phòng, cô nhìn thấy trong phòng không chỉ trưởng phòng mà còn có phó phòng thì càng khẳng định suy nghĩ của bản thân mình.

Lục Thành và Lệ Kiều Kiều vừa mới đi gặp vị Hoắc tổng kia về... Song...

Khi Lệ Kiều Kiều vừa mới trở lại phòng đã nhìn cô với ánh mắt "không mấy thiện cảm". Mà mục đích cô ta muốn đi theo Lục Thành ra ngoài là gì, dùng đầu gối cô cũng nghĩ ra!

Trong khi đó, vị phó phòng họ Lục không trở về cũng cô ta, lại ngồi chờ này, mà hiện tại cô còn bị gọi tới...

Xạ chuỗi tất cả sự việc, cô đã có một kết luận... để xem có đúng như vậy không?

- Thượng úy, vất vả cho cô rồi!

Trái với thái độ nghiêm khắc với Lục Thành, trưởng phòng Lâm Dương lại hòa hoãn, nhẹ giọng rất nhiều đối với Trịnh Diệp, và chính như vậy, mới làm Lục Thành bất ngờ một phen ngẩng đầu lên.

Trong ấn tượng của anh ta, vị trưởng phòng này rất chính trực và nghiêm khắc, mới khi nãy còn thế! Vậy thì điều gì khiến cho thái độ của ông thay đổi như vậy...

Bỏ qua ánh mắt nghi vấn của Lục Thành, lại quá quen với thái độ của vị trí phòng cấp trên của mình, Trịnh Diệp trả lời một cách hiển nhiên:

- Không có gì vất vả, đây là nhiệm vụ nên làm thôi! Không biết trưởng phòng gọi tôi tới cho chuyện gì cần phân phó?

Không có việc không đăng điện tam bảo, đó là việc không thể chối bỏ!

Trưởng phòng Lâm cũng không vòng vo nữa, ông vào thẳng vấn đề chính:

- Được gọi, Trịnh Diệp, cô cũng biết vụ án lần này đang gần như lâm vào ngõ cụt, chúng ta đang rất cần những thông tin mà Trịnh tổng đang có được! Trong khi...

Trịnh Diệp vẫn im lặng, không ngay lúc Lâm Dương dừng lại mà chen lời vào... Mà Lâm Dương cũng không ngừng lại quá lâu, ông nói tiếp:

- Trong khi đó, Hoắc Tổng lại chỉ đích danh của cô đến bảo vệ anh ta, thì anh ta mới hợp tác!

- Vậy có nghĩa là hiện tại, tôi sẽ tạm ngừng công tác điều tra, ngoài mặt sẽ đến bảo vệ vị kia, nhưng cũng âm thầm điều tra, đúng không?

Trịnh Diệp cười như không cười, quả nhiên cô đoán không sai mà!

- Đúng vậy!

Vừa nhận được cái gật đầu, Trịnh Diệp cũng gật đầu lại, cô đứng lên nói:

- Vậy cứ quyết định như thế, trưởng phòng cho tôi thời cụ thể, còn bây giờ tôi phải trở về, hoàn thành cho xong công việc gian dõ, rồi bàn giao lại đã! Tôi xin phép!

Nói xong, cô liền mở cửa đi ra ngoài... Haizzz... còn phải về dỗ ngọt mấy lão già ở nhà, nhiệm vụ này không biết kéo dài bao lâu? Mà cô mới về nhà chưa được một tháng, giờ lại phải ra ngoài làm nhiệm vụ mặt! Chỉ sợ lại tốn không ít công phu đây!

- Lục Thành, tốt nhất cậu nên bỏ ngay tư tưởng của bản thân đi! Cô ấy là người cậu không thể với, tốt nhất nên đập tắt khi vừa chớp nỡ, nếu không, sau này người đau khổ sẽ là cậu!

Nhìn cảnh cửa phòng đóng lại, rồi lại nhìn qua chàng thanh niên vẫn còn ngờ ngác, Lâm Dương nghiêm túc nói với Lục Thành. Ông đã sống lâu như rồi, kinh nghiệm nhìn người cũng không phải ít, vừa nhìn, ông đã nhận ra ánh mắt của anh ta nhìn Trịnh Diệp có tia khác thường.

Haizzz... chỉ mong sớm tỉnh ngộ!

Lục Thành có phần ngờ ngờ khó hiểu trước lời của Lâm Dương, anh ta hỏi nhủ mảy. Thêm như lời nói và thái độ của trưởng phòng, anh ta không ngờ đến nỗi không nhận ra điều gì, nhưng mà...

Ở đây, Lục Thành cũng không biết được, cũng bởi hiện tại anh ta không nghe lời của Lâm Dương, nên sau này mới càng lún càng sâu, cuối cùng làm ra chuyện khiến cho anh ta không có cơ hội để hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Là tiếng sét ái tình chăng?

Công việc chất đống, Trịnh Diệp phải tốn gần nửa ngày mới sơ lượt xong rồi chuyển giao cho đồng nghiệp... Đành phải vậy, dù rằng không phải là công việc hay là chuyển công tác, nhưng với những hành động như vậy thì sẽ chẳng thể xử lý được chuyện gì khác!

Lại phải tốn thêm "ba bò chín trâu", vận dụng tới đa công phu "uốn lười bảy tấc" của bản thân mình, cuối cùng Trịnh Diệp cũng đã dành được ông bà của cô, mà cũng không hẳn là "được"...Chứ phải làm sao, người già mà, tình không rất khó chịu... Trịnh lão gia còn đỡ, dù ông không muốn cháu gái làm công việc nguy hiểm, nhưng ông lại hiểu quá rõ những quy tắc luận bất thành văn! Ông biết sở dĩ Trịnh Diệp nói với hai người là vì đứa cháu này suy nghĩ chứ toàn, lại tôn trọng họ, chứ chẳng phải nói sẽ để xem hài người có đồng ý hay không? Bởi vì thực tế, chuyện đã như ván đóng thuyền, ông không đồng ý thì có thể gây áp lực được với cấp trên của cháu gái... Nhưng đây là quyết định của cháu ông, ông không muốn xen vào, hơn nữa... mạng người vẫn rất quan trọng!

Cửa ải của Trịnh lão gia thì tương đối dễ dàng rồi, Trịnh Diệp chỉ đơn giản phản lắng nghe một số dặn dò. Cái khó ở đây chính là Trịnh lão phu nhân... bà vừa nghe cháu nói phải dọn ra ngoài làm nhiệm vụ, thế là một khóc, hai nháo, ba đòi thất cổ làm cho Trịnh Diệp và Trịnh lão gia điều đứng một phen...

- Sớm biết thế này nên im lặng đi luôn, thật là đau đầu mà!

- Ô...ô...con với chả cháu... chẳng đứa nào chịu nghĩ cho cái thân già này của tôi cả!

Thế đó, trong lúc dở dành Trịnh lão phu nhân, Trịnh Diệp nhỏ giọng nói một câu như vậy, tưởng rằng bà của cô sẽ chẳng nghe được, ai ngờ...đời không như là mơ, bà còn làm giữ hơn!

- Ách... ông à...con giao lại cho ông... từ từ mà xử lý, con đi trước!

Cuối cùng, Trịnh Diệp đành chọn một trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Trước khi ôm ba lô bỏ chạy, cô còn nháy mắt với ông nội, bỏ lại một câu rồi mới đi.

Bỏ đồ ra ghế sau của xe, Trịnh Diệp quay đầu lại nhìn thoáng qua dinh thự họ Trịnh, tự nói một câu với bản thân:

- Vẫn là sống một mình thoải mái hơn nhiều!

Muốn làm gì thì làm, chẳng phiền hà, hay cần đề ý sức mặt, cảm xúc của ai! Tuy nhiên, cô đã về lại nơi này, không ở cùng ông bà chẳng lẽ lại ra ngoài sống một mình?

Haizzz... Mặt dù có chút khó xử, nhưng suy cho cùng cũng là xuất phát từ tình thương đối với cô mà thôi!

Suy nghĩ miên mang đôi lát, Trịnh Diệp cũng nhả ra lái xe đi...

Chiếc xe màu bạc lao nhanh trên con đường vắng khác gì là một viên đạn sắc bén... Trịnh Diệp cũng không biết, cô rời dinh thự gia tộc ngày hôm nay, sẽ có rất nhiều điều đang đón chờ cô, cũng làm cuộc sống của cô thay đổi không ít!

...

Ngay khi Trịnh Diệp vừa khuất bóng, Trịnh lão phu nhân cũng ngưng việc khóc lóc lại, mặt dù biểu cảm cũng chẳng vui tí nào!

Trịnh lão gia thu hồi tầm mắt nhìn vô định, hướng về phía người bạn già đã đồng hành cùng ông mấy chục năm qua:

- Không giả vờ nữa sao?

Tình tình của bà ấy thế nào, ông là người gõ nhất, dù bà có hay cảm rậm, như cũng chẳng phải loại phụ nữ yếu đuối thích khóc, ông biết vừa rồi là bà cố tình làm vậy cho Trịnh Diệp xem thôi! Còn ông, như thế nào cũng đã phối hợp cùng bà rồi còn gì?

Trịnh lão phu nhân không lập tức trả lời Trịnh lão gia, mà bà lại từ tốn dùng khăn lau nước mắt trên mặt xong mới thở dài...

- Haizzz... tiểu Diệp cái con bé này tính cách thật quá giống ba mẹ nó, giống đến mức làm tôi phải đau lòng vì sự cố chấp của chúng..

Bà biết cháu bà thích mềm không thích cứng, nên mới giả vờ như vậy, cốt cũng chỉ muốn nó thay đổi quyết định, những xem ra... cũng chỉ vô dụng! Đứa cháu này, không chỉ giống mà còn ngoan cố, kiên cường hơn cha của nó!

- Được rồi... người trẻ có suy nghĩ, cách làm của người trẻ, chúng ta già rồi, chẳng thể quản được nữa!

Ông tin tưởng tiểu Diệp, con bé là người biết nghĩ đến người khác, nó sẽ không để bản thân xảy ra chuyện! Hơn nữa, với khả năng của Tiểu Diệp, ông vô cùng tin tưởng.

Trịnh lão phu nhân nắm lấy tay người bạn già, nhìn ông cười nhẹ:

- Phải, già cả rồi!

...

Theo chỉ thị trực tiếp, Trịnh Diệp không cản trở lại sở cảnh sát, cô tự lái xe của mình đến Hoắc thị!

- Chào cô, tôi muốn gặp Hoắc tổng!

Cô nhân viên lễ tân trước mặt Trịnh Diệp không ai khác chính là người lần trước đã đưa cô lên gặp Hoắc Vi Triệt... Mà theo quy tắc, khi nghe có người muốn gặp Hoắc tổng, dù có quen biết hay không, nhân viên lễ tân cũng sẽ tra hỏi một phen.. như thân phận, hay có hẹn trước hay không, rồi cần phải gọi điện cho trợ lý tổng tài xác minh!

Nhưng ở đây hình như đã có sắp xếp từ trước, chỉ thấy nhân viên lễ tân nhìn thấy Trịnh Diệp lại tỏ ra rất khách sáo, không nói bất cứ cái gì dư thừa:

- Cô Trịnh, Hoắc tổng đang đợi cô, cô có thể lên trên!

- Được, cảm ơn!

Trịnh Diệp cũng hiểu tại sao nhân viên của cái tập đoàn này vốn luôn rất cứng nhắc và nguyên tắc hôm nay lại dễ dàng như vậy... Lí do thì đơn giản không cần phải nói rồi!

Làm gì thì làm, nhân viên lễ tân cũng không quên nhiệm vụ của sếp giao cho, người đã lên, nhưng cũng cần phải thông báo một tiếng chứ? Cho nên, khi cánh cửa thang máy có Trịnh Diệp bên trong vừa đóng lại, cũng là lúc chiếc điện thoại cố định trên bàn được nhắc lên:

- Trợ lý Tần, cô Trịnh đang lên trên ấy!

"Được"

Tần Nguyên sau khi nhận được thông báo, liền ra khỏi phòng làm việc, đi sang căn phòng kế bên, cũng chính là phòng của tổng tài!

- Hoắc tổng, người đến rồi!

Chỉ thấy Hoắc Vĩ Triệt ngồi sau bàn làm việc, trên tay cầm cây bút không ngừng xoay tròn... Sau khi nghe thông tin từ Tần Nguyên, khoé môi anh cong lên, sự vui vẻ không hề che giấu:

- Rất tốt, mở rộng cửa, đoán cô ấy vào!

- Hà...?

Câu nói của Hoắc Vĩ Triệt phải nói là có lực sát thương không nhỏ, sau khi anh vừa dứt lời, Tần Nguyên vốn quen thuộc nhiều năm với anh cũng phải ngỡ ngàng, không tin vào tai mình mà ngờ ngác...

Nhìn thái độ của Tần Nguyên, Hoắc Vĩ Triệt vì đang có tâm trạng vui vẻ cũng phải nhún mày không vui:

- Hà cái gì mà hà? Còn không mau đi!

Quân lệnh như núi, à nhầm... lệnh của lão đại còn hơn cả núi! Dù vẫn mang khuôn mặt ngu ngơ, Tần Nguyên vẫn ngoan ngoãn mở rộng cửa phòng, rồi đi ra ngoài đoán người.

Anh thật không hiểu, lão đại nhiều năm như vậy vẫn không để bất cứ người phụ nữ nào vào mắt... kể cả vị kia! Nhưng đối với người tên Trịnh Diệp này, lão đại có vẻ quan tâm... họ nhiều thì phải?

Mà anh nhớ, lão đại chỉ mới gặp cô gái kia hình như có hai lần, đúng hơn là chỉ có một lần, còn một lần thì nhìn lên đi?

Cái này có khi nào là tiếng sét ái tình không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kẻ ngang ngược

Tĩnh...

Âm thanh thang máy mở ra, giữ thái độ bình tĩnh nghiêm túc của bản thân, Trịnh Diệp rào bước đi ra ngoài, ánh mắt nhìn xung quanh...

Đây không phải lần đầu cô đến nơi này, nhưng trong lần trước, cô không hề quan sát, bởi cô không thích làm những việc vô ích! Nhưng bây giờ thì khác, có khả năng cô sẽ phải ở lại nơi này, nên phải bỏ chút thời gian ra rồi!

Đây là tầng cao nhất của công ty, tuy nhiên trên này chỉ ba phòng duy nhất, một phòng tổng tài, một phòng của trợ lý, và một là của tổ thư ký! Màu sắc chủ đạo cũng giống như màu sắc tại đại sảnh, tất cả đều là những gam màu lạnh chủ đạo. Đồ trang trí tuy rằng nhìn sơ qua không quá cầu kì, nhưng cô biết, những thứ nhìn như đơn sơ kia kì thật không giống như vẻ bề ngoài của nó, mà chắc chắn đều là những món hàng nhập khẩu có giá trị liên thành! Và tất nhiên với những món đồ trang trí đó, không gian làm việc cũng trở nên thanh nhã hoà hòa, nhưng cũng không kém phần chuyên nghiệp... tóm lại là một không gian làm việc hoàn hảo!

- Chào cô Trịnh!

Trong lúc Trịnh Diệp còn mải mê quan sát, đánh giá xung quanh, thì một giọng nam trầm thấp đã vang lên thu hút sự chú ý của cô. Trịnh Diệp ngược mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt, trong đầu âm thầm nhớ lại những thông tin mà cô đã xem...

Tần Nguyên, Tần trợ lý của Hoắc tổng Hoắc Vi Triệt... người này không đơn giản! Tuy đã biết rõ người ta là ai, nhưng Trịnh Diệp lại thể hiện ra mặt là vẻ nghi hoặc, lên tiếng:

- Xin lỗi...anh là?

- Tôi là trợ lý của Hoắc tổng, Tần Nguyên... Hoắc tổng bảo tôi ra đây chào đón cô Trịnh! Mời cô đi theo tôi...

Lịch sự cười nhẹ, Tần Nguyên không thể hiện rõ thái độ, đưa tay làm động tác mời, trong lời nói có thể thấy có phần cẩn trọng... Mắt nhìn của lão đại luôn luôn rất tốt, cậu ta tin người mà lão nhìn trúng tuyệt đối sẽ có chỗ đặc biệt... Người phụ nữ trước mặt này, tuy cậu chưa nhìn ra được điểm đặc biệt, nhưng cũng phải cẩn thận đối xử! Nếu không, có khi cậu chưa phát hiện ra điều gì đặc biệt, đã bị nhử từ một trận với lão đại rồi!

Trịnh Diệp cười nhẹ, nói vài lời, rồi lại gật đầu đi theo bước chân của cậu ta.

...

Đi vào căn phòng tổng tài cô đã từng đến một lần, và tất nhiên, lần này Trịnh Diệp cũng gặp một hình ảnh chẳng khác lần trước là mấy... Một người đàn ông đẹp trai phong độ, toả ra tư thế lười biếng ngồi vắt vẻo trên ghế, khuôn mặt ẩn hiện ý cười không rõ! Nhưng Trịnh Diệp biết, cái người ra vẻ tà mị lười biếng kia không hề giống như vẻ bề ngoài, mà từ trên người anh ta, cô cảm nhận được sự nguy hiểm rất rõ ràng.

Khoát tay ý bảo Tần Nguyên lui ra ngoài, Hoắc Vi Triệt cong môi nhìn người phụ nữ trước mặt đang sâu kín đánh giá anh. Và tất nhiên, người khác đánh giá anh, Hoắc Vi Triệt cũng không yếu thế, ngược lại rất quan mình chính đại mà đảo mắt đánh giá lại.

Ừm...so với lần trước mặt cảnh phục, nhìn cô tuy rằng rất xinh đẹp, rất quyến rũ, nhưng lại tỏ ra sự nghiêm nghị chính chắn, toả ra sự xa cách, khó gần rất rõ ràng! Còn trong lúc này, trên người cô chính là quần da màu đen bó sát, kết hợp cùng áo thun với áo khoác da, tóc cột đuôi ngựa...nét xinh đẹp và quyến rũ trong bộ dáng này cũng chẳng ít đi, mà hơn hết, cô trong bộ dáng này lại thể hiện ra rõ sự trẻ trung năng động của bản thân hơn!

Chết tiệt...cô như vậy, trách sao xung quanh lại có lắm ruồi bọ thế kia?

- Chào Trịnh thượng úy, chúng ta lại gặp lại nhau rồi!

Không để lộ tâm tư thật của bản thân ra ngoài, Hoắc Vi Triệt cười đến tà mị, đứng dậy đưa tay ra hướng tới trước mặt Trịnh Diệp. Mà Trịnh Diệp lại toả thái độ bình thường khi đi làm việc, không nóng không lạnh đưa tay ra nắm lấy bàn tay kia.

- Chào Hoắc tổng, huy vọng thời gian tới sẽ hợp tác thuận lợi!

Tốt nhất là anh đừng có giờ trò! Từ lần trước gặp mặt, cô đã nhận ra ánh mắt của người đàn ông này nhìn cô rất không bình thường...ngay cả thái độ, lẫn hành động! Nếu như không phải bởi vì tính chất nghiêm trọng bắt buộc của vụ án, thì còn lâu cô mới đồng ý đến gặp người đàn ông này lần nữa, huống chi bây giờ chính là phải ở bên cạnh, bảo vệ anh ta trong thời gian chưa xác định?

Ấy vậy mà vị tổng tài nào đó lại cố tình làm ngơ không nhận thấy ý tứ của người ta, ngược lại còn cầm rờ nắm chặt hơn bàn tay của Trịnh Diệp, cố ý sờ sờ lên mu bàn tay mềm mại của cô...và dường như còn không có ý định buông ra thì phải?

Tất nhiên rất nhanh Trịnh Diệp đã cảm nhận được sự khác thường từ cái bắt tay... Người đàn ông này quả nhiên... Trịnh Diệp khéo léo muốn rút tay lại, thế mà làm như thế nào cũng không thể rút ra được.

- Hoắc tổng... chúng tôi đã làm theo yêu cầu của ngài, cho nên ngài có nên như đã hứa mà cung cấp thông tin cho chúng tôi không?

Cố nén cảm xúc muốn đánh người và chửi bậy, Trịnh Diệp âm thầm hít sâu một hơi, dùng giọng điệu nghiêm túc và bình tĩnh nhất để lên tiếng.

Hoắc Vi Triệt cười càng tà mị, cố ý sờ sờ thêm vài cái trên tay của Trịnh Diệp mới buông ra, tuy nhiên, câu nói tiếp theo của anh thì...

- Ừm... rất mềm mại, sờ rất thích...

Kiểm chế...kiểm chế... phải kiểm chế... Trịnh Diệp nỗ lực tự làm bầm trong lòng! Cô thừa nhận khả năng kiểm chế, che giấu cảm xúc thật của bản thân là vô cùng tốt, nhưng nếu cứ theo cái đà này, cô sẽ sớm bộc phát mất! Chỉ một chút thế này mà cô còn gần như không chịu nổi, thì những ngày tháng kế tiếp sẽ rất khó sống, nên phải tập quen dần thôi!

CMN... tại sao trên đời lại có loại người" lạ lùng" như vậy chứ?!

Nhìn người phụ nữ đối diện nén giận đến mức muốn đỏ mặt, trong lòng Hoắc Vi Triệt lại cảm thấy vui vẻ... Thử hỏi trên đời này, mấy ai có thể khiến cho người phụ nữ này dễ dàng biến sắc mặt như vậy? Cho nên...anh vô cùng vui vẻ! Nhưng Hoắc Vi Triệt dù trong lòng đang vô cùng vui vẻ, nhưng cũng không tiếp tục thể hiện bản lĩnh, hân giọng ra vẻ nghiêm túc:

- A...urm... Có gì Thượng úy cứ hỏi, tôi sẽ thành tâm hợp tác!

Khi nói, Hoắc Vĩ Triệt còn cố ý nhấn mạnh hai từ "Thượng úy" rồi còn "thành tâm", ánh mắt cũng nhìn chăm chăm, quan sát thái độ của Trịnh Diệp.

Còn Trịnh Diệp, thấy người "lạ lùng" nọ cuối cùng cũng có thái độ tốt hơn một chút, ám lực trong lòng mới giảm bớt...

- Hoắc tổng, anh có thể gọi tôi là Trịnh Diệp cũng được!

Nói thật, cô cũng không thích người khác gọi mình là như vậy cho lắm, vẫn thấy gọi tên dễ nghe hơn.

- Được, vậy tôi sẽ gọi em là tiểu Diệp!

- Tôi nghĩ chúng ta chưa thân thiết đến mức đó!

- Không sao, chẳng phải nói trước lạ sau quen sao?

- Nhưng...

- Không nhưng nhị nữa, sau này em chỉ có thể gọi tôi là Triệt! Còn bây giờ, có thể bắt đầu đặt câu hỏi!

Sau cùng, Hoắc Vĩ Triệt phán một câu, thành công làm cho Trịnh Diệp phải ngây người trong giây lát...Ngây thì ngây, nhưng cô lại nhanh chóng cho rằng Hoắc Vĩ Triệt chỉ đang nói đùa, cũng không thêm so đo với Hoắc Vĩ Triệt nữa, lấy ra một tập hồ sơ nghiêm giọng:

- Được rồi, Hoắc tổng... tôi muốn biết tối hôm trước vì sao anh có mặt ở nơi đó?

Hình như là Trịnh Diệp đã hơi có phản đánh giá thấp Hoắc Vĩ Triệt, bởi vì sao? Bởi vì sau câu hỏi của cô, chỉ nhận lại được sự thờ ơ, nếu không nói chính là trực tiếp hững hờ, làm ngo!

- Hoắc tổng... Hoắc tổng...

Trịnh Diệp kiên nhẫn gọi lại vài lần, nhưng ngược lại với sự cố gắng của cô, Hoắc Vĩ Triệt vẫn không thấy đổi, anh làm ra vẻ như Trịnh Diệp là vô hình, chỉ lo nhâm nhi ly rượu trên tay.

Trịnh Diệp cố gắng thử gọi thêm vài lần... nhưng... Cuối cùng, cô đành hít một hơi thật sâu, gần như là nghiêng răng để nói ra một chữ:

- Triệt!

Và gần như ngây lập tức, người nào đó vui vẻ ra mặt:

- Như thế không phải tốt hơn sao? Tôi đến chỗ đó là vì bị lừa, em có tin không?

Lừa...lừa em gái nhà anh! Ngang ngược, tuyệt đối ngang ngược!

Tại sao cô lại gặp phải loại đàn ông ngàng ngược không thích nói lý này cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đến Thiên Uyển

...

- Như vậy có nghĩa là anh cũng không biết được người đã nặc danh gọi điện cho anh là ai, vậy tại sao anh còn đến đó?

Sau khi có được một số thông tin cơ bản từ miệng có Hoắc Vĩ Triệt, Trịnh Diệp tiếp tục hỏi ra một nghi vấn khác. Có thể vững vàng ngồi ở vị trí hiện tại của anh ta bao nhiêu năm qua, thì người đàn ông này đâu phải kẻ bình thường? Cho nên, nếu nói anh ta chỉ vì một cuộc gọi nặc danh không rõ người gọi, mà vô duyên vô cớ chạy đến nơi kia, cô tuyệt đối hoàn toàn không tin được!

- Haizzz... thật ra thì kẻ kia nói rằng em gái tôi đang gặp chuyện tại đó! Mà em biết không, tôi chỉ có mỗi một đứa em, cho nên mới nòn nóng dẫn đến sơ xuất như vậy! Cũng may là con bé không có dính dấn tới...

Nói dối không chớp mắt! Hoắc Vĩ Triệt nói như là chuyện có thật vậy, khuôn mặt còn tỏ ra buồn phiền, thể hiện ra là một người anh trai nghĩ cho em gái! Sở dĩ Hoắc Vĩ Triệt có thể trắng trợn bịa ra một sự việc trong sự việc, cũng là bởi vì đương sự thật sự thật sự đã không còn trên đời... còn về phía em gái anh thì...ha ha...

Trước hết, người phụ nữ trước mặt này quá mức nhạy bén, mà sự thật phía sau lại là điều không thể nói, cho nên...

Cũng thật đáng thương cho cô bé Hoắc Thiên Lam ngày thơ kia, nếu như cô ấy biết được anh trai kính mến của cô lại đem cô ra làm bia đỡ đạn, thì sẽ có cảm giác gì đây?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không uổng công vị Hoắc tổng đáng kính phải nhọc lòng bịa chuyện... Lời của anh đã tác động không nhỏ tới Trịnh Diệp!

Mặc dù vẫn chưa tin lắm về lời nói và biểu hiện của Hoắc Vĩ Triệt, vì chỉ trong một thời gian cực kỳ ngắn ngủi tiếp xúc, cô đã được chứng kiến không ít lần khả năng làm trò cực kỳ lợi hại của người đàn ông này... Tuy nhiên, thái độ của Trịnh Diệp cũng trở nên êm dịu hơn một chút, đối với một người "anh trai tốt"!

Cũng bởi vì như thế, nên Trịnh Diệp cũng vô tình chẳng có thể thấy được ánh mắt loé sáng ranh ma, cùng với đắc ý của tên đàn ông nào đó!

...

Nhiệm vụ hiện tại của Trịnh Diệp chính là bảo vệ an toàn tuyệt đối 24/24 cho Hoắc Vĩ Triệt! Cho nên sau khi hoàn thành khai thác thông tin vụ án từ Hoắc Vĩ Triệt, cô cũng không trở về được, mà ngồi lại ngay trong phòng làm việc của anh ta... Để cho anh ta làm việc của anh ta, còn cô thì hoàn thành báo cáo về thông tin mà Hoắc Vĩ Triệt cung cấp lên laptop của bản thân, rồi gửi email về sở. Tiếp theo lại trao đổi ý kiến, đánh giá của bản thân...

Tất nhiên là trong lúc làm việc Trịnh Diệp cũng cảm nhận thấy có một ánh mắt lâu lâu lại chăm chú nhìn cô, không cần nghĩ cũng biết là ai, nên Trịnh Diệp trực tiếp làm ngơ như không biết, không thấy!

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra suông sẻ trong tầm kiểm soát của cô, Hoắc Vĩ Triệt sẽ sợ hãi mà không dám đi lung tung, hay là đi gặp khách hàng gì đó! Nào ngờ... Trịnh Diệp lúc này mới biết, suy nghĩ ban đầu của cô là hoàn toàn sai, và lại một lần nữa, cô đánh giá sai về Hoắc Vĩ Triệt.

- Hoắc tổng, vì sự an toàn của anh, trong thời gian này khi chúng tôi vẫn chưa bắt được tên sát thủ kia thì anh nên hạn chế hoạt động, đặc biệt không nên đến những nơi đông người như vậy, sẽ rất dễ tạo điều kiện cho kẻ muốn lấy mạng của anh!

"Ông nói gà, bà nói vịt", một lần nữa Hoắc Vĩ Triệt lại khiến Trịnh Diệp muốn nổ tung cảm xúc... Khi mà cô đang dùng thái độ nghiêm túc đưa ra đề nghị tốt cho Hoắc Vĩ Triệt, thì anh lại nói một câu chẳng hề ăn khớp:

- Phải gọi tên của tôi, không được gọi Hoắc tổng!

- Tôi đang nghiêm túc!

- Tôi cũng đang rất nghiêm túc! Nếu em không muốn gọi, tốt thôi, có thể về!

Trịnh Diệp lại một lần nữa im lặng một lúc... cô hít sâu một hơi, nói:

- Vậy... Triệt anh có thể làm theo lời tôi, không đến buổi tiệc đó, được không?

Mặc dù mục đích ban đầu đã hoàn thành, nhưng cô không phải là người thiếu trách nhiệm như vậy, khai thác thông tin xong liền bỏ mặc sự an toàn của người ta! Còn một điều nữa, mặc dù Hoắc Vĩ Triệt đã che giấu rất kỹ, nhưng trong lúc mơ hồ, cô vẫn cảm nhận được sự áp bách tỏa ra từ trên người anh ta! Cũng chính vì vậy, cô cần thiết phải ở lại bên cạnh anh ta một thời gian, để tìm hiểu chi rõ... Nên bây giờ chỉ có thể nhẫn nhịn thôi!

Ấy thế, Trịnh Diệp tưởng rằng cô đã nhân nhượng như vậy thì ít ra cũng được nể mặt một chút, nhưng sự thật cô đã bị tạt thẳng một gáo nước lạnh:

- Không thể, tôi nhất định sẽ đi!

Nói xong liền quay lưng bước đi, bỏ lại Trịnh Diệp đứng đó ôm cục tức to đùng.

Nhưng tức cũng chỉ để ở trong lòng, ai bảo cô lại đi nhận nhiệm vụ này? Nên sau vài giây nén giận, Trịnh Diệp cũng phải đi theo bên cạnh Hoắc Vĩ Triệt...

...

- Không phải em ở bên cạnh là để bảo vệ tôi sao, vậy thì nên đi cùng xe chứ?

Hoắc Vĩ Triệt ra khỏi công ty, cho nên Trịnh Diệp cũng phải đi theo. Khi cô vừa định lên xe của mình, thì bất chợt cánh cửa sổ xe bên cạnh mở ra, lộ ra một khuôn mặt, mà đối với Trịnh Diệp chẳng khác gì một nỗi ám ảnh.

Rút kinh nghiệm trong ngày, nên Trịnh Diệp cũng không thêm phí sức đòi co cùng Hoắc Vĩ Triệt nữa, thu hồi chìa khóa xe của cô, đi vòng qua và đang muốn mở cửa ở vị trí phụ lái trên chiếc siêu xe của Hoắc Vĩ Triệt, anh lại một lần nữa lên tiếng:

- Em ngồi phía sau cùng tôi!

Và tất nhiên, Trịnh Diệp cũng lười, nên cứ thế làm theo!

Thông tin và mệnh mới về tên sát thủ kia đã sắp điều tra ra... sẽ nhanh thôi, sau khi vụ án này kết thúc, cô sẽ không cần chịu cảnh này nữa!

Để giảm bớt tâm trạng không vui, sau khi lên xe Trịnh Diệp cũng không nói một tiếng, yên lặng ngồi ngắm cảnh qua bên ngoài cửa sổ xe!

Bất chợt, sự uất ức và tức giận dồn nén, cộng thêm với cảnh tượng bên ngoài khiến Trịnh Diệp cảm thấy trong lòng hơi xao động, nhớ lại chút chuyện đã là quá khứ...

Đã từng... đã từng có lúc cô cũng ngồi ở ghế sau như thế này, ngẩn ngơ ngắm cảnh đường phố hoàng hôn thế này sau những lần được ba trở đi chơi cùng mẹ và anh trai... Nhưng mà... bây giờ dù cô có nhưng nhớ như thế nào thì cũng chẳng thể trải nghiệm cảm giác ấy nữa, dù chỉ là một lần!

Người phụ nữ bên cạnh xem nhẹ sự tồn tại của anh, nhưng Hoắc Vĩ Triệt thì không. Cũng bởi vì luôn chăm chú ngắm nhìn cô, nên khi cảm xúc trên mặt cô thay đổi, Hoắc Vĩ Triệt cũng rất nhanh liền phát hiện!

Và dù cô không nói, nhưng anh cũng phần nào biết được nguyên nhân... Rất muốn... lúc này Hoắc Vĩ Triệt cực kì muốn ôm cô vào lòng, nói hết tất cả cho cô biết, để cô không còn cảm thấy cô đơn nữa! Nhưng không, anh không thể làm vậy được, cái anh muốn không phải như vậy...

Không thể dùng cách này để an ủi... cũng không có nghĩa là anh hết cách.

- Tần Nguyên, đến Thiên Uyển!

Và hiển nhiên, câu nói của Hoắc Vĩ Triệt có tác động không nhỏ, câu nói vừa dứt cũng là lúc thu hút lại sự chú ý của Trịnh Diệp, kéo cô ra khỏi nỗi buồn của chính bản thân cô.

- Không phải anh muốn đi dự tiệc mừng gì đó sao? Đến Thiên Uyển để làm gì chứ?

Người ở thủ đô này không ai mà không biết đến sự tồn tại của cái "Thiên Uyển" này!

Thiên Uyển cũng có thể xem là một sự tồn tại phi thường, và Thiên đường của phái nữ... bởi vì nơi đó không chỉ là nơi có đầy đủ những thứ giá trị, có số lượng như vậy dạ hội, túi xách, trang sức... mà còn sở hữu một đội ngũ nhân viên trang điểm với tay nghề có một không hai! Mà nói cho dễ hiểu nữa chính là, chỉ cần bạn có tiền... thì dù có xấu xí như vẹt bầu, cũng sẽ trong khoảng khắc biến thành thiên nga xinh đẹp!

Ở đây cô không hiểu chính là, Hoắc Vĩ Triệt lại muốn đến cái nơi dành riêng cho phái nữ đó để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đáng tiếc

Khác hẳn với suy nghĩ của Trịnh Diệp là Hoắc Vĩ Triệt sẽ lại đưa ra cô một câu trả lời nào đó khiến cô phải "sôi máu", nhưng lại khác hẳn suy đoán của cô...sau khi Hoắc Vĩ Triệt ra lệnh với tài xế, cũng chính là Tần Nguyên thì liền im lặng, đối với câu hỏi của Trịnh Diệp lại trực tiếp làm ngo!

Trịnh Diệp đợi mãi không thấy câu trả lời...quay lại nhìn thì thấy biểu hiện của Hoắc Vĩ Triệt. Cũng vì vậy, mà một lần nữa, không biết đã là lần thứ mấy trong ngày Trịnh Diệp phải im lặng vì kiềm chế tức giận vì Hoắc Vĩ Triệt rồi?

Chết tiệt, từ bây giờ, nếu không thật sự cần thiết, cô sẽ không lên tiếng nữa...anh ta muốn làm gì thì mặc xác anh ta! Hừ...

Trịnh Diệp không biết, sau khi cô quay mặt lại, thì người vừa mới giả vờ không chú ý tới cô lại im lặng quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt mang đậm ý cười.

Giận cũng tốt, ít ra như thế cô cũng không có bị buồn phiền vì chuyện cũ đi? Hơn hết, chẳng phải trông cuộc sống có hai loại người khiến bạn luôn nghĩ đến sao... Thứ nhất chính là người mà bạn vô cùng quý mến, yêu thương, thứ hai chính là loại người luôn khiến bạn tức giận, thích đối đầu gây khó dễ cho bạn! Như vậy cho nên, cô không ưa anh... thì chính tỏ cũng phải đặt anh vào một vị trí đặc biệt khó quên trong lòng!

Ngồi ở ghế lái, qua kính chiếu hậu Tần Nguyên chứng kiến tất cả những gì đang diễn ra trong xe. Mặc dù có phần khó hiểu, thậm chí là không thể tin đối với sự thay đổi thái độ nhanh chóng 180° của lão đại nhà mình... Nhưng Tần Nguyên cũng rất thông minh mà trực tiếp biểu hiện cảm xúc của bạn thân ra ngoài, mà tất cả đều để trong lòng, tự bản thân mình suy tư!

...

Chẳng mất bao lâu thời gian thì Hoắc Vĩ Triệt đã đến được nơi mà anh muốn đến- Thiên Uyển!

Hoắc Vĩ Triệt vừa xuống xe, cũng không có đi vào liền, mà nhìn sang người nào đó đang đứng dựa lưng vào đầu xe, và... không có ý định đi vào cùng anh.

- Tiểu Diệp, chẳng phải nhiệm vụ của em là phải theo sát tôi sao? Sao không đi vào!

Lúc này đây, thái độ của Trịnh Diệp cũng vô cùng nghiêm túc, trên khuôn mặt xinh đẹp không để lộ tí cảm xúc nào, lạnh lùng nói:

- Với nơi này tôi nghĩ là không cần thiết đâu! Anh cứ vào trong đi, tôi sẽ ở ngoài này đợi!

Nhiệm vụ của cô là phải theo sát, bảo vệ anh ta 24/24... phải! Nhưng theo như quan sát của cô, thì nơi này cũng không cần thiết!

Thứ nhất, với kiến trúc của khu này thì hoàn toàn không có khả năng cho bắn tỉa hành động!

Thứ hai, việc Hoắc Vĩ Triệt tới nơi này là mới được anh ta quyết định, nên sẽ không có ai biết trước. Trên đường đi cô cũng không phát hiện bị theo dõi... Cũng vì vậy, bây giờ cô cũng không cần phải theo chân anh ta!

Và thứ ba, cũng là lý do chính cho quyết định của cô, chính là... cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với anh ta, ít ra thì, đỡ giây nào, tốt giây đó!

Ày...những mà đòi nào Hoắc Vĩ Triệt lại để cho Trịnh Diệp đạt thành mong muốn?

- Tôi rất tiếc, nhưng tôi đến đây là vì em, nên em nhất định phải vào!

Hoắc Vĩ Triệt tựa tiểu phi tiểu, khuôn mặt anh tuấn dưới sự phản chiếu dưới ánh mặt trời lại càng nổi bật.

- Tại sao lại... Thôi được rồi!

Trịnh Diệp vốn muốn hỏi ra lẽ...tuy nhiên...

Hoắc Vĩ Triệt có thể nói là hạt giữa bầy gà, dù cho anh có đứng giữa một đám người vô cùng đúc thì ng bên ngoài cũng sẽ dễ dàng nhìn thấy anh!

Chẳng cần đến khí chất vương giả, cao cao tại thượng của anh, mà chỉ cần ngoại hình cũng đủ làm phái nữ xao xuyến.

Đẹp trai, phong độ, siêu xe... chỉ bấy nhiêu thôi, cũng chẳng cần biết thân phận của Hoắc Vĩ Triệt, thì hiện tại cũng đã có không ít thiếu nữ đang không ngừng thả tim hồng cho Hoắc Vĩ Triệt, và nhìn Trịnh Diệp với con mắt vô cùng "thân thiện".

Và cũng vì những ánh mắt như vậy, Trịnh Diệp mới tạm thời không đôi có với Hoắc Vĩ Triệt... Trời ạ... làm như cô dành bạn trai của họ không bằng! Ày... còn đáng sợ hơn cả mưa bom bão đạn mà cô đã gặp qua nữa!

Hoắc Vĩ Triệt nói chung cũng đã gặp phải những ánh mắt đầy tim như thế nhiều lần rồi, cho nên cũng không có mấy phản ứng... chỉ là nhìn phản ứng của Trịnh Diệp lại khiến anh cảm thấy vui vẻ!

Trịnh Diệp theo Hoắc Vĩ Triệt vào trong, ánh mắt cũng thuận tiện nhìn quanh... Những nơi như thế này, không phải ai cũng vào được, còn cô, thì không phải không vào được... mà là không muốn vào, không muốn hao tốn thời gian vào những việc chẳng mấy ích lợi này!

- Người đẹp đi thông thả, lần sau lại tới nhé!

Ngay lúc Trịnh Diệp đang đánh giá, quan sát xung quanh, thì bất chợt một giọng nói thu hút tầm nhìn của cô. Nếu như thông thường, người xung quanh có nói gì thì cũng chẳng liên quan, cô cũng chẳng để ý tới, nhưng với cái giọng nói kia, cô không bị thu hút mới là lạ...

Rõ ràng là giọng đàn ông.. nhưng lại không có sự trầm thấp, năm tính vốn có... Mà nó lại khàn khàn, mang chút, ách... nói thẳng ra chính là ẻo là đi!

Và theo phản xạ tự nhiên nhất định, Trịnh Diệp cũng sẽ quay lại nhìn về hướng phát ra âm thanh... Đó là một người đàn ông có khuôn mặt không kém phần đẹp trai, thân hình thì cũng xem như cực phẩm! Nhưng có một sự thật phủ phàng là "quá đỏ" chính là những chữ đầu tiên hiện ra trong đầu của Trịnh Diệp khi nhìn thấy chủ nhân của cái âm thanh thu hút cô! Tóc đỏ, quần áo đỏ, giày đỏ... Một màu đỏ cực kì chói mắt cũng như kích thích thị giác người nhìn. Đáng tiếc... đáng tiếc cho một người đàn ông nhìn tốt như vậy lại là?

- A um...

Tần Nguyên vẫn luôn giữ một khoảng cách cố định đi theo sau lưng của Hoắc Vĩ Triệt và Trịnh Diệp, khi thấy người đàn ông kia mãi mê luyên thuyên với mấy người phụ nữ mà không nhận ra sự xuất hiện khác thì cậu ta liền hần giọng nhằm gây sự chú ý.

- Ôi...a... chết rồi... chết rồi...

Người đàn ông "đỏ" kia bị tiếng hần giọng của Tần Nguyên thu hút, khi quay lại nhìn...thì bất ngờ khuôn mặt đang tươi cười của anh ra cứng lại, sau đó là một phen hoảng loạn, vừa giơ tay vỗ đầu mình, lại vừa lảo đảo chạy ra cửa, hết nhìn đồng lại nhìn tây.

Nhìn phản ứng "không rõ nguyên nhân" của người đàn ông"đỏ" kia, khuôn mặt Hoắc Vĩ Triệt có phần đen xuống:

- Hòa Cung Dịch! Cậu phát điên cái gì?

- Thì xem thử có bom mìn, hay súng đạn gì ở bên ngoài không... Bối lão đại cậu lại tới tìm tôi...

Nhanh mồm nhanh miệng trả lời, Hòa Cung Dịch không suy nghĩ mà nói, thêm một lần đảo mắt nhìn quanh mới trở lại đi bên Hoắc Vĩ Triệt. Ấy cũng là lúc này khi đối diện ánh mắt sắc như dao của Hoắc Vĩ Triệt, Hòa Cung Dịch mới ý thức được bản thân vừa mới nói gì... Anh ta cười gượng, ha ha nói:

- Ha ha... Lão đại, đại ca, anh trai của tôi... Hôm nay ngọn gió độc nào đã đưa cậu tới đây? Ôi ôi... còn người đẹp này là ai đây...?

Rất nhanh chóng Hòa Cung Dịch liền cứu nguy cho hai từ "lão đại" bằng cách hợp vào ý nghĩa như chỉ một người đàn anh kính mến. Cũng thừa lúc mà chuyển chủ đề khi thấy ánh mắt nghi hoặc của Trịnh Diệp.

Hoắc Vĩ Triệt né tránh ánh mắt của Trịnh Diệp cho Hòa Cung Dịch một ánh mắt cảnh cáo, lại nhìn sang đồng hồ trên tay:

- Cậu không cần biết nhiều, trang điểm làm tóc và chọn đồ cho cô ấy, làm đi!

Cũng không cần nói cũng biết "cô ấy" trong miệng Hoắc Vĩ Triệt là ai. Và tất nhiên, cũng không cần Hòa Cung Dịch bày tỏ thái độ, Trịnh Diệp đã tự nhủ với lòng rằng không cần thiết, sẽ không lên tiếng, hiển nhiên rằng lúc này cô đã lên tiếng để nói lên tiếng lòng của mình.

- Hoắc Vĩ Triệt, đây chính là mục đích anh đưa tôi đến đây?

- Phải! Tiểu Diệp, em nên gọi tôi là gì quen rồi sao?

Trắng trợn, vô cùng trắng trợn Hoắc Vĩ Triệt nhìn thẳng vào Trịnh Diệp khẳng định suy nghĩ của cô, và ngữ điệu có yếu tố uy hiếp rất rõ ràng!

Lần này Trịnh Diệp không có tức giận, cũng không có kiềm chế trong lòng bởi vì lời của Hoắc Vĩ Triệt... Bởi vì cô đã biết được mục đích của Hoắc Vĩ Triệt. Khi đi vào một bữa tiệc quan trọng, thì mang theo một người bảo vệ sẽ gây sự chú ý không nhỏ... nhưng một người đàn ông mang theo một người phụ nữ bên cạnh, với thân phận là bạn gái, sẽ không bị nghi ngờ, hay để ý! Cô vẫn đủ tỉnh táo để hiểu ra điều này..

Trịnh Diệp âm thầm phân tích thật hừ ở trong lòng, nhưng cô không biết, sẽ chẳng bao lâu, cô mới biết quyết định hiện tại của bản thân là như thế nào sai lầm đối với cô!

- Người đẹp, mời em!

Hòa Cung Dịch nở nụ cười sáng chói, làm động tác mời với Trịnh Diệp. Trịnh Diệp gật đầu, lại nhìn nhìn người đàn ông một màu đỏ rực kia mà lắc đầu... Haizzz... đáng tiếc... nghĩ thế nào cũng thấy rất đáng tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Quá xứng

Dù rằng trong lòng có muôn vàng gào thét, cùng sự tức nuối, nhưng Trịnh Diệp cũng không có biểu thị ra ngoài... Cô đây chỉ là có cảm thấy tiếc thương một chút dành cho một người đàn ông có vẻ ngoài "tốt" như vậy mà lại là... chứ không hề kì thị hay xem thường họ.

Đối với Trịnh Diệp, luôn là một người lạnh nhạt với chuyện đời, với những thứ không quá liên quan tới cô thì sẽ chẳng bao giờ để ý lâu. Cho nên những thứ suy nghĩ miễn mang chỉ xuất hiện trong đầu cô giây lát, rồi cũng biết mất...

Trịnh Diệp im lặng ngồi trên ghế, để cho Hòa Cung Dịch toa toa đánh đánh lên mặt mình... Tuy bên ngoài thì Trịnh Diệp không làm gì, nhưng cô chẳng lúc nào là bỏ không đầu óc của bản thân.

Khẽ nhắm mắt nhìn vào bóng dáng phản chiếu qua gương, trong mắt cô trong một khoảng khắc lóe lên tia quang mang không dễ phát hiện.

- Oa, mắt nhìn của Hoắc Vĩ Triệt quả rất tốt, chọn bạn gái khéo như vậy a... Em chưa trang điểm đã đẹp thế này, chắc chắn sau đó sẽ càng đẹp hơn ha...

Tay của Hòa Cung Dịch vẫn làm việc không ngừng nghỉ, lúc này lại buông ra một câu tán thưởng, trong đó không giấu nổi tia ngạc nhiên.

Còn Trịnh Diệp, đang miên man với mấy lập luận trong đầu, vừa nghe lời nói của Hòa Cung Dịch thì không hề có vẻ vui mừng, mà ngược lại hiện lên sự không vui, cô lắc đầu phủ nhận:

- Không phải, tôi và Hoắc Vĩ Triệt chẳng có quan hệ như anh nghĩ đâu!

- Vậy thì đáng tiếc quá...chắc chắc...

Hòa Cung Dịch lắc đầu ra vẻ tiếc nuối, chắc lưỡi liên tục... Nhưng trên thực chất, trong lòng anh ta lại đang vô cùng hả hê... chính xác là cười trên nỗi

đau của người khác...

Ha ha... Hoắc Vi Triệt a...hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Lần này cho cậu sút đầu mẻ trán a...

Trịnh Diệp có phần khó hiểu trước thái độ của Hỏa Cung Dịch... hình như có phần hơi quá thì phải?

...

Cuối cùng sau gần một giờ chờ đợi thì Trịnh Diệp cũng được tân trang xong, từ khuôn mặt, mái tóc, cho tới trang phục... Khẽ xoay người nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, cô chắc chắn rồi. A... cũng không tệ!

Nhưng khi nhìn xuống dưới, váy xòe, gầy cao gót, rất khó hoạt động đây... Sự thật mà nói, số lần cô mặc váy, trang điểm, mặc váy sau khi tốt nghiệp đến bây giờ có thể đếm trên đầu ngón tay... Không phải Trịnh Diệp quê mùa, không biết làm đẹp bản thân, mà là bởi vì cô cực kỳ không thích mặc váy... cực kì vớ vẩn, còn trang điểm ư... không hề cần thiết!

Hoả Cung Dịch từ trước đến nay luôn rất tự hào về tay nghề và mắt nhìn của bản thân... Cho nên khi mà thấy Trịnh Diệp vừa soi gương và trưng ra vẻ mặt nhún nhúm không hài lòng, trong phút chốc, tâm trạng của Hỏa Cung Dịch cũng không ổn... Chẳng lẽ tay nghề của mình không tốt?

Nhưng rất nhanh, cảm xúc của Hỏa Cung Dịch đã biến đổi từ không ổn đến há hốc mồm khi mà anh ta nhìn thấy... Trịnh Diệp từ trong chiếc áo khoác mà cô mặc lúc này lấy ra... một khẩu súng, rồi thành thạo cố định trên đùi, bên trong váy bằng một túi chuyên dụng.

Trịnh Diệp nhìn biểu cảm hóa hốc mồm của Hỏa Cung Dịch, ngược ngược cười trừ, rồi liền đi ra ngoài..

- Lão đại..

Trong thời gian chờ đợi Trịnh Diệp trang điểm, Hoắc Vi Triệt cũng không rảnh rỗi mà bàn bạc một số vấn đề với Tàn Nguyên... Lúc này đây, khi Tàn Nguyên vừa mở miệng muốn nói tiếp, thì bất ngờ Hoắc Vi Triệt đưa tay lên ra hiệu. Ngay lập tức, Tàn Nguyên cũng im lặng, lui ra, đứng sau lưng của Hoắc Vi Triệt...

Trịnh Diệp chậm rãi đi về phía Hoắc Vi Triệt, ánh mắt có đôi chút suy tư... Nếu như cô nghe không lầm thì... rồi còn thái độ của bọn họ?

Trên môi Hoắc Vi Triệt treo nụ cười như có như không, ánh mắt mang vẻ tán thưởng nhìn về phía Trịnh Diệp, gật gù đầu:

- Không tệ!

Chỉ hai từ ngắn gọn, nhưng cũng vô cùng xúc tích... nhưng với người nghe thì hai từ này chỉ có một nghĩa là khen ngợi về bề ngoài hiện tại của Trịnh Diệp. Chỉ có một mình Hoắc Vi Triệt mới rõ, hai từ của anh ngoài nói về bề ngoài của Trịnh Diệp... còn nhận xét về sự nhạy bén của cô!

Mọi lúc mọi nơi, mọi hoàn cảnh đều không bỏ qua lời nói, thái độ của đối tượng... rồi anh đã phản ứng nhanh như thế còn bị cô nghi ngờ! A...con mèo nhỏ này càng lúc càng khiến anh thích thú không buông bỏ được!

- Hoắc tổng... có thể đi được chưa?

Không phải bên ngoài luôn nói rằng anh ta là một kẻ quả quyết lạnh lùng hay sao? Sao cô lại chẳng cảm giác được chút nào thế, thà là anh ta giống như lời đồn... cô nghĩ còn tốt hơn!

Nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn như mọi khi, Trịnh Diệp sẽ chẳng bao giờ để lộ cảm xúc thật của bản thân ra ngoài... ngoại trừ mấy lần cô không thể kiềm chế thêm được bởi bị Hoắc Vi Triệt chọc tức trong ngày hôm mà thôi!

- Tốt, nhưng em trước tiên nên chú ý lại cách xưng hô nhé... nếu không thì?

Hoắc Vi Triệt nhìn đồng hồ trên tay anh, biết tới giờ phải đi rồi, nên cũng không đứng, nhưng với bản tính của mình, anh cũng không bỏ qua, mà vừa đi vừa thổi khí bên tai của Trịnh Diệp...

A...con mèo nhỏ này, xem ra anh phải hảo hảo dành thêm thời gian dạy dỗ mới được! Thật là không ngoan mà...

... Hỏa Cung Dịch đứng nhìn hai bóng dáng cùng nhau rời khỏi chỗ của anh mà không nói một lời từ biệt, nhất thời thờ dài ảo não...

- Đúng là...

Đúng là quá xứng! Cái tên Hoắc Vi Triệt này có sở thích quả thật...đặc biệt!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đáng yêu hơn

Tập đoàn Bất động sản Từ thị, đây là một tập đoàn có đánh tiếng không nhỏ chẳng những trong cả ngoài nước... Lần này, để chúc mừng tập đoàn vừa kí kết thành công một dự án lớn với Hoắc thị, nên chủ tịch họ Từ đã đích thân đứng ra tổ chức một bữa tiệc ngay tại dinh thự họ Từ.

Ngay từ còn sớm, dinh thự họ Từ đã vô cùng đông đủ khách mời... Không cần phải nói, mục đích của bọn họ cũng quá rõ ràng, đều không phải nhắm vào Hoắc Vi Triệt sao?

Cũng không để những người kia phải nhọc lòng đợi lâu, thì một chiếc siêu xe Rolls - Royce Ghost đã dừng lại ngay trước cửa dinh thự. Từ trên xe, Hoắc Vi Triệt bước xuống... nhưng khác với mọi khi, lần này không giống với lúc trước, anh không lập tức đi vào, mà đi vòng qua bên kia xem. Rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của nhiều người, khom người mở cửa...

Trịnh Diệp chậm rãi đi xuống, ngay góc độ không có người khác có thể nhìn thấy nét mình của mình, cô hung hăng trừng mắt nhìn Hoắc Vi Triệt.

Chết tiệt, cái tên đàn ông này tốt cuộc là muốn cái gì, còn làm ra hành động này? Bộ cô không biết tự mở cửa ra hay sao...

Trực tiếp làm ngơ ánh mắt "thân thiện" của Trịnh Diệp, Hoắc Vi có đưa tay ôm eo nhỏ của cô, ngay khi cô vừa có cử động khấn cự, liền khom người nói nhỏ vào tai cô.

- Muốn tôi được an toàn, em tốt nhất nên phối hợp một chút... Nếu không, tôi có bất chất gì, sẽ không có lợi cho em đâu!

- Anh quá... Thôi được rồi!

Trịnh Diệp muốn phản kháng ra miệng, nhưng nghĩ lại, cô đành áp chế cảm xúc của mình, nghiêng răng gật đầu đầu ý.

- Tốt!

Khoé miệng Hoắc Vi Triệt nhẹ nhàng cong lên, thể hiện tâm trạng của anh đang rất tốt. Sự thật là Hoắc Vi Triệt và Trịnh Diệp đang đàm phán, nhưng từ ngoài nhìn vào, khi không nghe được họ nói gì, cùng với ánh sáng mờ ảo không thể thấy được nét mặt... bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ nhìn thành hai người đang ái ân, tình cảm...

- Ha ha, Hoắc tổng, rất vui khi có thể được hợp tác với ngài... Không biết vị này là...

Từ tổng, Từ Ngạn, khi ông ta thấy Hoắc Vi Triệt xuất hiện liền đích thân đi ra đón tiếp, nhìn thấy Trịnh Diệp bên cạnh anh, liền lên tiếng dò xét.

Tâm tình vốn đang tốt, cánh tay ôm eo của Trịnh Diệp dùng thêm một chút sức, liếc nhìn khuôn mặt đang cổ ra vẻ tự nhiên của cô.

- Cô ấy họ Trịnh, là bạn gái tôi!

Hai chữ bạn gái được Hoắc Vi Triệt nói ra vô cùng tự nhiên, giống như là đúng rồi vậy.

Từ Ngạn tỏ ra tươi cười thân thiện, đưa tay ra chào hỏi với Trịnh Diệp:

- Thì ra là Trịnh tiểu thư, rất vui được gặp cô, tôi là Từ Ngạn.

Trịnh Diệp gật đầu nhẹ, theo phép lịch sự cũng đáp lại, rồi liền im lặng.

Vẫn luôn giữ nụ cười trên mặt, Từ Ngạn rất tận tâm nhiệt tình tiếp đoán Hoắc Vi Triệt cùng với Trịnh Diệp.

Trịnh Diệp cũng không mấy quan tâm đến những lời chào hỏi, hay đối thoại của người đàn ông bên cạnh, chỉ là khi hai hỏi đến, cô sẽ đáp lại một cái. Sau đó liền ngoan ngoãn yên tĩnh bên Hoắc Vi Triệt... Trong khi đó, Trịnh Diệp cũng không quên kín đáo quan sát chung quanh, đề phòng bất trắc. Cũng bởi vì không ngừng quan sát, cho nên những ánh mắt hiếu kỳ, hay ghen ghét, hoặc tò mò điều không qua khỏi ánh mắt cô.

Tuy nhiên, dù rằng trong lòng cảm thấy kì quái, tuy nhiên Trịnh Diệp cũng không quá để ý tới.

- Ba à... tại sao bên cạnh Hoắc tổng lại có phụ nữ? Chẳng phải ba nói rằng bên cạnh anh ấy chưa từng có phụ sao?

Tại tầng hai của dinh thự, nơi không thuộc vào phạm vi tổ chức bữa tiệc, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, trang điểm kĩ càng đứng đối diện với Từ Ngạn, dùng giọng điệu bất mãn lên tiếng.

Cô ta đã tốn biết bao nhiêu công sức để chuẩn bị cho bản thân, nhưng rốt cuộc không thể làm gì, thử hỏi không bất mãn sao mà được?

Từ Ngạn thờ dài, nhúu nhúu mày nhìn Từ Vi, còn gái ông ta:

- Quả thật từ trước đến nay bên cạnh Hoắc Vi Triệt chưa từng có phụ nữ, sự việc hôm nay, ba cũng không rõ ràng lắm!

Có thể được trở thành đối tác với Hoắc thị, vẫn chưa thỏa mãn được Từ Ngạn, cái ông ta muốn là nhiều hơn... Cũng vì vậy, mục đích thật sự ông ta tổ

chức bữa tiệc hôm nay là muốn để con gái mình quyến rũ Hoắc Vĩ Triệt. Nhưng ai ngờ rằng, hôm nay lại có phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh ta đâu?

- Vậy bây giờ phải làm sao hả ba, chẳng lẽ cứ như vậy từ bỏ sao?

Ngay khi nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt lần đầu tiên, cô ta đã nhắm tới... Một người đàn ông vừa thành đạt, lại vừa có ngoại hình tốt như vậy, hỏi làm sao cô ta không để ý được chứ?

- Thôi được rồi, tạm thời con đừng làm gì cả, để đó cho ba tính!

Nói xong, Từ Ngạn liền quay bước đi xuống lầu. Họ Trịnh sao, ông ta nhớ là cũng có một tập đoàn họ Trịnh, nhưng theo như ông ta biết, thì cô gái kia tuyệt đối không phải tiểu thư của tập đoàn kia... Nhưng nếu không phải, thì cô ta là ai, chẳng lẽ Hoắc Vĩ Triệt lại quá lại với một người không có giá thể sao?

...

Cuối cùng thì bữa tiệc kết thúc, Trịnh Diệp cũng thả lỏng được đôi chút, sau khi lên xe, Trịnh Diệp cũng không giữ nụ cười gượng gạo trên mặt nữa, cũng không cần để ý đến người đàn ông bên cạnh ngồi gì, cũng không để ý đến hình tượng bản thân...

- Em như vậy sẽ đáng yêu hơn!

Ngay trong lúc Trịnh Diệp tranh thủ những giây phút thư giãn ngắn ngủi, lại vang lên giọng nói trầm thấp, từ tính vang lên từ ngay bên cạnh.

Giật mình nhìn lại, cô hoảng hốt hơn khi bắt gặp ánh mắt mà Hoắc Vĩ Triệt đang dùng để nhìn cô...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh...vô sỉ!

Cái ánh mắt đó...

- A...um, tôi như thế nào không cần Hoắc tổng quan tâm!

Sau vài giây thất thần ngắn ngủi, Trịnh Diệp lấy lại tinh thần, cô hấn giọng để giảm bớt sự lúng túng. Không dám tiếp tục nhìn vào Hắc Vĩ Triệt nữa, mà quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Nhưng, cũng rất nhanh, Trịnh Diệp cảm nhận được hơi thở nóng rực phả lên gáy cô... Ngay lập tức, theo phản xạ tự nhiên, cô quay mặt lại, thì phải mở to mắt, vì có một khuôn mặt đang phóng to hết cỡ ngay trong trước mắt cô!

- Anh...um...um...

Đáng tiếc, Trịnh Diệp vừa mới nói được một chữ, thì chẳng thể nói được tiếng nào nữa... Bởi vì sao, bởi vì môi cô đã bị một đôi môi khác chặn lại mất rồi!

Vốn đang mở to mắt, ngay lúc này cô càng mở to hơn... Cái gì đây, cái này có nghĩa là cô đang bị cưỡng hôn đó ư? Ai nói cho cô biết, đây không phải là sự thật đi!

Trịnh Diệp còn đang chưa hiểu ra chuyện gì, còn chưa phát giác ra chuyện gì xảy ra với mình. Thì cô đã cảm nhận được hàm răng của cô bị một chiếc lưỡi ấm nóng cạy ra, sau đó chiếc lưỡi chui vào khoang miệng cô, khuấy đảo.

Hoắc Vĩ Triệt nhìn phản ứng của Trịnh Diệp, anh cười khê, một tay đi ra sau gáy cô, một tay lại ôm eo cô, chiếc lưỡi không xương lại càng thêm làm loạn trong miệng của Trịnh Diệp... Không ngừng cắn nuốt hương vị đặc trưng thuộc về riêng cô.

- Hương vị rất tuyệt!

Cuối cùng, sau khi hôn đủ, Hoắc Vĩ Triệt buông tha cho đôi môi đã sung đỏ lên của Trịnh Diệp. Nhìn ánh mắt ngơ ngác của cô, không hề keo kiệt buông ra một lời khen ngợi.

Đến lúc này, dù không muốn nhưng Trịnh Diệp cũng phải thừa nhận rằng, những việc vừa xảy ra với cô đều là sự thật... Cũng chính vì vậy, mà thêm vài giây để ổn định tinh thần đang bấn loạn của mình, Trịnh Diệp đưa tay lên môi...rồi...

- A... Hoắc Vĩ Triệt, cái đồ khốn này, sao anh dám hôn tôi?

Bất chấp hình tượng, Trịnh Diệp nghiêng rặng, đưa tay vun lên nhắm vào khuôn mặt điển trai kia. Nhưng hành động của Trịnh Diệp sao có thể quá mắt được Hoắc Vĩ Triệt, tay cô chưa thể chạm vào được mặt anh, thì đã bị một cánh tay mạnh mẽ, hữu lực nắm lấy. Trịnh Diệp lại tiếp tục giơ tay còn lại lên, và kết quả là cả hai tay của cô đều bị khống chế.

Tần Nguyên ngồi phía trước lái xe, may là lúc này khi thấy hành động của lão đại nhà cậu ta đã tự giác kéo tấm màn chắn trong lên. Cho nên hiện tại cậu ta cũng không có nghe được lão đại của cậu ta bị mắng... Nếu không, không biết cậu sẽ có phản ứng như thế nào?

- Buông ra!

Trịnh Diệp thừa nhận là cô nổi giận thật rồi... Và còn một điều nữa, một sự thật không thể chối cãi chính là, số lần cô mất kiểm soát, muốn tức giận, và tức giận trong hai ngày qua còn nhiều hơn 3 năm qua. Từ trước đến giờ, cũng chưa có ai có thể khiến cô phải thay đổi cảm xúc nhiều như vậy!

- Đây là hình phạt dành cho cô bé không nghe lời như em! Và là lần cuối cùng tôi nhắc lại, gọi tôi là Triệt... Còn nếu em thích tôi hôn em, thì tốt, cứ tiếp tục sử dụng cách gọi khác!

Hoắc Vĩ Triệt kẻ sát khuôn mặt của Trịnh Diệp, tà mị lên tiếng, khi nói câu cuối cùng, đôi mắt ánh lên sự nham hiểm vô cùng... Cuối cùng còn liếm liếm môi, khiến cho Trịnh Diệp tức muốn điên lên!

- Anh... vô sỉ!

Vô sỉ, quá vô sỉ, tại sao trên đời này lại có người có thể nói ra những lời như thế một cách hiển nhiên vậy chứ?

Hoắc Vĩ Triệt lại làm như người Trịnh Diệp mắng không phải anh, kẻ càng sát mặt vào mặt cô... Nhếch môi:

- Nếu em không đồng ý, vậy thì chúng ta tiếp tục việc khi này!

Trịnh Diệp nhìn đôi môi hé mở sát bên môi mình, mà chỉ cần một chút nữa sẽ chạm vào môi cô, nhất thời có chút hoảng hốt... Nhưng Trịnh Diệp có muốn ngã về đằng sau để tránh cũng không được, vì phía sau lưng cô chính là lưng ghế!

- Được rồi, Triệt...anh có thể buông tôi ra được chưa?

Biết bản thân không thể đấu lại Hoắc Vĩ Triệt, cô cũng hiểu anh nói được, sẽ làm được. Cho nên cũng phải một lần nữa dìm sự tức giận xuống, hạ giọng một cách nhỏ-nhẹ-nhất có thể. Cô không biết cô tiếp tục nhìn như thế này hoài, có bị ghen chết không nữa?

Nhưng trước hết, cô cần thiết phải nhường nhịn tên này, và mau chóng tìm ra tên sát thủ kia!

Hoắc Vĩ Triệt cũng không tiếp tục chèn ép Trịnh Diệp... đúng hơn là sợ cô sẽ thật sự bùng phát tức giận. Buông thả tay của cô ra, và làm như không có gì, chờ lại yên vị trên chỗ ngồi của anh.

Xe đến một ngã tư thì dừng lại do đèn đỏ, Trịnh Diệp theo thói quen liền nhìn khung cảnh bên ngoài... Và không biết vô tình hay cố ý, khi thời gian dừng đèn đỏ chỉ còn lại ba giây, Trịnh Diệp quay mặt nhìn về phía Hoắc Vĩ Triệt, thì ngay lập tức, cô nhìn thấy một ánh sáng bạc bay vút trong ánh sáng mờ ảo của đèn đường...

- Nằm xuống...

Nói cùng với hành động, Trịnh Diệp bất chấp tất cả, cô nhào về phía Hoắc Vĩ Triệt đè anh nghiêng mình xuống ghế xe...

Chúu... Xoảng...

Và ngay lập tức sau đó...tiếng kính vỡ vang lên...

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chỉ trong vòng ba giây ngắn ngủi, ngay sau đó thời gian ngừng đèn đỏ cũng hết...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tâm trạng phức tạp

Xảy ra sự cố, Tần Nguyên cũng phát hiện ra nên không cho xe chạy liên... Còn Trịnh Diệp, cô ngay lập tức vùng dậy, không nói một lời, mở cửa xe chạy ra ngoài. Hình như là mang giày cao gót làm giảm tốc độ của cô, Trịnh Diệp không hề chần chừ mà cuối xuống, lật phăng đôi giày ra. Nhắm thẳng về hướng mà có thể chính là nơi viên đạn vừa rồi được bắn ra mà chạy tới!

Tuy nhiên, cô chưa đi được mấy bước thì cánh tay đã bị nắm lại, là Hoắc Vĩ Triệt! Trên khuôn mặt anh lúc này đã ẩn hiện sự tức giận không hề nhỏ:

- Em muốn chết sao?

Hiện tại họ đang ở trên đường cao tốc, số lượng xe lưu thông hiện tại lại không hề ít, cho nên cứ thế mà chạy qua đường, không tìm chết thì chính là gì?

- Anh buông ra, tôi phải đi bắt tên sát thủ kia!

Chắc chắn là hắn ta vẫn còn trên tòa nhà đó! Không dễ gì hắn ta mới lộ diện, cô không thể bỏ qua như vậy được.

- Bắt hắn, nhưng em có nghĩ đến, em chưa bắt được, thì đã chết rồi hay không?

- Tôi nói...

Trịnh Diệp tiếp tục phản kháng, tuy nhiên, trong lúc này, cô nhìn thấy một người đàn ông đeo túi chơi golf đi ra từ tòa cao ốc đối diện... Hơn nữa, người đàn ông kia còn quay mặt sang nhìn về phía Trịnh Diệp cùng Hoắc Vĩ Triệt! Và chỉ trong giây phút vô cùng ngắn ngủi, khi ánh mắt Trịnh Diệp đụng phải ánh mắt của người đàn ông kia, cô liền cảm thấy ngỡ ngàng, cả người lạng lạng.

Ánh mắt đó...chẳng lẽ?

- Chết tiệt...em bị thương?!

Không phải câu hỏi, mà là một câu khẳng định! Trong lúc này, trong mắt của Hoắc Vĩ Triệt chỉ có hình ảnh của Trịnh Diệp, cho nên cũng không nhìn đến người đàn ông kia. Vẫn nắm cánh tay của Trịnh Diệp để ngăn cô lại, thì lúc này, Hoắc Vĩ Triệt cảm nhận thấy có sự ướt át, vừa chuyển ánh mắt xuống, nháy mắt khuôn mặt của anh càng đen!

Người phụ nữ chết tiệt này, bị thương như thế mà còn bướng, có phải cô muốn làm anh tức điên lên không?

Trịnh Diệp bị tiếng quát giận dữ của Hoắc Vĩ Triệt khiến cho hồi phục tinh thần, cô nghiêng mắt nhìn về phía chiếc mô tô phân khối lớn vừa biến mất... Rồi nhìn xuống cánh tay của mình, cuối cùng là khuôn mặt của Hoắc Vĩ Triệt, cô lắc đầu:

- Chỉ là viên đạn trượt qua thôi, không đáng kể!

Ngay sau đó cũng không để ý đến Hoắc Vĩ Triệt, mà trở lại vào xe, ngồi vào...

- Trở về Dinh thự, trong thời gian nhanh nhất!

Hoắc Vĩ Triệt cũng không có tiếp tục đứng ở ngoài, ngồi vào bên cạnh Trịnh Diệp, ra lệnh cho Tần Nguyên, mà hiện tại, tám chấn trong xe cũng đã được hạ xuống!

Nhìn sang cánh tay chảy máu của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt muốn nói gì đó... Nhưng nhìn về mặt suy tư của cô, anh cũng không mở miệng.

Thấy vào đó, Hoắc Vĩ Triệt liếc nhìn sang lỗ hổng trên kính xe, ngón tay miết nhẹ vòng quanh đó! Vốn dĩ anh không xử lý dứt điểm chuyện này, cũng là do anh muốn để Trịnh Diệp bên cạnh anh một thời gian nữa... Chứ không, những kẻ muốn mạng của anh từ trước đến nay, không có kẻ nào được sống lâu như tên hiện tại?

Nhưng nếu hắn đã không muốn, thì anh sẽ tiễn hắn đi sớm một đoạn vậy!

Đáng lẽ, theo bình thường, thì cũng mất tới hai mươi phút nữa mới về tới Dinh thự Hoắc gia... Tuy nhiên, nhờ mệnh lệnh của Hoắc Vĩ Triệt, mà không tới mười phút, xe đã về tới!

Đã là ngày thứ hai Trịnh Diệp trở lại nơi này, cho nên cô cũng không có cái gì chần chờ, xe vừa dừng lại đã nhanh chóng mở cửa đi xuống!

Tuy nhiên, với một người không quen mang giày cao gót như Trịnh Diệp, cô chẳng thể đi nhanh được... Vì thế, vừa dài chưa tới vài bước, cả cơ thể cô đã bị một đôi tay hữu lực ôm lấy!

- Triệt...anh làm gì vậy?

Khá bất ngờ với hành động của Hoắc Vĩ Triệt, Trịnh Diệp cũng tạm thời chưa quên lời cảnh cáo của anh ta về cách xưng hô.

Mặc kệ sự giằng co cùng với lời nghi vấn của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt ngang nhiên bế cô lên kiểu công chúa, rồi vững vàng đi vào Dinh thự!

- Này, anh đưa tôi đi đâu vậy?

- Triệt... này...

Cuối cùng, biết hỏi cũng vô ích, mà vùng vẫy lại càng tốn công vô ích, Trịnh Diệp liền trực tiếp im lặng, ngoan ngoãn để Hoắc Vĩ Triệt bế đi. Trong lòng lại thầm nhủ, nếu anh ta muốn dờ dẫm rồi bại, cô sẽ liều chết phản kháng! Ai biết anh ta vô sỉ như vậy, có chuyện gì mà anh ta không dám làm cơ chứ?

Hoắc Vĩ Triệt luôn muốn để Trịnh Diệp có cái nhìn tốt về anh hơn, vậy không biết khi anh biết được suy nghĩ của cô, không biết sẽ có cái biểu tình gì?

Vẫn luôn là một người nhạy bén trong việc nhìn ra tâm tư một người qua ánh mắt của họ, nhưng lúc này Hoắc Vĩ Triệt lại không thể biết được suy nghĩ của Trịnh Diệp, cũng bởi cảm xúc của anh đang rối bời!

Dinh thự Hoắc gia nếu không phải nói lớn thì chính là rất lớn! Trịnh Diệp cũng mới đến đây vào tối hôm qua, mà cô cũng chỉ là mới ngủ một đêm. Cho nên đối với bố trí của Dinh thự, Trịnh Diệp cô cũng chưa quá rõ ràng.

Cuối cùng, Hoắc Vĩ Triệt cũng dừng lại trước một căn phòng, anh mở cửa đi vào, đặt Trịnh Diệp ngồi xuống ghế:

- Em ngồi yên đó!

Buông ra một câu đầy ngữ khí ra lệnh, Hoắc Vĩ Triệt cởi hần áo vest và cà vạt ra ném sang một bên. Sau đó đi đến chiếc tủ gần đó, lục lọi tìm kiếm cái gì?

Không biết bị ma xuôi quỷ khiến làm sao mà lại y như như lời Hoắc Vĩ Triệt, không hề phản kháng. Ánh mắt lại không tự chủ nhìn theo từng động tác của Hoắc Vĩ Triệt, chăm chú không rời...

Rất nhanh Trịnh Diệp đã biết được Hoắc Vĩ Triệt tìm kiếm cái gì... Anh quay lại với một hộp dụng cụ y tế!

Hoắc Vĩ Triệt rất nhẹ nhàng nắm tay Trịnh Diệp, trên cánh tay gần trên vai của cô có một vết thương, là bị đạn xẹt qua, máu đã gần khô hết lại...

- Có đau không?

Vừa tí mĩ dùng thuốc sát trùng vết thương cho Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt vừa nhẹ giọng hỏi.

Trịnh Diệp vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một Hoắc Vĩ Triệt như vậy, từ lúc nhận biết người đàn ông này, trong cảm nhận của cô thì chính là một kẻ cao ngạo, ngang ngược và không kém phần vô sỉ lưu manh. Còn Hoắc Vĩ Triệt tí mĩ, cẩn thận như thế... thật sự làm cô ngạc nhiên. Đã vậy, đối tượng lại chính là cô nữa chứ!

Nghĩ thì nghĩ, Trịnh Diệp vẫn lắc đầu, nhẹ giọng:

- Chút vết thương này thì có là gì đâu!

Đúng vậy, số lần cô trúng đạn cũng không phải một hai lần gì, thì so với vết thương nhỏ xíu này, có đáng là gì đâu chứ?

Hoắc Vĩ Triệt chỉ ừ nhẹ, cũng không nói gì nữa, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào vết thương trên tay của Trịnh Diệp, động tác cũng thật nhẹ nhàng.

Trịnh Diệp nhất thời có chút hoảng hốt, trong đầu cô không tự chủ lại nhớ tới một cậu thiếu niên, cậu thiếu niên đó cũng có động tác hết sức nhẹ nhàng thế này, ánh mắt cũng đầy chăm chú như thế.

Không khống chế được, trong phút chốc, ánh mắt của Trịnh Diệp nhìn về phía Hoắc Vĩ Triệt ánh lên sự phức tạp, phức tạp từ tâm trạng tới ánh mắt...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Một chút hồi ức

- Xong rồi thì tôi về phòng đây... cảm ơn anh!

Nhìn vết thương của cô đã được băng bó cẩn thận, Trịnh Diệp vội vàng đứng dậy, ngập ngừng nói lời cảm ơn xong liền nhanh chóng rời đi.

Còn Hoắc Vĩ Triệt, nhìn bóng dáng của Trịnh Diệp rời khỏi cũng không nói bất cứ lời nào... Mà chỉ lặng lẽ nhìn theo, môi anh dù nhấp nháy muốn, cuối cùng vẫn là không nói!

Khi bóng dáng Trịnh Diệp đã hoàn toàn biến mất sau cánh cửa, Hoắc Vĩ Triệt mới chậm rãi ngã lưng ra sau, dựa vào lưng ghế, lấy điện thoại ra chậm rãi ấn số:

- Tần Nguyên, huy động thuộc hạ, trong thời gian nhanh nhất tìm cho ra tên bắn tĩa kia! Nhớ là phải bắt sống cho tôi!

" Tuân lệnh"

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh cung kính của Tần Nguyên.

Hoắc Vi Triệt ừ thêm một tiếng, rồi cũng tắt điện thoại.

Nhìn những dụng cụ y tế còn dính máu trên bàn, bàn tay Hoắc Vi Triệt bất giác nắm chặt lại, nổi cả gân xanh.

Cũng tại anh quá chủ quan, không cảnh giác xung quanh, nên cô mới vì anh mà bị thương như vậy!

Thật là chết tiệt mà! Còn cái đám khốn kiếp kia nữa, anh nhất định sẽ nhổ sạch tận gốc tất cả mọi thứ!

...

Một bên Hoắc Vi Triệt tâm trạng không tốt, còn Trịnh Diệp, cũng không tốt là mấy! Cô sau khi trở lại phòng của mình thì liền đi tắm rửa, sau đó cũng không đi ngủ, mà mở laptop của cô mang theo đến lên. Sau một loạt mật mã, rồi vân tay xác nhận đủ kiểu, cô mở lên một trang web, mà không xa lạ chính là trang web bí mật cô đã mở trong buổi tối nói chuyện với Trịnh lão gia!

"FWD134 báo cáo, vừa gặp mặt đối tượng, tình nghi là FG 07, xin thông tin để xác nhận, hết!"

Hai bàn tay của Trịnh Diệp gõ thoăn thoắt trên bàn phím máy tính, chỉ vài giây sau liền có một tin nhắn gửi đi, mà trên đó lại có những ký tự giống như là số hiệu của các thành viên trong các tổ chức chính phủ vậy.

Và cũng không cần Trịnh Diệp đợi lâu, chưa tới ba giây sau đã có tin nhắn phản hồi:

"Đã xác nhận, FWD134 đợi trong giây lát!"

"Rõ!"

Đánh thêm một từ, sau khi gửi đi thì Trịnh Diệp liền ngã lưng dựa ra sau ghế, ánh mắt không tự chủ nhìn lên cánh tay trái của cô, hiện tại đã được băng bó cẩn thận. Ngón tay Trịnh Diệp lướt nhẹ bên ngoài lớp băng trắng, đầu ngón lên nhìn về phía bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ, ánh mắt cô lúc này lại không hề có tiêu cực...

môi mấp máy từ giờ đó!

- Cái con bé ngốc này, làm gì mà lại để ra nông nổi này vậy?

Chỉ thấy ngồi trên ghế đá dưới tán cây là một đôi trai gái vô cùng nổi bật, cô bé tuy chỉ mới mười một, mười hai tuổi, nhưng cũng có thể nhìn ra khi lớn sẽ có vẻ đẹp không thua kém ai! Còn chàng thiếu niên ngồi kế bên khoảng mười bốn, mười lăm tuổi gì đó. Tuy tuổi nhỏ, nhưng vẻ anh tuấn, trầm ổn trên khuôn mặt là điều mà ai nhìn cũng thấy được. Và, hiện tại chàng thiếu niên đang cẩn thận nhẹ nhàng dùng thuốc xác trùng vết chày xước trên cánh tay trắng nõn này của cô bé, miệng thì nói lời trách móc, nhưng chỉ cần chú ý muốn một chút, sẽ nghe ra trong đó không thiếu sự đau lòng, lo lắng!

Cô bé nghe vậy thì chớp chớp mắt, sau đó lại cụp mắt xuống, rầu rĩ:

- Em chỉ là muốn mình mau chóng giỏi lên, như vậy là có thể làm vệ được bản thân, vừa bảo vệ được người thân thôi mà! Chút vết chày xước này thì có sao đâu?!

Chàng thiếu niên vừa lúc cũng xử lý xong vết chày trên tay cô bé, nghe cô bé nói vậy thì hơi sùng sốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ trầm ổn, mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu cô bé:

- Anh biết, nhưng em cũng không cần phải gấn sức như vậy! Không phải còn có anh bảo vệ em sao?

- Thật là anh sẽ bảo vệ tiểu Diệp, sẽ không như anh hai bỏ tiểu Diệp đi mất sao?

Cô bé lại chớp chớp hai mắt, mong chờ hỏi lại chàng trai.

- Ủ, anh sẽ...

Tĩnh...

Trong lúc này, bất ngờ một tiếng tĩnh phát ra từ chiếc laptop, cũng thành công kéo Trịnh Diệp từ hồi ức của quá khứ trở về. Trịnh Diệp cũng không hề chậm chạp mà phản ứng rất nhanh hướng mắt tập trung về phía màn hình laptop...

"FG 07, là một trong những tay bắn tỉa chuyên nghiệp giỏi nhất của FWG, từng tham gia... xác nhận đã rồi FWG được một năm..."

Lần này Trịnh Diệp nhận được không gồm một hai câu ngắn gọn, mà cả một văn bản dài, một bản sơ yếu lý lịch đầy đủ của một người...

Văn bản tuy dài, chữ cũng nhiều, nhưng cái nằm trong đầu Trịnh Diệp chỉ có một câu: "Đã rồi FWG được một năm..." Là cứ không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu cô!

Thật không ngờ anh ta vậy mà đã rồi FWG được một năm rồi mà cô chẳng hay biết! Hơn nữa, cái ánh mắt đó... Cô thật sự mong là cô nhìn lầm, và sự

việc sẽ không như cô nghĩ!

"Đã xác nhận thông tin, FWD134 cần xác nhận lại, sẽ báo cáo sau, hết!"

Sau khi gửi thêm một câu hỏi âm nữa, Trịnh Diệp thoát trang web, sau đó cũng gấp laptop lại. Trịnh Diệp làm xong, cũng lên giường nằm xuống, tuy nhiên cô cũng không nhắm mắt lại ngủ, mà gác tay lên trán, có vẻ suy tư...

Một đêm này, nhìn bề ngoài tuy bình yên, nhưng thật ra trong lòng rất nhiều người lại có phong ba bão tố tấn công...

Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với Trịnh Diệp, cô đã biết được những gì? Và thân phận của cô nữa, có điều gì bí ẩn, còn số hiệu đặc biệt kia của cô nữa?

Thật sự, Trịnh Diệp có đơn giản chỉ là một cảnh sát bình thường hết lòng vì công việc, hay cô còn làm cái gì khác, và làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cũng không quá đáng ghét

Sáng hôm sau, Đinh thị Hoắc gia

- Hôm nay anh không định đi làm sao?

Trịnh Diệp vẫn như mọi khi, phong cách ăn mặc đơn giản nhưng đủ để tôn lên vóc dáng hoàn hảo của cô, quần bó sát kết hợp cùng áo thun trong cùng áo khoác da ở ngoài, chân đi giày thể thao, tóc cột đuôi ngựa gọn gàng. Khi cô đi giống như hôm qua đi đến phòng ăn, thì lại thấy Hoắc Vi Triệt mặc quần thể thao cùng áo thun đang ung dung đọc báo uống cà phê trên bàn ăn, vì vậy cô liền mở miệng nghi hoặc.

Bởi vì Hoắc Vi Triệt mà cô thấy hôm qua khác hẳn hôm nay... Hôm qua lúc này anh ta chính là ân phúc chính tề cơ mà, với lại, hôm nay cũng đâu phải ngày nghỉ?

- Không có!

Ngắn gọn, xúc tích, đủ nghĩa là những từ có thể dùng để chỉ câu trả lời của Hoắc Vi Triệt. Trịnh Diệp nhăn mày, đưa tay day day trán... thật lòng mà nói, cô cực ghét những kẻ nói đại, nói nhiều! Nhưng cũng có đôi khi cô cũng không thích những người nói chuyện quá ngắn gọn, điển hình như người đàn ông họ Hoắc đang ngồi trước mặt cô đây!

- Nhưng hôm nay không phải ngày nghỉ?

- Công ty là của tôi, tôi muốn nghỉ thì nghỉ thôi!

Hoắc Vi Triệt trả lời với vẻ mặt hiển nhiên. Anh nuôi nhân viên công ty đâu phải bỏ phí, nếu như không có anh ở công ty thì không xử lý được công việc, vậy thì còn nuôi bọn họ làm gì? Với lại...

Ôi trời, tại sao lại có một tổng tài có thể nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy được chứ? Cô thật không thể hiểu nổi, làm thế nào một người như vậy có thể phát triển được một tập đoàn lớn như Hoắc thị?

Trong lòng Hoắc Vi Triệt có toan tính riêng, nhưng Trịnh Diệp chẳng hay biết. Cũng bởi đó cô đưa tay ôm trán, mà không hề nhìn thấy ánh mắt Hoắc Vi Triệt nhìn cô không hề bình thường.

- Em còn thần thờ đứng đó làm gì nữa, mau qua ngồi ăn sáng đi!

Hoắc Vi Triệt đưa tay gõ gõ lên mặt bàn, nhìn về phía Trịnh Diệp lên tiếng.

Trịnh Diệp nghe vậy, cô lắc lắc đầu, cũng không nói tiếng nào, ngoan ngoãn ngồi vào chỗ. Trên thực tế, trong lòng Trịnh Diệp cũng không có cam tâm tình nguyện như thể hiện ở bên ngoài, mà tất cả đều bị Hoắc Vi Triệt đe dọa uy hiếp mà thành!

- Tay em thế nào rồi?

Hoắc Vi Triệt làm sao mà không nhìn ra được tâm tư không tình nguyện của Trịnh Diệp, nhưng anh lại cố tình như không hay biết, nhìn vào cánh tay trái của cô, lên tiếng hỏi.

Nghe tiếng hỏi của Hoắc Vi Triệt, trong lòng của Trịnh Diệp không tự chủ được có một tia ảm áp, âm thanh cũng không quá lạnh lùng như khi nãy:

- Đã không sao rồi, cảm ơn anh đã quan tâm!

- Ủ, hôm nay tôi sẽ ở nhà cả ngày, em có làm gì cứ làm ở đây, có cần báo cáo gì đó, thì gọi người tới!

Hoắc Vĩ Triệt gật đầu, chậm rãi lên tiếng, nói xong cũng không đợi nhìn xem phản ứng của Trịnh Diệp, mà cuối đầu thường thức bữa sáng của anh.

Trịnh Diệp lúc này không còn tức giận nữa, mà cảm xúc của cô đã chuyển sang trạng thái mới, đó chính là "đơ"!

Sau vài giây hồi phục tinh thần, Trịnh Diệp liền chớp chớp mắt nhìn Hoắc Vĩ Triệt, hỏi lại với mục đích xác nhận lời nói của đối phương. Nhưng Hoắc Vĩ Triệt chẳng mấy may nói thêm bất cứ từ nào! Vì vậy, Trịnh Diệp liền làm theo câu châm ngôn "im lặng là đồng ý"!

Sự việc xảy ra tối hôm qua, cô bắt buộc phải báo cáo lại lên sớ... Nhưng hôm nay Hoắc Vĩ Triệt lại nói không đi làm, cô còn lo không biết làm thế nào vì với tính cách quái dị của Hoắc Vĩ Triệt rất khó để đồng nghiệp của cô có thể bước chân vào cái Dinh thự này được, trong khi cô không thể rời khỏi đây! Vậy mà anh ta lại chủ động mở miệng...

Thật ra thì...anh ta cũng không quá đáng ghét thì phải?

Bây giờ Trịnh Diệp không biết, sau này cô sẽ cực kì hối hận vì hôm nay đã đánh giá tốt về Hoắc Vĩ Triệt. Cô cũng không biết, sớ dĩ hôm nay thái độ của Hoắc Vĩ Triệt như vậy, không đòi co chọc tức cô là vì chuyện cô vì anh mà bị thương tối hôm qua mà thôi! Và cũng chẳng bao lâu sau... cô sẽ thật sự biết được, hôm nay bản thân đã ngây thơ ra sao!

...

- Chị à, chị thật sự không sao chứ?

Sau khi được Trịnh Diệp báo cáo sơ lược qua, thì trưởng phòng hình sự Lâm Dương đã cử xuống hai đồng hợp của Trịnh Diệp đến gặp cô. Thứ nhất là để thu thập đầy đủ thông tin hơn, thứ hai là để hỏi thăm vì cô bị thương! Và hiện tại, cô bé cùng phòng Vân Thi vừa nhìn thấy Trịnh Diệp đã nhìn đồng nhìn tây cơ thể Trịnh Diệp, hỏi thăm đủ thứ.

- Đã bảo là chị không sao, chỉ là bị đạn suýt nhẹ thôi!

Trịnh Diệp cũng bó tay với Vân Thi, cô bắt đầu dĩ lắc đầu, kiên nhẫn lặp lại câu trả lời một lần nữa.

Người tới cùng Vân Thi không ai khác chính là Thẩm Dinh, một người đã vài lần có hiềm khích với Hoắc Vĩ Triệt! Anh ta đưa tay kéo Vân Thi khỏi người Trịnh Diệp, nghiêm giọng.

- Tiểu Thi, đừng làm ồn nữa, chúng ta đến đây còn có việc!

- Dạ!

Vân Thi cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn ngồi xuống, không tiếp tục quẩn lấy Trịnh Diệp.

Tiếp đó Thẩm Dinh lấy hồ sơ ra, đối diện với Trịnh Diệp:

- Trịnh Diệp, hôm qua cô có nhìn thấy kẻ tình nghi không?

- Không có!

Ngay khi câu hỏi của Thẩm Dinh vừa dứt, Trịnh Diệp không chút do dự trả lời. Tuy nhiên, vì sao cô lại nói dối, rõ ràng cô từng đối diện với ánh mắt với tên bắn tia, rồi còn thông tin mà cô đang có được kia... Thì tại cô, cô lại nói như vậy?

Đối với câu trả lời của Trịnh Diệp, Thẩm Dinh cùng Vân Thi không có một chút nào không tin. Sau đó thì tiếp tục hỏi thêm mấy câu nữa, rồi cũng ra về.

- Để tôi đưa hai người ra cổng!

Nhìn hai người thứ xếp đồ đạc đứng dậy, Trịnh Diệp cũng rời khỏi ghế ngồi, đứng dậy nói.

Hoắc Vĩ Triệt trước lúc Thẩm Dinh và Vân Thi tới đã bí mật xuống căn cứ bí mật. Xong, lúc này cũng vừa xong và đi vào cửa lớn Dinh thự.

Mà điều đáng nói chính là lúc Trịnh Diệp, Thẩm Dinh cùng Vân Thi đi ra, trùng hợp cũng là lúc Hoắc Vĩ Triệt đi vào... Mà với bản tính của Hoắc Vĩ Triệt, sẽ chẳng cho ai sắc mặt tốt bao giờ, cũng chính vì vậy, dù đi ngang qua người ta, cũng sẽ chẳng liếc nhìn chút nào!

Tuy nhiên, anh không nhìn người ta, cũng không có nghĩa là không ai nhìn anh. Riêng Trịnh Diệp thì không tính rồi, trong khi Thẩm Dinh là không có ấn tượng tốt với Hoắc Vĩ Triệt cũng không nhìn vì tới Hoắc Vĩ Triệt. Chỉ riêng Vân Thi, từ lúc Hoắc Vĩ Triệt xuất hiện, cho tới khi bóng dáng anh biến mất đều vẫn luôn dõi mắt nhìn theo.

Đến khi bóng dáng Hoắc Vĩ Triệt hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Vân Thi, cô bé mới hồi phục tinh thần, quay sáng chớp chớp mắt hỏi Trịnh Diệp:

- Chị Diệp, người đàn ông khi này có phải là Hoắc tổng, Hoắc Vĩ Triệt không?

Cô sống hơn hai mươi năm nay rồi, mới lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông cực phẩm như vậy, dù ăn mặc đơn giản, cũng không hề làm mất đi vẻ anh tuấn vốn có, cùng khí chất cao quý của anh. Từng thấy anh ta qua hình, nhưng cô không ngờ rằng, bên ngoài càng anh tuấn nhiều hơn như vậy!

- Đúng vậy, anh ta là Hoắc Vĩ Triệt... Tiểu Thi, đó là người chúng ta không thể đụng tới được, em đừng có ý nghĩ lung tung!

Trịnh Diệp chậm rãi gật đầu, tuy nhiên, sau khi nhìn thấy biểu hiện trong mắt Vân Thi, ánh mắt cô hay trầm xuống, nói thêm một câu.

- Chị nói cái gì vậy chứ, thôi em đi đây!

Tất nhiên là Vân Thi đã không để lời nhắc nhở của Trịnh Diệp vào tai, cô bé sau khi nghe rằng cười với Trịnh Diệp, cũng lên xe với Thẩm Đình...

Còn lại một mình ở bãi đậu xe, Trịnh Diệp dõi mắt nhìn theo chiếc xe cảnh sát đang xa dần, mà cảm thấy lòng mình vô cùng nặng nề!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đồng cảm

Lại thêm vài ngày trôi qua, đối với Trịnh Diệp mà nói, chỉ có hai ba ngày, nhưng với cô lại giống như hai ba tháng vậy! Sau một ngày Hoắc Vĩ Triệt nghỉ ngơi ở nhà, anh ta cũng bắt đầu lại công việc... Ngày kế đó, mọi chuyện vẫn bình thường, ít ra anh ta cũng rất hay nói những câu có độ sát thương lòng người sau sắc, nhưng cũng không còn đáng ghét như những ngày đầu tiên!

Nhưng... điều đáng nói ở đây chính là, Hoắc thị là một tập đoàn lớn có nhiều chi nhánh ở nước ngoài, mà Hoắc Vĩ Triệt chính là tổng tài, vì vậy không thể tránh khỏi việc phải công tác thường xuyên ở nước ngoài rồi.

Trịnh Diệp lại đang đảm nhận trách nhiệm bảo vệ cho Hoắc Vĩ Triệt, cho nên, đành phải đi theo thôi! Biết sao được chứ, phải chi là Hoắc Vĩ Triệt chủ động muốn được cảnh sát bảo vệ, thì Trịnh Diệp mới có quyền yêu cầu anh không được đi! Còn đằng này lại là từ phía cảnh sát chủ động muốn bảo vệ người ta, trong khi người ta không có yêu cầu, thì làm sao cản được?

- Nay Hoắc t...à Triệt, việc cần làm anh cũng đã làm xong rồi, có phải đến lúc phải về nước rồi không?

Đến bây giờ, Trịnh Diệp cô thật sự tin rằng Hoắc Vĩ Triệt là người nói được nhất định sẽ làm được rồi! Cũng bởi có một hai lần, Trịnh Diệp vội vàng mà gọi anh thành Hoắc tổng, thế là ngay lập tức miệng nhỏ liền bị một đôi môi khác chặn lại... Có lần còn càng rõ hơn Trịnh Diệp giữa đường, cho nên Trịnh Diệp hiện tại cô cũng cần thận lời ăn tiếng nói ở trước mặt Hoắc Vĩ Triệt!

- Em không gọi tôi là Hoắc tổng, làm tôi cảm thấy rất mất mát a~~

Trái với thái độ nghiêm túc của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt lại không chút để ý. Anh lười biếng dựa cả người lên ghế xe, ý mắt đầy ý cười nhìn cô.

Mất mát...mất em gái nhà anh!

Lúc này, Trịnh Diệp thật sự rất muốn bắt chập hình tượng, bắt chập bản thân đang làm nhiệm vụ mà hung hăng chửi Hoắc Vĩ Triệt một phen.

Tiếp xúc càng lâu, cô lại càng chắc chắn rằng Hoắc Vĩ Triệt, người đàn ông này có ý đồ "xấu" với cô... Lúc nào cũng tìm cách chiếm tiện nghi của cô!

Trời ơi...sao cô lại dính phải tên này, khổ mà không thể nói nè trời!

Trịnh Diệp không lên tiếng chỉ là ánh mắt lại không mất thân thiện, "yêu thương" nhìn Hoắc Vĩ Triệt! Qua mấy ngày tiếp xúc với anh ta, ngoài nhìn ra người đàn ông này có ý đồ "xấu" với cô, Trịnh Diệp còn đúc kết ra không ít kinh nghiệm! Một trong số đó chính là...khi người đàn ông này dờ giọng đùa bỡn, cách tốt nhất chính là im lặng!

Nhìn biểu tình của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt bật cười thành tiếng. Song... cũng không muốn tiếp tục làm cho Trịnh Diệp giận hơn, anh mới nghiêng đầu nhìn cô, cất giọng trầm ấm

- Sáng mai chúng ta sẽ về nước Z sớm, còn từ đây tới tối, tôi muốn đi thư giãn một chút.

- Nhưng...

Trịnh Diệp muốn lên tiếng, nhưng chỉ mới nói được một từ đã bị Hoắc Vĩ Triệt ngắt lời:

- Em không cần lo, đây là ở nước D, chắc tên sát thủ kia sẽ không theo tôi sang tận đây đâu nhỉ?

Trịnh Diệp trực tiếp im lặng, đúng hơn là cô chẳng có câu từ nào có thể phản bác lại được lời của Hoắc Vĩ Triệt. Quả thật...anh ta nói không sai, ở đây, có lẽ thật sự sẽ an toàn hơn ở trong nước, tên sát thủ kia sẽ không thể có mặt được! Nhưng... đây mới là điều cô không muốn, cái cô muốn chính là tên sát thủ kia lại xuất hiện, để cô có thể một lần nữa giáp mặt với hắn ta... khẳng định những gì cô biết được có phải sự thật hay không?

Mà hiện tại, dù cô có muốn về cũng chẳng được rồi! Haizz...

- Tuy anh!

Tất nhiên là Hoắc Vĩ Triệt cực kỳ hài lòng với câu trả lời của Trịnh Diệp... Sau đó anh lại bảo tài xế của mình xuống xe, tự anh ngồi vào vị trí ghế lái, cường ép Trịnh Diệp ngồi kế bên xong mới phóng xe đi.

Vốn dĩ Trịnh Diệp nghĩ rằng Hoắc Vĩ Triệt sẽ đưa cô đi tới một nơi ẩn chơi sang trọng nào đó xứng tầm với thân phận địa vị của anh ta! Nhưng điều cô không ngờ tới chính là Hoắc Vĩ Triệt vậy mà lại đưa cô ra khỏi thành phố phồn hoa, đến một vùng ngoại ô yên tĩnh, thành bình.

- Đây là...

Trịnh Diệp không khỏi ngỡ ngàng, khi trước mắt cô là một mảnh đồ rực, một vùng rộng lớn vậy mà toàn hoa hồng đỏ?

- Em đi theo tôi!

Nhìn vẻ ngỡ ngàng của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt chậm rãi nói ra bốn chữ, rồi nên theo một con đường mòn đi vào trong... Trịnh Diệp cũng im lặng đi theo!

Nghĩ rằng anh sẽ tiếp tục im lặng, nhưng chỉ mới đi được vài bước, Trịnh Diệp đã nghe thấy người đàn ông đi phía trước cô nhàng nhật lên tiếng:

- Em biết không, nơi đây chính là nơi hai người vô cùng quan trọng của tôi đang yên nghỉ!

- Hà...?

Quá bất ngờ, Trịnh Diệp không không chế được kêu lên bất ngờ, nhưng cô cũng nhanh chóng nhận ra mình thất thố, vội vàng ngậm miệng lại. Vậy là anh ta đưa cô đi viếng mộ... có điều, đi viếng mộ sao lại đi tay không thế kia, cô thật sự không thể hiểu nổi?

Rất nhanh, Trịnh Diệp đã có thể giải đáp được thắc mắc trong lòng cô... Vì nằm giữa một vùng hoa đỏ tươi, là hai ngôi mộ không quá mới, nhưng có lẽ là được quét dọn thường xuyên, cũng không quá cũ đi...

Cũng không cần Hoắc Vĩ Triệt lên tiếng, khi nhìn vào di ảnh của hai ngôi mộ, Trịnh Diệp cũng đã rõ ràng hai người kia là ai... Ánh mắt nhìn Hoắc Vĩ Triệt hiện lên sự đồng cảm sâu sắc... Thì ra....

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nuốt không trôi

Hoắc Vĩ Triệt lấy ra mấy nén nhang, đốt lên, đưa cho Trịnh Diệp một nửa số nhang... Sau khi cắm nhang lên hương của cả hai phần mộ xong, bầu không khí bỗng trở nên im lặng lạ thường.

- Chắc không cần tôi nói, thì em cũng đã đoán ra hai người họ là ai rồi phải không?!

Hoắc Vĩ Triệt là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng sau hơn mười phút. Vừa là câu hỏi, nhưng cũng là câu khẳng định...

Trịnh Diệp khẽ gật đầu:

- Ừ, ngay cả cảm giác của anh chắc tôi cũng hiểu được phần nào!

Bởi vì... hoàn cảnh của cô cũng ý như vậy, có lẽ chỉ khác nguyên nhân thôi.

Trịnh Diệp cũng là người đặc biệt khôn khéo, cho nên trong lúc này, cho dù trong lòng cô có nhiều nghi vấn, nhưng sẽ tránh hỏi ra để khơi lại nỗi buồn của đối phương. Nhìn nhìn xung quanh, Trịnh Diệp liền một lần nữa lên tiếng đổi chủ đề:

- À, tại sao xung quanh đây toàn là hoa hồng đỏ, mà không phải là một loài hoa nào khác?

Xung quanh đều là một mảnh đồ rực, nói thật, nếu người nào có định lực kém mà đứng ngay vị trí của cô nhìn quanh một chút, không chừng sẽ bị

choáng váng đến ngất xỉu mất!

Hoắc Vĩ Triệt im lặng một chút, rồi mới chậm rãi lên tiếng, trong giọng nói ẩn chứa chút gì đó là một sự mất mát:

- Đây là loài hoa mà mẹ tôi thích nhất... loài hoa tượng trưng cho một tình yêu nồng nàn cuồng nhiệt, cũng giống như tình cảm mà ba mẹ tôi dành cho nhau!

Trịnh Diệp thoáng giật mình...xem ra, câu hỏi này của cô cũng không hay cho lắm... Áo nã trong lòng, Trịnh Diệp cũng đồng thời dùng ánh lên đồng tình cực kì nhìn Hoắc Vĩ Triệt. Ấy, bởi vì nhìn quá chăm chú, đến mức nhập thần, đến lúc Trịnh Diệp giật mình hồi phục tinh thần, thì bất chí bất giác, không biết từ khi nào lại có một khuôn mặt phóng to cực kì ngay trước mắt cô!

Trên khuôn mặt của Hoắc Vĩ Triệt lúc này chẳng có tí nào cho thấy là đang đau lòng cả! Trên khuôn mặt điển trai lúc này thể hiện sự tà mị...rất vô sỉ mở miệng..

- Tôi biết trong lòng em đang có rất nhiều thắc mắc... Nhưng em yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho em biết! Có điều nếu em mang thành ý hỏi, tôi sẽ trả lời!

- Hà...?

Nhất thời, Trịnh Diệp chẳng biết phải ứng làm sao, ngu ngơ nói một từ. Nhưng chỉ cần vài giây cô đã kịp hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, và... mặt cũng đen xuống! Hào cảm tạm thời xuất hiện dành cho anh cũng cùng lúc biến mất với sự thay đổi của sắc mặt cô!

Đúng là... cô đã nghĩ nhiều rồi, cô không nên đặt sự thương tình, đồng cảm của mình lên một người đàn ông như Hoắc Vĩ Triệt. Nhìn xem vẻ mặt muốn ăn đòn của anh ta xem...cô thật sự lúc này rất muốn đánh vài phát vào cái khuôn mặt vô sỉ này?

Lão thiên a~~ duyên có gì người lại tạo ra một tên đàn ông như thế này? Một kẻ thật biến cách khiến cảm tình của người khác dành cho anh ta biến mất!

...

Hoắc Vĩ Triệt không hề hay biết, trong thời gian anh đi sang nước khác, thì dinh thự tại thủ đô nước Z của anh lại có thêm vài khuôn mặt xuất hiện.

- Này cái bà già kia, tại sao lại có người mặt dày mày dạn như chỉ cô chứ? Tôi bảo cô biến khỏi nhà tôi, sao cứ mãi ngồi lì ở đây như vậy!?

Mới sáng sớm, trong phòng ăn tại dinh thự của Hoắc Vĩ Triệt đã vang âm thanh rống giận khiến gà bay chó sủa.

Văng, và chủ nhân của âm thanh" dễ nghe "ấy không phải ai khác chính là cô em gái bảo bối tâm can của Hoắc Vĩ Triệt, Hoắc Thiên Lam vừa mới đi du lịch về!

Chỉ thấy Hoắc Thiên Lam đứng ngay lối vào phòng ăn, một tay chống nạnh, còn một tay chỉ vào mặt người đang ngồi trên bàn ăn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà trở nên đỏ bừng, tuy vậy cũng không hề giảm đi độ đáng yêu của cô bé, ngược lại càng tăng thêm. Khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng muốn ôm lấy dỗ dành, ăn ừ!

Người được Hoắc Thiên Lam điểm mặt là một người phụ nữ trẻ, cô ta đang thưởng thức bữa sáng, bất ngờ bị Hoắc Thiên Lam làm phiền, lập tức buông dao nĩa trong tay xuống... Toàn bộ động tác đều rất lưu loát, ưu nhã, chính là đáng về điển hình của những vị tiểu thư đánh giá, được dạy dỗ cẩn thận. Cô ta mặc một chiếc váy chẽ vai đỏ rực, khuôn mặt trắng điểm kĩ càng, cũng...khá xinh đẹp, tuy nhiên, trong tình huống cô ta không mở miệng!

- Này, Thiên Lam, ăn nói cho mà cẩn thận vào nhé! Chị dù sao cũng là chị dâu tương lai của em, là vợ tương lai của Triệt... Đúng ra em nên kính trọng gọi chị là chị dâu, chứ không phải chửi ngoa lên giọng đuổi chị đi như vậy nhé!

Giọng điệu đúng chất ngạo mạn, tự tin, hoàn toàn không đặt Hoắc Thiên Lam vào mắt.

- Chị dâu cái con khi khô, cô còn chưa đủ tư cách dâu nhé! Còn tên của anh trai tôi, không tới phiên người như cô gọi đâu, thưa Sở đại tiểu thư, bà cô già Sở Lưu Kỳ ạ!

Những chữ cuối cùng, chính là được Hoắc Thiên Lam chậm rãi nhấn mạnh.

Sở Lưu Kỳ cũng thật sự bị lời của Hoắc Thiên Lam chọc giận rồi, cô ta run rẩy đưa tay chỉ mặt Hoắc Thiên Lam..

- Mày...mày... Mà thôi, chị đây rất rộng lượng, sẽ không chấp nhất với con nít! Còn chuyện chị có trở thành vợ của Triệt hay không, còn không tới phiên một đứa em gái như em định đoạt...

Vốn muốn buông lời mắng chửi Hoắc Thiên Lam, nhưng Sở Lưu Kỳ chợt nhớ ra điều quan trọng, cô ta liền nén tức giận xuống, nhưng sự kiêu ngạo trong giọng nói vẫn là không thể che giấu được!

Cô ta là đại tiểu thư của Sở gia, xét về gia thế, là hoàn toàn xứng đôi với Triệt! Lại được đích thân ông bà nội Hoắc hứa hẹn...

Hừ... để sau khi cô ta danh chính ngôn thuận trở thành vợ của Triệt rồi, thì sẽ xử lý con em chồng không biết lễ phép này ra sao!

Hoắc Thiên Lam chẳng hề toả ra chút gì bất ổn đối với những lời tự tin đến tự phụ của Sở Lưu Kỳ. Bởi vì cô biết, anh trai mình sẽ chẳng bao giờ thích làm theo sự sắp đặt của bất cứ ai, cũng chẳng có để Sở Lưu Kỳ vào mắt!

Biểu môi, cho Sở Lưu Kỳ một ánh mắt khinh thường xong, Hoắc Thiên Lam liền quay sang mỉm cười, tình nghịch nháy mắt nói với người giúp việc đứng gần đó, hoàn toàn không có ngữ khí của một người chủ, cũng không có giọng điệu đanh đá như nói chuyện với Sở Lưu Kỳ.

- Phiên chị mang buổi sáng lên phòng giúp tôi! Ngồi ở đây, tôi sợ rằng sẽ không thể nuốt trôi nổi!

- Vâng ạ!

Cô người hầu gật đầu đi ngay, trên khoé môi cũng treo nụ cười nhẹ. Trên thực tế, Hoắc Thiên Lam bình thường đều đối xử rất thân thiện, và tốt với tất cả những người làm. Cũng vì vậy, trong dinh thự, chẳng có ai không yêu thích cô cả, đối với yêu cầu của cô, chính là rất vui vẻ đi làm!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Không thể nói được gì!

Sở Lưu Kỳ ngồi đó nhìn theo bóng dáng của Hoắc Thiên Lam bằng ánh mắt cực kì không cảm lòng... Cô ta cũng không ăn nữa, mà bắt chéo chân, lấy điện thoại ra ấn số...

- Bà nội à, bà bảo con sang đây vun đắp tình cảm với Triệt. Nhưng bây giờ anh ấy lại không có nhà, mà dường như tiểu Lam con bé không thích con, cứ kiếm chuyện đuổi con đi không hà!

Ngay khi điện thoại vừa được kết nối, Sở Lưu Kỳ liền ra và lên tiếng, giọng nói thì chính là đau lòng, ủy khuất cực độ.

"..."

Đầu dây bên kia không biết nói gì, chỉ thấy Sở Lưu Kỳ nở một nụ cười đắc ý, trong khi nói ra ngữ điệu lại chính là đau lòng không thôi, còn có phần bất đắc dĩ:

- Con có nói là bà nội bảo con sang, nhưng tiểu Lam chỉ để ngoài tai, hoàn toàn không xem lời nói của con ra gì!

"..."

- Dạ, con biết rồi, bà nội nhớ giữ gìn sức khỏe... Vâng ạ, con hiểu! Tạm biệt bà!

Sau khi tắt điện thoại, thì vẻ mặt của Sở Lưu Kỳ đã đắc ý đến không thể đắc ý hơn. Từ trước đến nay, bất cứ thứ gì cô ta muốn, thì cuối cùng cũng sẽ trở thành của cô ta! Gồm cả người đàn ông ưu tú như Hoắc Vi Triệt, cũng không có ngoại lệ!

- Nhìn cái gì mà nhìn, mấy người cẩn thận với tôi đây! Sớm muộn gì tôi cũng trở thành nữ chủ nhân của dinh thự này... Tôi mà nghe được một câu chữ nào không tốt về tôi từ miệng các người, thì tôi đuổi cô cả lũ. Hừ...

Hiện tại trong phòng ăn vẫn còn ba bốn người giúp việc ở lại phục vụ, cũng chứng kiến hết tất cả thái độ lời nói của Sở Lưu Kỳ, cũng vì vậy mới dẫn đến lời cảnh cáo của Sở Lưu Kỳ. Họ cũng chẳng nói lời nào, chỉ âm thầm trao đổi ánh mắt cho nhau, xong cũng im lặng.

Còn Sở Lưu Kỳ, sau khi hừ một tiếng, liền cũng đứng dậy, ngoe nguẩy bỏ đi như một con khổng tước kiêu ngạo!

...

Chuyến công tác kèm dù lịch của Hoắc Vi Triệt sau bốn ngày ba đêm cuối cùng cũng xong, trưa hôm nay, phi cơ riêng của anh cũng đã hạ cánh xuống sân bay tại thủ đô nước Z.

- Cuối cùng cũng về!

Vừa ra khỏi cổng sân bay, nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, Trịnh Diệp liền nở một nụ cười vui vẻ. Đối với cô, chẳng có ở đâu tuyệt hơn ở trong đất nước của mình!

Hoắc Vi Triệt đi phía trước, sau khi nghe câu lầm bầm của Trịnh Diệp thì cười nhẹ, vừa muốn mở lời trêu chọc cô, thì đúng lúc chuông điện thoại vang lên... Vừa nhìn tên hiện thị trên màn hình điện thoại, khuôn mặt đang vui vẻ của Hoắc Vi Triệt nhanh chóng trầm xuống, mãi đến khi hồi chuông điện thoại gần kết thúc, anh mới ấn nghe:

- Tôi nghe đây, có chuyện gì không?

"..."

- Có gì thì nói thẳng luôn đi, tôi không có nhiều thời gian để nghe dạy dỗ đâu!

"..."

- Tôi biết rồi... và chắc chắn, tôi sẽ xử lý bằng cách khiến" bà vừa lòng nhất"!

Nói xong, Hoắc Vĩ Triệt cũng không để cho đầu dây bên kia nói thêm câu gì nữa đã tắt máy.

- Về dinh thự!

Sau khi đã yên vị trong xe, Hoắc Vĩ Triệt liền lạnh giọng ra lệnh. Tài xế thì vẫn như mọi khi chính là Tần Nguyên... Cậu ta nghe giọng của Hoắc Vĩ Triệt cũng hiểu rõ phần nào, liền im lặng gặt đầu, phóng xe chạy đi.

Trịnh Diệp ngồi bên cạnh có thể cảm nhận được rất rõ ràng là người đàn ông bên cạnh này đang tức giận đi? Đúng là hiếm thấy à nha, ở bên cạnh anh ta gần một tuần qua, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông này thật sự tức giận. Còn mọi khi, có ra vẻ tức giận cũng chỉ là hù dọa cô, một chút xíu sau là lại trở thành một kẻ vô sỉ, luôn mang khuôn mặt tươi cười. Không biết có chuyện gì có thể khiến cho anh ta tức giận như vậy?

- Ở nhà có chút chuyện!

Ngay khi Trịnh Diệp còn mới đoán đông đoán tây, thì từ bên cạnh vang lên giọng nói trầm khiến cô giật bắn cả người, phải mở mắt ngơ ngác mà nhìn Hoắc Vĩ Triệt.

Cái quái gì đây, anh ta là đang chủ động nói cho cô biết à...cô đâu có hỏi đâu nhì? Đây có phải là Hoắc Vĩ Triệt không vậy?

- Em còn tiếp tục nhìn tôi như vậy, tôi sẽ hôn em cho em xem!

Ngay lập tức, Trịnh Diệp liền tỉnh táo hơn bao giờ hết, vừa thu hồi tầm mắt, cũng không quên dùng hai tay bịt miệng mình lại...

Đúng là, kẻ lưu manh vô sỉ...thì có trong hoàn cảnh nào cũng có thể nói lời lưu manh!

Có vẻ sau khi lại trêu chọc Trịnh Diệp, tâm trạng Hoắc Vĩ Triệt tốt hơn một chút, không có toả ra lãnh khí như lúc nãy nữa!

...

- Sở Lưu Kỳ... cô có phải là con người không, cô có lỗi tai không? Tại sao cứ ở lì mãi trong nhà tôi vậy...bộ nhà cô phá sản rồi, không có nhà để ở nên mới đến đây ăn bám, ở nhờ sao?

Quả không hổ danh là em gái của Hoắc Vĩ Triệt, bình thường thì rất đáng yêu, nhưng công phu miệng lưỡi chọc người cũng không phải hạn vừa!

Thử nhìn Sở Lưu Kỳ thiếu điều muốn bốc khói ở đối diện mà xem, còn không phải bị lời nói của Hoắc Thiên Lam chọc tức hay sao?

- Thiên Lam...em đừng có mà quá đáng như vậy!

Chỉ có trời mới biết, lúc này đây Sở Lưu Kỳ muốn hung hăng giáo huấn Hoắc Thiên Lam như thế nào! Tại sao chứ, cô ta thì có cái gì không tốt, không xứng với Hoắc Vĩ Triệt, mà em gái của anh lại năm lần bảy lượt gây khó dễ, không chấp nhận cô ta vậy chứ?

- Hừ... tôi quá đáng thì sao, ai biểu chị cứ mãi ở lì trong nhà tôi như vậy?

Hiện tại, có lẽ Hoắc Thiên Lam đã tức giận trước độ mặt dày của Sở Lưu Kỳ rồi. Không còn ngồi nữa, mà cô bé đứng dậy, đi từng bước đến trước mặt Sở Lưu Kỳ, nghiêng răng nói từng chữ một.

- Tôi chính là vợ tương lai của Triệt cơ mà... tại sao không thể ở đây được?

Sở Lưu Kỳ mặc dù cảm được sự nguy hiểm từ Hoắc Thiên Lam, tuy nhiên vẫn ngóng cổ lên nói. Từ lâu, trong lòng cô ta đã tự mặc định bản thân chắc chắn sẽ là vợ của Hoắc Vĩ Triệt, thì tất nhiên là không thể dễ dàng từ bỏ rồi!

- Này thì vợ nè...

Vừa nói, Hoắc Thiên Lam vừa dơ tay lên, có ý định cho gã đàn bà mặt dày trước mắt một bạt tay. Sở Lưu Kỳ tất nhiên là nhìn thấy, định đưa tay lên đỡ... chỉ có điều chợt nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện ngay cửa, ngay lập tức ánh mắt cô ta liền loé lên, nhắm mắt chờ cảm giác đau đớn trên mặt xuất hiện.

Và...

Chát...

Một tiếng vang cực kì thanh thúy, trên nửa khuôn mặt của Sở Lưu Kỳ in rõ năm dấu tay, ngày cả khoé miệng cũng rỉ máu, chứng tỏ lực đánh không hề nhẹ!

- Hoắc Thiên Lam!

Vừa thu hồi bàn tay xong, Hoắc Thiên Lam liền nghe được một tiếng rống giận! Tuy rằng hết hồn, nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy nụ cười đắc ý trên khoé môi Sở Lưu Kỳ. Sau khi quay lại, thấy người anh trai kính mến đang mang về mặt cực kì tức giận tiếng lại, thì cô cũng chợt hiểu ra... Vừa rồi cô còn thắc mắc vì sao Sở Lưu Kỳ không đưa tay ra đỡ, thì ra đó chính là vì nhìn thấy anh trai đi!

Còn anh trai, anh ấy là đang giận cô sao, giận vì cô đánh Sở Lưu Kỳ sao? Không lẽ anh ấy có tình cảm với cô ta, vì cô ta mà muốn mắng cô!

Trong phút chốc, Hoắc Thiên Lam không kịp được nước mắt ứa khuất, từng giọt từng giọt rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ...

Hoắc Vĩ Triệt bước nhanh về phía Hoắc Thiên Lam, đưa tay lên...

Sở Lưu Kỳ thấy Hoắc Vĩ Triệt có hành động như vậy, tưởng là anh sẽ Hoắc Thiên Lam thấy cô ta chút giận, trong lòng đã cười đến không nghĩ, ngay cả khoé môi cũng cong lên.

Hoắc Thiên Lam cũng đã chuẩn bị tốt tin thần bị đánh, nhắm chặt hai mắt, mím môi trong rất đáng thương...

- Tại sao lại khóc rồi?

- Hà...?

Hoắc Thiên Lam không thể tin vào những gì bản thân đang nghe, cũng như đang thấy. Chuyện gì đây, anh trai không có đánh cô, mà là lau nước mắt cho cô sao?

Đúng vậy, Hoắc Vĩ Triệt đưa tay lên không phải để đánh Hoắc Thiên Lam, mà là giúp em gái lau nước mắt, còn đặt một câu hỏi quan tâm. Thấy biểu tình ngạc nhiên của em gái, Hoắc Vĩ Triệt kiên nhẫn hỏi lại một lần:

- Vì sao lại khóc?

Trước ngữ điệu quan tâm, nhẹ nhàng của anh trai, Hoắc Thiên Lam rất thành thật mà trả lời:

- Tại anh giận dữ với em, vì cô ta mà tức giận với em!

Hoắc Thiên Lam cũng không quên chỉ mặt Sở Lưu Kỳ, người mà lúc này đã không thể cười nổi nữa, mà khuôn mặt trở nên méo xẹo!

- Thật là... cái đứa em gái ngốc này, anh tức giận là vì sao em lại dùng tay đánh cô ta, như vậy không phải sẽ vừa bản, vừa đau tay hay sao? Còn nữa, tại sao về mà không gọi điện báo cho anh một tiếng? Tay có đau không?

Hoắc Vĩ Triệt sau khi nói một loạt câu trách mắng em gái, cũng không quên hỏi đến vấn đề làm anh đau lòng.

- Da mặt cô ta quá dày, đánh thật sự rất đau... Mà chẳng qua, em chỉ là muốn tự mình đuổi người phụ nữ mặt dày kia đi thôi mà!

Hoắc Thiên Lam mím môi, ứa khuất lên tiếng. Cô mới không nói cho anh trai biết, cô chính là không muốn anh trai về sớm, để mà gặp cô ta đấy! Nhưng xem ra...cô đã lo thừa rồi, anh trai có vẻ như cũng không thích người phụ nữ kia!

Trịnh Diệp vẫn đi theo sau Hoắc Vĩ Triệt, cũng chứng kiến hết tất cả những gì vừa xảy ra. Nhất thời, cô cũng chỉ có thể ôm trán mà đứng cảm thán mà thôi! Ai đời... người bị đánh thì không quan tâm, lại quan tâm người ra tay, sợ đau tay, bản tay... Thật xin lỗi, cô không có gì để nói được nữa cả!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Không biết thương hoa tiếc ngọc

Sở Lưu Kỳ thật không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt cô ta. Tại sao chứ, tại sao lại như vậy...đáng lẽ ra anh phải đánh Hoắc Thiên Lam chút giận cho cô ta chứ? Sao lại biến thành như vậy được?

Dù là tận mắt thấy, chính tai nghe, Sở Lưu Kỳ cũng không chấp nhận được, cô ta đưa tay ôm nửa khuôn mặt bị đánh tới sưng phù, nước mắt rơi lã chã, hướng về phía Hoắc Vĩ Triệt:

- Triệt...anh...

Nhưng Sở Lưu Kỳ chẳng nói ra được gì, đã phải im bất trước ánh mắt lạnh như băng của Hoắc Vĩ Triệt. Khuôn mặt của anh cũng không còn một chút gì ôn nhu lo lắng như lúc này đối với Hoắc Thiên Lam..

- Ai cho phép cô gọi thẳng tên tôi như vậy, tôi nhớ là tôi cùng với Sở tiểu thư không có thân thiết đến mức đó! Hơn nữa, tên của tôi, không phải ai cũng có thể gọi như vậy, cô hiểu chứ?

Trịnh Diệp biết là chuyện riêng của Hoắc Vĩ Triệt, không có liên quan tới cô, vì vậy rất là tự nhiên, ngồi chơi xơi nước một bên... cũng dần xem diễn! Trong lúc cô vừa mới uống một ngụm nước, chưa kịp nuốt, nghe được lời của Hoắc Vĩ Triệt thì không nhịn được mà ho sặc sụa, trợn mắt nhìn về phía Hoắc Vĩ Triệt...

Hình như là cô không có nghe lầm, anh ta bảo không phải ai cũng có thể gọi thẳng tên của anh ta, nói người phụ nữ kia không đủ thân thiết! Vậy còn cô thì sao, cô và anh ta thân lắm sao, mà một hai bắt cô phải gọi tên của anh ta?

Sở Lưu Kỳ tuy nhìn thấy Trịnh Diệp, như một phần vì bản tính kêu ngoa của bản thân, một phần vì sự lạnh lùng vô tình của Hoắc Vĩ Triệt nên cũng không quá để ý tới. Nước mắt của cô ta rơi như mưa, biểu cảm ủy khuất trông cực kỳ đáng thương, mím môi:

- Triệt, sao anh lại nói với em như vậy, em là vợ chưa cưới của anh, không thân thiết, thì ai sẽ thân thiết chứ?

- Vợ chưa cưới của tôi! Tôi nhớ là tôi chưa từng thừa nhận mối quan hệ này thì phải?

Ánh mắt của Hoắc Vĩ Triệt đã trở nên cực kỳ lạnh lẽo, khí thế làm cho Sở Lưu Kỳ sợ hãi đến đứng muốn không vững!

- Sao có thể, không phải ông bà nội đã thừa nhận em là con dâu của họ rồi sao, anh đâu thể phủ nhận như vậy được!

Đến lúc này, Sở Lưu Kỳ cũng chỉ còn cách là đem bức tường phía sau cô ta ra mà thôi. Nhưng Sở Lưu Kỳ đã lầm, Hoắc Vĩ Triệt chẳng hề thấy đối tượng cảm xúc nào:

- Vậy thì phải làm phiền cô, về bảo với hai người họ rằng: Hoắc Vĩ Triệt tôi muốn cưới vợ, cũng không tới phiền bọn họ quản! Còn cô, có thể rút khỏi đây được rồi!

- Không, em không đi đâu... Á...

Sở Lưu Kỳ lắc đầu không chấp nhận, lại nhào tới muốn ôm lấy Hoắc Vĩ Triệt từ phía sau. Nào ngờ chưa đụng được tới góc áo của anh, đã bị anh giơ chân đá một phát, khiến cô ta đau đớn khóc thét nằm lăn dưới đất. Sau đó với vẻ mặt vô cùng chán ghét, vô tình nói:

- Lôi cô ta ra ngoài, bao gồm tất cả đồ đạc của cô ta. Còn nữa, những chỗ nào cô ta đã chạm qua thì lau chùi hết lại cho tôi, cái nào vứt được thì vứt hết đi!

Không cần phải nói, chữ về mặt của Sở Lưu Kỳ vốn đã vì đau đớn mà trở nên xanh mét, thì hiện tại đã thành lúc trắng lúc xanh. Mắt thấy hai người đàn ông mặc đồ đen tiến lại gần, cô ta liền vùng vẫy la lên:

- Không, tôi không muốn... buông tôi ra! Triệt, anh không thể đối xử với em như vậy được.... không thể...

Đáng tiếc, dù cho cô ta có khóc la cỡ nào cũng chẳng có lợi ích gì, chỉ có thể không ngừng giãy dụa mà bị lôi ra ngoài!

...

- Chắc chắn... đàn ông gì mà không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!

Trịnh Diệp nghe thấy những lời vô tình của Hoắc Vĩ Triệt, rồi lại nhìn người phụ nữ bị lôi xềnh xệch ra ngoài, lắc đầu cảm thán. Tuy nhiên, trên mặt cô lại không thấy có chút gì là thương tiếc người ta cả!

Biết làm sao đây, Trịnh Diệp cô tuy là cảnh sát, nhưng cũng không phải thánh nhân, không biết nhìn người, ai cô cũng giúp đỡ! Tuy cô chưa có trực tiếp xúc với người phụ nữ kia, nhưng nhìn biểu hiện của người phụ nữ được gọi là Sở tiểu thư gì đó, cô cũng không có cảm tình...mặc dù hiện tại cô ta là người bị hại!

Trên khuôn mặt của Hoắc Thiên Lam lúc này cũng không còn nước mắt nữa, lúc này cô bé cũng phát hiện ra hiện tại ngoài hai anh em cô ra, không tính đến người giúp việc, thì hiện tại còn có sự tồn tại của một người nữa!

Hoắc Thiên Lam chớp chớp mắt nhìn Trịnh Diệp, hình như chị gái này đi cùng anh trai cô về thì phải... Mà khoan, đó không phải...?

Rất tiếc, chưa để Hoắc Thiên Lam có thể nhìn Trịnh Diệp lâu hơn một chút nữa, thì đã bị một người chặn lại.

- Tôi rất thương hoa tiếc ngọc ấy chứ, nhưng không phải hóa nào cũng thương, ngọc nào cũng tiếc! Với người phụ nữ kia, trong mắt tôi không khác một bông hoa héo úa, một viên ngọc tàn tạ cần vứt bỏ cả. Nhưng nếu là em, thì trong mắt tôi sẽ hoàn toàn khác biệt đấy, em có tin không?

Hoắc Vĩ Triệt đã hoàn toàn vớt sang một bên vẻ mặt lạnh lùng khủng bố khi này... Mà hiện tại chính là khuôn mặt lưu manh, vô sỉ mà Trịnh Diệp hay thấy nhất. Anh ngồi xuống bên cạnh Trịnh Diệp, nghiêng người, chống hai tay bên cạnh cô, hình thành thế gọng kìm, khuôn mặt cũng kề sát bên mặt cô...

- Anh...anh nói cái gì vậy? Triệt...mau buông... buông tôi ra...

Chết tiệt... cái tên này nói cái gì vậy chứ, thật là... Mà sao mặt cô tự dưng nóng lên thế này, còn trái tim tự nhiên đập nhanh hơn bình thường nữa? Không lẽ là bị cảm bệnh hả ta...

Trịnh Diệp vốn thông minh, làm sao mà không hiểu hết ý của Hoắc Vĩ Triệt được? Nhưng cô lại cố tình làm như không hiểu, ra sức đẩy thân mình to lớn của Hoắc Vĩ Triệt ra... Có điều chẳng may gì thì phải...?

Nhìn biểu tình của Trịnh Diệp, trong lòng Hoắc Vĩ Triệt chính là đang cười không ngừng... Hình như theo anh thấy, cô gái này không còn bài xích anh như lúc trước nữa thì phải?

Ánh mắt Hoắc Vĩ Triệt loé loé, như đang mày nói:

- Em chưa trả lời câu hỏi của tôi!

Trịnh Diệp tròn tròn mắt...trả lời cái gì chứ! Cô thử đẩy đẩy Hoắc Vĩ Triệt vài cái nữa, nhưng không ăn thua gì. Cuối cùng, cô đành thở dài, nhỏ giọng:

- Có gì... anh có thể buông tôi ra trước rồi nói được không?

Cái người này chính là thích mềm không thích cứng. Trước tiên phải để anh ta buông ra trước đã.. chứ mấy cái ánh mắt kia... Trịnh Diệp chính là chịu không được mấy cái ánh mắt tò mò kia đấy!

Hoắc Vĩ Triệt cũng không tiếp tục làm khó Trịnh Diệp, buông tay thả cô ra... Còn Trịnh Diệp, chính là ngay lập tức bật người ngồi dậy, kéo dài khoảng cách với Hoắc Vĩ Triệt ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lấy thân báo đáp

- Oa...em nhớ ra rồi...!

Trịnh Diệp còn suy tính là phải trả lời Hoắc Vĩ Triệt như thế nào...hay là trực tiếp bỏ chạy? Thì Hoắc Thiên Lam lại đột nhiên đứng chắn trước mặt cô, bắt ngờ lên tiếng...

- Há?

- Chị chính là chị Trịnh Diệp... là nữ cảnh sát siêu ngẫu đã cứu em ở trước cửa quán bar U Lam hơn một tháng trước đây mà!

Trước vẻ mặt ngơ ngác tạm thời của Trịnh Diệp, thì Hoắc Thiên Lam vui vẻ reo lên. Sau lần đó cô có cố tình trở lại đoạn đường ấy vài lần, để xem có thể gặp lại chị ấy không, nhưng mãi cũng không thấy... Không ngờ bây giờ lại có thể thấy rồi!

Trịnh Diệp nhất thời giật giật khoé miệng trước hai từ "siêu ngẫu" từ miệng cô bé trước mặt... Có thể dù từ khác được không nhỉ? Nghĩ thì nghĩ, Trịnh Diệp cũng không quên nhìn kĩ người trước mặt, sau đó à lên một tiếng:

- Vậy... thì em chính là Hoắc Thiên Lam... cô bé tối hôm đó?

Lúc này Hoắc Vĩ Triệt có gọi tên em gái anh ta... Dù cảm thấy quen tai, nhưng dạo rằng đây có nhiều việc, nên cô tạm thời cũng không nhớ ra được!

- Đúng vậy, chính là em... Anh hai, chị ấy chính là người cứu em mà em đã kể cho anh nghe đó!

Cười tít cả mắt, Hoắc Thiên Lam cũng không quên nếu kéo anh trai tốt của cô đến trước mặt Trịnh Diệp.

Còn Hoắc Vĩ Triệt, lại làm như ngạc nhiên lắm, ra vẻ biết ơn, hướng về Trịnh Diệp:

- Thì ra em chính là người đã cứu em gái tôi! Cảm ơn em rất nhiều!

- Không có chi, chỉ là công việc tôi nên làm thôi!

Trịnh Diệp cười, nhưng có phần hơi ngượng ngạo, nheo nheo mắt không mấy tin tưởng lời của Hoắc Vĩ Triệt. Cô nhìn không có sai, nét ngạc nhiên của

người đàn ông này có phần không chân thật... là biểu hiện của một người đã biết sự thật, và cố tình thể hiện!

Mà khoan đã, cái ánh mắt nóng rực bí ẩn lần đó quan sát cô... cùng với ánh mắt Hoắc Vĩ Triệt nhìn cô vào lần đầu tiên cô đến Hoắc thị rất là giống nhau! Lúc đó, cô cho là bản thân quá nhạy cảm... nhưng Hoắc Vĩ Triệt chính là anh trai của Hoắc Thiên Lam, thì... có lẽ nào? Và sự việc gia đình của đám cậu ấm kia không dám tới sờ cảnh sát gây phiền phức...cô nghĩ là cô đã biết cái thế lực lớn nào đã xử lý rồi!

Hoắc Vĩ Triệt bị ánh mắt vô cùng "thiện cảm" của Trịnh Diệp chiếu phải, lại không có mấy phản ứng, ngoại trừ ánh mắt cong lên như hồ ly kia thôi!

- Mà hai người... có quan hệ gì vậy, sao chị Trịnh Diệp lại đi cùng anh trai trở về?

Không hề phát hiện ra hai người kia đang âm thầm "đấu mắt", Hoắc Thiên Lam nói ra nghi vấn trong lòng cô. Trong khi đó trong lòng lại không ngừng suy đoán đủ mọi quan hệ của Hoắc Vĩ Triệt và Trịnh Diệp!

- Chị là...

Trịnh Diệp còn đang suy nghĩ, không biết là phải nói như thế nào, bởi không thể nói sự thật của Hoắc Thiên Lam biết được... Thứ nhất là do nguyên tắc, thứ hai là vì tránh để cô bé phải lo lắng, suy nghĩ nhiều! Nhưng dường như có người thấy được sự khó khăn mà Trịnh Diệp gặp phải, liền rất "tốt" mà nói ra giúp cô...

- Cô ấy là chị dâu tương lai của em!

Vâng, chẳng ai khác chính là Hoắc Vĩ Triệt, còn rất tự nhiên mà đưa tay ôm lấy eo của cô...

- Là thật?

- Không đúng!

Ngay sau đó, liền có hai âm thanh vang lên cùng lúc! Một là kinh hi xen lẫn mong đợi của Hoắc Thiên Lam... một lại là phủ nhận của Trịnh Diệp, cô cũng cố gắng nghiêng người tránh thoát cái ôm ấp của Hoắc Vĩ Triệt!

Có điều, Hoắc Vĩ Triệt chẳng để Trịnh Diệp được như ý, cô càng phản kháng, anh lại càng siết chặt vòng tay hơn.

- Chẳng lẽ em muốn con bé biết được sự thật hay sao? Hơn nữa, em có thể nghĩ ra cách nào hay hơn sao?

Sau khi đã có thể cố định được Trịnh Diệp ở trong lòng thì Hoắc Vĩ Triệt liền cúi đầu xuống, ở bên tai cô nhỏ giọng. Và tất nhiên là, Trịnh Diệp cũng bị lời nói của Hoắc Vĩ Triệt làm cho cơ thể tạm thời căng cứng... quá thật, đúng là như lời anh ta nói! Nhưng, vợ chưa cưới cái quéo gì chứ...?

Sự tình thật sự như thế nào, chỉ có Hoắc Vĩ Triệt và Trịnh Diệp mới biết được! Còn đối với người ngoài nhìn vào hình ảnh của họ hiện tại... thì hai người chẳng khác gì là đôi tình nhân. Người đàn ông chính là đang đỡ dành người phụ nữ của mình hết giận dỗi!

Tuy không có phản kháng quyết liệt như khi nãy nữa, Trịnh Diệp cũng cực kỳ khéo léo để cơ thể không có vào chạm với Hoắc Vĩ Triệt nhiều nhất có thể! Nhìn người đối diện đang dùng ánh mắt vừa nghi hoặc vừa chờ mong nhìn mình, Trịnh Diệp hấn giọng:

- A... um... Em đừng có nghe anh em nói bậy, sự thật không phải như vậy đâu!

- Hi hi...em hiểu anh trai em mà!

Hoắc Thiên Lam không có tỏ ra vẻ gì khác thường, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Trịnh Diệp và Hoắc Vĩ Triệt chính là không thiếu ẩn ý.

Có quý mới tin lời chị!

Trịnh Diệp đột nhiên cảm thấy rùng mình...đúng là anh em có khác...

- À... Chị đột nhiên nhớ ra mình có việc cần làm, em nói chuyện với anh hai em đi nhé!

Trịnh Diệp chính là không thể tiếp tục ở lại chịu áp bách, liền muốn dùng chiêu hay sài nhất để đối phó với ông bà nội cô, chính là: bỏ của chạy lấy người!

- Khoan đã!

- Có chuyện gì?

Chính là Trịnh Diệp chưa kịp đi đã bị Hoắc Vĩ Triệt kéo lại... Ánh mắt Hoắc Vĩ Triệt lóe lên tia tà mị, đặt tay lên vai cô, một lần nữa cúi xuống thì thầm

- Thật ra thì...nếu em muốn, tôi sẽ vì báo ơn em đã cứu em gái tôi, sẵn sàng lấy thân báo đáp!

Ngay lập tức Trịnh Diệp đen mặt:

- Tôi mới không cần!

Cũng bất chấp tất cả sau đó, co chân bỏ chạy. Tròi ả, Trịnh Diệp cô mà cần người ta lấy thân báo đáp sao, đâu phải cô đây không lấy được chồng đâu chứ?

- Anh hai, lời anh lúc nãy có thật không, chuyện chị Diệp sẽ là chị dâu của em đấy?

Có một người anh trai như Hoắc Vĩ Triệt, thì người làm em gái như Hoắc Thiên Lam, sao có thể thua kém được. Dù có phần ngây thơ, nhưng cô không có ngốc à nha!

Đối với câu hỏi lúc này của em gái, Hoắc Vĩ Triệt cũng cực kì quả quyết trả lời.

- Tất nhiên rồi...anh có bao giờ nói dối tiểu Lam đâu! Mà tiểu Lam có thích cô ấy làm chị dâu của em không?

Hoắc Thiên Lam cực kỳ vui vẻ, gật đầu lia lịa:

- Thích, nếu là chị ấy, thì quá tốt rồi!

Nhìn xem, chị ấy vô cùng xinh đẹp, mặc dù không có trang điểm, không giống như bà cô già Sở Lưu Kỳ kia, trét một lớp phấn... nhìn chỉ thấy ghê tởm! Hơn nữa, chị ấy còn là thần tượng của cô a~~

- Nhưng mà... hình như em thấy chị ấy không có đồng ý thì phải?

Khuôn mặt của Hoắc Thiên Lam bỗng chốc ỉu xiu... Giọng cũng nhỏ xiu.

- Vậy là tiểu Lam không tin vào khả năng của anh trai em rồi! Hơn nữa... không phải còn có tiểu Lam có thể giúp đỡ anh sao?

Trái với em gái mình bỗng dưng như quả bóng xì hơi, thì vị Hoắc tổng huyền thoại vẫn rất ung dung tự tin!

Câu nói của Hoắc Vĩ Triệt cực kỳ có tác dụng, Hoắc Thiên Lam tươi tỉnh nhanh chóng, ánh mắt sáng ngời:

- Anh hai yên tâm, tiểu Lam nhất định sẽ giúp anh bằng mọi cách!

...

- Hắttt...Hắt xì...

Trịnh Diệp mới lên tới phòng, vừa mới cởi áo khoác ngoài ra thì liền hắt hơi liên tục mấy cái...

Cô đưa tay vuốt vuốt sống mũi của bản thân, tự làm bầm trong miệng.

Chết tiệt... đây là cô thật sự bị cảm rồi, hay là... bị tính kế nhì?

Vâng, và xin chúc mừng, Trịnh Diệp ngây thơ vẫn chưa biết được rằng...cô chính là đang bị hai anh em nhà nào đó tính kế sau lưng một cách vô cùng "trắng trợn"...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bỏ lỡ...

Hơn một ngày tiếp theo, Hoắc Vĩ Triệt cũng chỉ tham gia một cuộc họp ở công ty vào buổi sáng, thời gian còn lại đều ở lại dinh thự...ít nhất, theo sự quan sát bên ngoài của Trịnh Diệp chính là như vậy!

Và tất nhiên, Hoắc Vĩ Triệt không đi ra ngoài, thì Trịnh Diệp cũng chẳng thể ra ngoài được! Cũng vì vậy, mà Trịnh Diệp liền không khỏi tránh thoát được khỏi "móng vuốt" của Hoắc Thiên Lam, bị cô bé đeo bám chặt chẽ không rời!

- Chị Diệp ơi...

Ba chữ rất bình thường... nhưng hiện tại, đối với Trịnh Diệp mà nói thì nó lại ám ảnh cô không ít! Tại vì sao, ba từ đó báo hiệu cho đang có một cô bé đáng yêu ngây thơ đang tìm cô.

Từ lần đầu tiên vô tình gặp được và cứu giúp Triệu Thiên Thiên, và cả ngay sau khi gặp lại, thì cảm nhận cô dành cho Hoắc Thiên Lam cũng chính là: ngây thơ, trong sáng!

Nhưng, chỉ qua hơn một ngày tiếp xúc, bây giờ Trịnh Diệp mới hiểu, vội vàng đánh giá một người qua vẻ bề ngoài là sai lầm cỡ nào lớn! Và cô cũng nhận ra rằng, con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh, em gái của Hoắc Vi Triệt... rất không tầm thường!

- Chị ở đây!

Nghĩ gì thì nghĩ, Trịnh Diệp cũng không mãi giữ im lặng, có phần bất đắc dĩ lên tiếng, báo vị trí của cô, chính là đang ngồi dưới gốc một tán cây to trong Dinh thự Hoắc gia.

- Sao chị lại ngồi đây?

Ngồi xuống ngay bên cạnh Trịnh Diệp, Hoắc Thiên Lam liền tò mò lên tiếng hỏi. Trong vườn có rất nhiều chỗ tốt để ngồi, có thể thưởng thức hết được cảnh đẹp, nhưng cô thật không hiểu, tại sao Trịnh Diệp vẫn ngồi ở một chỗ như thế này, vừa vắng vẻ lại yên tĩnh?

Trịnh Diệp cười cười, sau đó nhẹ giọng lên tiếng:

- Chị cần yên tĩnh để suy nghĩ một chút!

- Suy nghĩ cái gì, là nghĩ về anh trai em sao? Chị yên tâm, em bảo đảm với chị là sẽ rất khó có thể tìm được một người tốt hơn anh ấy, chọn anh ấy là không có sai đâu ạ!

"Quạt...quạt...quạt..." Trong giây phút nhất thời, Trịnh Diệp cảm thấy giống như là có một đàn quạt đang bay trên đầu cô vậy! Rốt cuộc có ai tới đây cứu vớt cô không, tại sao ý của cô một đường, mà người ta cứ suy ra một nẻo thế?

Cố gắng hít sâu vài hơi để điều hoà hơi thở, sau đó Trịnh Diệp nhìn thẳng vào mắt Hoắc Thiên Lam, nghiêm túc nói:

- Tiểu Lam, ý của chị không hề có liên quan gì tới lời mà em vừa nói! Chị cũng đã nói với em rất nhiều lần rồi, mối quan hệ của chị và Hoắc tổng cũng không hề giống như lời của anh ta vào hôm qua, em đừng có suy nghĩ nhiều!

Sau vài lần nói chuyện, Trịnh Diệp và Hoắc Thiên Lam cũng đã thoả thuận về cách xưng hô với nhau... Trịnh Diệp sẽ gọi cô bé là tiểu Lam!

- Nếu không phải, vậy thì tại sao chị lúc nào cũng phải theo bên cạnh anh ấy chứ, em biết với công việc của chị thì đâu có rảnh rỗi như vậy?

Nói tới vấn đề này, Hoắc Thiên Lam lại có chút buồn bực, nói là không có gì, nhưng lại cứ luôn ở bên cạnh nhau, mà lại không cho cô một lý do chính đáng, thì là gì chứ? Cả anh trai cũng không nói cho cô biết...

- À...cái này...đợi đến lúc thích hợp, chị sẽ cho em biết!

Cũng đành phải âm thầm xin lỗi cô bé thôi, không còn cách nào khác, tính chất công việc là như vậy rồi! Haizz... chỉ mong sao mau xử lý xong vụ này!

...

Hoắc Thiên Lam trò chuyện cùng Trịnh Diệp cũng không lâu thì nói là có việc rồi trở lại vào trong nhà. Còn lại Trịnh Diệp, cũng không còn tâm trạng nên cũng cất bước rời đi ngay sau khi Hoắc Thiên Lam đi không lâu.

- Thế nào rồi, có thêm manh mối hay phát hiện mới gì nữa không?

Mang tâm trạng có phần phiền não, Trịnh Diệp liền lấy điện thoại gọi về sở.... Vừa chậm rãi bước đi trên con đường mòn từ vườn hoa vào cổng chính dinh thự, cô nhận nhặt lên tiếng trò chuyện khi điện thoại đã được kết nối:

"Nhờ thông tin của cô cung cấp, chúng ta đã tìm ra thêm được nhiều điều quan trọng, lát nữa tôi sẽ gửi mail chi tiết sang cho cô xem!"

Không ai khác, người vừa trả lời Trịnh Diệp không ai khác chính là đội phó đội của phòng cảnh sát hình sự mà Trịnh Diệp đang công tác- Lục Thành!

- Ủ, làm phiền anh rồi!

"Không có gì...à mà Thượng úy Trịnh..."

Đột nhiên, Trịnh Diệp nghe thấy giọng của Lục Thành có phần hay khác mọi khi... có vẻ không giống với âm thanh lạnh nhạt ngàn năm không đổi mọi khi, nhưng khác thế nào, cô cũng không rõ!

- Có chuyện gì sao?

Là xảy ra chuyện quan trọng gì à?!

"À... không có gì...chỉ là muốn nhắc nhở cô làm gì cũng phải cẩn thận, an toàn là trên hết!"

Lục Thành có vẻ hơi bị lúng túng trước câu hỏi của Trịnh Diệp thì phải, qua lời nói của anh ta có thể dễ dàng nhận ra điều đó!

Trịnh Diệp khá bất ngờ, đúng hơn là không thể ngờ những lời Lục Thành muốn nói lại là những lời dạn dỏ dành cho cô? Nhưng cô cũng cùng lúc thờ dãi nhẹ nhõm ở trong lòng vì còn tưởng là có chuyện gì xảy ra nữa rồi!

- Cảm ơn anh đã quan tâm... À, tôi có việc rồi, tôi tắt máy đây!

Trịnh Diệp vốn muốn nói thêm cái gì đó, tuy nhiên, khi cô đi ngang gara để xe, vô tình đảo mắt nhìn vào, thì trong nháy mắt trên khuôn mặt hiện lên tia nghi hoặc... Sau khi nhận được một tiếng ừ của Lục Thành, cô liền tắt điện thoại, ánh mắt chăm chú nhìn vào gara xe vừa, mà đúng hơn là quan sát mấy bóng dáng bên trong đó!

...

Còn Lục Thành, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện ngắn ngủi qua điện thoại với Trịnh Diệp, khuôn mặt anh ta có vẻ hơi thất thần...

- Theo tôi được biết...những kẻ không biết lượng sức mơ ước xa vời thì... thường đều thất bại rất thảm hại! Ha...ha...

Đột nhiên, từ phía cửa vang lên âm thanh cao ngạo với ngữ khí giễu cợt thành công khiến cho Lục Thành khôi phục biểu cảm lạnh nhạt mọi khi. Là Lê Kiều Kiều, hình ảnh của cô ta vẫn giống như mọi khi, là một con khổng tước cao ngạo... Sau khi mở miệng nói ra vài lời mang tính khiêu khích, cô ta cười rộ lên, xong cũng cất bước bỏ đi.

Lục Thành nhũu mày ra vẻ khó chịu... Anh không hiểu, thật sự không hiểu tại sao sở cảnh sát lại có thể để cho một người như Lê Kiều Kiều tồn tại bên trong chứ? Thật sự thì cô ta chẳng khác gì là một hạt sạn to đùng của ngành cảnh sát cả...

Bởi vì xuất phát từ sự chán ghét đối với Lê Kiều Kiều, mà Lục Thành chỉ cảm thấy khó chịu vì sự có mặt bất ngờ của cô ta, và những lời nói mang tính khiêu khích kia... Nhưng cũng vì vậy, mà Lục Thành đã hoàn toàn không để những lời Lê Kiều Kiều ở trong lòng, cũng không suy xét, vì thế đã bỏ lỡ cơ hội hiểu ra ngụ ý trong lời nói mang lớp vỏ bọc như khiêu khích kia...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nghi ngờ

Ánh mắt Trịnh Diệp có phần nhũu lại khi nhìn vào gara xe... Đó không phải là Hoắc Vi Triệt cùng với trợ lý của anh ta sao, còn người đàn ông kia hình như cô cũng gặp qua rồi, chính là người lần đó đã đưa Hoắc Thiên Lam về. Nhưng, tại sao bọn họ lại xuất hiện ở đó, chẳng lẽ là chẳng bị đi đâu sao?

- Trước hết, Tần Trí...

Ngay lúc Trịnh Diệp đang suy đoán nguyên nhân mà Hoắc Vi Triệt xuất hiện ở hàng xe, thì Hoắc Vi Triệt cũng đã nhận ra sự có mặt của cô. Anh ngưng lại lời phân phó dành cho Tần Trí, cho cậu ta cùng cả Tần Nguyên một ánh mắt, sau đó thì chuyển bước thẳng về vị trí hiện tại của Trịnh Diệp.

Anh ra vẻ tò mò, nhưng trong giọng nói thì chính là không thiếu ngữ điệu đùa cợt vẫn hay dùng với Trịnh Diệp nhất:

- Sao lại đứng đây... là nhớ tôi nên đi tìm sao, hửm?!

Có thể nói, mặc dù chưa có thể hoàn toàn miễn dịch, nhưng Trịnh Diệp hiện tại cũng đã chẳng còn dễ xúc động đối với những lời như vậy của Hoắc Vi Triệt mà ra lời tranh cãi với anh. Và hiện tại, cô chính là trực tiếp không thêm để tâm đến lời của anh ta, nói ra nghi vấn trong lòng:

- Anh đang muốn ra ngoài sao?

Ánh mắt của cô cũng không đặt trên mặt Hoắc Vi Triệt mặc dù hỏi là hỏi anh, mà là nhìn vào gara đậu đầy siêu xe kia...

Hoắc Vi Triệt cũng nhìn theo ánh mắt Trịnh Diệp, khoé mắt ẩn chứa ý cười nhàng nhạt, cong cong môi:

- Không có, chỉ là rảnh rồi nên cùng cấp dưới bàn luận về mấy chiếc xe thôi!

Cái lý do này, chắc hợp lý rồi nhỉ?

Trịnh Diệp cũng biết có không ít kẻ lắm tiền có sở thích đặc biệt, chẳng hạn như sưu tập siêu xe! Trong khi đó, cô không thể không thừa nhận rằng, ngay khi lần đầu nhìn thấy gara xe của Hoắc Vi Triệt cũng không thể thoát khỏi choáng váng...

- Đúng như vậy... thật sao?

Chân mày của Trịnh Diệp nhũu lại không ít, tiếp tục đặt một câu nghi vấn...mà sau khi nói ra rồi, cô mới cảm thấy thật thừa thãi! Thật hay không, thì cô tin

rằng Hoắc Vĩ Triệt cũng chẳng nói cho cô biết đâu!...Lời của anh ta quả thật rất hợp lý, nhưng cô vẫn cảm thấy có điều gì đó rất lạ, mà hiện tại cô cũng không biết cảm giác lạ lùng đó là như thế nào!

- Tôi được biết, nhiệm vụ của em chỉ là bảo vệ tôi...chứ hình như không phải là điều tra cuộc sống riêng tư của tôi thì phải!

Hoắc Vĩ Triệt cười như không cười, kẻ khuôn mặt sát vào mặt Trịnh Diệp... Còn Trịnh Diệp, chính là tạm thời chẳng không thể nói được gì trước lời của Hoắc Vĩ Triệt. Thấy Trịnh Diệp như vậy, Hoắc Vĩ Triệt liền lấn tới, nhỏ giọng:

- Nếu như em thật sự muốn biết cuộc sống riêng tư của tôi như vậy, thì chỉ bằng đồng ý đề nghị trước kia của tôi... đến lúc đó, em muốn biết gì, tôi sẽ nói hết!

Mặc dù đã quá quen với những lời như vậy của Hoắc Vĩ Triệt rồi... thì hiện tại Trịnh Diệp vẫn không kiềm được mà đến mặt.

- Đồ lưu manh!

Nhỏ giọng mắng một tiếng, Trịnh Diệp cũng không lưu lại nữa, mà bước nhanh theo đường mòn vào dinh thự. Hoắc Vĩ Triệt lại làm như không nghe ra được lời mắng của Trịnh Diệp, ngược lại còn cười, tà mị cong môi phun ra hai chữ làm Trịnh Diệp xém chút nữa đã vấp ngã:

- Quá khen!

Thật sự là không thể dùng logic bình thường để hình dung Hoắc Vĩ Triệt được mà!

...

Không không gian yên tĩnh, cùng với ánh sáng mờ ảo của đèn ngủ chỉ có mỗi âm thanh "cách...cách" do gõ liên tục vào bàn phím laptop tạo nên từ mười ngón tay xinh xắn... Trịnh Diệp ngồi nghiêm túc trên ghế, ánh mắt vẫn không rời màn hình laptop một giây nào cả.

Nếu nhìn gần, có thể thấy được là cô đang dùng không ít từ ngữ, kí tự phức tạp, khó hiểu... Rất rõ ràng là cô đang thực hiện một cuộc trò chuyện bí mật nào đó!

Cũng không quá lâu sau đó, có vẻ như đã kết thúc cuộc trò chuyện... cô thoát khỏi phần mềm, mở một hộp thư bình thường để xem. Và đó không phải là cái gì khác chính gmail Lục Thành đã gửi sang cho cô như lời đã nói lúc chiều, cô cũng đã xem rồi, chỉ là xem lại một chút thôi!

Tốt rồi, với tình hình này, cô nghĩ là sẽ nhanh chóng giải quyết dứt điểm vụ án đây đưa này rồi! Cũng may là mặc dù kéo dài tới bây giờ, nhưng cũng không đến nỗi phải "treo án", đưa vào hồ sơ lưu trữ.

Vừa lòng với thông tin mà bản thân đang có được, Trịnh Diệp cũng gấp lại laptop... Vốn có ý định muốn nghỉ ngơi, nhưng khi vô tình liếc mắt ra không gian tối ảm bên ngoài, ánh mắt cô loé lên một vài tia suy nghĩ sâu xa.

Cũng không chần chừ thêm bất cứ giây phút nào, cô quay lại tủ quần áo, lục lọi một lát rồi liền vào trong phòng tắm...

...

Hoắc Vĩ Triệt sau khi tắm xong, thì giống như mọi khi thường cho bản thân một ly rượu vang, chậm rãi nhắm nháp... Hiện tại, biểu hiện của anh không hề như mọi khi, vẫn treo nụ cười nhạt làm người ta không đoán được tâm tư, hay là biểu cảm lưu manh, vô si khi đối mặt với Trịnh Diệp! Mà Hoắc Vĩ Triệt hiện tại lại toả ra khí chất tà mị, lười biếng... tự nhiên dựa người chéo chân trên xô-pha. Mặc dù nhìn anh có vẻ vô cùng tùy ý, nhưng lại vô cùng hấp dẫn lạ thường..

Tít tít...

Mọi thứ đều vô cùng im lặng, nếu như không có âm thanh bắt gặp vang lên... Hoắc Vĩ Triệt nhú mồm, đặt ly rượu vang trên tay xuống, với tay lấy điện thoại- cũng chính là vật đang phát ra tiếng động duy nhất trong phòng. Anh ấn tay vào màn hình... thì vốn là màn hình điện thoại đang tối đen lại thay đổi rất rõ ràng.

Trên màn hình hiện thị mặt dù có hơi mờ do thiếu ánh sáng vẫn có thể nhìn ra trong đó có những gì!

Chân mày đang nhíu chặt của Hoắc Vĩ Triệt cũng chậm rãi giãn ra, mà thay vào đó chính là ánh mắt đầy tia hứng thú, thậm chí khéo môi còn cong lên cho thấy tâm trạng của anh hiện tại khá tốt!

Chỉ thấy hình ảnh chính bên trong chính là một dàn các siêu xe đậu san sát nhau... không nghi ngờ gì nữa, đó chính là gara nhà anh. Nhưng chẳng có gì bất ngờ, nếu như bên trong không nhiều thêm một bóng dáng nho nhỏ nhanh nhẹn!

A... Thật là nhạy bén, chỉ có như vậy cũng phát hiện ra vấn đề rồi sao? Như thế này thì bảo anh làm sao mà buông tay được chứ...? Hấp dẫn chết người!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Rượt đuổi

Trong ánh đèn có phần mờ nhạt của gaga để xe, ta cũng có thể dễ dàng nhìn ra có một bóng dáng linh hoạt đang không ngừng xem xét khắp nơi... Và không ai khác, đó chính là Trịnh Diệp!

Đứng ngay vị trí mà cô thấy Hoắc Vĩ Triệt đứng vào buổi chiều, Trịnh Diệp không ngừng đảo cặp mắt sắc bén của mình quan sát xung quanh. Suy đi nghĩ lại, thì lời của Hoắc Vĩ Triệt nghe có hợp lý tới đâu, cô vẫn cảm thấy có điểm không thích hợp... Rõ ràng anh ta có một bí mật gì đó không muốn để cho cô biết!

Đã vậy, nếu như anh ta đã không nói... thì cô đành phải tự tìm hiểu vậy! Theo như suy đoán của cô, thì có lẽ đáp án mà cô cần có thể nằm ở chỗ này, ngay bên trong gaga xe này. Qua một khoảng thời gian tiếp xúc, mặt dù Hoắc Vĩ Triệt đã che giấu rất kĩ, nhưng cô vẫn phát hiện ra rằng...anh ta cực kì không đơn giản, con người này có không ít bí mật.

Chẳng hạn như có vài lần Hoắc Vĩ Triệt ở trong dinh thự, nhưng cô lại không thể nhìn thấy anh ta...sau đó thì lại rất hiển nhiên từ bên ngoài đi vào! Suy đi tính lại, thì cái gaga xe này cực kỳ đáng nghi ngờ...

Nghĩ nghĩ, Trịnh Diệp liền nhìn xuống dưới đất...bên dưới không phải là một mảnh liền, mà có từng khuôn từng khuôn, có khi nào? Trịnh Diệp nghĩ hoặc thử dùng chân rõ rõ xuống dưới, thử phản ứng âm thanh. Cô lập đi lập lại động tác nhiều lần tất cả những chỗ đáng nghi nhất...

- Chẳng lẽ là không phải?

Sau một hồi kiểm chứng, Trịnh Diệp có phần trầm tư lắc đầu lắm...nếu bên dưới rỗng thì sẽ tạo ra âm thanh khác biệt một chút, tương tự như khi rõ vào một chiếc thùng rỗng và một chiếc thùng chứa đầy vậy! Còn ở đây, hoàn toàn không có...

Con người của Trịnh Diệp chưa bao giờ lùi bước trước khó khăn, cho nên cô tất nhiên là vẫn chưa bỏ cuộc, ngẩng đầu nhìn về phía bức tường!

Từ đầu, trước khi bước vào gaga xe Trịnh Diệp vẫn luôn rất cẩn trọng nhìn xem bên trong có camera...sau khi không thấy có cái nào cô mới ngang nhiên vào thăm dò như vậy! Tuy nhiên...cô không hề hay biết, dù cô đã rất cẩn thận, nhưng Hoắc Vĩ Triệt là ai chứ? Cũng vì thế mà tất cả hành động của cô đều không thể thoát khỏi mắt được anh!

Hoắc Vĩ Triệt chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu! Hơn cả sự mong đợi, quá xuất sắc, quá nhạy bén!

Anh nghĩ nếu là không phải thiết kế của anh có độ bảo mật tuyệt đối, thì sẽ chẳng mất bao lâu, cô sẽ khám phá ra thôi!

Trịnh Diệp lần mò trên bức tường thêm một thời gian nữa, xong cô cũng chẳng phát hiện được gì ngoài một bức tường nhẵn bóng...

- Chẳng lẽ lần này mình phán đoán sai?

Từ trước đến nay trực giác và sự phán đoán của cô chưa bao giờ sai... chẳng lẽ lần này là ngoại lệ?

Trịnh Diệp còn đang suy xét lại về phán đoán của mình, thì đúng lúc này điện thoại trong túi của cô rung lên...

- Tôi nghe!

Nhìn thấy số hiện thị trên màn hình, Trịnh Diệp không do dự chút nào liền bắt máy.

Không biết Trịnh Diệp nghe được điều gì, chỉ thấy sắc mặt của cô nhanh chóng trở nên nghiêm túc, còn thêm một chút ngưng trọng.

- Tôi sẽ tới ngay!

Sau khi tắt điện thoại, cô liền gác luôn nghi vấn hiện tại trong lòng qua một bên, nhanh chóng bước ra ngoài...

Trịnh Diệp trở lên phòng cô lấy chìa khóa xe, một lần nữa trở lại gaga để xe. Vừa đi, cô cũng lấy điện thoại ra gọi đi

"Sao vậy, nếu em muốn nói gì với tôi thì có thể qua phòng tôi, cần gì phải gọi khi chúng ta đang ở cách vách chứ?"

Là giọng của Hoắc Vĩ Triệt, vẫn như mọi khi, ngữ điệu này không biết đã bao lần chọc Trịnh Diệp muốn tức điên. Trịnh Diệp lúc này chẳng thèm để ý tới lời nói ngả nhón của Hoắc Vĩ Triệt. Cô vừa tra chìa khóa vào vào xe, vừa nghiêm giọng...

- Triệt, lúc này tôi không muốn đùa với anh! Tôi có việc cần phải ra ngoài xử lý... Để đảm bảo an toàn cho anh, tôi mong là trước khi tôi trở lại, anh sẽ không ra khỏi dinh thự!

Nói xong, cũng không để Hoắc Vĩ Triệt nói được tiếng nào, cô đã tắt điện thoại sau đó thì lái xe ra...Xem ra là cực kì vội!

- Này... này...

Ở trong phòng của Hoắc Vi Triệt, anh nhìn màn hình điện thoại hiện thị đã ngắt kết nối thì có hơi âm trầm... Tất cả động tác của Trịnh Diệp anh đều không có bỏ sót, tại sao phải gấp gáp như vậy?

Không để cho Hoắc Vi Triệt phải nhọc lòng suy nghĩ, thì điện thoại của anh cũng đã reo lên...

- Được, cậu chuẩn bị ngay, tôi sẽ xuống liền!

Nét mặt của Hoắc Vi Triệt đã lạnh xuống không ít, sau khi ngắt điện thoại anh liền đứng dậy khỏi chỗ ngồi, không chút do dự đưa tay cởi luôn chiếc áo choàng tắm đang mặc trên người ra, bước vào phòng thay đồ.

Đêm nay, thủ đô nước Z vẫn như mọi khi lộng lẫy xa hoa khi màn đêm buông xuống... Nhưng có vẻ lại không mấy được yên bình thì phải!

Bởi vì sao?

Bởi vì đáng lẽ với thời gian hiện tại thì trên quốc lộ sẽ chẳng có mấy chiếc xe, đáng lẽ là nên yên tĩnh một chút... thì hiện tại, tiếng còi hú của cảnh sát lại vang vọng cả khu phố!

Và rất dễ dàng nhận biết được, mục tiêu đang bị cảnh sát truy đuổi chính là chiếc mô tô đang chạy với tốc độ gần hai trăm ki lô mét trên giờ ở phía trước... và nhìn theo tốc độ hiện tại, thì đoàn xe cảnh sát sẽ chẳng bao lâu nữa bị bỏ lại là chẳng thể nghĩ ngờ!

Có vẻ cũng nhận thấy tình hình hiện tại, Thẩm Dinh ngồi cùng xe với Lục Thành nôn nóng lên tiếng:

- Đội phó, với tình hình này cứ tiếp tục chúng ta sẽ thất bại mất thôi!

Sắc mặt của Lục Thành cũng chẳng tốt hơn Thẩm Dinh là bao nhiêu, anh ta mím môi vài giây rồi lên tiếng:

- Chia ra, một nửa đi đường vòng chạy đầu, còn một nửa tiếp tục đuổi theo...

- Nhưng...

Thẩm Dinh muốn lên tiếng, có điều Lục Thành đã nhanh chóng ngắt lời anh ta...

- Tôi tự có cách, cậu cứ làm theo lời tôi đi!

Chiếc mô tô phía trước chạy quá nhanh, đuổi đường thẳng thì còn có nguy cơ bị bỏ lại sau...đi đường vòng có khả năng chạy trước được sao?

Nhận được lệnh những chiếc xe cảnh sát đột ngột chia làm hai... một nửa tiếp tục đuổi theo mục tiêu, một nửa rẽ sáng đường khác.

Kẻ lái mô tô đằng trước cũng nhận thấy sự thay đổi của đội hình cảnh sát, tuy nhiên có vẻ như anh ta không để vào mắt thì phải? Bằng chứng thì chính là nụ cười khinh miệt hiện lên khoé môi sau lớp kính của nón bảo hiểm kia...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Đồi đầu

- Liên lạc với cảnh sát địa phương, cùng với những đội tuần tra gần đây, yêu cầu sự giúp đỡ của họ!

- Rõ!

Sau mệnh lệnh của Lục Thành, Thẩm Dinh ngồi bên cạnh anh ta liền nghiêm túc lên tiếng đáp lại.

Trên khuôn mặt của Lục Thành hiện rõ vẻ ngưng trọng... nếu như lần này không tóm được tên sát thủ đó, thì e rằng sẽ rất khó để có thêm cơ hội nào nữa, nhưng tình hình hiện tại lại có vẻ không được khả quan!

"Tôi là Thượng úy Trịnh Diệp, tôi cần biết rõ về tình hình hiện tại!"

Bộ đàm trên tay Lục Thành bắt ngờ vang lên âm thanh, cũng đúng lúc kéo anh ta thoát khỏi trạng thái hiện tại.

- Hiện tại...

Trịnh Diệp tập trung lái xe, trong khi đó cũng rất chú ý tới âm thanh phát ra từ bộ đàm. Sau khi nghe qua tình hình từ Lục Thành, chân mày cô đã có phần nhíu lại... Vài giây sau cô lên tiếng:

- Hiện tôi đang lái xe ngược chiều với các anh... và, chính tôi sẽ chặn tên sát thủ đó lại!

"Không được, như vậy sẽ rất nguy hiểm, cô nên đợi phối hợp với chúng tôi..."

Ngay lập tức, từ bộ đàm liên vang lên âm thanh nôn nóng của Lục Thành, tuy nhiên, Trịnh Diệp không để ý mà chuyên tâm tăng tốc chiếc xe.

- Trịnh Diệp, cô có nghe tôi nói không... Chết tiệt, tôi yêu cầu cô không được tự ý hành động, đây là mệnh lệnh!

Lục Thành nhin không được chửi một tiếng, có thể thấy rõ, hiện tại anh ta đang lo lắng vô cùng.

- Cô ấy lại tự ý hành động nữa sao?

Thẩm Định ngồi bên cạnh Lục Thành, tất nhiên là những gì Trịnh Diệp nói anh ta cũng nghe rất rõ ràng. Lục Thành không nói gì, chỉ gật đầu thấy cho câu trả lời. Cuối cùng, ngoài âm thanh của còi xe cảnh sát vang vọng, thì hoàn toàn không còn bất cứ âm thanh nào khác...

Ở phía trước, chiếc mô tô phân khối lớn vẫn không ngừng phóng như bay trên đường, và có dấu hiệu tăng tốc ngày càng nhanh. Tốc độ của mô tô cũng không tính là nhanh, nếu như đối đầu với những chiếc siêu xe đẳng cấp thì cũng sẽ không tính là gì! Tuy nhiên, xe cảnh sát lại chẳng phải là siêu xe!

Đến một ngã ba, tên lái mô tô nở nụ cười nửa miệng, rồi đột ngột rẽ trái, điều khác thường là, ngay tại lúc đó cũng có một chiếc xe ý hệt như vậy, người lái xe cũng có dáng người ý hệt như vậy chạy hướng còn lại cũng là chạy thẳng!

Và đoàn xe cảnh sát phía sau đã bị bỏ lại tùy không quá xa, nhưng do trời tối, với khoảng cách bấy nhiêu cũng không đủ để họ chuẩn kiến được một màn vừa xảy ra. Chỉ là thấy trước mặt có chiếc mô tô kia thì liền đuổi theo mà thôi.

Chặn rượt đuổi kéo dài gần co thêm một quãng đường không ngắn cũng không dài nữa thì dừng lại, bởi phía trước đã bị một đội cảnh sát dựng rào chắn chặn ngang. Cũng vì vậy mà chiếc mô tô cũng dừng lại...

- Toàn bộ quanh đây đã bị chúng tôi bao vây, nếu anh muốn sống thì mau bỏ vũ khí đầu hàng đi!

Thẩm Định cấp mình sau sẽ và lớn giọng nói, tuy vậy, người đàn ông lái mô tô đứng trong vòng vây lại không có mấy phản ứng. Vì vậy Thẩm Định đành lặp lại lần nữa...

Cuối cùng, lúc này người kia cũng đã xuống xe, liền đưa hai tay ôm đầu ngồi thụp xuống...thấy vậy cảnh sát liền áp sát vòng vây vào!

- Còng hán lại!

Tay vẫn giữ vững khẩu súng nhắm vào người của người đàn kia, Thẩm Định ra hiệu cho một viên cảnh sát khác.

Và chỉ vài giây sau, cảnh sát đã hoàn toàn chế phục được người đàn ông kia, tuy nhiên...

- Sao lại bắt tôi, tôi có tội gì chứ?

Người vẫn im lặng từ nãy tới giờ mới ngóc đầu lên, vùng vẫy phản kháng lên tiếng, nón bảo hiểm trên đầu anh ta cũng đã bị tháo xuống. Người đàn ông có khuôn mặt tương đối góc cạnh, cùng với mái tóc nhuộm đỏ rực, nhìn sơ qua chỉ thấy giống như một tay chơi mà thôi!

- Anh có tội gì à, để chúng tôi nói cho anh biết!

Nói đoạn, Thẩm Định chuyển mắt nhìn qua viên cảnh sát đang kiểm tra túi đồ được người đàn ông treo trên lưng, có điều sắc mặt viên cảnh sát lại có vẻ hơi cổ quái:

- Thừa sếp, bên trong ngoài một bộ đồ đánh golf ra thì không còn bất cứ thứ gì khác!

- Anh nói cái gì... tại sao lại như vậy, đáng lẽ trong đó phải là một khẩu súng chứ! Tại sao lại như vậy?

Thẩm Định tỏ vẻ không tin, đỉnh thân kiểm tra chiếc túi, nhưng kẻ quả thì không thấy đồ, nhưng mặt anh ta thì đã tái mét!

- Nói mau, anh đã giấu khẩu súng đâu rồi?

- Mấy người nói cái gì chứ, làm gì có súng gì ở đây! Mấy người mau nói vì sao lại bắt tôi chứ?

Thẩm Định há miệng muốn nói, nhưng lại không nói được gì, nhìn sang Lục Thành.

Lục Thành nãy giờ vẫn im lặng chứng kiến tất cả, mặt anh ta đột ngột trở nên ngưng trọng:

- Chúng ta bị lừa rồi, trở lại mau!

Nói xong, liền ba bước thành hai trở lại xe.

Thảm Dinh cũng phần nào hiểu ra vấn đề, sau khi phân phó vài viên cảnh sát đưa người đàn ông kia về sở thì anh ta cũng nhanh chóng đuổi theo Lục Thành!

...

Đêm tối vắng vẻ, chiếc mô tô phân khối lớn vẫn duy chuyển cực kì nhanh trong một con hẻm không lớn cũng không nhỏ.

Kết...

Chiếc xe đột ngột phanh gấp tạo thành âm thanh vô cùng chói tai. Chỉ thấy ở trong con hẻm nhỏ, chắn trước đầu mô tô là một chiếc ô tô màu bạc, đặc biệt còn có một bóng dáng mảnh khảnh chắn trước đầu xe.

- FG 07, à không, bây giờ nên gọi tên anh là Trác Hoàng Diễn thì sẽ chính xác hơn!

Trong đêm tối, âm thanh của người con gái vô cùng êm tai, âm thanh rất dễ khiến người ta say lòng. Dưới ánh sáng mờ nhạt của đèn đường, phản chiếu một bóng dáng mảnh khảnh vô cùng, người con gái tùy ý khoanh tay đứng trước đầu xe, lười biếng mà tà mị vô cùng!

Trác Hoàng Diễn, cũng chính là người đàn ông lái mô tô khá bất ngờ với tình huống đột ngột xảy ra. Anh ta xuống xe, neho mắt nhìn bóng dáng trước mặt trong giây lát!

- Chuyện tôi đang làm hình như đâu có liên quan đến lợi ích quốc gia? Như vậy hình như FWG không có quyền quản lý người đã rời tổ chức như tôi thì phải!

Trác Hoàng Diễn tỏ ra vô cùng bình tĩnh đối mặt với Trịnh Diệp, hoàn toàn không hề tỏ ra thái độ gì khác thường... ngoại trừ đôi mắt sâu kính của nón bảo hiểm kia...

- Không, anh lầm rồi, hiện tại tôi đang truy bắt anh với danh nghĩa của một cảnh sát hình sự, chứ không phải là của FWG!

- Ô, cảnh sát sao? Xem ra thì nội bộ của cái cơ quan đó cũng có vấn đề không nhỏ nhỉ? Chính FWG còn phải cử ác chủ bài của họ trà trộn vào!

Tuy nghe qua giống như là Trác Hoàng Diễn đang tỏ ra kinh ngạc, nhưng trên thực tế, khoé môi của anh ta lại cong lên thể hiện sự khinh bỉ không tương xứng với lời nói.

Trịnh Diệp vẫn bất động trước lời nói của Trác Hoàng Diễn, chẳng hề tỏ ra cảm xúc khác thường. Thái độ chính là đang đợi anh ta nói tiếp!

- Theo tôi nghĩ, nếu như cô có bắt được tôi, thì cũng sẽ không giao ra cho đám cảnh sát ngu ngốc kia đâu? Đúng không FWD 134!

Đoàng... đoàng... đoàng...

Vừa dứt lời, Trác Hoàng Diễn cũng không đợi Trịnh Diệp trả lời mà đã trực tiếp nổ súng về phía cô. Trịnh Diệp vẫn luôn trong tư thế đề phòng, tất nhiên là dù bị bắn bất ngờ cũng không hề trúng tuyền, cô liền nhanh chóng nấp mình, rồi giờ súng bắn trả...

- Trác Hoàng Diễn, về khoảng bắn tỉa, có thể rất hiếm người có thể đấu lại anh, nhưng anh nên biết, về khả năng bắn súng ngắn, anh không đấu lại tôi! Vì vậy, anh hợp tác với tôi một chút sẽ tốt hơn!

Về mặt của Trác Hoàng Diễn hiện tại đã có phần ngưng trọng, hoàn toàn không có vẻ mặt bình tĩnh thông đồng như đối mặt với Trịnh Diệp

khi này! Tình huống này hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của anh ta... đúng như cô ấy nói, nếu tiếp tục, anh hoàn toàn không có khả năng thắng!

Đang đắn đo, thì vành tai của anh ta lại hơi động đập, Trác Hoàng Diễn nờ nụ cười ẩn ý, sau đó bước ra ngoài, dơ hai tay lên đầu...

- Tốt thôi, tôi cũng không muốn bị cô bắn thành tổ ong, cho nên...

Trác Hoàng Diễn đột nhiên kéo dài chữ "nên"...

Với phản ứng bất ngờ từ Trác Hoàng Diễn, Trịnh Diệp tất nhiên sẽ sinh lòng nghi ngờ, cô đứng yên không hề vội vàng.

Cũng không quá lâu sau đó, đột nhiên tiếng còi cảnh sát vang lên inh ỏi, làm Trịnh Diệp phải nhíu mày... Khi cô mở mắt ra nhìn kĩ, thì đã thấy có một ánh sáng bạc đang lao tới trước mặt cô...

Không hề hoảng loạn, cô bình tĩnh giờ súng lên...

Đoàng... đoàng...

Hai phát đạn liên tiếp được bắn ra, ngày sau đó...

Keng...

Bịch...

Là âm thanh của kim loại chạm vào nhau, và tiếng một vật thể ngã xuống đất.

Trịnh Diệp bắn ra hai viên đạn, một viên bắn trúng viên đạn của Trác Hoàng Diễn, một viên chính là ghim vào người anh ta...

Chỉ thấy Trác Hoàng Diễn ngã người xuống đất, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Trịnh Diệp.

- Không... hồ là con ác... chủ... bài không thể thiếu...của... FWG! Mong... rằng sớm...gặp lại...em...

Trước khi nhắm mắt lại, thì Trác Hoàng Diễn cũng cố gắng bỏ lại hai câu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nhắc nhở

Trác Hoàng Diễn vừa ngã xuống được vài giây thì đoàn xe cảnh sát cũng vừa tới. Bọn họ xuống xe nhanh chóng, rồi lại chia súng quanh Trác Hoàng Diễn...

- Cô không sao chứ?

Đáng lẽ ra việc đầu tiên Lục Thành quan tâm lúc này chính là tên tội phạm đang bị truy bắt- Trác Hoàng Diễn kia. Tuy nhiên, anh ta hoàn toàn không làm như thế mà lại nhìn Trịnh Diệp đầu tiên...

- Tôi không sao!

Trịnh Diệp qua loa trả lời, cô không hề nhận ra ánh mắt cùng thái độ quan tâm vượt xa đối với một đồng đội của Lục Thành đối với cô! Mà đúng hơn, mọi sự chú ý của cô đều đã dồn lên người đàn ông đàn nằm dưới đất kia!

Đối với thái độ có phần lạnh nhạt của Trịnh Diệp thì trong lòng Lục Thành không tự chủ được nảy sinh cảm giác mất mát... Nhưng anh ta cũng ý thức được hoàn cảnh hiện tại, vì vậy mà đảo mắt nhìn sang viên cảnh sát đang kiểm tra cho Trác Hoàng Diễn.

- Đối tượng...đã tắt thở rồi!

Kết quả dường như đã nằm trong suy đoán của Trịnh Diệp nên biểu cảm của cô chẳng mấy thay đổi, có điều cô cũng không nói gì mà vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt... Có lẽ là cô đang đợi chờ điều gì chăng?

Khác với sự lạnh nhạt của Trịnh Diệp, thì một vài người khác lại không như vậy...sắc mặt không được tốt cho lắm!

....

Sau khi cảnh sát tiếng hành điều tra, xem xét hiện trường, khoanh vùng xong thì cũng rời khỏi con hẻm... Từ đầu tới cuối, bọn họ cũng không hề hay biết mọi hành động của bọn họ đều không thoát khỏi ánh mắt của một người.

- Tôi muốn biết có chuyện gì đang xảy ra?

Nheo mắt nhìn về con hẻm mới vắng bóng người, Hoắc Vĩ Triệt không nóng không lạnh trầm giọng lên tiếng, và tất nhiên người cần trả lời câu hỏi của anh không ai khác chính là người duy nhất còn lại trong xe ngoài anh- Tần Nguyên!

Đối với ngữ khí của Hoắc Vĩ Triệt, Tần Nguyên đã quá mức quen thuộc, cậu ta bình tĩnh trả lời:

- Tên đó quả thật rất không đơn giản, hành tung của hắn vô cùng thất thường, khó nắm bắt! Phải tốn không ít công sức thuộc hạ mới nắm được hành tung của hắn, cũng đã giăng bẫy dẫn rồi... Nhưng không ngờ đến phút cuối cảnh sát lại xuất hiện! Kết quả chính là như hiện tại!

Cậu ta thật sự không hiểu, rõ ràng là sát thủ, nhưng cách làm việc lại rất khác biệt... Cứ giống như là...?

Hoắc Vĩ Triệt thoáng trầm tư sau lời của Tần Nguyên, một lát sau anh khép hờ mắt lại, dựa hẳn lưng vào ghế xe:

- Được rồi, trở về đi!

Năng lực làm việc của thuộc hạ mình anh biết rất rõ... hiện tại anh cũng không thể trách họ được! Có trách chỉ có thể trách kẻ đứng trong bóng tối kia... Vốn muốn từ tên bắn tia đó điều tra kẻ đứng sau, nhưng xem ra bây giờ phải tốn không ít công sức nữa rồi.

Về việc cảnh sát đột ngột xuất hiện, chắc chắn có nguyên nhân không đơn giản... Ít nhiều chắc chắn có liên quan đến kẻ bí ẩn đứng đằng sau, trong bóng tối thao túng tất cả kia!

...

Tại phòng họp của phòng cảnh sát hình sự của sở cảnh sát thủ đô, trưởng phòng Lâm Dương sau khi nghe báo cáo từ Lục Thành, rồi nhìn một lượt quanh phòng:

- Trong quá trình truy bắt tội phạm, nếu xuất hiện hành vi chống đối thì cũng rất khó tránh khỏi thương tổn! Cái chết của Trác Hoàng Diễn không cần truy cứu thêm. Về việc kẻ đã đánh lạc hướng kia, các anh điều tra được những gì?

- Người đàn ông bị bắt có tên là Thạch Khiêm, theo như lời của anh ta thì bản thân vì hoảng sợ nên mới bỏ chạy theo bản năng. Qua điều tra lý lịch thì anh ta hoàn toàn trong sạch, chỉ là một tên ăn chơi bình thường thôi!

Lần này người lên tiếng là Mặc Phong, nói xong cậu ta cũng cầm một tập hồ sơ phân phát cho những người trong phòng..

Lục Thành đọc sơ qua một lượt bản lời khai, anh ta nhíu mày nói:

- Với kết quả như vậy, e rằng chúng ta cũng không thể tiếp tục giữ người được nữa!

- Vô lý... tại sao lại như vậy chứ! Theo suy đoán của tôi thì chắc chắn Thạch Khiêm có quan hệ Trác Hoàng Diễn. Chứ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!

Thái độ của Thẩm Đình vẫn gay gắt như mọi khi. Ngay sau khi lời của Lục Thành vừa dứt thì anh ta đã ngay lập tức nhíu mày lên tiếng.

- Dù biết như vậy, nhưng chúng ta không có bằng chứng, suy đoán ở đây không có giá trị! Anh hiểu chứ?

- Nhưng..

Không để cho Thẩm Đình tiếp tục lên tiếng, trưởng phòng Lâm Dương đã đưa tay ra hiệu ngắt lời anh ta.

- Thôi được rồi... vấn đề này có tiếp tục tranh cãi cũng e là không có ích lợi gì! Thả Thạch Khiêm ra đi... Thượng úy Trịnh Diệp cũng không cần ở lại bên cạnh Hoắc tổng nữa, cô trở về đội đi!

Câu cuối cùng là Lâm Dương nói với Trịnh Diệp.

- Tôi biết rồi!

Người vẫn im lặng từ đầu cuộc họp tới bây giờ- Trịnh Diệp cuối cùng cũng lên tiếng. Nhưng cũng chỉ có ba từ, sau đó cô lại tiếp tục giữ thái độ lạnh nhạt im lặng.

- Vụ án này xem như xong, Lục Thành viết cho tôi một báo cáo. Được rồi, mọi người đi làm việc đi!

Lâm Dương nói xong cũng thu dọn hồ sơ trước mặt rồi đứng dậy rời đi.

Cuộc họp kết thúc, ai cũng đứng dậy thì xếp hồ sơ của bản thân. Trịnh Diệp cũng không ngoại lệ, đúng lúc cô đang cuối đầu thu dọn thì bên tai vang lên âm quen thuộc:

- Chị Diệp, có cần em tới chỗ của Hoắc tổng thu dọn đồ đạc giúp chị không? Dù sao thì em cũng rảnh mà chị thì nhìn có vẻ mệt mỏi rồi!

Về mặt vốn đang lạnh nhạt của Trịnh Diệp có phần trầm xuống, nhưng vì cô vẫn luôn cuối đầu nên không có bất cứ ai nhìn thấy. Đến khi cô ngẩng đầu lên thì đã thay thế bằng nụ cười nhẹ!

- Không cần phiền tới em, chị tự làm cũng được!

Đứng với sự cự tuyệt nhanh chóng của Trịnh Diệp, Vân Thi vẫn giữ nguyên nụ cười trong sáng trên mặt, có vẻ nũng nịu...

- Em cũng có thể tới phụ chị mà!

- Không cần đâu em, với lại Hoắc tổng cũng không thích người ngoài ra vào chỗ của anh ta! Chị đi trước đây.

Không một chút đắn đo Trịnh Diệp đã trực tiếp cự tuyệt. Qua lời nói thì giống như Vân Thi thật lòng muốn tới giúp cô, nhưng ẩn tình bên trong... Cô xem cô ấy như em gái của mình, cô thật lòng không mong muốn cô ấy sẽ vướng phải điều không nên, tốt nhất là nên chặt đứt ngay bây giờ!

- Chị Diệp... chị...

Nhìn theo bóng dáng Trịnh Diệp... Vân Thi cố gọi theo nhưng cô vẫn không hề lay chuyển. Về mặt tươi cười của Vân Thi cũng chậm rãi biến mất, thấy vào đó là vẻ mặt có phần méo mó vì...ghanh tị! Cô ấy lắm bầm

- Người ngoài...chẳng lẽ tôi là người ngoài, chị lại không phải là người ngoài sao? Chỉ giỏi tìm cớ... là sợ tôi tranh giành Hoắc tổng với chị sao?

Trịnh Diệp lo lắng Vân Thi sẽ làm đường lạc lối, nhưng xem ra hiện tại cô đã lo thừa rồi! Nhưng đúng hơn là có lẽ cô không ngờ chỉ sau một lần thoáng gặp gỡ Hoắc Vi Triệt mà đã khiến người cô xem như em gái phải thay đổi...

- Haizz...haizz.. haizz... Vì đàn ông mà thay đổi, có đáng hay không? Ha ha ha...

Đột nhiên sâu lưng Vân Thi vàng lên mấy tiếng thở dài liên tiếp cùng một câu mĩa mai, và cuối cùng là một tràng cười khà ồ khiến cô ấy phải gật mình. Cái gì chứ, sao lại là à ta, sao à ta còn ở đây?

- Lệ Kiều Kiều...cô nói cái gì chứ?

Nhưng đáng tiếc, Lệ Kiều Kiều chẳng thèm để ý tới người phía sau mà đã đi mất sau khi để lại một tràng cười.

...

Trịnh Diệp sau khi ra khỏi phòng họp cũng không vội vàng tới gặp Hoắc Vi Triệt, mà chậm rãi vừa đi ra bãi đỗ xe, vừa dạo bước ngắm nhìn khung cảnh xung quanh...

- Người thân trong nhà còn có thể dễ dàng đâm ta một nhát vì lợi ích! Thì một người mới quen chưa lâu làm sao có thể tin tưởng được?!

Ngày lúc Trịnh Diệp vừa định mở cửa xe thì cô lại nghe được mấy câu nói đầy ẩn ý. Đôi mắt nhìn về hướng âm thanh phát ra, chân mày cô hơi nhíu lên.

Là cô ta?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Định không từ mà biệt?

Trịnh Diệp nhìn người phụ nữ cao ngạo lên xe lái đi không nói thêm bất cứ lời nào thì hơi nhếch khóe miệng.

Cô ta chính là đang nhắc nhở cô sao?

Người phụ nữ này... quả thật chẳng đơn giản chút nào!

Lắc lắc đầu, Trịnh Diệp cũng không tiếp tục ngồi im mà khởi động xe lái đi! Đối với mọi người thì có lẽ vụ án đã kết thúc, nhưng với cô thì lại không... cô còn rất nhiều việc phải làm! Mà trước tiên chính là...?

...

Cũng như buổi tối khi lái xe rời đi thì hiện tại cô cũng dễ dàng như vậy mà thông qua bảo an ở cổng lớn dinh thự của Hoắc Vi Triệt.

Một đường đi thẳng lên tầng phòng đã vắng bóng hơn tuần qua với cô, Trịnh Diệp thỉnh thoảng sẽ chào hỏi một vài người làm của Dinh thự.

Đồ đạc của cô cũng không nhiều lắm, dọn cũng không lâu... bỏ đồ vật cuối cùng cũng chính là chiếc laptop vào trong ba lô, Trịnh Diệp đứng dậy nhìn quanh căn phòng. Haizz... cuối cùng thì ngày này cũng tới!

Chậm rãi vác ba lô trên vai rồi đi ra ngoài... trong lòng Trịnh Diệp đột nhiên dâng lên những cảm xúc lạ lẫm vô cùng! Rõ ràng thời gian qua lúc nào cô cũng mong nhanh chóng rời khỏi nơi này... Nhưng không hiểu sao, bây giờ được như ý nguyện như trong lòng lại có phần khó chịu như vậy?

- Tiểu Diệp, em phải đi rồi sao?

Chị Lan, cũng là quản gia của Dinh thự nhìn Trịnh Diệp vác ba lô từ trên lầu đi xuống thì lên tiếng hỏi, trên khuôn mặt của cô ấy cũng mang vẻ buồn nề nề. Cô không biết mục đích của Trịnh Diệp là gì, và vì sao lại ở bên cạnh của cậu chủ. Nhưng chỉ qua một thời gian ngắn tiếp xúc, cô đã không tự chủ được mà yêu thích cô gái ấy!

- Vâng, em đã hoàn thành nhiệm vụ, nên cũng đến lúc rời đi rồi!

Trịnh Diệp cười nhẹ, đối với những người thật lòng đối xử tốt với cô, thì tất nhiên cô cũng sẽ tốt lại thôi.

Chị Lan tuy không biết nhiệm vụ mà Trịnh Diệp nói là gì, nhưng lại biết nghề nghiệp của cô, cô ấy nắm lấy tay Trịnh Diệp...

- Em không chờ cậu chủ và cô chủ về sao?

- Em còn việc gấp phải làm... nên không thể! Chị giúp em gửi lời chào tới hai người họ!

Ngoài mặt Trịnh Diệp vẫn tươi cười, nhưng chị Lan không hề hay biết là trong lòng của cô không hề như vậy. Cái cảm giác như thiếu vắng cái gì đó... cực kì khó chịu!

Chị Lan hé miệng muốn nói, nhưng chưa kịp ra chữ nào thì từ bên ngoài đã vang lên giọng đàn ông trầm thấp:

- Em cứ muốn không từ mà biệt bỏ đi như vậy sao?

Về mặt của Hoắc Vĩ Triệt nhìn có vẻ không được tốt lắm, nhìn kĩ thì trong mắt anh còn ẩn chứa tia tức giận.

Không giận sao được? Người phụ nữ vô tâm này vậy mà không muốn nói lời nào với anh đã muốn rời đi! Nếu không phải là có chuyện gấp cần anh xử lý thì anh cũng đã không ra ngoài rồi... Nếu như không phải chị Lan gọi điện nói cho anh biết, thì anh chắc chắn là sẽ chẳng hay biết rồi!

- Tôi... mà anh không đi làm sao?

Trịnh Diệp cũng nhận thấy bản thân sai trước, cho nên cũng không phản bác được. Lấp bắp một chút rồi cô liền hỏi ngược lại Hoắc Vĩ Triệt.

Phá án bắt tội phạm xong cô cũng đã thông báo cho anh biết, cho nên bây giờ anh ta đã không cần phải lo ngại nữa, giờ này hẳn là ở công ty làm việc mới đúng!

Hoắc Vĩ Triệt đưa tay ra hiệu cho chị Lan, cô ấy nhìn hiểu ý liền tự giác lui ra. Haizzz... tất cả còn phải phụ thuộc vào bản lĩnh của cậu chủ rồi! Nhìn từ góc độ nào cũng thấy Trịnh Diệp tốt hơn hẳn cái cô thiên kim tiểu thư họ Sở kia nhiều!

Sau khi chị Lan đi rồi, Hoắc Vĩ Triệt liền mạnh bạo giật chiếc ba lô trên vai Trịnh Diệp xuống thả xuống ghế, sau đó cũng ép cô ngồi xuống. Anh dùng một tay cũng đã dễ dàng nắm chặt được hai tay của Trịnh Diệp, một tay thì chống lên lưng dựa của ghế, mắt đối mắt với cô.

- Tôi đi làm để cho em dễ chạy trốn hơn sao?

- Làm... làm gì có? Tôi cần gì phải trốn chứ?

Khoảng cách giữa anh ta và cô hiện tại rất gần, gần đến nỗi cô có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh ta đang phả vào mặt cô.

Nhìn thái độ im lặng của Hoắc Vĩ Triệt, Trịnh Diệp liền nhỏ nhẹ tiếp tục lên tiếng:

- Mà anh có thể buông tôi ra được rồi không?

Chết tiệt, anh ta có biết là đang ở giữa phòng khách, có không ít người qua lại hay không mà lại có hành động quá quắt như vậy? Nhưng mà... tại sao cô có cảm giác tim mình đập nhanh hơn bình thường thế này?!

Hoắc Vĩ Triệt vẫn im lặng nhìn vào mắt Trịnh Diệp mà không nói lời nào, cứ như vậy thêm vài phút nữa, mà đối với Trịnh Diệp không khác gì vài năm cả. Hoắc Vĩ Triệt đột ngột thở dài một cái, sau đó không báo trước vùi mặt vào cổ Trịnh Diệp, hai tay ôm lấy eo cô.

- Anh...

Trịnh Diệp bị giật mình, đang muốn phản kháng thì Hoắc Vĩ Triệt lại chậm rãi lên tiếng:

- Có thể dễ yên như vậy một chút được không?

Giọng anh rất nhẹ, nhẹ đến mức Trịnh Diệp khó có thể hình dung được. Là câu hỏi, nhưng Trịnh Diệp lại nghe ra bên trong giống như ẩn chứa một chút khẩn cầu.

Không biết trời xui đất khiến thế nào mà Trịnh Diệp lại chịu nghe lời Hoắc Vĩ Triệt, cô thật sự giữ nguyên tư thế như vậy không nhúc nhích, không phản kháng.

- Được rồi...em có thể đi! Tiểu Lam rất yêu thích em... có thời gian thì gọi cho con bé một chút cũng được!

Cuối cùng Hoắc Vĩ Triệt cũng buông Trịnh Diệp ra, anh đứng dậy và trầm giọng lên tiếng.

- Ừ, tôi biết rồi, giúp tôi gửi lời chào tới tiểu Lam! Còn anh... cẩn thận một chút, tôi nghĩ là sẽ không thiếu người muốn mạng của anh đâu!

Trịnh Diệp cố toả ra bình tĩnh nói xong câu cuối cùng liền vác ba lô lên vai quay lưng bước đi. Tại sao chứ... ngày lúc này cô đứng ra phải rất vui mới đúng, nhưng tại sao lại khó chịu như vậy?

- Tiểu Diệp...em cũng phải chú ý an toàn...

Trịnh Diệp chỉ gật đầu nhẹ, không quay đầu và đi thẳng. Nhưng cũng vì như vậy, cô mới không nhìn thấy biểu cảm hiện tại trên khuôn mặt của Hoắc Vĩ Triệt, cùng với khẩu hình miệng của anh, mà Trịnh Diệp nếu nhìn thấy chắc chắn sẽ hiểu: Chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp lại, tôi hứa đấy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đêm tối

Mỗi khi màn đêm buông xuống, cũng là lúc bắt đầu diễn ra những buổi tụ tập vui chơi thâu đêm...hay là lúc thích hợp để những cặp tình nhân hẹn hò yêu đương! Nhưng cũng có không ít kẻ lợi dụng màn đêm u tối để tiến hành làm ra những việc mờ ám, hay những cuộc trò chuyện không muốn để người khác nhìn thấy...

- Xin lỗi ông chủ, tôi đã không thể hoàn thành được nhiệm vụ mà ông chủ giao phó!

Trong một căn phòng tối om, duy nhất chỉ có một chút ánh sáng mờ nhạt tỏ ra từ màn hình của chiếc máy tính. Qua vài tia ánh sáng ít ỏi đó cũng đủ để nhìn thấy được một bóng dáng đang ngồi trên ghế... Và người đó cũng không hề xa lạ gì đối với người của sở cảnh sát- Đại úy Lục Thành, phó phòng cảnh sát hình sự sở cảnh sát thủ đô!

Trên màn hình máy tính hiện thị một bóng người, tuy nhiên không có gì khác chỉ là một bóng dáng tượng hình, hoàn toàn không thể nhìn ra được là một chút đặc điểm nào!

- Không sao, dù gì thì hần ta cũng chết rồi, chết không đối chứng! Cũng không quá ảnh hưởng!

Chẳng những không nhìn rõ hình dáng, mà ngay cả giọng nói cũng không thể nghe rõ được, từ đó có thể suy ra rằng người kia đã dùng thiết bị thay đổi giọng nói.

- Vậy không biết việc tiếp theo của tôi là gì?

- Sắp tới có một vụ lớn, cậu thử xếp cho cẩn thận, tôi sẽ sớm chuyển khoản qua cho cậu! Còn hiện tại...cứ tiếp tục làm tốt công việc của một cảnh sát!

Ngữ điệu của người đàn ông kia cực kì bình tĩnh chậm rãi. Cũng không đợi Lục Thành lên tiếng, ông ta đã nói tiếp:

- Có phải cậu có ý với nữ cảnh sát mới chuyển tới phải không?

Lục Thành khá sửng sốt, sao ông ta lại biết? Nhưng rất nhanh anh ta đã thay thế bằng biểu cảm nghi hoặc.

- Cậu không cần giả vờ... tôi biết rằng cậu hiểu ý tôi! Và tôi cũng nói cho cậu biết, tốt nhất nên loại bỏ ý nghĩ đó sớm đi! Đó không phải là người cậu có thể chạm vào.

Lục Thành không thể nhìn thấy được người đàn ông bí ẩn mà anh ta gọi là ông chủ kia, tuy nhiên hình ảnh của anh ta lại được người bên kia nhìn thấy hết cả cho nên cái nhũn mày sửng sốt trong giây lát không thể qua được mắt của người kia. Và giọng nói của ông ta cũng không chậm rãi như khi nãy mà trở nên kiên quyết hơn!

Đã có sự chuẩn bị hơn nên Lục Thành lần này không có để cảm xúc bị lộ ra ngoài. Anh ta cuối đầu:

- Vâng, tôi biết rồi!

- Tôi mong là cậu ghi nhớ! Được rồi, không có việc gì thì đừng chủ động liên lạc với tôi!

Kết thúc cuộc gọi video call, Lục Thành vẫn không có hành động gì mà tiếp tục ngồi im nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Rầm...

- Khốn kiếp!

Bất ngờ anh ta dấm mạnh tay lên mặt bàn rồi chửi một tiếng. Khuôn mặt của anh ta cũng không còn vẻ chính chính thẳng thắn như mọi khi mà chính là vẻ

âm trầm u ám khiến người! Chúng tôi tâm trạng của anh ta hiện tại cực kì không tốt...

...

Ở một nơi nào đó, có một người đàn ông thông thả đóng xuống laptop rồi ung dung cầm một ly rượu lên thưởng thức. Bất chợt điện thoại di động trên bàn run lên, ông ta liền bỏ ly rượu xuống rồi nhanh chóng cầm điện thoại lên...

- Làm gì mà giờ này lại gọi cho ba?

"..."

- Thật vậy sao, mẹ con mà biết tin này sẽ rất là vui cho xem!

Trong giọng nói có người đàn ông không che giấu được sự vui mừng. Nhưng không biết đầu giây bên kia nói cái gì, sau khi nghe xong ông ta cười to nói:

- Được, được...ba biết rồi, cố gắng thu xếp về sớm một chút!

...

Lại nói về Trịnh Diệp, sau khi cô rời Định thự Hoắc gia cũng không có ngày lập tức trở về Trịnh gia, cũng không trở về sở cảnh sát mà lại đi thăm mộ ba mẹ cô. Ngồi lại gần hai giờ đồng hồ mới rời khỏi đó, sau đó cô lại tiếp tục lái xe lòng vòng thành phố một chút. Rót cuộc thì lúc cô về tới Trịnh gia thì cũng đã hơn 8 giờ tối!

- Ôi giờ, tiểu Diệp về rồi đấy à?

Trịnh Diệp vốn định nhân lúc không có ai mà chuồn lẹ lên lầu trở về phòng, nào ngờ vừa mới bước chân tới cầu thang thì từ sau lưng bất ngờ vang lên tiếng hỏi khiến cô xém nữa thì bật ngửa rồi. Trịnh Diệp quay mặt lại, đưa tay vuốt vuốt ngực sau đó đưa ngón tay lên môi, suýt một tiếng...

- Suyt...ông Thẩm à...ông nói khẽ thôi, lỡ ông bà nội con hay thì lại khổ!

Từ lúc tiếp nhận công việc bảo vệ Hoắc Vi Triệt thì hơn một tuần qua cô cũng chẳng thể về nhà được! Khăng định bây giờ mà bà nội nhìn thấy cô thì sẽ cầu nhàu một phen cho xem. Nhưng mà cô rất sợ nga...chỉ bằng bây giờ nghe, sáng mai lại phải nghe thì tại sao bây giờ không im lặng một chút? Đây cũng chính là lý do giờ này cô mới trở về!

Quản gia Thẩm buồn cười lắc lắc đầu điểm trán của Trịnh Diệp:

- Cái con bé này...sợ đi ông bà nội con hay nói nhiều một chút là cũng vì yêu thương con, muốn tốt cho con thôi biết không?

- Con biết chứ... nhưng ông cũng phải hiểu cho con chứ!

Trịnh Diệp gãi gãi đầu, ra vẻ bất đắc dĩ... Ừ thì cô biết rõ tất cả là muốn tốt cho cô, lo lắng cho cô? Nhưng mà tại sao lần nào cũng là cái chủ đề bạn trai, rồi chồng con chứ... cô nghe tới phát ngán rồi! Đối với cô chẳng có gì bằng cuộc sống độc thân cả, tự do, không vướng bận... còn gì bằng?

- Con cũng mệt rồi, ông cho con đi nghỉ ngơi và hứa đừng để cho ông bà nội con biết con về rồi nha, nha...!

Đối với những người thân thuộc như quản gia Thẩm thì Trịnh Diệp đã quen thuộc đến không thể quên thuộc thêm. Vì vậy mà cô liền sai một chiều tuy cũ, tuy xưa nhưng lần nào cũng hiệu quả, chính là... làm nũng!

- Rồi rồi... ông hứa, còn đi nghỉ ngơi đi!

Quản gia Thẩm chịu không nổi với vẻ mặt đáng thương hề hề của Trịnh Diệp, không còn cách nào khác đành phải gật đầu thỏa hiệp! Ai kêu ông xem tiểu Diệp hơn cả cháu ruột của mình làm chi?

Đạt được mục đích, Trịnh Diệp liền tươi cười hôn chụt lên má ông ấy rồi liền nhanh chân chạy lên lầu.

- Cái con bé này, một khi trở về nhà thì liền giống như một đứa trẻ, bao nhiêu năm rồi mà chẳng thấy đổi!

Sau khi bóng dáng Trịnh Diệp đã hoàn toàn biến mất thì từ phía sau lưng của quản gia Thẩm vang lên một âm giọng trầm trầm, âm giọng đặt chân của chủ nhân hiện tại của Trịnh gia, ông nội Trịnh Diệp- Trịnh lão gia!

Quản gia Thẩm không quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn về phía cuối cầu thang..

- Phải chi không chỉ ở nhà, mà lúc nào con bé cũng như vậy thì tốt quá rồi!

Sau đó, không ai lên tiếng, cũng không có bất cứ âm thanh nào nữa, tất cả đoà mình vào màn đêm tĩnh lặng...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Cảm giác kì lạ

- Nếu như con còn tiếp tục muốn tránh mặt ông bà già này thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa!

Mới sáng sớm, trái ngược với ánh bình minh tuyệt đẹp bên ngoài vườn... Thì ở bên trong Trịnh gia lại không được như vậy.

Trịnh Diệp vốn có ý định chuẩn bị im khỏi nhà, thì khi vừa mới gần tới cửa lớn đã bị âm thanh tức giận vọng ra từ trong bếp làm cho không thể nào nhắc chân tiếp tục được.

Đã bị phát hiện, cô cũng không thể tiếp tục bỏ đi như vậy, đặc biệt là bà nội của cô kia...

- Hi hi... bà nội đừng có giận mà, tại vì con có việc gấp thôi mà!

Đi vào phòng ăn, Trịnh Diệp liền tiếp tục sử dụng chiêu trò thể ki của mình nhằm mục đích dỗ dành Trịnh lão phu nhân.

Hít... hít, không phải cô muốn như vậy, nhưng mà...ôi, có ai hiểu thấu lòng cô không?

Trịnh Diệp cô không sợ đối đầu mưa bom bão đạn... nhưng cô sợ đối mặt với...

- Hừ... không đi nữa sao?

- Đi chứ, nhưng con nghĩ lại rồi, ăn sáng xong rồi đi chắc cũng không muốn!

Biết rằng bản thân hành động như vậy là có phần sai nên hiện tại Trịnh Diệp liền tròn hết vốn liếng ra dỗ ngọt bà nội cô.

- Thôi được rồi, bà để cho tiểu Diệp ngồi xuống ăn sáng đi!

Trịnh lão gia ngồi ở đối diện nhìn về mặt của Trịnh Diệp, rồi lại thì Trịnh lão phu nhân muốn nói gì thì ông liền nhanh hơn lên tiếng.

Trịnh lão phu nhân tuy bề ngoài vẫn tỏ ra giận dữ với Trịnh Diệp, nhưng thật ra trong lòng chẳng có một tý nào là tức giận với cô... Thấy Trịnh lão gia đã mở lời nên bà cũng thỏa hiệp tạm tha cho Trịnh Diệp.

Trịnh Diệp sau khi cho Trịnh lão gia một ánh mắt cảm kích thì cũng ngồi xuống bên cạnh Trịnh lão phu nhân... trong quá trình dùng bữa cũng không quên lấy lòng bà nội cô!

- Là con gái, không thể xuống ngay chày nhảy ngoài đường hoài như vậy! Con nhanh chóng tìm một người cháu rể tốt cho bà, kẻo không sau này chẳng ai thèm để ý tới đâu!

Trịnh Diệp mới vừa bụng cốc sữa lên uống một ngụm thì nghe được lời của bà nội cô thiếu chút nữa đã phun hết ra ngoài. Cố gắng hết sức nuốt xuống ngụm sữa, nhưng vẫn không tránh khỏi bị sặc, khuôn mặt của Trịnh Diệp đã có phần hơi méo...

- Khụ khụ... Bà nội à, cháu của bà còn rất trẻ, còn rất yêu thích tự do! Hơn nữa... đâu nhất thiết phải có một người đàn ông bên cạnh mới sống tốt được chứ? Bà xem hiện tại không phải còn sống rất tốt hay sao?!

Sao mà cô có cảm giác rằng bà nội cô muốn tống cô đi quá vậy? Tại sao mười lần nói chuyện với bà là hết chín lần bà nhắc tới chuyện chồng con! Cô rất sợ đó được không?

- Bà già này không cần biết, tóm lại là nếu như con còn tiếp tục không chủ động thì bà cũng không ngại đứng ra mai mối cho con đâu! Tiều... cái con bé này, còn đi đâu vậy?

Trịnh lão phu nhân đang nói rất hăng say thì vừa quay mặt đi Trịnh Diệp đã nhắc chân bỏ chạy... Đối với câu hỏi của bà thì liền bỏ lại một câu:

- Đột nhiên con nhớ ra có việc gấp cần xử lý, có gì thì đợi con về nhé!

Lời vừa dứt thì bóng dáng của Trịnh Diệp cũng biến mất.

- Thật là, tại sao tính tình nó lại giống cha nó như vậy? Cha nó lúc trước khi nhắc tới chuyện lấy vợ cũng luôn tỏ ra như vậy, rồi còn chón tránh tôi!

Trịnh lão gia thấy Trịnh lão phu nhân căng thẳng thì ông nhướng mày:

- Bà đừng có ép con bé quá, nếu không có khi tức nước lại vỡ bờ! Bà cứ để từ từ, chắc là nó chưa tìm được người mình thích nên mới như vậy! Hạnh phúc của nó thì cứ để cho nó tự mình nắm lấy... cũng giống như Trịnh Hàn vậy!

Lúc trước khi gặp được mẹ của Trịnh Diệp là Lạc Tuyết, thì cha của Trịnh Diệp cũng luôn luôn trốn tránh chuyện lập gia đình! Nhưng sau khi gặp gỡ được mẹ của Trịnh Diệp, ông đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ... Trong chuyện tình cảm, chẳng thể nói trước được gọi!

Trịnh lão phu nhân cũng hiểu rõ những lời của Trịnh lão gia... nhưng điều bà mong muốn chỉ là cháu gái bà có thể sớm yên bề gia thất, tìm được một chỗ dựa tốt! Bà không muốn tiểu Diệp tiếp tục dấn thân vào nguy hiểm nữa!

...

Lại nói về Trịnh Diệp, sau khi lá ôi xe rời Trịnh gia rồi thì liền ngã người thờ dài nãy nê. Trời ạ...cứ cái đà này cô sợ rằng bản thân sẽ không dám trở về nhà mất! Bà nội còn muốn mãi mãi cho cô nữa đây!

Thủ phạm đã chết, vụ án cũng đã kết thúc, nhưng trước hết cô vẫn phải viết báo cáo, tường thuật lại sự việc! Nhìn cổng lớn của sở cảnh sát ở ngay trước mặt, Trịnh Diệp liền hít hít mắt...

Bà nội cô luôn lo lắng, sợ cô gặp chuyện bất chắc trong quá trình làm gấp chuyện không may! Ủ, thì cô cũng biết, thậm chí việc mà cô đang làm còn hiểm nguy gấp mấy lần mà bà nội cô thấy.

Nhưng như vậy thì sao, nếu như ai cũng chọn việc nhẹ nhàng an toàn... vậy thì những công việc gian khổ, nguy, sẽ dành phần cho ai đây?

Do cố ý trốn tránh bà nội cô nên lúc Trịnh Diệp đến sở chưa có mấy ai, cô cũng là người đầu tiên trong phòng của mình tới... Cũng không quá để tâm, cô một đường đi thẳng tới vị trí của mình rồi ngồi xuống.

... Khoảng mười phút sau thì có thêm một người, Trịnh Diệp nghe tiếng mở cửa thì ngẩng đầu lên nhìn... người tới không ai khác là Vân Thi! Ánh mắt Trịnh Diệp ánh lên tia suy tư, cũng không cần cô lên tiếng thì Vân Thi đã mở lời trước:

- Chị Diệp, đi làm sớm thế?

Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn nét mặt có phần ngây thơ như lúc trước, nhưng cảm giác hiện tại mà Trịnh Diệp cảm nhận thì chẳng còn giống nữa rồi!

Chính bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy nữa?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng Trịnh Diệp không hề để lộ ra bất cứ cảm xúc thật nào, cô cười nhẹ đáp:

- Không có gì, tại muốn nhanh chóng hoàn thành hồ sơ thôi!

- Vậy...

Vân Thi còn muốn hỏi điều gì, thì đúng lúc này có thêm vài người tới, cô ấy liền đổi chủ đề, nói thêm với Trịnh Diệp vài câu rồi cũng trở lại vị trí.

Trịnh Diệp sâu kín nhìn theo... rồi trong đầu đột nhiên nhớ tới lời nói đầy ẩn ý của người nào đó!

...

Cũng không mất quá nhiều thời gian thì Trịnh Diệp đã hoàn thành xong hồ sơ báo cáo, theo thường lệ thì cô sẽ giao cho Lục Thành để anh ta nộp cho Lâm Dương. Nhưng khi cô chưa kịp để xuống bàn của anh ta, thì anh ta ngược lại chỉ vào chồng hồ sơ trên bàn rồi nói:

- Trưởng phòng nói khi nào cô làm xong thì đích thân đem lên phòng cho ông ấy!

Trong ánh mắt của Lục Thành lướt qua một tia sâu xa, nhưng rất nhanh đã bị anh ta che giấu, nhanh đến mức Trịnh Diệp không kịp nắm bắt được! Cô ôm lên chồng hồ sơ trên bàn, lịch sự cười nhẹ:

- Được rồi, cảm ơn anh, tôi đi trước!

Cũng tốt, dù sao cô cũng đang muốn lên gặp ông ấy!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Triệu Thế Minh

Cốc... cốc... cốc...

- Mời vào!

Trịnh Diệp đứng trước cửa phòng làm việc của Lâm Dương, ngay sau khi nghe tiếng thì liền mở cửa bước vào.

- Chào sếp!

- Ủ, là Trịnh Diệp sao, cô ngồi đi!

Nhìn thấy người vào là Trịnh Diệp, Lâm Dương cũng khá bình tĩnh, không có phản ứng gì mấy, chỉ có điều ông ngay lập tức đứng dậy khỏi bàn làm việc rồi đi ra chỗ bàn tiếp khách trong phòng..

- Không biết sếp tìm tôi có việc gì không?

Nhận lấy ly nước từ tay Lâm Dương, sau khi nói tiếng cảm ơn xong cô cũng đi vào chủ đề chính.

- À, cũng không có gì quan trọng... thật ra...

Sau đó Lâm Dương cũng không khách khí mà mục đích tìm Trịnh Diệp tới...Đại khái cũng không phải vấn đề gì quan trọng, chỉ là một vài câu khen ngợi này kia...

- Không có gì, đó là trách nhiệm của tôi thôi!

Trịnh Diệp không kêu ngoạ không siểm nịnh nói, không đợi phản ứng của Lâm Dương, cô nói tiếp:

- Sắp tới đây tôi muốn xin nghỉ phép hai ngày có được không?

Và tất nhiên sau đó Lâm Dương lập tức đồng ý, Trịnh Diệp được nghỉ phép hai ngày liền tiếp... Ấy vậy mà cũng không hỏi nguyên nhân vì sao Trịnh Diệp xin nghỉ phép? Đúng là...

...

Trịnh Diệp làm việc hết ngày ở văn phòng mới rời khỏi...

- Tiểu Diệp!

Trong lúc Trịnh Diệp muốn đi lấy xe thì có tiếng gọi cô. Trịnh Diệp có phần ngỡ ngàng trước âm thanh vừa lạ vừa quen, cô quay lại nhìn thì ngay lập tức không giấu được sự ngạc nhiên...

Chỉ thấy đứng dựa dưới góc cây là một người đàn ông của thân hình cao lớn... Làn da màu mặt chẳng những không làm anh trở nên thô cứng mà lại góp phần tôn lên vẻ nam tính lịch lãm! Trên người đàn ông chỉ đơn giản một chiếc quần tây cùng với chiếc áo sơ mi trắng được xắn tới khuỷ tay, một bàn tay đút trong túi quần lộ vẻ thông dong, nhàn nhã... Nói chung thì hình tượng chẳng khác gì một chàng soái ca bước ra từ truyện ngôn tình!

Trong đôi mắt đen sâu hút của người đàn ông chứa đầy ý cười, vẫn đứng như vậy chăm chú nhìn Trịnh Diệp.

Sau vài giây ngạc nhiên ngẩn ngui, Trịnh Diệp cũng hồi phục tinh thần, nhớ ra người trước mắt là ai, cô liền nở nụ cười... Lúc này người đàn ông kia cũng nhắc chân đi về phía Trịnh Diệp.

- Tiểu Diệp, lâu quá không gặp!

- Anh Thế Minh, lâu quá không gặp anh!

Dứt lời, Trịnh Diệp cũng liền rơi vào một vòng tay vô cùng vững Trãi, cô cũng không có phản kháng mà đưa tay ôm lại anh.

...

- Mới có ba năm không gặp mà Tiểu Diệp đã khác như vậy, xem chút nữa anh đã nhận không ra rồi!

Bởi vì ở sở cảnh sát không phải là nơi lý tưởng để trò chuyện, cũng vì vậy mà sau màn chào hỏi thân thiết Trịnh Diệp và Triệu Thế Minh đã vào một quán cà phê để ngồi. Trong ánh mắt của Triệu Thế Minh vẫn đọng đầy ý cười, tay thông thả cầm thìa khuấy cà phê...

- Hi... làm gì có thay đổi bao nhiêu, là do anh đi lâu quá nên mới muốn quên mất em thôi...?

Trịnh Diệp tình nghịch nháy mắt, bộ dáng lạnh lùng ở sở cảnh sát cũng hoàn toàn biến mất.

- Nào có, quên ai chứ riêng tiểu Diệp xinh đẹp thì làm sao anh quên được, ở trong quân đội bao nhiêu năm qua không có lúc nào mà anh không nhớ đến em! Cũng rất mong chờ được nhìn thấy tiểu Diệp mặc cảnh phục, chắc chắn phải rất xinh đẹp!

Khuôn mặt của Trịnh Diệp vốn đang tươi cười tự nhiên hơn cứng lại...

Em mặc cảnh phục rất đẹp!

Em không tin sao, tôi khen thật lòng đấy!

Tôi chưa từng thấy ai mặc cảnh phục lại xinh đẹp quyến rũ như vậy, thật là muốn đem em nhốt lại, không muốn để cho bất cứ ai nhìn thấy!...

Trong đầu Trịnh Diệp đột nhiên nhớ lại vài câu nói, giọng điệu bá đạo mà ngang ngược đó...?

- Này tiểu Diệp, em bị làm sao vậy?

Thấy Trịnh Diệp đột nhiên trở nên thất thần, Triệu Thế Minh dò xét lên lớp, còn đưa tay hơ hơ trước mặt cô nữa.

Bị lời nói của Triệu Thế Minh làm cho giật mình, Trịnh Diệp cũng hồi phục tinh thần, cô cười gượng:

- Không có gì, chỉ đột nhiên nhớ chút chuyện cũ thôi!

Chết tiệt, tại sao đột nhiên lại nhớ đến những câu nói từng khiến cô mất bình tĩnh đó chứ? Đáng lẽ cô phải quên đi mới đúng, tại sao còn nhớ lại làm gì? Tại sao...tại sao chứ?

- Là chuyện gì vậy, có thể kể cho anh nghe được không?

- Chỉ là chút việc linh tinh ấy mà... À mà lần này anh được nghỉ phép bao lâu?

Không muốn tiếp tục để những thứ kia chiếm cứ đầu óc, cũng không muốn Triệu Thế Minh tiếp tục truy hỏi, Trịnh Diệp liền chủ động đổi chủ đề.

Biết Trịnh Diệp không muốn nói, Triệu Thế Minh cũng không gắng hỏi nữa, trả lời câu hỏi của Trịnh Diệp:

- Nửa năm, lần này anh được nghỉ phép dài hạn trong thời gian nửa năm!

- Lâu vậy sao?

- Ừ, đang trong thời bình mà, đâu có bao nhiêu việc cho quân nhân như anh làm! Cho nghỉ phép về nhà không phải đỡ tốn một lượng lương thực hay sao?

Triệu Thế Minh hài hước nói, làm Trịnh Diệp không nhịn được cười rộ lên...

- Ừm, anh nói quả thật vô cùng có lý!

Trịnh Diệp và Triệu Thế Minh tiếp tục trò chuyện cực kì vui vẻ, thân thiết...

- Lâu rồi anh không đến Trịnh gia thăm ông bà nội em, không biết hiện tại anh có thể về cùng em không?

Đến khi hai ly nước trên bàn gần hết, Triệu Thế Minh nhướn mày nói, và Trịnh Diệp ngay lập tức đồng ý, không hề từ chối:

- Được chứ!

...

- Ông nội, bà nội, còn mới về!

Khi Trịnh Diệp vừa bước vào phòng khách thì đã nhìn thấy Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân ngồi đó xem ti vi, cô liền ngoan ngoãn cúi đầu chào hỏi...

Ai ngờ, Trịnh lão phu nhân lại có biểu cảm vô cùng kinh ngạc, bà không nhìn Trịnh Diệp mà lại cầm remote chuyển kênh của ti vi...

- Lạ thật, rõ ràng là thời tiết vẫn tốt mà, đâu có cơn bão nào đâu?

Kênh mà Trịnh lão phu nhân chuyển qua chính là kênh dự báo thời tiết 24 giờ, sau khi nghe xong thời ở tiết trong ngày, bà càng thêm kinh ngạc lên tiếng.

Dù bà nội cô không nói rõ, nhưng Trịnh Diệp cũng dễ dàng hiểu ra ý bà muốn nói là gì! Vì vậy, trên trán cô xuất hiện một vạch đen.

- Bà nội, bà có ý gì vậy?

- Thì hôm nay tiểu Diệp về sớm, bà nghĩ chắc là có mưa gió hay lũ lụt gì đó!

Trên trán Trịnh Diệp ngay lập tức xuất hiện thêm hai vạch đen, tổng cộng hiện tại là bà vạch.

- Có mấy năm không gặp, không ngờ bà nội lại trở thành người vui tính như vậy, thật là bất ngờ!

Trong lúc Trịnh Diệp còn không biết phải nói gì tiếp theo, thì sau lưng cô đã vang lên âm thanh vô cùng cao hứng của Triệu Thế Minh. Cũng đúng lúc cứu nguy cho Trịnh Diệp!

- Cậu là?

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi cao lớn trước mặt, Trịnh lão gia có phần nghi ngờ hỏi. Ông có cảm giác người này rất quen, đặc biệt cái khí chất của một quân nhân chính quy kia nữa...

- Ông nội, ông quên con rồi sao? Con là tiểu Minh đây!

Triệu Thế Minh bày ra vẻ mặt đáng thì, giọng nói yếu xều. Trịnh Diệp cũng biết rõ là anh ta đang giả vờ, tuy nhiên cô vẫn lên tiếng giới thiệu:

- Ông nội, bà nội, anh ấy chính là con trai của bác Triệu- Triệu Thế Minh đây!

Sau đó qua lời nhắc nhở của Trịnh Diệp, Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân cũng nhớ ra Triệu Thế Minh, tất cả cùng nói chuyện cực kỳ vui vẻ...

Khác với không khí vui vẻ ở Trịnh gia, thì cũng trong lúc hiện tại lại có một người có tâm trạng cực kỳ không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Fwg

Phòng họp cấp cao của tập đoàn Hoắc Thị.

Ngồi ở vị trí đầu bàn không ai khác chính là Hoắc Vi Triệt, anh đang vô cùng nghiêm túc lắng nghe giám đốc tài chính trình bày báo cáo... Ngồi phía dưới cũng không ít người.

Vị trưởng phòng tài chính sau khi trình bày xong báo cáo của bản thân thì cũng không ngồi xuống mà đợi lời nhận xét của Hoắc Vi Triệt... Lâu lâu lại trộm dùng khăn tay chấm chấm mồ hôi chảy từ trán xuống. Không riêng gì giám đốc tài chính, mà những người còn lại cũng có trạng thái y hệt như vậy!

Nguyên nhân là gì, tất nhiên là từ Hoắc Vi Triệt mà ra rồi! Mặc dù trên khuôn mặt của Hoắc Vi Triệt vẫn là sự nghiêm túc, nhưng nó thiếu đi một phần tà mị mọi khi, thay vào đó là sự lạnh lùng... giống như anh đang cực kì không vui vậy?!

Áp suất của phòng họp cũng bởi vì Hoắc Vi Triệt mà giảm xuống đáng kể, trừ ánh ra thì ai cũng căng thẳng vô cùng!

- Tốt rồi, còn lại cứ báo cáo với trợ lý của tôi.

Chết tiệt, anh chịu hết nổi rồi, không thể ngồi lại đây được nữa, cuộc họp quan trọng thì sao chứ...

Mấy vị giám đốc khác nhìn thấy thái độ của Hoắc Vi Triệt điều tỏ ra cực kì ngạc nhiên... Bởi vì Hoắc tổng mà bọn họ biết là một người rất nghiêm túc trong công việc, chưa từng bỏ qua cuộc họp nhỏ nhất nào dù bình thường có ít đến công ty đi chăng nữa! Hiện tại lại là cuộc họp quan trọng mỗi tháng một lần mà Hoắc tổng lại?

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng để bước lên được vị trí hiện tại của bọn họ tại Hoắc thị thì tất cả điều là người thông minh... Chẳng có ai không nhìn ra tâm trạng không tốt của sếp tổng mà ngăn cản bước chân của anh cả!

...

Trở lại phòng làm việc của mình, nhưng đáng lẽ trong phòng không có ai thì hiện Hoắc Vi Triệt lại nhìn thấy một bóng dáng vô cùng nhàn nhã bắt chéo chân uống rượu trên ghế xô pha trong phòng...

Người đàn ông nghe tiếng mở cửa liền quay đầu lại nhìn, nháy mắt cười:

- Người anh em, tôi về rồi đây!

Nét không vui trên mặt Hoắc Vi Triệt biến mất không ít, sau vài giây ngạc nhiên, anh nhếch môi:

- Người anh em, chào mừng cậu trở về!

Sau đó hai người đập tay nhau, rồi ôm lấy nhau cười vang...

...

Sáng sớm hôm sau, Trịnh gia.

- Tiểu Diệp, lại muốn ra ngoài à?

Nhìn cách ăn mặc của cháu gái, Trịnh lão phu nhân liền lên tiếng hỏi. Cứ tưởng rằng nó xin nghỉ phép sẽ ở nhà bồi bà... Haizz, ai dè?

Trịnh Diệp mỉm cười, cô cúi xuống hôn chụt lên mặt Trịnh lão phu nhân rồi lên tiếng:

- Con ra ngoài một chút, khoảng mười giờ sẽ về! Sau đó còn sẽ ở bên cạnh bồi bà đến hết ngày mai luôn!

- Con nói rồi đấy nhé! Không được lừa bà già này đâu đó!

- Vâng, còn hứa mà!

Sau đó Trịnh Diệp chào ông bà nội cô xong thì cũng hướng ra ngoài mà đi! Khác với mọi khi vẫn tự mình lái xe, thì hôm nay Trịnh Diệp lại đi bộ ra ngoài. Cô đi khoảng mười phút thì từ phía sau chạy tới một chiếc ô tô màu đen, khi đến trước mặt Trịnh Diệp thì ngừng lại!

Trịnh Diệp khẽ gật đầu với người tài xế khi cửa kính chỗ anh ta hạ xuống, xong rồi cô cũng tự động mở cửa xe bước lên.

Từ lúc bước lên xe Trịnh Diệp vẫn không nói lời nào, cô muốn đi đâu, mà tài xế cũng không hỏi...cứ như vậy chiếc xe cũng từ từ rời khỏi khu vực phía Đông thủ đô, chạy lên phía Bắc vốn cũng là khu vực quan trọng nhất của nước Z! Là nơi có toà nhà quốc hội tồn tại, cũng như những đầu não trung tâm của nước Z đều đặt tại đây...

Chiếc ô tô chậm rãi duy chuyển vào một khu định thự khá lớn, lớn hơn cả dinh thự của Hoắc Vi Triệt với cổng sắt và lực lượng bảo vệ không hề ít. Sau khi nhìn thấy chiếc xe chờ Trịnh Diệp tiến lại gần họ lại không hề do dự mở cửa, đợi chiếc xe hoàn toàn đi vào liền đóng cửa lại!

Toàn thể kiến trúc của định thự khi nhìn từ ngoài vào cũng chẳng có gì khác thường, những người bình thường cũng chỉ nghĩ là của một nhân vật tai to mặt lớn nào đó. Nhưng trên thực tế, rất rất ít người biết được bên trong toà dinh thự ẩn chứa bao nhiêu bí mật!

FWG, toà dinh thự chẳng là gì khác chính là đầu não có tổ chức bí mật FWG, một tổ chức nằm dưới quyền quản lý trực tiếp của tổng thống nước Z!

Không giống như cục tình báo quân lý, nghiên cứu tin tức tình báo cáo nhất của một quốc gia... Cũng không giống như cục an ninh quân lý và điều hành công tác an ninh đối ngoại! Thì FWG lại là một tổ chức ngầm, được lập ra nhằm kiểm soát, lược bỏ những hạt sạn không nên tồn tại trong các cơ quan nhà nước! Vì là tổ chức ngầm, cho nên cũng rất ít người biết được sự tồn tại của nó...

Các thành viên của tổ chức cũng thuộc dạng đa tài, đa phần tất cả đều có nghề nghiệp ổn, sau đó qua sự tuyển chọn nghiêm ngặt mà trở thành thành viên của FWG! Chẳng hạn, ví dụ điển hình là Trịnh Diệp, cô quả thật là một cảnh sát, không sai, cô có bằng hạn ưu hân hoi! Tuy nhiên cô cũng là một trong những thành viên của FWG, hiện tại đang nhận một nhiệm vụ rất quan trọng... liên quan mật thiết tới sở cảnh sát thủ đô!

Ngoài Trịnh Diệp, thì cũng có những thành viên khác của FWG cũng có mặt trong các cơ quan liên với cơ quan quốc gia, kể cả những ngành nghề có tiếp xúc... Chỉ có điều những người đó đều không ai biết mặt nhau, nhiệm vụ của người khác, có khi cả hai cùng xâm nhập một cơ quan, tiếp xúc mỗi ngày mà cũng chẳng biết thân phận của đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thêm một lời nhắc nhở!

Bên trong FWG, thành viên cũng được phân chia thành vài loại, một là những gián điệp ngầm, ví dụ như Trịnh Diệp, có biệt hiệu là FWD. Hoặc là các tay bắn tỉa bất nhất, có biệt hiệu là FG...thường được dùng để hỗ trợ các gián điệp hoặc ngầm thủ tiêu một số thủ tiêu một số đối tượng không thể dù tới pháp luật để giải quyết!

Ngoài hai loại đó ra thì còn một số thành phần khác, như các tay hacker chuyên nghiệp cũng không thiếu...

Trong đó, đa phần đều không thể biết được mặt mũi và thân phận của nhau, chỉ trừ một số trường hợp tương đối thân thiết mà thôi!

Vẫn như thường lệ, trước khi ra khỏi xe Trịnh Diệp đã dùng khăn chuyên dụng của tổ chức che mặt lại... Không che cũng không được, tất cả đều có quy tắc cả rồi!

Đã có mục tiêu từ trước, Trịnh Diệp bỏ qua tòa nhà chính, đi thẳng về hướng tòa nhà nhỏ hơn màu trắng ở bên trái.

Bước vào bên trong, màu sắc chủ đạo cũng là một màu trắng, hơn nữa, trong không gian còn thoang thoảng mùi thuốc sát trùng, chính là mùi đặc trưng vốn có của bệnh viện!

Và hiển nhiên, tòa nhà màu này này cũng không khác gì chính là một bệnh viện thu nhỏ, thuộc quản lý của FWG.

Trịnh Diệp một mạch dùng thang máy đi lên tầng cao nhất của tòa nhà cũng là tầng ba, sau đó cô lại đi đến tầng cuối cùng, ở cuối hành lang. Dừng lại trước căn phòng có hai người đứng canh giữ, cô đưa tay chào theo kiểu của quân nhân:

- Tôi là FWD134, nhận lệnh của cấp trên đến đây...

Tiếp theo đó cô nói ra mục đích, rồi đưa thẻ xác nhận thân phận một lần nữa mới được cho vào!

Bước vào bên trong, hình ảnh mà Trịnh Diệp nhìn thấy là có một thân ảnh cao lớn đang nằm nghiêng trên giường. Đầu giường cũng đã được kê cao lên, Trịnh Diệp bước vào cũng không thu hút đâu sự chú ý của anh ta, ánh mắt của anh ta vẫn mãi chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt Trịnh Diệp ánh lên tia suy tư, cô cũng sẵn tay kéo xuống khăn che mặt, chậm rãi lên tiếng:

- Dù có nằm mơ tôi cũng chẳng muốn gặp lại anh trong hoàn cảnh này, Trác Hoàng Diễn!

Trác Hoàng Diễn...chính là người đã bị Trịnh Diệp "bắn chết" trong cuộc truy đuổi lần trước! Không lẽ... Không sai, người đàn ông kia sau khi nghe Trịnh Diệp lên tiếng thì quay đầu lại nhìn, và không sai, khuôn mặt đó, không ai khác chính là Trác Hoàng Diễn!

- Tôi cũng không ngờ có ngày tôi sẽ được thử cảm giác chết giả từ tay của cô!

Nở nụ cười có phần tự giễu, Trác Hoàng Diễn lại chẳng có biểu cảm gì khác mà lên tiếng. Được đào tạo và làm việc ở FWG nhiều năm, dù đã rời đi nhưng anh ta làm sao quên được cách làm việc của tổ chức? Đã cử gián điệp xâm nhập vào sở cảnh sát thì tất nhiên trong sở có vấn đề, hơn nữa, với thân phận trước kia của anh ta, thì FWG sẽ không để anh ta lọt vào tay của bất cứ thế lực nào khác được...kể cả cảnh sát!

Mà cách duy nhất để cảnh sát nhanh chóng buông bỏ anh thì chỉ có một...chính là chết!

Cũng chính vì thế anh ta mới được "chết" một lần như vậy!

Trên thực tế, lúc mà đội Pháp y của cảnh sát kiểm tra thì tim của Trác Hoàng Diễn đã ngừng đập! Tuy nhiên, tim ngừng đập không phải do anh ta đã chết, mà là do thuốc "ngưng trệ cơ quan" được chứa bên trong viên đạn mà Trịnh Diệp bắn vào người Trác Hoàng Diễn!

Đây là một loại thuốc chỉ duy nhất FWG mới có, nó có tác dụng làm ngưng hoạt động tất cả các cơ quan trong cơ thể sống, bất kể là người, hay động vật, mà khi kiểm tra, tình trạng cơ thể giống hệt như người đã chết! Tác dụng của thuốc là 40 tiếng, đủ thời gian cho phía cảnh sát buông bỏ "thi thể" của Trác Hoàng Diễn!

Chứ mà với tài bắn súng của Trịnh Diệp, kể cả viên đạn cô còn có thể bắn trúng, thì cô hoàn toàn có thể bắn vào tay cầm súng, hoặc chân của Trác Hoàng Diễn... Chứ làm sao có thể "lỡ tay bắn chết người đây"?

Không để ý tới sự tự giễu trên khoé môi Trác Hoàng Diễn, một lần nữa Trịnh Diệp không nóng không lạnh lên tiếng:

- Trác Hoàng Diễn, anh có thể nói cho tôi biết được không? Tại sao anh lại rời FWG, lại đi làm công việc kia, kể cả hình xăm trên vai anh?

Trác Hoàng Diễn, cái tên này làm sao cô có thể quên được, một người anh vẫn luôn lo lắng động viên, bảo vệ cô hết mực... Tại sao lại có ngày như hôm nay?

- Bọn họ cử em đến đây là để lấy thông tin từ tôi đấy sao?

- Phải!

Không hề phủ nhận, Trịnh Diệp thẳng thắn thừa nhận. Từ lúc Trác Hoàng Diễn tỉnh lại đã được hai ngày, như FWG lại không thể khai thác được bất cứ thông tin vì cũng bởi vì anh không chịu nói! Mà cô lại là người thân thuộc nhất với Trác Hoàng Diễn lúc trước, nên tổ chức mới mạo hiểm gọi cô về đây, xem có thể hỏi được gì không.

Nhìn thái độ thẳng thắn của Trịnh Diệp, nét tự giễu trên môi của Trác Hoàng Diễn chậm rãi biến mất, anh lắc lắc đầu, giọng nói ôn hòa hơn:

- Tiểu Diệp à, em chẳng khác gì lúc trước cả! Nhưng anh xin lỗi, anh không thể nói được gì cả. Chỉ có câu này nhắc nhở em: Hãy cẩn thận với tất cả những người xung quanh, trừ người thân ruột thịt ra, thì có thân thiết cỡ nào, ừng không thể hoàn toàn tin tưởng được!

Sau lời nhắc nhở, Trác Hoàng Diễn không nói thêm bất cứ lời nào nữa, tiếp tục ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ. Trịnh Diệp thử gọi thêm mấy lần nhưng không có kết quả, cuối cùng cô cũng chỉ có thể đeo lại khăn che mặt rồi đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trịnh Thiên

Trịnh Diệp sau khi rời đi chỗ của Trác Hoàng Diễm thì đi vào toà dinh thự lớn ở giữa, mở cửa vào một căn phòng ở tầng trên cùng bước vào.

- Tiểu Diệp, vất vả cho con rồi, có được tin tức gì không?

Trong phòng là một người đàn ông ở khoảng độ tuổi trung niên, sau khi nghe tiếng mở cửa thì ông quay đầu lại nhìn, tuy nhiên do ngược ánh sáng nên không thể thấy rõ mặt ông. Nhìn thấy Trịnh Diệp lúc này cũng đã bỏ khăn che mặt ra thì ông trầm ổn lên tiếng.

Trên mặt Trịnh Diệp không hề che giấu muộn phiền, cô thở dài sau đó khẽ lắc đầu...

Không gian nhất thời rơi vào im lặng!

...

Dinh thự Hoắc gia...

Với vẻ ngoài hào nhoáng sang trọng, hầu như chẳng ai có thể tưởng tượng ra được bên dưới cửa toà dinh thự như vậy có cất chứa một bí mật vô cùng to lớn?

Không, nếu chẳng phải là người cực kì nhạy bén, chắc chắn sẽ không thể phát hiện ra!

Tổng bộ của băng Hắc Long, phía dưới dinh thự Hoắc gia.

Trong sân huấn luyện rộng lớn, bình thường thì sẽ có rất nhiều người luyện tập,... Tuy nhiên hôm nay lại phá lệ ồn ào, trên sân huấn luyện lớn như vậy, có rất nhiều người tụ họp lại tạo thành một vòng tròn, người nào cũng hưng trí hò reo.

Chỉ thấy ở giữa vòng vây, là hình ảnh của hai người đàn ông cường tráng đang cời trần, để lộ ra thân hình vô cùng rắn chắc trên làn da màu đồng đỏ. Hiện tại thì hai người đều đang vô cùng hăng hái so tài cao thấp...

Mỗi một lần ra đòn, mỗi một cú đánh đều cực kỳ dứt khoát và uy lực, nhưng giống như đã thỏa thuận từ trước, cả hai đều tránh đánh vào mặt đối phương, hay mỗi lúc lúc gần tới mặt đều dừng lại đúng lúc.

Hiếm khi được chứng kiến tài nghệ của lão đại nhà mình...những người bao quanh ai ai cũng hưng phấn reo hò!

Đánh khoảng gần hai mươi phút, hai người đồng loạt lui ra, sau đó lại cùng lấy đà, bay người lên... Đến khi rớt xuống đất, thì chân của người này đặt trên ngực người kia!

Sau đó ngoài dự kiến của tất cả mọi người, hai người đàn ông đồng thời bỏ chân ra, nằm vật ra sàn và cùng cười to ra tiếng..

- Ha...ha...ha...lâu lắm rồi mới được đánh một trận như vậy! Sáng phải, cực kì sáng phải... Lão đại, thân thủ của anh lợi hại thêm rồi!

- Cậu không không hề thua kém chút nào!

Sau đó cả hai lại cùng cười to một trận.

Nằm khoảng được một phút thì Hoắc Vĩ Triệt đứng dậy trước, để tay cho người còn lại. Người kia cũng cực kì hiểu ý mà đưa tay nắm lấy tay của Hoắc Vĩ Triệt đứng dậy...

- Các cậu tiếp tục luyện tập đi!

- Dạ, nhị đương gia!

...

Tại phòng riêng của Hoắc Vĩ Triệt tại tổng bộ băng Hoắc Long.

Không còn dáng vẻ hăng hái và ý trí chiến đấu bùng bùng như khi nãy, mà sau khi khoác người chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu, Hoắc Vĩ Triệt liền trở lại với hình ảnh cao ngạo, tà mị mọi khi.

Mở tủ rượu lấy ra một chai rượu cùng với hai cái ly, anh đặt xuống bàn rồi thông thả rót rượu vào ly.

- Cạn ly!

Sau khi đưa một ly rượu vào tay người đối diện, Hoắc Vĩ Triệt cũng cầm ly rượu của anh lên, đưa ly ra làm động tác mời.

Người đàn ông còn lại cười cười:

- Cạn!

Sau đó cả hai cùng đưa ly rượu lên môi, một hơi cạn sạch!

Hoắc Vĩ Triệt sau khi rót lại rượu vào hai ly rỗng, đặt chai rượu xuống bàn, ngã lưng và đặt tay lên thành ghế, anh nhướng mày.

- Trịnh Thiên, cậu không định về Trịnh gia một chuyến sao, cũng bao nhiêu năm rồi?

Nhìn người đàn ông có ngũ quan giống Trịnh Diệp tới năm phần trước mặt, khoé môi Hoắc Vĩ Triệt nhếch lên càng cao.

- Sao lại không? Chỉ là dự tính ít ngày nữa thôi!

- Vậy sao, tôi rất mong chờ được nhìn thấy cậu bị tiểu Diệp còng tay lại!

Hoắc Vĩ Triệt nhớ lại lời nói mà trong một lần vô tình đã nghe được Trịnh Diệp lầm bầm, vui sướng khi người gặp họa.

- Còng tay tôi, tiểu Diệp?

Trịnh Thiên đặt ly rượu trên tay xuống bàn, ra vẻ đăm chiêu! Khoan đã...

- Đến lúc đó cậu sẽ biết thôi!

Rõ ràng là Hoắc Vĩ Triệt không có ý nói rõ cho Trịnh Thiên biết... Tuy nhiên, Trịnh Thiên cũng trầm tư không bao lâu, đột nhiên anh lắc đầu bật cười!

- Xem ra thời gian qua tôi nhờ cậu chăm sóc em gái cũng đem lại không ít lợi cho cậu nhỉ?

Đối với câu hỏi của Trịnh Thiên, Hoắc Vĩ Triệt cũng chỉ cười cười, không nói gì!

Nhưng bấy nhiêu cũng đủ một người bạn lâu năm như Trịnh Thiên hiểu ra không ít!

...

Như đã hứa từ trước với bà nội của cô, thì gần mười giờ sáng Trịnh Diệp cũng trở về Trịnh gia. Nhưng khi cô trở về tìm bà nội cô thì được người làm báo là bà đã ra ngoài cùng vài người bạn già, còn ông nội cô thì đã sang bên nhà ngoại cô tìm Lạc đại lão gia rồi!

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không phải lúc nào ở sở cũng rảnh rỗi như hiện tại cô có thể được nghỉ phép lâu, vì vậy cuối cùng Trịnh Diệp lại vội vàng tìm chìa khóa xe... đến Lạc gia!

Suy đi tính lại thì từ lúc cô nhận nhiệm vụ bảo vệ Hoắc Vĩ Triệt tới bây giờ cũng đã hơn nửa tháng, ngày cả Trịnh gia còn không về được, thì làm sao có thể đi thăm Lạc lão gia được?

Chắc chắn...đến đó thể nào cũng nghe lão gia lải nhải một phen cho mà xem! Thôi kệ, trước sao gì cũng phải nghe, không thể chôn hoài được!

Nhìn cổng lớn Lạc gia trước mắt, Trịnh Diệp chắc lưỡi lắc đầu. Hình như cái cổng có một sự thay đổi không hề nhẹ thì phải?

Từ sau khi cô tốt nghiệp, Trịnh Diệp hầu hết thời gian đều không ở thủ đô, cho nên cũng ít khi đến Lạc gia. Mà mười lần đến, thì hết chín lần Trịnh Diệp dờ dờ leo rào để hù dọa người ta...

Mà cánh cổng hiện tại...

Không thể dùng trò cũ, cô chỉ có thể ần chuông đợi cổng!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nghỉ phép gấp cướp

Chậm rãi đi vào trong nhà, chưa tới cửa lớn cô đã nghe âm thanh từ bên trong truyền ra...

- Không hổ là danh là lão tướng chinh chiến lâu năm! Tài nghệ của Trịnh lão gia đây thật khiến tôi khâm phục... không giống như người nào đó chỉ biết dựa vào hậu bối!

Không thể nghi ngờ chính là giọng của Dương lão gia, câu đầu tiên chính xác là một câu khen ngợi. Nhưng câu sau thì lại là một câu có hàm ý...

- Nè, cái lão già kia, ông là có ý gì?

- Ý gì thì ông tự hiểu!

Dương lão gia chẳng có chút gì gọi là khách khí mà đáp lại.

- Ông..

- A...um...sao lần nào gặp hai người thì hai người cũng cãi nhau như vậy? Không chán sao?

Lạc lão gia muốn lên tiếng, tuy nhiên đã bị tiếng hân giọng và âm thanh trong trẻo từ bên ngoài truyền vào cắt ngang.

Trịnh Diệp thông thả từ bên ngoài đi vào, xong lại xem như chưa có nói gì mà rất lễ phép chào từng người. Rồi lại rất tự nhiên mà ngồi xuống đối diện Trịnh lão gia, vừa vịn ngồi kể Lạc lão gia...

- Nè, nha đầu, ông cứ tưởng là con bốc hơi rồi chứ?

Lạc lão gia nhìn thấy cháu gái tới thì tâm trạng tốt hẳn lên, quên luôn tránh cãi với Dương lão gia... Tuy nhiên ông vẫn tỏ ra hời hợt mà cốc đầu Trịnh Diệp.

- Ui đau, ông lại ức hiếp con nữa rồi... Người ta là bận lo việc quốc gia đại sự cơ mà!

Giả vờ kêu đau xoa xoa cái trán, sau đó thì cô lại nghênh mặt lên kêu ngạo nói...

Cuối cùng thì không khí trong phòng vốn có phần căng thẳng đã bị sự xuất hiện bất ngờ của Trịnh Diệp hoàn toàn thay đổi. Trịnh Diệp không ngừng nói vài câu chọc cười mấy lão già, hoặc thỉnh thoảng trả lời mấy câu hỏi của họ.

Trịnh Diệp có hai ngày nghỉ phép, trong khi đó ngày đầu tiên thì chính là ở Lạc gia buông do lễ cùng với ba lão gia từ... Kết quả là tối hôm đó bị Trịnh lão phu nhân ức uất một phen, cuối cùng Trịnh Diệp phải dùng hết ba mươi sáu kế đồ người già mới thành công!

...

Mặc dù chẳng phải là ngày lễ, cũng không phải là nghỉ...dù chỉ là một ngày như bình thường thì thủ đô của nước Z vẫn luôn luôn tấp nập nhộn nhịp...

Trên đường phố, hay vỉa hè lúc nào cũng là người xe đông đúc hòa mình vào kiến trúc hiện đại của một thủ đô phồn hoa!

Trên vỉa hè, một cô gái trẻ đẹp đang chậm rãi dạo bước, bước cạnh cô còn có một lão phu nhân đứng tuổi, dù là đứng giữa dòng người đông đúc, nhưng khí chất cao quý của họ vẫn không hề bị lấn áp, mặc dù họ chẳng làm bất cứ điều gì, ăn mặc cũng rất giản dị...

- Bà nội à, hôm nay tiểu Diệp sẽ dành cả ngày với bà, bà muốn gì còn nhất định cũng sẽ nghe theo lời bà!

Trịnh Diệp câu tay Trịnh lão nhân tươi cười sáng lạn lấy lòng. Trong khi đó, vẻ mặt của Trịnh lão phu nhân lại không được mấy vui vẻ, bà đảo mắt nhìn sang cháu gái một cái, lắc đầu:

- Xem con kia, là con gái con đũa mà lại chẳng có tý dịu dàng nữ tính, như thế này thì đàn ông nào mà thích chứ?

Cháu gái bà muốn đáng người có dáng người, muốn ngoại hình có ngoại hình... Xinh đẹp như thế, nhưng cũng có câu "người đẹp vì lụa" tại sao nó không hiểu chứ?

Nhìn xem, lúc nào ra ngoài cũng là quần jeans, áo phông rồi giày thể thao, ai mà thích cho nổi?

Trịnh Diệp nghe câu quở trách của bà nội cô, rồi nhìn lại chính mình, cô nhất thời im lặng! Cái gì mà dịu dàng với nữ tính gì ở đây, cô cực kì không có thích mấy từ giống như vậy đâu! Mà khoan, sao đột nhiên cô có cảm giác lạ lạ thế này... Rất giống những lần sắp bị bà nội cô...

- Được rồi, còn đã nói hôm nay sẽ nghe lời bà thì nhất định phải giúp lời đó!

Nhìn vẻ mặt của Trịnh Diệp, lão phu nhân trầm tư một phen rồi đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn. Còn Trịnh Diệp, lời cũng là do chính miệng cô nói ra, không thể chối bỏ được, vì vậy mà chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo bà của cô!

- Bà nội à...chúng ta đến đây để làm gì vậy?

Cùng bà nội cô bước vào một cửa hàng thời nữ, Trịnh Diệp nhất thời họ kéo khoe môi khi cũng quanh cô toàn là những bộ váy cao cấp, đúng vậy, nói

chính xác thì theo như cô biết cửa hàng này chỉ là vấy vối vấy. Nhưng bà cô đưa cô tới chỗ như vậy làm gì... cô đâu có thích...

- Còn phải hỏi, tất nhiên là mua đồ cho con rồi!

- Nhưng...

- Không có nhưng nhị gì hết, con đã hứa với bà rồi còn gì!

Lúc này đây, Trịnh lão phu nhân toả ra cực kì nghiêm khắc... Biết là không thể chống đối, Trịnh Diệp chỉ có thể yếu xều vâng lời, tuy nhiên từ đầu tới cuối đều là Trịnh lão phu nhân lựa đồ, còn Trịnh Diệp luôn tỏ ra không hứng thú, hết những nhìn đông rồi nhìn tây.

Đúng là khu thời trang cao cấp, người tới nơi này đều là không phải hạn vừa qua, chắc...chắc...toàn là?

Kế bên cửa hàng thời trang mà Trịnh Diệp bước vào là một nhà hàng năm sao. Mỗi thứ vẫn bình thường như mọi ngày thì đột nhiên không biết từ đâu lại xuất hiện một chiếc xe chờ tiền của ngân hàng bị mất lái...đâm thẳng vào nhà hàng...

Rầm...

Ngay trong lúc Trịnh Diệp còn là lẳng tâm mắt, thì có một tiếng va chạm cực mạnh vang lên làm tất cả mọi người nhón nháo cả lên, liên tiếp vang lên những câu nghi vấn...

- Chuyện gì vậy?

- Xảy ra chuyện gì vậy?

...

Tất nhiên Trịnh lão phu nhân cũng bị làm cho giật mình, bà liền hỏi Trịnh Diệp. Còn Trịnh Diệp, tất nhiên là sẽ không bỏ qua bất cứ cái gì bất thường xung quanh cô. Xác định được âm thanh là từ bên ngoài vang lên, cô vỗ nhẹ lên tay Trịnh lão phu nhân, nhẹ giọng:

- Là ở bên ngoài, để con đi xem!

Nhận được cái gật đầu từ bà nội cô, Trịnh Diệp liền hướng về phía cửa đi tới.

Vừa bước ra ngoài, Trịnh Diệp đã nhìn thấy được một khung cảnh vô cùng hỗn loạn... tiếng bàn tán. Tới gần một chút cô liền thấy được tình hình cụ thể, đầu xe đâm vào tường bị biến dạng cực lớn, máu theo khe hở không ngừng chảy xuống...

Khu vực này cũng là một trong những khu vực phồn hoa nhếch nhếch của đế đô, tất nhiên là xe không thiếu các ngân hàng nên xe chờ tiền xuất hiện cũng không phải là điều lạ!

Xung quanh cũng đã có không ít người chạy lại giúp đỡ muốn đưa nạn nhân ra ngoài... Sau khi mở cửa xe nhìn vào khung cảnh bên trong, ai cũng không hện mà hít một ngụm khí lạnh. Nhưng khi Trịnh Diệp nhìn thấy thì phản ứng của cô hoàn toàn khác hẳn với những người không, cô quay ra ngoài gấp gấp lên tiếng:

- Mau, tất cả mau rời khỏi chỗ này cho tôi, ngay lập tức!

Tiếng hô gấp gấp của Trịnh Diệp thu hút không ít người, nhưng chẳng ai làm theo lời cô mà chỉ dùng ánh mắt mờ mịt không hiểu.

- Mọi người sơ tán nhanh lên, đây không phải là tai nạn giao thông bình thường... Đây là giết người, bọn họ là bị bắn chết!

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của những người xung quanh, Trịnh Diệp không kiên nhẫn lên tiếng một lần nữa.

Những người xung quanh theo như lời nói của Trịnh Diệp nhìn lại thì nhìn thấy vết đạn trên cửa xe, trùng hợp là ngay vị trí của hai nạn nhân.

- Chuyện này là sao?

- Các người cũng mau chóng rời khỏi đi! Chuyện ở đây cứ để cho cảnh sát xử lý... họ sẽ đến ngay thôi!

Trịnh Diệp cũng không nói hết suy đoán của cô ra ngoài để tránh gây hoang mang. Đây rõ ràng là một vụ cướp, không thể sai được! Trong tình trạng hỗn loạn phức tạp này, nếu như bọn cướp lẫn vào dòng người thì sẽ cực kì nguy hiểm

Quan trọng là trong khi trong tay chúng còn có súng và đã giết hết vài mạng người!

...

Bên ngoài cửa hàng thời trang mà bên cạnh hiện trường đâm xe, cũng là cửa hàng thời trang mà Trịnh Diệp đã đến... Khác hẳn với không khí nhộn nhịp tấp nập như bình thường thì nó lại im ắng lạ thường, còn thập phần căng thẳng!

Chỉ thấy đứng trước cửa có mười mấy cảnh sát, bọn họ đang cầm loa nói gì đó! Nhìn kĩ lại thì mấy người đứng đầu nhóm cảnh sát nhưng không mặc cảnh phục chính là các đồng nghiệp cùng phòng của Trịnh Diệp, nhóm của Lục Thành...

Bên trong cửa hàng thời trang, giống như những người xung quanh thì Trịnh Diệp đang ôm đầu ngồi xổm dưới đất, bên cạnh cô là Trịnh lão phu nhân cũng trong cùng một tư thế.

Trịnh Diệp lúc này thật không biết nói gì, từ lúc cô chuyển công tác về đề đô này thì hình như vận may hơi kém một chút... Hai lần rồi, lần trước là khi mới trở về, cùng với hiện tại. Đầu là trong lúc cô nghỉ phép thì lại phải cướp, chỉ khác là lần trước là người truy bắt, còn bây giờ thì lại là con tin!

Không biết lần nghỉ phép tiếp theo có gặp cướp nữa không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chờ thời cơ

Bỏ qua giây phút gào thét âm thầm ngấm ngấm trong lòng, Trịnh Diệp liền cẩn thận quan sát mấy tên cướp.

Bốn người, hai nữ hai nam. Trong đó hai người nam và một nữ nhìn có khoảng hơn hai mươi tuổi, người nữ còn lại thì có vẻ lớn hơn.

Đặc biệt khác hẳn người nữ trẻ hơn chỉ cần nhìn sơ liền nhận ra giới tính, thì người nữ lớn tuổi hơn kia lại khó nhận biết hơn, thân hình cô ta cũng thuộc dạng cao to, lại cắt tóc ngắn, nếu không phải phần ngực của cô ta hơn nhô lên thì sẽ không biết được!

Thật không ngờ là suy đoán của cô lại chính xác như vậy, ngày sau khi cô bảo đám đông rời đi chưa được mấy giây thì liền có một chiếc xe lao tới, sau đó có bốn tên bịt mặt có súng xông thẳng vào cửa hàng thời trang. Khi đó nhớ đến bà nội cô vẫn còn ở bên trong thì không còn cách nào khác cô liền xông vào cùng bọn họ.

Hiện tại ngoài cô cùng bà nội của cô ra thì còn mười một người nữa, trong đó có năm khách hàng và sáu nhân viên. Cũng may là vì có biến cố đâm xe ở bên ngoài mà đã có không ít người rời đi, nếu không còn đông hơn nữa!

- Lão đại, giờ chúng ta phải làm sao đây?

Người nữ trẻ tuổi trong nhóm nhìn cảnh sát bảo vệ dày đặc ở bên ngoài qua cửa kính có phần gấp gáp lo lắng lên tiếng.

- Không cần quá lo lắng, trong tay chúng ta có hơn mười con tin, bọn cớm đó sẽ chẳng dám manh động. Chết tiệt, nếu không phải đám nhân viên kia cứng đầu như vậy thì cũng sẽ không có rắc rối như bây giờ! Xem tình hình này cũng chỉ đành thay đổi kế hoạch thôi.

Người lên tiếng chính là người phụ nữ tóc ngắn, xem ra thì cô ta chính là kẻ cầm đầu của đám cướp này.

- Tội mày ngoan ngoãn một chút, nếu không thì đừng trách bọn tao không khách khí!

Người nói là một tên cướp có một vết sẹo dữ tợn trên trán, hẳn cùng với tên cướp còn lại thỉnh thoảng thể chia sẻ về các con tin để đe dọa...

Ai cũng hoảng sợ, thậm chí có vài cô gái nhát gan còn nhỏ giọng khóc thút thít. Trịnh Diệp cũng không muốn bị chú ý, cho nên cũng bắt chước làm một cô gái yếu đuối ra về sợ hãi. Trong khi đó thì âm thầm nắm lấy tay Trịnh lão phu nhân để trấn an bà.

Trịnh lão phu nhân cũng có vẻ hơi sợ hãi, nhưng vì có Trịnh Diệp, nên bà cũng tận lực kiềm chế bản thân. Bà nhỏ giọng nói:

- Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Trịnh Diệp vẫn luôn âm thầm quan sát động tĩnh của đám cướp, thấy bọn chúng không để ý tới mới âm thầm viết một chữ lên mu bàn tay của Trịnh lão phu nhân "chờ"!

Đúng vậy, trong tình huống hiện tại ngoài im lặng chờ thời cơ ra thì chẳng thể làm gì khác. Đối với bốn tên cướp này, nếu như chỉ có một mình cô tin chắc có thể đối phó được, nhưng hiện tại không chỉ có mình cô, nên cô không thể manh động được. Cô cũng không nghĩ tới chỉ là đi dạo mua sắm cùng bà nội mà cũng gặp phải chuyện này... Chết tiệt, nếu hiện tại có súng bên người thì cô đã không bị động như bây giờ! Xem ra sau này cần phải rút kinh nghiệm mới được...

Bốn tên cướp này, nếu không làm thì cô đã từng thấy trên hồ sơ truy nã toàn quốc. Bọn chúng khét tiếng là tàn nhẫn, đã thực hiện không ít vụ cướp và giết không ít người!

Lần này mục tiêu của bọn chúng có lẽ là xe chở tiền, nhưng theo cách nói của à cầm đầu khi nãy thì bọn chúng đã thất bại, nên mới thay đổi kế hoạch chuyển sang uy hiếp con tin.

Hiện tại cảnh sát cũng đã đến, và với tình hình nghiêm trọng hiện tại chắc có lẽ đã kinh động đến cấp trên, vụ này chắc là giao cho cảnh sát thủ đô xử lý rồi. Chiếc điện thoại đang không ngừng rung lên trong túi quần cô chính là bằng chứng tốt nhất cho một lệnh triệu tập quan trọng hay sao?

Trịnh Diệp im lặng chờ đợi, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng như vậy. Ở một góc hơi khuất có một người đàn ông âm thầm lấy điện thoại ra... Trùng hợp Trịnh Diệp nhìn thấy, có điều trong lòng cô cũng khẽ lộp bộp khi thấy một tên cướp đi về phía người đàn ông kia.

- A...

- Mà làm cái gì đó?

Chỉ thấy tên cướp không hề chần chừ dùng cang súng đánh mạnh vào tay người đàn ông khiến ông ta hét lên, chiếc điện thoại thì văng ra xa... Xong đó hắn ta giờ súng lên định bắn.

Người đàn ông thấy vậy thì hoảng sợ kêu tha mạng. Động tĩnh bên tình không chỉ hấp dẫn được mấy người xung quanh mà cả ả cướp cầm đầu.

- Sừu, mà định làm gì đó?

- Lão đại, nó muốn dờ trò!

...

- Cái người nghe đây, các người đã bị bao vây, cảnh sát đã bao vây toàn bộ nơi này, các người hãy mau chóng đầu hàng đi!

Đúng vào lúc này từ bên ngoài vang lên âm thanh yêu cầu của cảnh sát. Trịnh Diệp nghe thấy mà không khỏi kéo khoé miệng. Được rồi...mặc dù cô cũng là cảnh sát nhưng thật lòng cô chẳng thích mấy lời thừa thãi này chút nào!

Nghe thấy âm thanh đó, bọn cướp có vẻ hơi căng thẳng, trong khi có vài con tin lại hơi rụt rịt...

- Chúng mày ngoan ngoãn một chút, sống chết của tụi mày phụ thuộc vào thái độ của đám cớm ngoài kia. Nếu bọn chúng chịu phối hợp thì tụi mày sẽ an toàn.

Ả nữ cướp cầm đầu tạm dừng để ý tới người đàn ông kia, sau đó không quên buông lời ly gián tâm trạng của con tin.

- Vậy... vậy bây giờ tôi phải làm... sao thì các người mới tha cho... tôi? Tôi, tôi... tôi không muốn chết

Lại là người đàn ông kia, sau khi nghe lời nói của ả nữ cướp thì ánh mắt có phần sáng lên, ông ta run rẩy lên tiếng.

Trịnh Diệp nhìn thấy tình hình này thì thầm than một tiếng "không ổn", nhưng nhận ra cô không thể biểu lộ ra ngoài nên chỉ có thể tiếp tục im lặng. Quả nhiên...ả nữ cướp lạnh lùng quay lại nhìn người đàn ông, sau đó đưa tay ra hiệu cho ông ta tới gần.

Người đàn ông kia dù sợ hãi nhưng cũng làm theo, ông ta run lẩy bẩy từ từ đi tới...

Ả nữ cướp đợi người đàn ông tới gần, ghé sát vào tai ông ta thì thầm:

- Để tôi nói cho ông biết, trong những hoàn cảnh giống như thế này, có không ít cách để đám cớm ngoài thỏa hiệp. Trong đó có một cách rất có hiệu quả chính là... giết gà dọa khỉ chẳng hạn...!

Cùng lúc đó, ả nữ cướp cũng chia súng vào thái dương của người đàn ông, nổ súng!

Đoàng...

Ngay lập tức, thân thể người đàn ông trở nên mềm nhũn, ngã phịch xuống, máu bắt đầu chảy ra ồ ạt, chỉ trong vài giây đã ướt đầm nền nhà...

- Á...a...a...

Nhìn thấy cảnh này, tất cả các con tin đều đồng loạt hét lên sợ hãi.

Ả nữ cướp thấy thế cười ha hả, ả ta thối thối đầu súng còn đang bốc khói, lạnh giọng cảnh cáo.

- Tụi mày thấy rồi đó, ngoan ngoãn một chút, nếu không thì kết cục của các người sẽ giống với hắn ta!

Nghe thế, hầu hết tất cả đều trở lại im lặng, dù có khóc cũng không dám để phát ra âm thanh. Nhiều người còn dựa sát vào một góc, giống như muốn hoà tan vào bức tường vậy.

Ả cướp nhìn thấy kết quả mong muốn thì đắc ý nở nụ cười, sau đó thì chỉ mặt hai người trong số các con tin:

- Tụi mày đem hắn ta ra ngoài, cũng phải nhắc nhở đám cảnh sát ngoài kia một chút. Nhưng nhớ là làm cho đoàng hoàng, súng, không có mất đâu!

Do là cửa hàng thời trang nữ nên từ nhân viên đến khách hàng phần lớn cũng là nữ. Hai người được chỉ mặt là một nhân viên và một khách hàng nữ. Khi bị chỉ mặt, đừng nói là đỡ người đi ra ngoài, chỉ nói đến sức đề kháng bọn họ cũng không có.

- Tôi... để tôi đi...

Thấy ả nữ cướp cầm súng muốn làm gì đó, Trịnh Diệp liền cố tỏ ra run rẩy đứng dậy. Cơ hội tốt để được ra ngoài như vậy cô mới không ngốc mà dễ dàng bỏ qua!

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, đôi mắt vốn lạnh lùng bình tĩnh mọi khi biến thành sợ hãi, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từng dòng... Thoạt nhìn chính là bộ dáng sợ hãi tội đồ!

Ả nữ cướp nheo mắt đánh giá Trịnh Diệp một chút, sau đó phun ra một chữ "được". Cô ta lạnh lẽo nở nụ cười như có như không, nhìn chằm chằm Trịnh Diệp, cái nhìn khiến người ta sờn cả da gà...

Sau khi đã âm thầm chấn an xong Trịnh lão phu nhân, Trịnh Diệp cùng một người nữa chính là nữ nhân viên của cửa hàng đi đến đỡ thi thể người đàn ông kia dậy. Cả hai người sắc mặt đều cực kì tái nhợt, nhất là nữ nhân viên kia khi nhìn thấy cảnh máu me như vậy thì thiếu điều muốn té xỉu...

Dù đang quay lưng về phía đám cướp, nhưng Trịnh Diệp cũng rất rõ ràng cô đang bị đề ý nhất cử nhất động. Cô tin chắc, nếu như cô có hành động gì khác thường sẽ bị bọn chúng tiến đi gặp cha mẹ cô ngay lập tức!

Đội của Lục Thành đứng bên ngoài vẫn luôn vừa quan sát tình hình và đợi tin tức từ phía bọn cướp. Trong lúc đó cũng không quên tìm bản đồ của khu vực ra phân tích...

- Sếp, có người đi ra!

Một viên cảnh sát dùng ống nhòm quan sát, khi thấy cánh cửa mở ra liền lên tiếng gọi.

Lục Thành nghe vậy buông tấm bản đồ ra, đành lấy ống nhòm

- Đưa tôi xem!

Trịnh Diệp đi ra ngoài nhìn thấy các đồng đội xung quanh thì kín đáo công môi, sau đó hoàn toàn im lặng dùng khẩu hình miệng truyền ám hiệu. Cũng là một cảnh sát, cho nên cô rất rõ cách làm việc của họ... cô chắc chắn rằng sẽ có người nhìn thấy ám hiệu của cô.

Từ đầu tới cuối, bọn cướp đứng ở sau lưng Trịnh Diệp không hề hay biết hành động của cô. Sau khi bảo cô cùng cô gái còn lại đặt thi thể xuống liền bảo cô lui vào trong.

...

- Anh Thành, tình hình sao rồi?

Người hỏi là Thẩm Đình khi anh ta thấy nét mặt của Lục Thành không ngừng thay đổi.

- Ý tứ rất rõ ràng, chính là giết gà dọa khỉ. Hơn nữa... Thượng úy Trịnh Diệp, cô ấy là một trong số những con tin, cô ấy vừa truyền ám hiệu cho tôi!

Cũng bởi vì như vậy, nên cô ấy mới không nghe điện thoại được.

- Anh nói sao, Thượng úy Trịnh? Sao cô ấy lại có mặt bên trong đó chứ...

- Sao lại như vậy...

Nghe đến tên Trịnh Diệp, không chỉ có những người cùng phòng với Trịnh Diệp, mà cũng có không ít cảnh sát nháo nhào lên tiếng...

Dù Trịnh Diệp mới chuyển đến sở cảnh sát thủ đô chưa lâu, nhưng không có ai mà không biết đến cô. Trong đó cũng không ít cảnh sát trẻ yêu thích, xem cô là thần tượng, là mục tiêu để phấn đấu!

Bây giờ thấy cô bị bắt làm con tin, ai cũng lo lắng, cũng muốn đem đám cướp xé thành trăm mảnh.

Lục Thành đem những điều hiểu được từ khẩu hình miệng của Trịnh Diệp nói ra.

Sau khi nghe xong, mọi người liền tụ lại bàn đối sách.

- Lo cái gì, có Trịnh Diệp bên trong, không phải càng nắm chắc phần thắng hay sao?

Người mở miệng vậy mà lại là Lê Kiều Kiều, những người khác tuy là chả ai thích cô ta, nhưng cũng điều cảm thấy lời cô ta là đúng.

Có Trịnh Diệp cùng bọn họ trong ứng ngoại hợp, còn sợ không bắt được đám cướp đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đợi

- Sơ tán toàn bộ người dân xung quanh đi, ai không phục thì dùng danh nghĩa chống đối người thi hành công vụ mang đi!

Nhìn dòng người tò mò chen chúc xung quanh, Lục Thành ra lệnh cho cấp dưới. Trịnh Diệp có truyền tin, trong lời cô thì đám cướp kia cực kì nguy hiểm cũng khó đối phó, cho nên không thể để người không phận sự ở lại được!

Trong dòng người bị cảnh sát giải tán, chẳng ai chú ý đến một người đàn ông đeo kính đen cả... Anh ta không hoàn toàn đi khỏi mà nép mình vào một góc gọi điện.

...

Tại dinh thự Hoắc gia, trong phòng làm việc của Hoắc Vĩ Triệt.

- Lô hàng sắp tới...

Trịnh Thiên ngồi chéo chân trên xô pha đối diện với Hoắc Vĩ Triệt, anh chưa nói hết lời thì đã dừng lại bởi tiếng chuông điện thoại của Hoắc Vĩ Triệt.

Hoắc Vĩ Triệt cầm điện thoại lên nhìn tên hiện thị trên màn hình thì nhúu mày lại:

- Có chuyện gì?

"..."

- Tôi biết rồi, cậu tiếp tục quan sát, có gì thì báo cho tôi biết liền!

Nói xong anh liền ngay lập tức cúp máy, cầm chiếc áo vest vắt trên ghế rồi đứng dậy.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Thấy thái độ thay đổi đột ngột của Hoắc Vĩ Triệt cùng với hành động của anh, Trịnh Thiên cũng cùng lúc đứng lên, nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Diệp gặp chuyện rồi!

Cả người Trịnh Thiên đột ngột trở nên cứng ngắc, sau đó vội vàng lên tiếng:

- Tôi đi với cậu!

Hai người đàn ông, hai tâm trạng, nhưng điều có một điểm chung là cực kỳ lo lắng.

...

- Hai đứa tụi mày làm tốt lắm, nhưng cũng nên ngoan ngoãn một chút, nếu không kết cục của gã kia chính là kết cục của hai người!

À nữ cướp khi thấy Trịnh Diệp cùng nữ nhân viên trở lại thì liền lên tiếng nhắc nhở. Nhưng cả Trịnh Diệp và nữ nhân viên không ai lên tiếng cả... Sau khi trở lại chỗ ngồi thì cô liền ngồi phịch xuống bên cạnh Trịnh lão phu nhân, hơn nữa còn khoa trương thở hắt ra một hơi, rồi đưa tay lau nước mắt mờ mờ và nước mắt trên mặt. Hiển nhiên chính là bộ dạng bị dọa đến phát khóc, mấy tên cướp nhìn bộ dạng của Trịnh Diệp như vẫn thì toả ra rất hoài lòng. Đừng nói đến những tên cướp, ngay cả Trịnh lão phu nhân cũng bị Trịnh Diệp lừa, bà âm thầm nắm chặt tay Trịnh Diệp nhằm an ủi cô.

Trịnh Diệp thoáng giật mình với hành động của bà nội mình. Nhưng cô cũng nhanh chóng hiểu ra suy nghĩ của bà...cũng không thể nói gì được. Bởi bình thường ở nhà cô điều ra về nũng nịu, hay giờ trò này kia, cho nên năng lực của cô, bà hoàn toàn không hề biết.

Ra về mềm yếu, cô dựa người vào Trịnh lão phu nhân, ôm lấy bà giống như tìm kiếm cảm giác an toàn.

Bọn cướp vẫn luôn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Trịnh từ phía sau lưng đề phòng cô giờ trò khi nhìn thấy cô như vậy thì càng ra vẻ đắc ý! Tìm một góc chết mà bọn cướp không thể nhìn thấy được, Trịnh Diệp âm thầm viết vào tay bà nội cô ba chữ "con không sao!"

Ở bên ngoài, khoảng hơn năm phút sau thì có một chiếc Lamborghini màu đen tiến vào lại gần khu vực bao vây của cảnh sát. Người đàn ông đeo kính đen nhìn thấy chiếc xe liền rời khỏi chỗ nấp, đi lại chỗ chiếc xe...

- Tôi muốn biết rõ rốt cuộc là có chuyện gì?

Nhìn khung cảnh hỗn loạn cùng với ngũ cảnh sát đông đảo trước mặt, chân mày của Hoắc Vĩ Triệt nhíu lại thành một đoàn.

- Dạ... chuyện là như thế này...

Người đàn ông áo đen cũng kính báo cáo hết những gì vừa xảy ra. Hoắc Vĩ Triệt nghe xong liền bảo anh ta lui ra, quay đầu nhìn về phía Trịnh Thiên:

- Cậu có ý định lộ diện hay không, có cả bà nội và em gái cậu ở bên trong đây?

- Có, tôi sẽ ra mặt, không thể tiếp tục chôn tránh nữa!

Phải, chôn tránh không phải là cách tốt nhất, anh không thể cứ mãi như vậy, để cho em gái của anh tiếp tục gánh vác như vậy...

- Tốt!

Vỗ vào vai Trịnh Thiên, Hoắc Vĩ Triệt nói ra một từ. Sau đó thì lấy điện thoại ra thực hiện một cuộc gọi. Anh tin năng lực của Trịnh Diệp, nhưng không thể trông chờ vào đám cảnh sát đó được... Nên để chắc chắn an nguy của cô, anh không thể không làm gì!

Sau khi thực hiện hành vi giết gà dọa khỉ xong thì bọn cướp cũng bắt đầu đàm phán đưa ra yêu cầu của chúng.

Một chiếc xe bọc thép cùng với năm mươi USD tiền mặt.

Mặc dù bọn cướp đã đưa ra yêu cầu, vừa cò kè mặc cả vừa uy hiếp, cảnh sát cũng đã đồng ý yêu cầu, hứa rằng trong mười lăm phút sẽ chuẩn bị đầy đủ. Song, trong lòng Trịnh Diệp lại cảm thấy mọi thứ không hề đơn giản như vậy! Đảo ánh mắt nhìn qua thì thấy ả nữ cướp cầm đầu đang tựa người vào tường, trên tay kẹp điều thuốc thỉnh thoảng rít vài hơi... Từ trong ánh mắt ả, Trịnh Diệp có thể nhìn thấy sự lạnh lẽo đến thấu xương cùng tàn nhẫn tuyệt đối, không có bất cứ tia tình cảm nào. Người như vậy, sẽ tha mạng cho mười mấy con tin ở đây sao?

Mười lăm phút, bình thường sẽ trôi qua cực kì nhanh, nhưng vào trong giây phút hiện tại lại trôi qua cực kì chậm. Không riêng gì cảnh sát phía ngoài, mà cả bọn cướp, cùng con tin đều căng thẳng chờ đợi.

Trịnh Diệp cũng đợi!

Vừa đợi vừa suy tính đối sách, dựa theo kinh nghiệm làm việc của cô, thì trong tình huống này muốn vừa giải cứu thành công con tin và vừa bắt được băng cướp thì cách đó là tốt nhất! Nhưng không biết những đồng nghiệp bên ngoài có cùng ý nghĩa với cô hay không. Vì dù sao cô cũng chưa làm việc bên họ quá lâu, chưa thật sự hiểu hết được!

Cũng bởi vì như vậy, cho nên trước hết cô cần chuẩn bị sẵn tinh thần cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Ả cướp nữ còn lại trong nhóm vẫn luôn quan sát tình hình bên ngoài, thấy thời gian đã đến liền quay sang ả lão đại thận trọng nói:

- Lão đại, đến giờ rồi!

- Đến giờ rồi, các người đã chuẩn bị xong chưa? Hay là chưa xong chúng tôi sẽ tặng thêm cho các người một phần đại lễ?

Tên mặt sẹo cầm loa hét vọng ra ngoài. Cảnh sát cũng rất nhanh liền có hồi âm:

- Đã chuẩn bị xong rồi, các người có thể ra!

Bà tên cướp đồng loạt hướng ánh mắt về phía lão đại của chúng, chúng đang đợi chỉ thị.

Ả lão đại rít thuốc một hơi thật sâu, rồi lại phả ra làn khói trắng bao phủ, tạm thời che đi biểu cảm trên khuôn mặt ả... Nhưng dù là như vậy, Trịnh Diệp cũng dễ dàng cảm nhận được ánh mắt lạnh băng của ả qua làn khói, ánh mắt làm da đầu cô có phần run lên.

Không biết trời xuôi đất khiến thế nào, hay là số của Trịnh Diệp quá mức may mắn, vậy mà ả nữ cướp lại chỉ vào mặt cô:

- Mày, ra đây!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngoài ý muốn

Ả lão đại giữ chặt Trịnh Diệp trước người, từng bước từng bước một cùng đồng bọn của ả ta duy chuyển ra ngoài. Bọn chúng di chuyển rất chậm, vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh.

Ngay sau khi lọt vào tầm mắt của cảnh sát, Trịnh Diệp cảm nhận được động tác của đám cướp càng trở nên thận trọng, không chỉ về di chuyển, mà bọn chúng càng thêm cẩn thận quan sát xung quanh, thấy không có bất thường mới đi tiếp. Bọn cướp đi chậm, Trịnh Diệp cũng chậm, dường như là nhích từng chút một.

Hiện tại, ngay cổ cô có một cánh tay chặt ngang, trên huyết thái dương còn có một nòng súng lạnh lẽo đang đặt ngay đó... cô tin rằng nếu cô có hành động khác thường thì ả nữ cướp sẽ cho đầu cô sẽ nở hoa ngay lập tức!

Càng đến gần cánh cửa, cô nhảy bèn phát hiện ra hô hấp của ả nữ cướp càng trở nên rất nặng nề hơn, ngay cả ba tên cướp phía sau cũng như vậy. Cô vẫn chưa nghĩ ra vì sao bọn cướp lại chọn cô làm con tin. Cô vốn còn định tồn không ít tâm tư để dành lấy "quyền lợi" này, nhưng không ngờ cuối cùng lại thuận lợi như vậy. Cũng may mắn hơn nữa là bọn chúng chỉ bắt một con tin, nếu không thì cô khổ rồi!

Cô đang đợi, đợi thời cơ tốt nhất để ra tay. Với khoảng cách hiện tại cũng đủ để số còn tin bên trong được an toàn rồi. Nhưng vấn đề là, ở đây có bốn tên cướp có vũ khí, còn cô thì tai không tấc sắt mà chỉ có một mình. Nhìn từ góc độ nào cũng thấy "chưa ăn" rõ ràng...

Nhưng cô cô không sợ, bởi vì cô tin, rất nhanh cô sẽ có trợ thủ! Quả nhiên, vừa bước qua cánh cửa cô liền cảm nhận được cảm giác bị theo dõi. Hơn hết cô còn biết rõ cảm giác này vì sao mà có!

Cổ giả vờ như không biết gì cả, bên ngoài vẫn tỏ vẻ sợ hãi, nhưng trong lòng thì cô tập trung hơn bao giờ hết, chỉ cần có cơ hội liền sẽ hành động...

Bên phía cảnh sát đã lên kế hoạch hẳn hoi, Hoắc Vĩ Triệt cũng âm thầm phái thuộc hạ ra tay tương trợ, Trịnh Diệp thì tin tưởng chờ đợi đồng đội... Chỉ một chút nữa thôi, chỉ cần một chút xíu nữa thì sẽ xử lý được bọn cướp! Nhưng, ngoài ý muốn vẫn là thứ không thể đoán trước được nhất, cũng là điều không ngờ được nhất chính là...

- Chết tiệt, có bẫy, mau trở lại!

Ả nữ cướp cảm đầu vẫn cẩn thận quan sát, và bước đi, nào ngờ lúc này lại đột nhiên dừng hẳn động tác, quay ra đằng sau lớn tiếng quát lớn.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ và hoàn toàn không nằm trong dự đoán của bất cứ ai! Đừng nói đến cảnh sát mai phục bên ngoài, ngay cả đàn em của ả nữ cướp cũng không kịp phản ứng.

Cũng may là Trịnh Diệp vẫn luôn trong tư thế sẵn sàng, nghe ả nữ cướp nói vậy cô biết mọi chuyện đã chuyển sang hướng cực xấu. Cũng chính vì vậy mà không tiếp tục kiên kị nữa, khi khi câu nói của ả nữ cướp vừa kết thúc, Trịnh Diệp liền hành động.

Cô không khách khí trực tiếp dùng lực giẫm thật mạnh lên chân ả nữ tặc, rồi giơ tay thật chỏ vào bụng đối phương... Trịnh Diệp ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, chỉ vèn vèn trong hai giây ngắn ngủi. Nhất là trong tình huống ả nữ cướp vừa bị phân tâm nên không kịp phản kháng chút nào, sau khi thoát khỏi sự khống chế của ả nữ cướp, khi ả ta bị đau hơi khom người xuống, không chần chừ Trịnh Diệp đã ngay lập tức tung chân gián từ trên xuống một cú vào gáy ả ta...

Còn về phía ba tên cướp, lúc đầu là do tiếng quát của lão đại bọn chúng, tiếp theo là màn đơn phương hành hạ của Trịnh Diệp khiến chúng chẳng kịp phản. Mất đi lão đại như rắn không đầu làm ba tên cướp hoảng loạn muốn giơ súng lên bắn.

- Cẩn thận!

Trịnh Diệp vừa thành công khiến ả nữ tặc bất tỉnh nhân sự, vừa mới đứng thẳng người đã nghe một tiếng hô gấp rút. Ngay tức khắc, theo phản xạ tự nhiên có điều kiện, cô liền nghiêng mình sang một bên...

Đoàng...

Đoàng...

Hai tiếng nổ đồng loạt vang lên, Trịnh Diệp tuy đã nghiêng mình, nhưng do không có chuẩn bị nên khó tránh khỏi bị thương... Cảm giác đau nhói bất chợt truyền đến từ bả vai trái chính là bằng chứng tốt nhất!

Quay đầu nhìn lại, ả nữ cướp còn lại đang trợn trắng mắt không dám tin nhìn cô, trên trán cô ta không hện mà một lỗ thủng đó đạn xuyên qua.

...Rầm.... Tiếng vật nặng ngã xuống đất tạo thành âm thanh rất rõ ràng!

Hai tên cướp nam còn lại cũng rất nhanh không kịp làm ra động tác gì đã bị hạ dưới nòng súng của các cảnh sát khác.

Nhưng Trịnh Diệp không để ý tới điều đó, điều làm cô không thể tin chính là người đã bắn ả nữ cướp kia, kịp thời cứu mạng cô vậy mà lại là Lê Kiều Kiều. Cô ấy đang đứng trước mặt cô với vẻ mặt kiêu ngạo như cũ, còn nghênh mặt thỏ thỏ nòng súng còn bốc khói... Vẫn là điệu bộ khiến người ta phát ghét mọi khi, tuy nhiên trong giây phút này thì hành động ấy lại cho người ta cảm giác hoàn toàn khác!

Ngày lúc Lục Thành thấy Trịnh Diệp bị thương, tiến lại muốn đỡ cô thì đã có một bàn tay khác nhanh hơn đẩy anh ta ra, ôm lấy vai Trịnh Diệp:

- Tiểu Diệp, em bị thương rồi!

Âm thanh thể hiện sự không vui rất rõ ràng, còn mang theo ả ả tức giận.

Sau khi bọn cướp lộ diện, từ phía cảnh sát chỉ lo tập chung vào bọn chúng, cũng vì vậy mà Hoắc Vĩ Triệt đã thuận lợi lọt vào trong rồi đến bên cạnh Trịnh Diệp. Khá ngạc nhiên với sự xuất hiện của Hoắc Vĩ Triệt, Trịnh Diệp hoàn toàn bỏ qua lời của anh ta:

- Sao anh lại ở đây?

- Tất nhiên là vì em rồi!

- Hà...

Nhất thời Trịnh Diệp có phản hồi ngỡ ngàng khi thấy cảm xúc trong ánh mắt của Hoắc Vĩ Triệt, cô giả vờ cụp mắt xuống ho khan:

- Khụ khụ, tôi không sao, anh buông tôi ra được không?

Lệ Kiều Kiều vẫn là kẻ ngạo ngàng năm không đổi, thấy Trịnh Diệp đến gần thì hếch nhìn cô. Đột nhiên Trịnh Diệp lại cảm thấy thái độ của Lệ Kiều Kiều không quá khó ưa, cô nở nụ cười nhẹ:

- Cảm ơn cô!

Nếu không nhờ phát súng và lời cảnh báo của cô ấy, không thể nghĩ ngờ rằng cô đã gặp bà mẹ mình rồi!

...

- Hoắc tổng, không biết vì sao anh lại có mặt ở đây?

Ánh mắt của Lục Thành ả ả có tia sáng khác thường, giọng điệu rất là không tốt.

Tuy nhiên, hoàn toàn khác với dáng vẻ quan tâm khi đối mặt với Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt trực tiếp ra về xem thường không thèm trả lời.

Đúng lúc này thì cảnh sát cũng đã giải cứu các con tin thành công và đưa họ ra ngoài, Trịnh lão phu nhân nhìn thấy cháu gái liền bắt chập tất cả đi qua, ánh mắt mang đầy lo lắng...

- Bà nội!

- Tiểu Diệp...con...con bị thương sao?

Dù rằng Trịnh Diệp mặc áo khoác da màu đen khiến cho không thể nhìn thấy vết máu trên vai cô, nhưng Trịnh lão phu nhân vẫn tinh ý nhận ra vết thương không được tốt của cháu gái nhà mình.

Trịnh Diệp cười ngượng, không ngờ bà nội cô lại tinh ý như vậy, cô vốn không hề muốn để bà biết.

- Không sao, chỉ là xây xát nhỏ thôi!

Trịnh lão phu nhân tay lật áo khoác của Trịnh Diệp lên, ngay lập tức bà đã sầm nét mặt:

- Không sao, như gì mà bảo không sao, chết rồi mới có sao phải không? Đi, còn không mau đến bệnh viện, đứng đây làm gì!

Trịnh Diệp không dám phản bác lời của bà nội, tuy nhiên có phản hồi chần chừ...

- Cô cứ đi xử lý vết thương đi, ở đây chúng tôi thu xếp là được rồi!

Lục Thành lên tiếng. Trịnh Diệp nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

- Vậy được, việc ở đây làm phiền mọi người rồi!

Đây không phải là lần đầu tiên cô trúng đạn như thế này, viên đạn không trúng chỗ hiểm nên cô sẽ không chết được nên cô mới không gấp gáp thôi!

Hoắc Vĩ Triệt tất nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, lập tức đưa ra đề nghị đưa Trịnh Diệp đi. Trịnh Diệp không biết suy nghĩ cái gì, cuối cùng cũng đồng ý.

Còn Trịnh Thiên, rõ ràng lúc đầu nói là đến vì bà nội và em gái, cũng tự nhủ sẽ đối mặt, vậy mà từ đầu tới cuối vẫn chỉ ngồi trên xe quan sát tình hình. Sau đó thì Trịnh Diệp và Trịnh lão phu nhân cùng lên chung một xe với anh ta, nhưng do Hoắc Vĩ Triệt không nói... nên tạm thời Trịnh Diệp không hề hay biết người mà cô vẫn luôn muốn gặp ở ngay bên cạnh!

Chương 51

Bệnh viện thủ đô...

Mặc dù Trịnh Diệp luôn miệng nói không sao, nhưng viên đạn chắc chắn cần phải nhanh chóng lấy ra. Cho nên cô cũng đã được đưa vào phòng phẫu thuật để lấy đạn.

- Bà đừng lo lắng nữa, tiểu Diệp sẽ không có sao đâu!

Đứng trước phòng phẫu thuật, Trịnh lão gia thấy đáng về lo lắng quá mức của Trịnh lão phu nhân liền lên tiếng an ủi. Tuy nhiên lời của ông chẳng những không làm bà bớt lo, ngược lại bà lại quay qua ông tức giận lên tiếng:

- Không sao, không sao... lúc nào cũng bảo là không sao? Vậy như thế nào mới có sao...phải giống như cha mẹ tiểu Diệp bị... phẫu thuật đưa ra khỏi phòng cấp cứu mới... có sao hay gì...?

Giọng của lão phu nhân đã không kiềm được mà trở nên nức nở, ngay cả nước mắt cũng là hai hàng tuông rơi!

Nhất thời, Trịnh lão gia bị lời của Trịnh lão phu nhân làm cho đứng người. Xem ra lần này tiểu Diệp bị thương đã khiến bà nhớ lại chuyện cũ đau lòng đó!

- Haizz...được rồi, là tôi sai... tôi không nên nói như vậy! Tiểu Diệp chỉ bị thương nhẹ thôi, tuyệt đối không có nguy hiểm, bà không cần phải lo lắng như vậy đâu. Bà như vậy ảnh hưởng đến sức khỏe, tiểu Diệp biết được sẽ rất buồn...

Trịnh lão gia thở dài, sau đó ôm vai của Trịnh lão phu nhân mà ra sức dỗ dành.

Cuối cùng dưới sự nỗ lực của Trịnh lão gia, Trịnh lão phu nhân cũng nguôi giận. Vài phút sau Trịnh Diệp cũng được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật và chuyển sang phòng hồi sức.

- Bà vào trong với tiểu Diệp đi, chút nữa tôi vào sáu!

Đứng trước phòng bệnh của Trịnh Diệp, Trịnh lão gia nhẹ giọng nói với Trịnh lão phu nhân. Đợi cho bà vào trong rồi, Trịnh lão gia liền không còn đáng về nhẹ nhàng, ôn hòa như khi nãy, mà thay đổi hoàn toàn, nhìn từ xa cũng có thể cảm nhận được khí chất uy nghiêm của vị tướng nhiều năm chinh chiến.

Ánh mắt ông vẫn chăm chú nhìn vào cánh cửa phòng trước mặt, hai tay chấp sau lưng lên tiếng:

- Nếu còn không ra, thì sau này vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện trước mặt lão già này nữa đâu!

Từ đầu tới cuối, ông cũng không hề quay đầu lại, có điều tại ngã rẽ xuống cầu thang bộ, có một người vì lời của ông mà giật bắn cả mình, anh ta chậm rãi đi ra.

- Vẫn sắc bén như xưa, không hổ danh lão tướng lâu năm! Ông nội, con về rồi đây!

Trịnh Thiên chậm rãi đi ra, tư thế cực kỳ tự nhiên, không có đáng về gì của một người làm sai.

- Về rồi, lần thứ nhất là đi bốn năm, lần thứ hai là tám năm! Khi nào sẽ đi nữa, đi bao nhiêu năm?

- Sẽ không đi nữa!

- Vậy sao, chọn lúc này trở về là để tiểu Diệp không làm được gì còn hay sao?

Chậm rãi quay đầu lại, trong giọng nói của Trịnh lão gia mặc dù không thiếu uy nghiêm nhưng trong đó lại thêm một chút trêu chọc.

Năm đó, sau khi con trai và con dâu ông mất không lâu thì đứa cháu đức tôn cũng không từ mà biệt đột ngột biến mất. Sau đó bốn năm trở về, về nhà gần hai năm lại một lần nữa biến mất đến tận bây giờ... Bao nhiêu năm qua, có lúc nào tiểu Diệp nhắc đến anh trai nó mà không đòi đánh, đòi nhốt khi gặp lại? Nhưng xem ra trong tình huống hiện tại cháu gái ông khó mà thực hiện được rồi!

- Khụ...khụ... Con nào có ý như vậy, chẳng qua là đến lúc về thì nên về thôi!

Giả vờ ho khan hai tiếng, Trịnh Thiên liền đưa ra một lý do hợp lý nhất, trong khi trong lòng thì không được tự tin thoải mái như bên ngoài. Đứa em gái của anh cũng thật là, có cần phải tuyệt tình như vậy không chứ, làm sao cứ muốn bắt nạt anh trai như vậy!

Nhớ đến cách mà Trịnh Diệp vừa thoát khỏi sự khống chế và giải quyết ả nữ tặc nhanh gọn vừa rồi, Trịnh Thiên ân thầm nuốt nước bọt. Nếu em gái anh thật sự ra tay, anh cũng không thể ra tay chống đỡ... tuy nhiên nếu đứng yên cho nó đánh...khụ khụ, thật không dám nghĩ tới!

- Nếu đã như vậy thì cũng nên vào trong gặp nó đi! Cả bà nội con cũng rất nhớ con đó!

Từng là một lão tướng, lại trải qua hơn nửa đời người, cho nên mặc dù Trịnh Thiên đã che giấu cảm xúc rất kĩ thì Trịnh lão gia cũng dễ dàng nhìn ra. Tuy nhiên ông cũng không vội vạch trần mà hướng mắt về phía cánh cửa phòng đang đóng chặt.

- Dạ!

- Có thời gian ông sẽ nói chuyện với con sau!

Liếc mắt nhìn Trịnh Thiên một cái, Trịnh lão gia liền mở cửa phòng đi vào.

Bên trong phòng, Trịnh Diệp đang ra sức năn nỉ dỗ dành bà nội cô cho cô được về nhà. Khi thấy ông nội cô bước vào, cô chớp chớp đôi mắt, ra vẻ đáng thương:

- Ông nội, cho con về nhà đi, ở đây ngọt ngào chết đi được!

Thật là, chỉ là một vết thương bé xíu, có cần ra vẻ nghiêm trọng như vậy không? Cô mới không muốn tiếp tục nằm yên một chỗ như vậy đâu!

- Không được!

Không hề chần chừ, Trịnh lão gia trực tiếp cự tuyệt.

- Sao lại kh...

Trịnh Diệp muốn tiếp tục năn nỉ, tuy nhiên lời còn chưa ra hết, đáng vẻ đáng thương cùng ánh mắt long lanh nhanh chóng biến mất, biểu cảm trên khuôn mặt cô cứng lại, nhìn không chớp mắt bóng dáng vừa mới bước vào phòng.

Không riêng Trịnh Diệp, ngay cả Trịnh lão phu nhân cũng như vậy, hơn nữa, ánh mắt bà cũng đỏ lên trong thấy, nước mắt có thể rơi bất cứ lúc nào!

Trịnh lão gia tỉnh ý, ông đưa tay ôm vai bà, vỗ nhẹ nhẹ nhằm trấn an bà.

- Bà nội, tiểu Diệp...hai người không chào đón Trịnh Thiên này trở về sao?

Vừa nói, anh vừa chậm rãi đi đến bên cạnh Trịnh lão phu nhân. Trịnh lão phu nhân đứng dậy, nhìn chằm chằm Trịnh Thiên mấy giây.

- Về rồi, về rồi... tiểu Thiên của bà cuối cùng cũng về rồi...

Trịnh lão phu nhân vô cùng xúc động, ôm lấy Trịnh Thiên không ngừng khóc nức nở. Trịnh Thiên không lên tiếng, để cho bà phát tiết một hơi, chỉ vỗ tay nhẹ nhàng lên lưng bà.

- Được rồi...còn về bà không vui sao mà lại khóc mãi vậy?

Thấy Trịnh lão phu nhân không có dấu hiệu ngừng khóc, Trịnh Thiên đành phải bắt đầu dỗ dành bà ra.

- Tiểu Thiên...

- Suyt...nội à, con lớn rồi, đừng dùng chữ "tiểu" đó gọi con nữa nhé! Bà đừng khóc nữa, còn sẽ không đi nữa đâu!

Cuối cùng dưới sự nỗ lực của Trịnh Thiên, Trịnh lão phu nhân cũng ngừng khóc sau vài phút. Vẫn còn một người từ lúc thấy mặt Trịnh Thiên vẫn chưa nói lời nào, cứ im lặng chăm chú nhìn anh.

Đột nhiên cô lại xoay tới xoay lui, lục lọi xung quanh mình...

- Tiểu Diệp, em làm gì vậy, không chào đoán anh hai sao?

Trịnh Thiên tuyệt nhiên không thể quên anh còn một cửa ải khác có khi còn khó qua hơn ải của bà nội anh. Khi thấy hành động của Trịnh Diệp như vậy liền không nhịn được tò mò lên tiếng.

Không chỉ Trịnh Thiên, mà hành động của Trịnh Diệp còn thu hút luôn Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân. Dưới cái nhìn chăm chú của ba người, cô lại cực kì bình thản nhìn thẳng vào mắt Trịnh Thiên.

- Tìm súng bắn chết anh!

Ngữ điệu chẳng khác gì giọng như nói "trời hôm nay rất đẹp vậy"!

- Hà...tại sao? Anh nhớ mình chưa có phạm tội mà!

Nhất thời Trịnh Thiên phải ngó người ra, cái đứa em gái này... Thái độ này là sao chứ?

- Ai nói không, tội vô tâm...hức... tội vô... trách nhiệm... rất...hức... rất nhiều tội, anh có biết không...? Hu...hu...

Thời điểm hiện tại Trịnh Diệp đã chẳng giữ được thái độ lạnh nhạt bình thản nữa rồi, mà nước mắt cũng không giữ được mà từng giọt từng giọt rơi xuống!

Trịnh Thiên có phần không tiếp thu kịp thái độ của Trịnh Diệp. Thấy đôi quá nhanh!

- Anh xin lỗi, là anh sai, anh có rất nhiều tội! Tiểu Diệp, cho anh hai xin lỗi! Anh ở yên đây, em muốn bắn muốn giết gì cũng được...

Trịnh Thiên vòng tay ôm lấy em gái, để đầu cô tựa vào ngực anh, tay nhẹ nhàng vuốt tóc em gái.

Em gái của anh phải chịu quá nhiều đau khổ, tủi thân rồi, cũng tại anh quá lỗ mãng! Người làm anh này quả thật rất tệ mà...

- Hu hu...khốn kiếp, Trịnh Thiên...hức... anh là đồ khốn kiếp... tại sao anh có thể không từ mà biệt suốt bao nhiêu năm qua? Tại sao... tại sao...sao anh không đi luôn đi...

Ai cũng bỏ cô, ba mẹ bỏ cô mà đi, anh hai cũng vậy. Rồi người kia, rõ ràng là hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh bảo vệ chăm sóc cô, nhưng rồi sao...chẳng phải cũng đã bỏ mà đi mất rồi đó sao?

Rốt cuộc cô đã làm gì nên tội chứ?!

Trịnh Diệp vừa khóc vừa mắng Trịnh Thiên, cánh tay không bị thương cũng đưa lên không ngừng đâm lên người anh. Bao nhiêu uất ức đều muốn chút ra hết...

Ở bên ngoài phòng bệnh, chỉ cách một cánh cửa, có hai bóng người lẳng lặng đứng đó.

- Lão đại, anh không định vào trong sao?

Tần Nguyên thấy Hoắc Vi Triệt cứ đứng bên ngoài mà không vào thì thắc mắc lên tiếng hỏi. Hoắc Vi Triệt lắc đầu, ánh mắt mang ý cười nhàn nhạt nhìn cánh cửa đóng chặt.

- Bây giờ không phải lúc! Đi thôi, Trịnh Thiên còn phải mệt mỏi một phen giải thích với em gái, nên việc của cậu ta tôi đành xử lý thay vậy!

Nói đoạn Hoắc Vi Triệt cũng quay lưng rời đi. Anh hiện tại cũng muốn vào gặp cô ấy lắm chứ, nhưng lúc này lại là lúc cô ấy xử lý chuyện gia đình, anh có mặt sẽ không đúng lắm, cho nên vẫn là đi xử lý công việc trước, sau đó quay lại sau chắc cũng không muộn!

Sau đó dù Trịnh Diệp có năng nỉ ông bà nội cô để được xuất viện về nhà thế nào cũng không được. Hơn thế, ông nội cô còn quăng thêm một câu nói, mà đối với Trịnh Diệp giống như là bom nổ bên tai vậy:" Con cứ yên tâm tĩnh dưỡng hết ba ngày đi, ông đã xin nghỉ phép cho con rồi!"

Đúng là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe! Từ lúc nào mà Trịnh Diệp cô trở thành bánh bèo như vậy, chỉ cần một vết thương bé tẹo cũng cần nằm viện ba ngày? Dù biết mọi người đều muốn tốt cho cô, nhưng hình như có hơi quá rồi thì phải?

Cô đã cố tình làm điệu thấp ở sở, vốn không muốn phô trương thân phận. Nhưng lần này ông nội cô làm như vậy, chẳng phải bại lộ hết rồi sao?

... Có một điều mà Trịnh Diệp không hề biết, ông nội cô thật sự chính là cố tình làm như vậy... Còn mục đích thì chỉ có ông mới biết!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tình địch gặp mặt

- Được rồi, bây giờ có thể nói cho ông biết mục tiêu của con thời gian qua lúc gì được rồi chứ?

Trịnh lão gia đứng chấp tay sau lưng, chăm chú không rời mắt nhìn bức hình treo trên tường. Trong giọng nói mang theo sự nghiêm nghị không cho phép chối từ.

Trịnh Thiên lặng lẽ đứng sau lưng ông nội anh, ánh mắt cũng nhìn theo ông. Sau câu hỏi của Trịnh lão gia, anh cụp mắt xuống, trầm tư một chút... Nhưng chỉ thoáng qua một chút rồi ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng phức tạp.

- Là chuyện của mười bốn năm trước!

Trong nháy mắt, Trịnh lão gia quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt của Trịnh Thiên, sự nghiêm nghị trên khuôn mặt tăng thêm mấy phần, ngoài ra còn thêm một vài tia cảm xúc không rõ ý vị loé qua trong mắt ông...

- Mười bốn năm rồi sao?

Mười bốn năm, đã nhanh như vậy sao...? Chuyện năm đó đối với ông thì chẳng khác gì giống như đột ngột bị quân địch tấn công thành tốc, bại trận thảm hại vậy! Không, thậm chí còn hơn thế nữa...

Trịnh Thiên lặng lẽ gật đầu thay câu trả lời. Ánh mắt cũng không ngừng quan sát sắc mặt của ông nội ông, dễ dàng nhận ra ông đang lạc vào kí ức cũ...

Làm sao dễ dàng quên được, chuyện năm đó chẳng những đối với Trịnh gia, mà ngay cả Lạc gia đều gây ảnh hưởng không hề nhỏ. Phải làm "người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh" bốn vị trưởng bối của hai nhà đều suy sụp, già đi trong thấy... Nhất là bà ngoại anh trực tiếp ngã bệnh nặng, vài năm sau đó cũng...

Năm đó anh mười sáu, tiểu Diệp cũng chỉ mười một!

- Rồi thế nào, cũng đã lâu như vậy rồi, có thu thập gì không?

Ông rất rõ, sự ra đi của con trai và con dâu ông hoàn toàn không đơn giản như bề ngoài. Dù ông cũng muốn điều tra kĩ càng, vậy mà không ngờ chẳng có bất cứ manh mối nào, tất cả mọi thứ đều được giải quyết vô cùng sạch sẽ! Sạch sẽ một cách bất thường, làm ông càng khẳng định nghi ngờ trong lòng, tuy nhiên nghi ngờ thì làm được gì chứ?

- Có không ít, cũng vì vậy con mới trở về đây!

- Ủ, thế thì tốt, con muốn làm gì thì làm... Ông già rồi, không còn nhiều sức lực nữa...

Ông thật sự đã già rồi, cũng không thích hợp tham gia vào, cứ để cho bọn trẻ xử lý. Cả Trịnh Thiên và Trịnh Diệp, hai đứa cháu này của ông bảo nhiêu năm qua cũng chưa hề từ bỏ việc tìm hiểu chuyện năm đó. Không sao cả, cháu ông lớn cả rồi, ông cũng tin vào năng lực của hai anh em chúng nó!

Trịnh lão gia cũng không tiếp tục hỏi sâu vào vấn đề mà chỉ hỏi đại khái rồi cũng thôi. Sau đó thì cũng chuyển chủ đề, hỏi sơ về cuộc sống bao năm qua của Trịnh Thiên cũng như việc làm của anh. Trịnh Thiên không hề giấu giếm, nói tất cả cho ông nội anh biết... Trịnh lão gia sau đó cũng chẳng có thái độ gì đặc biệt, chỉ là thêm phần trầm ngâm tít thôi!

...

Khoảng thời gian kế tiếp, Trịnh Diệp bị bắt buộc ở lại bệnh viện dưỡng thương. Nhờ "phúc" của ông nội cô, mà thân thể Trịnh Diệp cố ý giấu đi hoàn toàn bại lộ ra... Cũng có không ít đồng nghiệp đến thăm Trịnh Diệp hỏi hàng đủ điều, chỉ có việc thái độ của bọn họ có phần thay đổi không ít. Dù tất cả đều không quá rõ ràng, nhưng Trịnh Diệp nhạy bén phát hiện ra... Khiến cô đau đầu không ít.

Vốn dĩ là muốn cầu cứu ông ngoại cô Lạc lão gia vốn là người cưng chiều và yêu thương cô nhất, nào ngờ giống như đã có thương lượng từ trước, ông ấy hoàn toàn không đề yêu cầu của cô vào lòng! Mặc dù không cam tâm và rất khó chịu, nhưng vì sợ sẽ chọc giận mấy lão nhân gia Trịnh Diệp cũng không dám tự ý xuất viện... Nếu không có khi cô còn thảm hơn thì khổ!

Nhưng nói gì thì nói, vốn là một người thích tự do, năng động như cô mà lại phải nằm mãi trên giường. Chặn chặt...cảm giác ba tháng thật sự không thua gì bà nằm cả!

- Trời ơi, sao mà con khổ quá vậy nè?

Mới có hơn một ngày mà Trịnh Diệp đã muốn phát hoả, trực tiếp ngửa cổ nhìn nóc phòng than thở...

Hết than thở lại lăn lộn, không biết từ lúc nào chặn niệm ngay ngắn trên giường đã bị Trịnh Diệp lăn đến mức không nhìn ra hình dạng...

- Sao mà lại than ngắn thở dài nhiều vậy, thở dài nhiều sẽ mau già, hết đẹp đấy!

Sau một tiếng thở dài, Trịnh Diệp vừa ngẩng đầu liền nghe thấy âm thanh mở cửa sau đó là một câu nói mang ý cười trên choker. Nhìn người cầm túi trái cây bước vào, cô khẽ bĩu môi.

- Già thì già thôi, chứ có ai đề ý tới em đâu! Từ hôm qua tới bây giờ mới thấy mặt, xem ra quân nhân cấp cao nghĩ phép rồi cũng không rảnh rồi a...

- Nào có, tại anh có việc đột xuất thôi mà, chẳng phải vừa rảnh rồi đã chạy đến thăm em rồi sao?

Triệu Thế Minh đặt túi trái cây lên bàn, sau đó nở nụ cười áy náy tìm cái ghế ngồi xuống bên cạnh giường của Trịnh Diệp.

- Ai mà biết được chứ, anh muốn nói sao thì nói ấy mà!

- Anh nói thật mà, từ trước tới giờ anh có bao giờ lừa em đâu!

Trịnh Diệp nhìn nét mặt căng thẳng cố giải thích của Triệu Thế Minh thì đột nhiên phì cười, sắc mặt tốt lên không ít...

- Làm gì mà căng thẳng vậy, em đùa tí thôi mà...!

Bấy giờ tâm tình của Triệu Thế Minh mới thả lỏng xuống, bắt đầu hỏi han quan tâm Trịnh Diệp. Có người trò chuyện, dù sao cũng đỡ hơn một mình lướt điện thoại...tâm tình Trịnh Diệp tốt lên không ít, cười đùa nói chuyện với Triệu Thế Minh...

Hoắc Vi Triệt từ hôm trước trở về xử lý công việc thay Trịnh Thiên, lại thêm mấy dự án mới của Hoắc thị nên hiện tại mới có thể rảnh rỗi tới gặp Trịnh Diệp.

Với tâm tình cực tốt, Hoắc Vi Triệt còn chuẩn bị luôn cả hoa để tận cho Trịnh Diệp... Nhưng khi vừa tới trước cửa phòng bệnh lại nghe thấy âm cười đùa vui vẻ của một nam một nữ từ bên trong phát ra, thì sự vui trên mặt Hoắc Vi Triệt đã biến mất không ít, ánh mắt cũng thêm chút âm u.

- Này, cậu là ai vậy, sao lại đứng đây?

Hoắc Vi Triệt vừa đưa tay muốn mở cửa thì từ sau lưng vang lên tiếng dò hỏi. Quay lại thấy Trịnh lão phu nhân, ngay lập tức anh liền toả ra vẻ lễ phép lịch sự, chút âm u trên mặt không biến mất không còn dấu vết:

- Chào bà nội, con là Hoắc Vi Triệt... là bạn của tiểu Diệp!

Hai chữ "bà nội" được Hoắc Vi Triệt gọi vô cùng tự nhiên cùng thuận miệng, hoàn toàn không cảm thấy có cái gì khác thường. Trịnh lão phu nhân lúc này cũng nhìn rõ mặt của anh, có phản nghi hoặc lên tiếng:

- Hình như tôi nhớ không lầm thì cậu chính là người người đã đưa tiểu Diệp đến bệnh viện phải không?

Lúc đó bà chỉ một mực lo cho cháu gái, hoàn toàn không có quan tâm nhiều tới xung quanh, nhưng người trước mắt này bà cũng có không ít ấn tượng.

- Vâng, chính là con! Lúc đó đưa tiểu Diệp vào bệnh viện rồi thì công ty có chút việc nên lúc này mới vào thăm cô ấy được!

Lễ phép, mỗi một câu một chữ nói ra điều cực kì lễ phép... rất dễ gây ấn tượng tốt đối với các bậc trưởng bối lần đầu gặp mặt.

- Phải cảm ơn cậu rồi, cũng may là lúc đó có cậu!

- Không có gì, đó là việc còn nên làm!

Dáng vẻ và thái độ của Hoắc Vi Triệt hoàn toàn đã tạo thành ấn tượng khá tốt trong lòng Trịnh lão phu nhân. Bà nâng mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới cẩn thận một lần, lại thấy bó hoa trên tay anh, trong ánh mắt lóe lên tia sáng hoài lòng cùng một chút sau xa...

Sau đó bà cũng lên tiếng mời Hoắc Vi Triệt vào trong, và anh tất nhiên sẽ không từ chối rồi.

Trịnh Diệp và Triệu Thế Minh ở trong phòng đã sớm biết bên ngoài có người nhưng cũng không nghe rõ cuộc đối thoại cũng như là ai...

Khi thấy người vào trước là Trịnh lão phu nhân thì Triệu Thế Minh liền lễ phép đứng lên chào bà.

Hoắc Vi Triệt theo sát đi vào, anh nhìn Trịnh Diệp nở một nụ cười cực kì tươi

... Nếu là bình thường với tính cách của anh sẽ trực tiếp bỏ qua Triệu Thế Minh chạy đến bên Trịnh Diệp, nhưng đó là không có Trịnh lão phu nhân bên cạnh!

Vì vậy sau khi qua sự giới thiệu sơ qua từ Trịnh lão phu nhân, liền vô cùng lịch sự đưa tay ra:

- Chào anh, tôi là Hoắc Vi Triệt, bạn của tiểu Diệp!

Hai chữ tiểu Diệp cũng rất tự nhiên cùng thân thiết gọi ra.

Ánh mắt Triệu Thế Minh hơi loé, nhưng cũng đưa tay ra bắt lại.

- Chào anh, tôi là Triệu Thế Minh, tôi và tiểu Diệp đã biết nhau từ nhỏ. Cảm ơn anh hôm qua đã đưa cô ấy vào bệnh viện!

- Không cần phải cảm ơn, đó là việc tôi nên làm.

Lúc nói chuyện, bàn tay của hai người đàn ông vô thức dùng sức, ánh mắt cả hai đều vô cùng có ý tứ...

Trịnh Diệp nhất thời không thể tiếp thu được chuyện gì đang xảy ra, hôm nay sao Hoắc Vi Triệt lịch sự thế nhỉ? Mà không tính tới chuyện đó, hình như cô cảm thấy không khí trong phòng có phần hơi quỷ dị thì phải?

Nhưng là gì mới được chứ?

Chương 53: Khiêu chiến

Nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ ra rốt cuộc là không khí trong phòng kì lạ ở chỗ nào, vì vậy Trịnh Diệp dứt khoát không suy nghĩ nữa!

Sau vài giây ngẫm "so đầu" với Triệu Thế Minh, Hoắc Vĩ Triệt nở nụ cười vô cùng lịch sự, vô cùng toả sáng cầm bó hoa hướng về phía Trịnh Diệp:

- Chúc em mau chóng hồi phục!

- Cảm ơn anh về bó hoa, cả chuyện ngày hôm qua nữa!

Trịnh Diệp nở nụ cười thật lòng đưa tay nhận lấy bó hoa từ Hoắc Vĩ Triệt! Mặc bộ dáng hiện tại của Hoắc Vĩ Triệt làm Trịnh Thiên có phần không thích ứng được... Nhưng không thể phủ nhận là trong lòng cô hiện tại lại rất vui!

Còn nguyên nhân cô cũng không biết được!

Hiếm khi Hoắc Vĩ Triệt nhận được nụ cười thật lòng từ Trịnh Diệp, trong lòng liền như nở hoa, nụ cười trên mặt càng tươi. Chút cảm giác khó chịu khi này cũng hoàn toàn biến mất không còn chút dấu vết...

Ở lại phòng bệnh của Trịnh Diệp gần ba mươi phút, Hoắc Vĩ Triệt cũng ngó lơ bản thân có việc phải đi, tuy nhiên trước khi đi anh lại bất ngờ khẽ sát vào tai Trịnh Diệp, nhỏ giọng:

- Tôi đã nói là sẽ theo đuổi em, tất nhiên lời đó không phải là nói đùa!

Sau đó trong lúc Trịnh Diệp còn ngỡ ngàng, anh đã vô cùng lễ phép cúi đầu chào bà nội cô.

- Sao về sớm thế?

Trịnh lão phu nhân tất nhiên là không có bỏ qua hành động vừa rồi của Hoắc Vĩ Triệt, nhưng bà lại giả vờ như không có thấy gì. Tuy nhiên vẫn ngạc nhiên khi nghe anh phải đi về, bà còn tưởng...

- Dạ chút nữa công ty còn có cuộc họp nên con phải về! Rảnh rồi con lại đến thăm tiểu Diệp.

Cuối cùng Trịnh lão phu nhân cũng không còn gì để nói nên để cho Hoắc Vĩ Triệt đi. Tuy nhiên, sau khi cánh cửa đóng lại, lúc trong lòng chỉ còn bà cùng Trịnh Diệp thì sắc mặt bà thấy đôi đôi chút, ánh mắt mang theo ý cười nhìn cô cháu gái đang ngỡ ngàng nhìn cánh cửa phòng.

- Không nỡ để cậu ấy đi rồi phải không?

- Hà...à... Bà nói đi đâu vậy?

Nhất thời Trịnh Diệp chẳng kịp tiếp thu, theo bản năng lên tiếng, đến lúc hiểu ra vấn đề khuôn mặt lại lộ rõ lúng túng.

Trời à... hình như cô cảm thấy mình càng lúc càng ngốc thì phải. Từ lúc nào nhỉ, chẳng phải là sau khi gặp người đàn ông đó sao...?Haizz...

- Muốn giả ngốc sao... Bà nhìn không lầm thì cậu ấy chính là có ý với con rồi. Thật ra cũng không tệ, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn sự nghiệp có sự nghiệp...

Trịnh Diệp giả vờ không nghe thấy lời của bà nội cô, trực tiếp chum chán kín mít lại... giả chết!

...

Hoắc Vĩ Triệt xuống chỗ để xe của bệnh viện, vốn là định mở cửa xe rồi, nhưng nhìn thấy người đang hướng về phía anh thì tạm thời ngưng lại động tác, đứng khoanh tay dựa vào đầu xe...

Triệu Thế Minh sau khi Hoắc Vĩ Triệt tới thì đã rời đi không lâu sau đó, đáng lẽ hiện tại cũng rời khỏi rồi. Vậy mà lúc này anh ấy lại đứng trước mặt của Hoắc Vĩ Triệt.

- Anh có ý với tiểu Diệp?!

Không phải câu hỏi, mà theo ngữ điệu thì đó hoàn toàn là một câu khẳng định. Hoắc Vĩ Triệt cũng không có ý che giấu, nhướn mày:

- Đúng vậy, và hiện tại tôi đang theo đuổi cô ấy! Anh có ý kiến?

- Không, nhưng tôi sẽ cạnh tranh với anh!

Bỏ lại một câu lạnh nhạt, Triệu Thế Minh cũng không tiếp tục ở lại mà xoay người bỏ đi. Hoắc Vi Triệt nhìn thấy bóng lưng của Triệu Thế Minh, trên môi treo nụ cười nhàn nhạt.

Đây chính là muốn khiêu chiến anh sao?

...

Quán bar U Lam, quán bar sang trọng, xa hoa có tiếng tại đế đô, địa điểm tiêu tiền mà giới thượng lưu thập phần yêu thích.

Toàn thể quán bar có tất cả ba tầng, trong đó tầng chệch là chỗ vui chơi tập chung nhất, lên tầng trên là phòng riêng cho khách hàng có nhu cầu. Lên càng cao, càng chứng minh được thân phận của khách, tầng trên cùng không phải ai cũng có thể đến, nó dùng để tiếp đãi khách VIP cao cấp nhất.

Những người có thể đến được nơi này không phải phú nhị đại thì cũng chính là con ông cháu cha, nhưng từ trước đến nay chẳng có một ai dám gây sự bên trong quán bar...Bởi vì mặc dù không ai nói ra, nhưng tất cả đều ngầm biết được quán bar thuộc quyền quản lý của bang Hắc Long, chẳng có kẻ nào ngu ngốc mà gây sự cả!

Tuy nhiên, không làm ra hành vi gây sự cụ thể, thỉnh thoảng cũng có thể một vài còn hơn trực tiếp gây rối...

Bên trong phòng VIP 1, có hai người đàn ông đang vô cùng ung dung vừa thưởng thức rượu vừa trò chuyện.

- Hai ngày qua cảm ơn cậu đã giải quyết công việc giúp tôi, nào, cạn ly!

Trịnh Thiên đưa ly rượu lên ra hiệu với Hoắc Vi Triệt, Hoắc Vi Triệt nhếch mép cười nhẹ, đưa ly chạm vào ly của anh bạn đối diện.

- Đã là anh em, thì chút việc đó có là gì!

- Ủ, cậu nói phải... Mà giữa cậu với tiểu Diệp đã tiến triển tới đâu rồi?

Không phải nói...khụ khụ, anh rất muốn biết cảm giác làm anh vợ của người anh em chí cốt nó ra làm sao!

Vừa liếc mắt Hoắc Vi Triệt đã không khó nhận ra ý nghĩ "xấu xa" của Trịnh Thiên, anh cực kì xem thường.

- Không cần cậu lo... chỉ cần thời gian thôi!

- À, nếu tôi không làm thì thanh mai trúc mã của tiểu Diệp cũng đã từ quân khu về nghỉ phép... Không biết giữa quân nhân chính trực và một tên trùm Hắc đạo, thì con bé sẽ chọn ai nhỉ? Ha...ha...ha..

Nhìn nụ cười đáng khinh của Trịnh Thiên, Hoắc Vi Triệt trực tiếp làm lơ... Thanh mai trúc mã thì sao, có gì to tát lắm đâu?

Bà mươi chưa phải là tết, bây giờ vẫn chưa nói được gì mà!

- Này...

Cốc...cốc... cốc...

Trịnh Thiên đang muốn nói gì đó thì đột ngột vang lên tiếng gõ cửa, vì vậy anh tạm thời ngưng lại, thân bắt chéo chân.

- Vào đi!

Bước vào là một người đàn ông mặc vest đen chỉnh chu, sau khi cúi chào Hoắc Vi Triệt cùng Trịnh Thiên, anh ta cung kính lên tiếng:

- Lão đại, nhị gia...vừa rồi chúng tôi vừa bắt được một nhóm thanh niên có dấu hiệu dùng hàng trắng.

"Hàng trắng" chỉ với hai chữ nhưng lại có sức ảnh hưởng không nhỏ, khuôn mặt vốn đang có vẻ lơ đãng của Hoắc Vi Triệt chỉ trong nháy mắt liền giống như được phủ một lớp băng dày, hàn khí không ngừng tỏa ra.

Tất cả những người vào U Lam đều phải biết rõ quy định của bar, hàng trắng là thứ bị cấm tuyệt đối. Vậy mà bây giờ lại có kẻ ngang nhiên dám dùng...

- Tra ra kẻ đầu sỏ chưa?

Không cần Hoắc Vi Triệt lên tiếng, Trịnh Thiên đã nhanh hơn hỏi. Trong chuyện này chắc chắn chẳng phải đơn giản như bề ngoài, từ trước đến nay có kẻ nào đủ la gan vi phạm vi định của U Lam đâu?

- Đã có hỏi rồi, nhưng bọn họ bảo là do lần đầu đến đây nên không biết!

- Vậy trước hết thả bọn ra, sau đó nên làm gì chắc không cần tôi nói cậu cũng biết chứ?

Lần này là Hoắc Vi Triệt lên tiếng, trong giọng nói ngoài lạnh, thì cũng chỉ là lạnh!

Người đàn ông kia hiểu ra, " vâng" một tiếng sau đó cũng lui ra ngoài...

Còn lại hai người trong phòng như cũ, không còn thái độ vui đùa như ban đầu, Trịnh Thiên có phần suy tư nhìn Hoắc Vi Triệt.

- Cậu nghĩ sao về chuyện này?

- Còn không phải có kẻ muốn đánh chủ ý lên đầu chúng ta sao? Đạo này tôi còn cảm thấy lạ là tại sao lại yên bình như vậy, thì ra là đang chuẩn bị một kế hoạch khác!

Tốt, nếu như đã muốn đấu, thì anh cũng chẳng ngại mà đấu tới cùng với bọn họ! Năm lần bảy lượt muốn mạng anh, thấy anh không làm gì thì liền nghĩ anh là quả hồng mềm muốn nắm bóp thế nào cũng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cướp của giết người?

Sau vài ngày" bị giam lỏng" ở bệnh viện, Trịnh Diệp cuối cùng cũng được thả tự do. Mà Trịnh lão phu nhân vốn định chưa muốn cho Trịnh Diệp đi làm, nhưng vì chịu không nổi cô liên tục cảm râm thân gần thờ dài cho nên chỉ có thể chịu ý cô...

So với bình thường thì Trịnh Diệp đi làm trẻ hơn một chút... Nhưng cô chỉ vừa mới bước đến cửa lớn của sở thì đã thấy đồng nghiệp của mình gấp gấp đi ra ngoài, ngoài ra còn có tổ pháp y và đội điều tra hiện trường. Không cần hỏi Trịnh Diệp cũng biết là có án mạng xảy ra rồi!

- A...Trịnh Diệp, cô đi làm lại rồi à, vậy thì hiện tại đi cùng chúng tôi luôn đi!

Mặc Phong là người thấy Trịnh Diệp trước nhất nên cũng liền hướng về phía cô lên tiếng.

Trịnh Diệp không nói hai lời liền đồng ý, xoay người lại đi cùng anh ta. Từ lúc về đội công tác, thì trong cảm nhận của cô, Mặc Phong chính là kiểu cảnh sát mẫu mực nhất... Bình tĩnh, nhanh nhẹn, luôn đặt công việc lên hàng đầu, thỉnh thoảng lắm mới nói vài câu vui đùa như lúc cô mới tới!

Trong lúc đó cũng có không ít người nhìn thấy cô liền mở miệng hỏi thăm này nọ... Cũng vì đang vội nên Trịnh Diệp đều đáp qua loa cho có.

Rất nhanh sau đó cảnh sát đã tới hiện trường vụ án, đó là một căn biệt thự cỡ vừa nằm phía Tây thủ đô, từ đó sang khu vực cao cấp mà Lạc gia toạ Lạc cũng không tính là xa. Người báo án là con trai lớn của chủ nhà, sau khi qua đêm ở bên ngoài trở về vào buổi sáng liền chứng kiến thảm án như vậy!

- Báo cáo sếp, theo điều tra sơ bộ thì tổng cộng có năm nạn nhân. Gồm chủ nhà ông Cao Thanh Tùng 54 tuổi, bà Lý Duệ vợ ông Cao 51 tuổi, cùng con gái Cao Diệu 25 tuổi, còn lại là hai người nữ giúp việc... Nguyên nhân chính dẫn đến cái chết có lẽ là do súng gây ra... Trong nhà có dấu hiệu xô xát, kết sát trên phòng ông Cao cũng bị cạy ra... có lẽ là cướp của giết người...

Nghe một viên cảnh sát báo cáo tình hình, Trịnh Diệp lặng lẽ đứng bên cạnh Lục Thành không nhủu mày...một lần là năm mạng người...!

Cũng bởi vì chữ tiền gây ra sao?

- Đã kiểm tra camera chưa?

Ngước mắt nhìn chiếc camera trên tường, Trịnh Diệp hỏi viên cảnh sát vẫn báo cáo tình hình với bọn họ.

- Đã thử, nhưng tất cả hệ thống đã hư hoàn toàn, hoàn toàn không có thu hoặc!

- Thủ đoạn lưu loát gọn gàng, camera lại bị phá hủy từ mạng lưới mà không phải trực tiếp đập vỡ... Có vẻ thủ phạm là người khá quen thuộc với gia đình này!

- Vụ này chắc gì đã là cướp của giết người?

Vậy như mọi khi, Lê Kiều Kiều dù trong bất cứ hình ảnh gì cũng đều giọng điệu cao ngạo để nói chuyện, hiện tại cô ta đang ngồi xổm bên cạnh thi thể, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thi thể của Cao Diệu. Trong đội chẳng mấy ai có thiện cảm và tin tưởng vào năng lực của Lê Kiều Kiều, cho nên đều không mấy chú ý tới lời cô ta. Tuy nhiên Trịnh Diệp lại là ngoại lệ, cô cũng ngồi bên cạnh cô ấy:

- Phát hiện cái gì rồi sao?

Trịnh Diệp lặng lẽ nhìn theo ánh mắt của Lê Kiều Kiều ra ngay vào trên cổ tay của bạn nhân, trên đó nhiều thêm một lớp bột mỏng màu trắng... Sắc mặt Trịnh Diệp khẽ trầm xuống, trong lòng hiện ra một thứ...

- Mau lấy mẫu bột này đi xét nghiệm, tôi muốn có kết quả nhanh một chút!

Gọi một nhân viên giám định đến, Trịnh Diệp chỉ vết bột trắng trên cổ tay nạn nhân nghiêm túc lên tiếng.

Trong thời gian chờ đợi kết quả xét nghiệm, Trịnh Diệp cũng không lãng phí thời gian đi xung quanh căn nhà quan sát. Càng quan sát kỹ, cô càng phát hiện ra nhiều vấn đề không đúng, nhìn vài góc độ thì vụ án này được hung thủ thực hiện khá lưu loát gọn gàng... Tuy nhiên nhìn theo tổng thể thì hơi khác, không giống như là hung thủ có chuẩn bị mà đến, nhưng thứ lưu loát ngoài kia rất có khả năng là hung thủ cố tình dàn dựng sau đó? Là cố ý dàn dựng thành án cướp của giết người sao?

Để có thể nhanh chóng tìm ra đáp án mà cô cần hơn, cô đi đến căn phòng dùng để lấy lời khai của người đã báo án, Cao Từ Tài, sau khi chào viên cảnh sát cánh gác bên ngoài, Trịnh Diệp liền đi vào.

- Chị Diệp!

Người đang lấy lời khai là Vân Thi, cô ấy vừa thấy bóng dáng Trịnh Diệp liền khẽ gọi một tiếng.

- Ủ, chị vào xem một chút.

Vân Thi nghe vậy không có biểu hiện ra cái gì khác thường, tự nhiên đưa bản lời khai cho Trịnh Diệp xem. Tuy nhiên, lúc Trịnh Diệp cúi đầu xuống để xem thì không hề hay biết ánh mắt của Vân Thi đã nhanh chóng biến đổi.

Bên trong mắt đi về ngây thơ, tình nghịch mọi khi... nhiều thêm trong đó là ganh ghét, tức giận. Hừ xem... xem cái gì, ý vào thân phận rồi ra về bản thân giỏi lắm hay sao, đây là không tin tưởng cô ta à?

Vốn hành động của Trịnh Diệp chỉ là vô cùng bình thường, nhưng hành động tưởng chừng bình thường ấy khi vào mắt của một người bị đổ kỵ, ganh ghét che mờ mắt thì liền biến thành ý tứ khác...

- Anh là Cao Từ Tài?

Trịnh Diệp ngẩng đầu lên hỏi người đàn ông vẫn cúi đầu từ lúc cô bước vào... Cũng bởi vì vậy nên anh ta cũng chẳng thấy được vẻ mặt khi nãy của Vân Thi mà hiện tại đã bình thường như lúc ban đầu!

Anh ta chậm rãi gật đầu thay cho câu trả lời.

- Anh hiện tại đang làm quản lý quán bar của gia đình anh phải không?

Trong bản lời khai đã ghi tương đối đủ ý, nhưng Trịnh Diệp không hiểu sao cô chỉ muốn nghe từng chính miệng đối tượng nói ra thôi! Đây cũng là một thói quen đã hình thành từ lâu của cô... Có điều Trịnh Diệp lại không cô chỉ thuận theo thói quen, tuy nhiên chính là vô tình khiến người ta càng thêm sinh lòng đổ kỵ đối với cô!

- Đúng vậy, tôi làm việc này đã năm năm rồi!

Trịnh Diệp hỏi thêm vài câu đơn giản, sau đó ánh mắt cô chợt lóe lóe:

- Theo điều tra của chúng tôi, thì từ trước đến nay mặc dù anh lúc nào cũng về nhà khá muộn vì công việc, tuy nhiên qua đêm ở ngoài lại rất ít! Không biết hôm qua anh qua đêm ở ngoài là vì lý do gì?

Một người rất ít qua đêm ở bên ngoài, vậy mà tự nhiên lại đêm hôm qua lại không về, còn mấy lần thoát được một kiếp? Nhìn sơ qua thì quả thật có không ít nghi vấn!

- Chẳng qua là tối hôm qua tôi có một người bạn từ nước ngoài mới về nên cho nên mới uống hơi nhiều, không thể về nhà thôi! Cô hỏi như vậy là có ý gì chứ... nhà tôi vừa mới xây ra biến cố như vậy, chẳng lẽ cảnh sát các người lại nghi ngờ tôi sao?...

Cao Từ Tài toả ra cực kỳ đau khổ, anh ta hướng về phía Trịnh Diệp chắc vắn, nói xong thì lại ôm đầu gục khóc...

Trịnh Diệp nhũn mày, thấy như vậy cũng không hỏi nữa, đứng dậy đi ra ngoài, Vân Thi cũng đi cùng:

- Vừa rồi chị hỏi Cao Từ Tài như vậy là sao, chẳng lẽ chị nghi ngờ anh ta là hung thủ giết người thân của mình sao? Đó là người thân của anh ta mà... sao có thể được?

Bên ngoài toả ra nghi hoặc, thực chất trong lòng cô ta chính là không ngừng mắng chửi Trịnh Diệp.

- Chỉ là suy đoán thôi, chị chưa nắm chắc được điều gì! Nhưng nhìn từ góc độ nào cũng thấy vụ án này cực kỳ không đơn giản... Cao Từ Tài rất đáng

nghi!

- Nhưng...

- Rất nhiều thứ phải dùng tâm để cảm nhận, chỉ về bề ngoài thôi là không đủ... Có khi bên ngoài là một người cực kỳ thiện lương, nhưng biết đâu bên trong chính là một con bạch nhãn lạng? Em giúp chị đi điều tra người bạn mà Cao Tử Tài nhắc đến nhé!

Vỗ vỗ vai Vân Thi, sau đó Trịnh Diệp liền nhanh chân bước đi trở về chỗ cũ. Có lẽ hiện tại cũng đã có kết quả giám định mọi thứ rồi, cô nên qua xem một chút!

Trịnh Diệp đi rồi, Vân Thi đứng phía sau lưng cô dùng ánh mắt cực kỳ không thiện cảm nhìn theo... Tay cô ta siết lại thật chặt, móng tay cơ hồ muốn đâm vào da thịt...

Hành động như vậy cũng đủ để chứng tỏ tâm trạng hiện tại của cô ta là như thế nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Hung thủ thật sự

Quay lại vị trí ban đầu cũng chính là chỗ phát hiện ba thi thể nạn nhân... Lục Thành cùng với Mặc Phong đang xem xét ảnh chụp hiện trường và các kết quả xét nghiệm.

- Trịnh Diệp, cô xem cái này!

Thấy Trịnh Diệp đi tới, Mặc Phong liền gật đầu với cô, sau đó đem một tờ giấy cho cô xem, trong khi anh ta và cả Lục Thành nét mặt đều thể hiện vẻ trầm trọng.

- Vết bột trắng trên tay Cao Diệu chính là ma túy... Tuy nhiên ngoài vị trí đó ra thì không còn tìm thấy ở vị trí nào khác nữa!

- Vụ này chắc chắn không phải là giết người cướp của!

Trịnh Diệp đột ngột ngẩng đầu lên, nghiêm túc mở miệng.

- Đúng vậy, lời của Trịnh Diệp rất chính xác!

Người vừa lên tiếng là Thẩm Dinh, anh ta vừa mới từ bên ngoài đi vào, trên tay còn cầm theo cái túi ni lông...

- Thứ nhất, tất cả các cửa đều không có dấu hiệu bị cạy mở. Thứ hai, đây là đồ tôi đã tìm được phía sau vườn nhà, được chôn rất kĩ dưới đất, nếu không phải tôi vô tình làm rơi đồ gần nơi đó mới lại tìm thấy e rằng chẳng thể phát hiện được!

Anh ta đổ đồ trong túi ra ngoài, trong lúc đó cũng nói tiếp:

- Nếu là cướp của giết người, thì có tên cướp nào ngu ngốc không đem đồ cướp được đi mà còn chôn lại?

Trong túi đồ mà Thẩm Dinh vừa đem tới chính là một số tiền mặt không nhỏ, ngoài ra còn không ít nữ trang.

Trầm ngâm nhìn những thứ trên bàn, ánh mắt Trịnh Diệp hiện lên tia sáng không rõ ý vị.

- Cùng với một vài manh mối nữa, nếu không phải là cướp của giết người, thì nghi phạm đáng nghi nhất hiện tại chỉ có một người mà thôi!

...

- Đây, không phải hiện tại các người nên đi tìm bắt hung thủ giết hại cả nhà tôi mới đúng! Tại sao cứ ở đây mãi như vậy?

Cao Tử Tài nhìn thấy căn nhà của anh ta vẫn còn rất nhiều cảnh sát canh giữ thì toả ra vô cùng bất mãn. Thẩm Dinh là người đứng gần anh ta nhất, thấy thái độ của Cao Tử Tài liền cực kỳ bình thân lên tiếng, vừa chậm rãi đi tới, rút ngắn khoảng cách với anh ta.

- Anh Cao, hung thủ chắc chắn chúng tôi sẽ bắt, nhưng không cần phải tìm!

- Như vậy là sao...chẳng lẽ các người đã biết hung thủ là kẻ nào rồi phải không?

- Phải, chúng tôi đã cho người mời người bạn mới từ nước ngoài mới về kia của anh đến đây! Đợi anh ta đến chúng tôi sẽ nói rõ một thể.

Trịnh Diệp chậm rãi gạt đầu, sát hại một lần tới năm mạng người... Vụ án tưởng chừng phức tạp nhưng không phải vậy, có quá nhiều chứng cứ đang nhắm tới thủ phạm. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, có lẽ vụ này sẽ rất nhanh được giải quyết.

- Không hay rồi, Vương Đặc bỏ chôn rồi!

Không khí chờ đợi vẫn vô cùng im ắng, cho đến sau khi Thẩm Đình nghe xong điện thoại thì sắc mặt không được tốt lắm lên tiếng. Ngay tức thì, không chỉ riêng cảnh sát, mà người có sắc mặt xấu nhất chính là Cao Từ Tài.

- Không, không thể nào... tại sao anh ta lại bỏ chôn chứ!

Vương Đặc trùng hợp chính là người làm chứng cho chứng cứ ngoại phạm của Cao Từ Tài!

Vừa lấp bắp kinh hãi, Cao Từ Tài không kịp suy nghĩ đã vội vàng quay đầu muốn thoát khỏi vòng vây của cảnh sát. Ai cũng không ngờ anh ta lại có hành động đột ngột như vậy, phản ứng lại thì anh ta đã tới cửa.

- Kiều Kiều, bắt hẩn ta lại!

Thất Lệ Kiều Kiều đang đứng dựa lưng vào cửa, cứ như vậy Trịnh Diệp không cần suy nghĩ đã hô lên. Sau đó chỉ thấy Lệ Kiều Kiều vẫn chăm chú nhìn vào điện thoại đột ngột ngừng đầu, ngay lúc tên cướp chạy tới liền giơ chân ra khiến hẩn ta bị vấp ngã.

- Ôi, đi đứng không có mắt à?

Lệ Kiều Kiều bắt mẫn lên tiếng, nói một câu liền giống như hành động của cô ta lúc vừa rồi chỉ là vô tình.

- Con ranh này...

Cao Từ Tài từ trên mặt đất đứng dậy, nghiêng rặng muốn hướng tới Lệ Kiều Kiều động thủ... Tuy nhiên, hẩn ta dường như đã quên hoàn cảnh hiện tại của bản thân thì phải, thời gian hẩn ngã xuống cũng đã đủ để mấy người Trịnh Diệp đuổi kịp. Hẩn ta chưa kịp động thủ đã bị cảnh sát tiến tới khống chế.

- Thả tôi ra, tại sao lại bắt tôi, thả ra...

- Anh Cao Từ Tài, chúng tôi tình nghi anh là hung thủ của vụ án này! Phiên anh cùng chúng tôi về sở hợp tác điều tra! Dẫn đi!

Hai từ cuối là Trịnh Diệp nói với hai viên cảnh sát đang giữ Cao Từ Tài. Sau đó thì mặc kệ sự phản kháng la hét của Cao Từ Tài, anh ta cũng bị áp giải ra xe.

- Kiều Kiều, làm tốt lắm!

Trịnh Diệp đến bên cạnh Lệ Kiều Kiều, nháy nháy mắt với cô ấy, sau đó giơ ngón tay cái lên nhỏ giọng nói, âm lượng chỉ đủ có mình cô ấy nghe.

- Tốt gì chứ, tôi có làm gì đâu...

Ra về hách dịch, Lệ Kiều Kiều chề môi với Trịnh Diệp một vài sau đó ồng ẹo bước đi. Đã quen với tính cách của Lệ Kiều Kiều, Trịnh Diệp chẳng có chút nào khó chịu, chỉ cười cười lắc đầu nhìn theo bóng lưng cô ấy...

Tuy nhiên nụ cười của Trịnh Diệp chẳng duy trì được bao lâu đã biến mất, thay vào đó là ánh mắt tràn ngập suy tư.

Không thể nào mà vô duyên vô cớ Vương Đặc lại bỏ chôn giữa chừng trên đường đến đây. Sở dĩ nếu hẩn ta có ý định bỏ chôn thì chẳng phải chôn trước khi cảnh sát tới chẳng phải tốt hơn sao?

Là do hẩn ta có âm mưu gì, hay là giữa chừng mới quyết định?

Nếu theo ý sau, thì có nghĩa là hẩn ta biết trước kết quả rằng có đến hay không thì Cao Từ Tài cũng bị bắt, hơn nữa hẩn ta còn đóng vai trò đồng phạm, nên mới chôn?

- Trịnh Diệp, cô nghĩ gì mà thất thần vậy?

Đột ngột Lục Thành xuất hiện bên cạnh Trịnh Diệp nghi hoặc lên tiếng, cũng khiến Trịnh Diệp rời khỏi dòng suy nghĩ của cô.

- À, không có gì, chúng ta về sở thôi!

...

Sau đó dựa theo những manh mối có sẵn cùng lời khai của Cao Từ Tài, cảnh sát đã tiến hành điều tra kĩ càng hơn.

Khoảng một năm trở lại đây, Cao Từ Tài sử dụng chức vị quản lý của bản thân mà âm thầm đem ma túy vào quán bar tiêu thụ, việc này ngay cả ba của hẩn ta là chủ quán bar cũng không phát hiện ra.

Cho nên vào tối hôm qua, khi Cao Diệu vô tình phát hiện ra Cao Tử Tài đem ma túy về nhà... Cao Tử Tài trong lúc bấn loạn lại không nói hai lời liền đưa súng bắn chết em gái mình, sau đó là bốn người còn lại trong nhà.

Người bình thường sẽ chẳng ai lại hành động như vậy, tuy nhiên, đối với một con nghiện đang phê thuốc thì hoàn toàn có thể... Sau khi xét nghiệm máu của Cao Tử Tài thì liền phát hiện kết quả dương tính với ma túy!

Sau khi đủ tỉnh táo lại, phát hiện hành vi của bản thân, chẳng những hắn ta không cảm thấy hối lỗi mà vì sợ tội nên mới tạo hiện trường giả, rồi còn chủ động báo cảnh sát giả vờ làm người bị hại.

Tuy nhiên, do có vẻ tinh thần anh ta cũng bị ảnh hưởng không nhỏ vì vậy nên mọi chuyện anh ta cố tình sắp đặt nhìn như hoàn hảo lại có rất nhiều hở!

Còn phần Vương Đặc, cũng chẳng phải là bạn bè gì của Cao Tử Tài, mà chính là kẻ trực tiếp giao dịch ma túy với anh ta trong thời gian qua... Hiện tại cảnh sát cũng đã phát lệnh truy nã đối với anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Dựa vào lời khai của Cao Tử Tài, cảnh sát tiếp tục mở rộng điều tra, cũng ngay trong tối hôm đó bất ngờ đột kích và thành công tịch thu được một lượng ma túy lớn trong hai quán bar cỡ trung ở phía Tây của thủ đô.

Công việc quá mức bận rộn, khiến cho Trịnh Diệp thập phần mệt mỏi, phải hơn mười một giờ tối mới trở về Trịnh gia, sau khi tắm rửa sạch sẽ cũng không thèm làm thêm bất cứ cái gì đã nằm vật ra giường...

Tuy nhiên, Trịnh Diệp có thể coi là vô cùng sắc đá mà còn cảm thấy mệt mỏi...nhưng một số người cũng làm việc cùng cô lại rất dư tình lực. Xong việc ở cơ quan còn tiếp tục" làm thêm"...

- Cậu càng lúc càng ra dáng của một cảnh sát hình sự nghiêm túc chính trực vì công việc nhỉ? Còn vừa mới lập công lớn như vậy!

Trên màn hình máy tính hiện thị bóng dáng tượng trưng của một người đàn ông, ngoài ra còn có giọng nói ồm ồm đó máy đổi giọng phát ra. Tuy là ồm ồm, nhưng cũng dễ dàng nhận ra ngữ khí chế giễu của người kia.

Lục Thành tận lực cúi thấp đầu, giọng nói thập phần bình tĩnh, như không nhận ra hàm ý chế giễu kia vậy.

- Ông chủ, ông cũng biết hoàn cảnh của tôi là thân bất do kỷ, tôi không thể không làm như vậy được!

Giọng nói và biểu hiện chính là vô cùng bình tĩnh... Nhưng thật chất hai bàn tay đặt trên bàn, khua tằm camera của máy tính của Lục Thành chính là nắm lấy thật chặt, chặt đến mức gân xanh nổi lên, tay còn run nhẹ phản ánh tâm trạng thật của anh ta!

Chỉ thấy tiếp đó từ máy tính vang lên tiếng cười, có vẻ là do quá máy biến giọng nên cũng nghe ồ ồ:

- Ha...ha...hay cho câu thân bất do kỷ...

- Ông chủ...

Trên khuôn mặt của Lục Thành đã hiện lên chút khảng trang, có điều không để cho anh ta nói hết câu thì giọng nói kia đã vang lên lần nữa:

- Được rồi, tôi hiểu tình hình của cậu, chỉ đùa với cậu chút thôi! Có điều, tôi không muốn chuyện này tiếp diễn, cậu làm sao thì làm... Tôi không nuôi người vô dụng!

- Ý ông là...

- Tôi tin chắc không cần tôi nói ra thì cậu cũng sẽ hiểu!

Sau đó thì Lục Thành đã chẳng kịp nói thêm từ nào thì kết nối đã bị ngắt.

Tắt đi chiếc máy tính, đồng thời ánh sáng duy nhất trong phòng cũng biến mất... Tuy nhiên trùng hợp thay ánh sáng từ ánh trăng bên ngoài xuyên qua cửa kính lại vừa vịn chiếu lên khuôn mặt Lục Thành... Qua đó hện ý không che giấu trên ánh mắt của anh ta hiện thị rất rõ ràng!

...

Trịnh gia...

Sau khi Trịnh Thiên trở về, không khí bên trong Trịnh gia thấy đổi thập phần rõ rệt... Vui hơn, ấm áp hơn!

Trên chiếc bàn ăn rộng lớn một thời gian dài qua chỉ có hai bóng dáng của Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân, thị hiện tại đã có thêm thành viên.

Vẫn phong cách đơn giản gọn gàng như mọi khi, Trịnh Diệp thông thả đi vào phòng ăn... Từ bên ngoài liếc mắt nhìn vào cô đã dễ dàng nhìn thấy bên trong ông bà nội cô đang thông thả dùng bữa, chỉ có anh trai cô vẫn chưa đụng đến thức ăn trên bàn mà chăm chú nhìn vào điện thoại trên tay.

- Chào buổi sáng tất cả mọi người!

Thấy vì chào hỏi từng người, Trịnh Diệp liền trực tiếp tóm gọn lại bằng một câu ngắn gọn xúc tích. Nói xong thì tự nhiên kéo ghế ngồi xuống vị trí bên cạnh Trịnh Thiên, bụng lỵ sửa trước mặt lên uống một ngụm...

- Sao hôm nay dậy muộn vậy?

Bỏ chiếc điện thoại trên tay xuống bàn, Trịnh Thiên nằng nết nhìn về phía cô em gái quý hóa của anh đã trực tiếp động dao động nĩa. Thật ra thì số sánh với những thiên kim tiểu thư khác thì Trịnh Diệp thức dậy giờ này đã rất sớm, có điều bình thường cô còn thức sớm hơn nên Trịnh Thiên mới lấy làm lạ mà hỏi.

Trịnh Diệp không ngần ngại trả lời câu hỏi của Trịnh Thiên, mà sau khi nuốt xong miếng thịt trong miệng xuống mới miễn cưỡng lên tiếng:

- Hôm qua hơi nhiều việc, mệt mỏi nên ngủ quên!

Cả ngày hôm qua hầu như cô đã phải lái xe hết các con đường của phía Tây thủ đô, chạy ngược chạy xuôi đi điều tra... Xong rồi buổi tối còn vũ trang đột kích hai quán bar, đã vậy gặp phải toàn những kẻ cứng đầu cần dùng bạo lực khổng lồ.

Hít...lúc trước ở thành phố A cô cũng thường xuyên gặp những vụ còn gây go hơn, có khi chạy cả đêm cũng còn sức. Có điều mấy tháng nay về đây công tác cũng chưa gặp phải những tình huống này, thông thả thành quen, lại thêm mới rảnh rỗi năm ngày liền nên nhất thời cô chưa thích ứng được lại thôi!

Trịnh Thiên ra vẻ như chợt hiểu vấn đề, a lên một tiếng...

- Chiều hôm qua anh đến nhà ông ngoại, lúc chờ về thấy có rất nhiều xe cảnh sát hú còi ỳnh ỳnh... Đừng nói là do đội của em làm ra đấy nhé?

Ở thủ đô, ngoài sở cảnh sát thủ đô ra thì còn có rất nhiều sở cảnh sát địa phương. Tuy nhiên có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy chắc chắn là chỉ có thể từ sở thủ đô ra mà thôi!

- Đúng vậy! Tình hình cũng khá phức tạp!

Trịnh Thiên còn muốn tiếp tục vấn đề với Trịnh Diệp thì Trịnh lão phu nhân đã có phản không vui lên tiếng.

- Được rồi, còn để yên cho Trịnh Diệp dùng bữa, có gì thì nói sau!

Kết quả Trịnh Thiên cũng đành phải cuối đầu im lặng mà dùng bữa. Sau đó thì làm gì có cơ hội nói chuyện với Trịnh Diệp sau khi cô ăn xong?

Bởi vì lúc đó cô đã trực tiếp nói ở sở có cuộc họp và dứt khoát rời đi.

...

- Hiện tại chúng ta đã triệt phá thành công hai đầu tiêu thụ ma túy tương đối lớn. Tuy nhiên, từ lời khai của Cao Tử Tài thì hẳn là không chỉ có bấy nhiêu!

Qua điều tra mới biết được những quán bar đó đã âm thầm phân phối ma túy không phải ngày một ngày hai, mà ít nhiều cũng trên nửa năm mà cảnh sát lại chẳng hề hay biết. Nếu không phải sự việc ngoài ý muốn của Cao Tử Tài thì đến bây giờ cũng chưa phát hiện.

Như vậy cho thấy đường dây này không hề đơn giản, thứ nhất là phải làm việc cực kì bí mật, thứ hai chính là...

Bên trong phòng họp, có thể thấy không khí cực kì áp lực, Trịnh Diệp cũng bị chính suy đoán của bản thân làm cho tâm trở nên lạnh lẽo.

- Đây chính là Vương Đặc, bề ngoài hẳn là nhân viên cấp cao của công ty xuất nhập khẩu ATB, thường xuyên đi công tác ở nước ngoài. Xuất thân của hắn hoàn toàn trong sạch, cũng như không có bất cứ tiền án nào. Cũng chính vì thế khi hắn hoạt động ngầm vô cùng cẩn thận nên cảnh sát cũng không biết được! Hắn là kẻ trực tiếp giao dịch với các đầu mối tiêu thụ mà hiện tại chúng ta đã diệt được hai cái... Điều cần thiết hiện tại là phải tóm được hắn trước!

Trên màn hình chiếu hiện hình ảnh của một người đàn ông trẻ tuổi, vói vẻ bề ngoài cực kì lịch sự, trí thức... Với vẻ bề ngoài như vậy thật sự rất khó hình dung ra đó là một kẻ buôn ma túy chuyên nghiệp!

Đúng là chẳng thể đánh giá nổi con người qua vẻ bề ngoài mà!

Có người nói sẽ có người nghe, cuộc họp kéo dài thêm gần mười lăm phút sau cũng kết thúc.

- Lần này các bạn làm rất tốt, cấp trên có lời khen ngợi. Được rồi, các bạn đi làm việc đi!

Trước khi rời đi trưởng phòng Lâm Dương không quên chuyển lời khen ngợi của cấp trên xuống.

- Lục Thành, anh làm sao vậy, không đi sao?

Trịnh Diệp cùng Lục Thành được chỉ thị của Lâm Dương cùng nhau đi điều tra... Nhưng sau khi Trịnh Diệp thu thập xong đồ đạc, những người khác cũng đã rời đi hết mà cô thấy Lục Thành vẫn không có động tác gì liên nghi hoặc lên tiếng hỏi.

Lục Thành bị lời nói của Trịnh Diệp làm cho giật mình, thoát khỏi suy nghĩ của bản thân cười gượng mấy tiếng:

- Không có gì...chúng ta đi thôi!

Nói xong liền thu thập hồ sơ trên bàn sau đó thẳng bước đi ra ngoài.

Trịnh Diệp đứng ở đó, nhìn theo bóng lưng Lục Thành mà đôi chân mày nhíu chặt lại...

Để tránh gây sự chú ý, và dễ dàng bắt được Vương Đặc hơn nên đội của Trịnh Diệp chia làm mấy nhóm nhỏ, cũng không dùng xe cảnh sát mà lái xe của bản thân đi.

Qua khung cửa kính suốt, có một bóng dáng lặng lẽ đứng nhìn xuống dưới, khi thấy ba bốn chiếc ô tô lần lượt ra khỏi sở cảnh sát thì trên khoé miệng của người đó từ từ cong lên đầy vẻ âm thầm, nhưng trong đó nhiều thêm một tia đặc ý...

Từ giây phút Vương Đặc bỏ trốn không bao lâu thì lệnh truy nã hắn ta cũng được phát ra, hình ảnh liên tục xuất hiện trên báo đài... Cũng vì vậy mà khả năng xuất ngoại của hắn đã bị hạn cho rất lớn, nếu muốn đi được thì khả năng lớn nhất chính là tìm tới những kẻ môi giới cho việc vượt biên!

Cảnh sát cũng biết rõ điều này cho nên đã căng sẵn mạng lưới khắp nơi nhằm nắm bắt thông tin nhanh nhất của Vương Đặc.

Có điều lúc chưa có tin tức thì không phải cảnh sát ngồi không, mà chia ra tìm kiếm những nơi mà Vương Đặc có khả năng xuất hiện nhất...

Cuối cùng đến buổi trưa cùng ngày...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Truy bắt Vương Đặc

Cảng X là cảng biển quốc tế lớn thứ hai ở nước Z, nó có vai trò cực kỳ quan trọng trong việc phát triển thương mại của quốc gia. Cảng này tọa lạc tại vùng phía Tây của thủ đô nước Z, hầu hết sản lượng hàng hóa xuất nhập khẩu của vài thành phố thân cận bảo gồm thủ đô đều xuất phát từ cảng này.

Đã là cảng lớn, tất nhiên là số lượng các kho hàng xung quanh cũng không ít, nằm chen chúc cả một khu vực rộng vài km vuông.

Cảng biển quá lớn, cho nên quản lý cũng có chút sơ hở, mà một số kẻ chính là lợi dụng "một chút" đó để thừa cơ trục lợi, kiểm soát một ít...

- Báo cáo, mục tiêu đã xuất hiện!

Thẩm Dinh nép mình sau cánh cửa một nhà kho đã mở sẵn, kéo cổ áo khoác ra và nhỏ giọng lên tiếng, hiển nhiên bên trong áo đã có gắn sẵn thiết bị liên lạc phối hợp cùng tai nghe trên tai.

Miệng thì nói, nhưng ánh mắt anh ta vẫn không rời khỏi bóng dáng của một người đàn ông có phần lén lút đi ngang qua. Người đàn ông ăn mặc cực kì kín đáo, đầu đội nón lưỡi trai, trên vai còn có một chiếc ba lô đeo lệch vai... Động tác dù lén lút nhưng chân hắn vẫn duy chuyển vô cùng gấp gáp!

Sau khi nghe âm thanh truyền đến từ tai nghe, Thẩm Dinh cũng cẩn thận đi ra ngoài, giữ khoảng cách nhất định không để người phía trước phát hiện, vừa không để bị mất dấu...

- Đối tượng đang đi về phía chúng ta, mọi người chuẩn bị hành động. Hắn ta có thể có vũ khí trong người, nên tất cả cần hết sức cẩn thận!

Lục Thành cũng nép mình vào một góc, nhìn bóng người xa xa đi tới liền nhỏ giọng nói vào thiết bị liên lạc bên trong áo. Không nhanh không chậm sau đó liền vang lên tiếng "rõ" cực kì đồng thành!

Có điều, sau đó cũng không có bất cứ ai nhìn thấy trên khoé miệng anh ta nở nụ cười đầy ý vị.

Vương Đặc trên đường đi điều hết sức cẩn thận, luôn luôn ngoái trước ngoái sau, cho đến khi đến trước một kho hàng tương đối lớn... Sau khi quan sát thêm một lần, phát hiện không có ai mới đẩy cửa đi vào.

Bên trong đã có sẵn một người ngồi bên trong, trên khuôn mặt thấy rõ vẻ không kiên nhẫn, thấy Vương Đặc đi vào trực tiếp giơ tay ra lên tiếng:

- Tiền đâu!

Vương Đặc cũng không nói gì trước thái độ của người kia, lấy ba lô trên vai xuống, mở lấy ra một sấp tiền không mỏng thấy cho người đàn ông kia...

Người kia sau khi lấy được tiền liền vỗ vỗ lên tay hất ta, tuy nhiên vẻ mặt vẫn chưa hài lòng.

- Chỉ bấy nhiêu thôi à?

- Chứ anh muốn bao nhiêu nữa, đó là theo như thỏa thuận ban đầu của chúng ta!

Vương Đặc cũng là không vui ra mặt.

- Tôi không cần biết, nhưng mà anh biết không, hiện giờ lịch truy nã của anh đã có đầy khắp nơi rồi, muốn đưa anh đi được cũng đâu dễ dàng gì? Chắc chắc... tôi nghe nói buồng hàng trắng rất là nhiều tiền, nhiều đây nhằm nhòu gì chứ!

- Anh..

Vương Đặc trừng mắt, không kiên kị rút súng ra chỉ về phía người đàn ông kia.

Có điều người đàn ông kia lại không tỏ ra chút sợ hãi, cũng không để cho Vương Đặc được nói hết đã khinh thường cắt ngang lời anh ta.

- Hừ, đừng có dọa tôi, anh giết tôi rồi cũng sẽ chẳng có lợi ích gì đâu! Bây giờ nếu anh muốn thoát khỏi đất nước này thì ngoan ngoãn giao ra ít tiền nữa đi!

Cuối cùng Vương Đặc biết anh ta không còn đường khác đành không cam lòng thu súng lại, mở miệng:

- Được rồi!

Ở phía bên ngoài, cảnh sát vẫn im lặng không hành động, họ đang chờ thời cơ thích hợp để ra tay

Trịnh Diệp nép mình trong một góc khuất, ánh mắt nhìn chăm chăm cánh cửa nhà kho đang đóng chặt. Kế hoạch vậy bắt là do Lục Thành đặt ra, anh ta là chỉ huy, tất nhiên là phải nghe theo... Nhưng tổng thể, quan trọng không nằm ở vấn đề đó, mà cái cô để ý tới là kế hoạch của Lục Thành.

Từ góc độ đơn giản mà nói thì rất hoàn hảo đi... nhưng tổng thể cô thấy có cái gì không đúng lắm?

- Tất cả đồng loạt xông vào!

Tiếng nói mang ngữ khí ra lệnh chuyển đến từ tai nghe tạm thời kéo Trịnh Diệp ra khỏi suy nghĩ của riêng mình. Cô không chậm trễ cùng những người khác cầm súng duy chuyển...

Rầm..

Cánh cửa nhà kho không báo trước bị Mặc Phong dùng chân đá mạnh vào...

- Tất cả đứng yên!

Nhưng sau câu nói đó, tất cả đều vô cùng ngỡ ngàng khi bên trong không hề có bóng dáng Vương Đặc, chỉ có mỗi một người đàn ông đang tươi cười đếm tiền.

- Vương Đặc đâu?

Trịnh Diệp là người phản ứng nhanh nhất, liền nắm cổ áo người đàn ông kia hỏi. Không cần phải nói, người đàn ông kia sau khi thấy một đồng người cầm súng xông vào thì đã sợ tới mức làm rớt luôn sấp tiền trên tay xuống, chỉ tay về một góc:

- Ở đó...anh ta vừa... mới đi ra từ đường đó!

Chỉ thấy trong một góc nhà kho vốn nguyên vẹn lại có một vết cắt khá lớn, đủ để người chui qua...

Trong nháy mắt hầu như rất cả đều biến sắc, Trịnh Diệp không nói hai lời liền nhanh chân bước qua vị trí kia, không chút chần chừ liền chui qua.

Dù rằng khu vực xung quanh đều đã bị cảnh sát bao vây, nhưng nơi này lại phức tạp như vậy...

Những đồng nghiệp còn lại của Trịnh Diệp cũng cùng chạy ngoài, chia ra các hẻm để đi. Lục Thành là người ra cuối cùng, sau khi chui ra khỏi nhà kho cũng không giống những đồng nghiệp khác khẩn trương tìm kiếm mà lại ung dung đứng lại, nhếch khóe môi. Sau đó mới chuyển mắt về một hướng chậm rãi đi tới...

- Vương Đặc, đứng lại...

Thẩm Dinh thấy bóng dáng của Vương Đặc liền theo bản năng hô lên, súng trên tay cũng bắn đạn về phía anh ta...

Những người khác nghe thấy tiếng súng liền đi qua, mà Vương Đặc cũng không phải kẻ thường, giờ súng lên bắn trả, những thoi tiếng súng vang lên không dứt...

- Hà... tất cả tránh ra!

Trịnh Diệp hô hấp trở nên căng thẳng khi tinh mắt thấy Vương Đặc cầm một vật đưa lên miệng cắn một cái sau đó liền vung tay ném về phía bọn họ...

Là bom! Cur nhiên còn có cả vật này?

Ngay sau khi tiếng của Trịnh Diệp vừa dứt, thì một tiếng nổ không hề nhỏ vang lên...

BÙM....

- Khụ khụ...mọi người có sao không?

Đi ra từ trong làn khói, Trịnh Diệp che miệng ho khan vài tiếng, đảo mắt nhìn quanh.

- Không sao...

- Tôi không sao...

Nhờ tiếng hét của Trịnh Diệp nên bọn họ đều kịp tránh ra cả.

Thấy như vậy Trịnh Diệp cũng bớt lo lắng, nhưng chẳng thấy bóng dáng Vương Đặc đâu nữa rồi...

Đúng lúc này...

- Đứng lại...

Đoàng... đoàng...

- Aaa...

Ba âm thanh liên tiếp vang lên, lập tức những người ở đây, bao gồm cả Trịnh Diệp đều thấy đổi sắc mặt, chạy theo hướng phát ra âm thanh... Nhưng đến lúc họ chạy đến thì thứ nhìn thấy chính là Lục Thành đang ngồi trên đất, ôm cánh tay đang không ngừng chảy máu.

- Anh Thành...

- Không cần lo cho tôi...mau đuổi theo Vương Đặc!

Dù đau lớn nhưng anh ta vẫn cắn răng nghiêm nghị lên tiếng...

- Vân Thi, em ở lại lo cho anh ấy, còn lại theo tôi!

Trong đội ngoài Lục Thành ra thì Trịnh Diệp chính là người có cấp bậc cao hơn hẳn, nên lúc này cô liền phân phó lệnh đi xuống... Xong rồi liền nhanh chóng chạy theo hướng mà Lục Thành chỉ qua...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hai người đàn ông

Hoắc thị

Không cần thông qua thông báo của thư ký, Trịnh Thiên một đường đi thẳng đến phòng làm việc của Hoắc Vĩ Triệt. Không thèm gõ cửa mà anh trực tiếp mở cửa phòng đi vào...

Đảo mắt một cái Trịnh Thiên ngay tức thì liền nhìn thấy chủ nhân của căn phòng... Nhưng có điều khác thường là Hoắc Vĩ Triệt thay vì lúc này nên cầm cùi vào đóng giấy tờ sổ sách trên bàn thì hiện tại lại yên lặng đứng bên cửa sổ. Anh đứng hơi nghiêng người, hai tay đút vào túi quần, vừa vận ánh nắng chiếu vào một góc trên người anh, cùng với vẻ mặt trầm tĩnh suy tư thì trong giây phút này chẳng có từ ngữ nào có thể miêu tả hết được!

Có lẽ anh đang suy nghĩ cái gì đó quá mức tập chung nên cả khi Trịnh Thiên xuất hiện cũng không hay biết, hoặc là biết mà không thèm để ý không từng...

- Chắc chắn... nói làm sao mà mấy em ngoài kia không điều đứng vì Hoắc tổng của chúng ta cho được. Đúng là hảo soái mà...

Trịnh Thiên lắc lắc đầu chắc lưỡi, lại có phần tuyệt so nói ra lời đánh giá, còn thêm ánh mắt thập phần...

Hoắc Vĩ Triệt chậm rãi quay đầu đối diện với người nào đó đã vô cùng tự nhiên ngồi vào vị trí của anh, vừa tự rót rượu cho bản thân lại vừa dùng ánh mắt...nóng rực nhìn anh thì ngay tức thì nhướng mày:

- Cậu đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi... nếu không tôi còn tưởng là cậu có ý với tôi đấy!

Trịnh Thiên vừa mới mới uống một ngụm rượu, nghe vậy tuy không đến nỗi phun hết rượu ra bàn nhưng cũng bị sặc không nhẹ, dẫn đến một chặn ho khan...

- Khụ khụ...khụ khụ... Phi...phi, cậu nghĩ bậy cái gì đó, ông đây là đàn ông thẳng, xu hướng giới tính cũng cực kì bình thường đấy nhé!

Ho xong sau đó ngay lập tức Trịnh Thiên liền chuyển sang vẻ mặt khinh thường mà nói với Hoắc Vĩ Triệt, còn cực kỳ khoa trương vỗ ngực đảm bảo.

Hoắc Vĩ Triệt ngồi xuống xô pha trong phòng, đáng vẻ lưỡi biếng tùy ý gác chéo chân, cũng không tiếp tục đề tài cũ.

- Tốt, có việc gì mà đến đây vậy? Tôi nhớ cậu cũng có nhiều việc lắm mà?

- Thì sao chứ, việc thì việc, ông đây muốn làm thì làm, không làm thì thôi. Mà phải có việc mới có thể đến tìm cậu được sao?

Hai tay cầm hai ly rượu, Trịnh Thiên ngồi xuống bên cạnh Hoắc Vĩ Triệt, đẩy một ly rượu đến trước mặt anh tùy ý lên tiếng. Ai ngờ, vậy mà Hoắc Vĩ Triệt lại gạt đầu thay cho câu trả lời.

Trịnh Thiên:"..." Cạn lời!

- Thôi được rồi, không đùa với cậu nữa, chuyện ngày hôm qua cậu biết rồi chứ nhỉ?

Thái độ của Trịnh Thiên đột ngột trở nên nghiêm túc lạ thường, nhìn thần vào mắt của Hoắc Vĩ Triệt mà lên tiếng. Và tất nhiên dù không nói rõ Hoắc Vĩ Triệt cũng hiểu ý của Trịnh Thiên là gì, anh chậm rãi gạt đầu:

- Có biết, Tần Trí đã báo hết lại cho tôi biết rồi!

- Cậu nghĩ sao về vụ này?

- Thì sao nữa, chẳng phải là từ Xích Thần hay sao?

Hoắc Vĩ Triệt vô cùng bình thản trả lời, hoàn toàn không thể nhìn ra cảm xúc thật sự của anh. Xích Thần và Hắc Long xưa nay nước sông không phạm nước giếng, công việc của Hoắc Long là chuyên chế tạo và buôn bán vũ khí, cùng kinh doanh một vài quán bar. Còn lại kẻ khác muốn làm gì anh cũng không để ý, anh không phải thánh nhân mà quản hết những chuyện phi pháp khác. Nhưng có một ngoại lệ là những kẻ đó không đụng vào địa bàn của anh!

Nhưng bang Xích Thần này trong vòng một năm trở lại đây lại vô cùng lộng hành, thái độ khiêu khích rõ ràng như vậy... Làm sao mà anh không bận tâm được đây?

- Đúng vậy a... bọn chúng làm việc quá mức cẩn thận, nếu không phải lần này nội bộ của chúng có vấn đề thì cũng sẽ chẳng xảy ra việc hiện tại. Làm hại tiểu Diệp nhà tôi phải một nhọc truy bắt a...

Trịnh Thiên ra vẻ tuyệt vời, bộ mặt hết sức đau lòng khi nhắc đến em gái mình...đúng là cực kỳ có dáng vẻ của một người anh trai yêu thương em gái!

Hoắc Vĩ Triệt trực tiếp liếc mắt xem thường, âm thầm mắng "giả tạo", rất hiển nhiên điều hiện thị ra mặt do anh không hề che giấu.

- Vậy tại sao cậu không đi giúp tiểu Diệp một tay, để cô ấy bớt vất vả?

- Ồ hé...sao cậu không nói sớm?

Trịnh Thiên ra vẻ bưng bít đại ngộ, vỗ tay cái bốp xong liền vội vã xông ra ngoài.

Hoắc Vi Triệt kéo kéo khoe môi nhìn theo... Ừm, anh cũng phải góp chút sức cho tiểu Diệp, nếu không thì cô ấy sẽ chẳng có thời gian rảnh rỗi đâu!

...

Lại nói về bên phía Trịnh Diệp, sau đó có dẫn người tìm kiếm tìm kiếm Vương Đặc khắp toàn bộ các kho hàng quanh đó, thậm trí là mở rộng phạm vi ra bên cảng X cũng không tìm thấy người. Cũng vì vậy mà cuối cùng cuộc truy bắt lại thất bại, chỉ tóm được mỗi kẻ giao dịch tìm đường chôn ra nước ngoài cho Vương Đặc.

- Kỳ lạ thật, rõ ràng đã bao vây chặt chẽ không còn kẽ hở như vậy rồi mà tại sao hắn ta vẫn chôn được chứ? Mà chôn trước khi chúng ta xông vào... thật là kì lạ mà?!

Ở trong đội, tính tình của Thẩm Dinh luôn luôn dễ phát hỏa nhất, lần này để trốn mất Vương Đặc khiến anh ta cực kỳ bức bối... Hành động vô đầu bứt tóc hiện tại của anh ta đã thể hiện không soát tí nào tâm trạng hiện tại của anh ta!

- Đúng vậy, giống như là anh ta biết trước được chúng ta bao vây vậy!

Trái với sự thiếu bình tĩnh của Thẩm Dinh, Mặc Phong trầm tĩnh ít nói hơn rất nhiều, rất ít khi lên tiếng mà hiện tại cũng nhin không được tiếp lời của Thẩm Dinh.

Trong phòng hiện tại chỉ có ba người, ngoài Thẩm Dinh với Mặc Phong thì chính là Lê Kiều Kiều. Văn Thi phụ trách đưa Lục Thành đến bệnh viện xử lý vết thương. Còn Trịnh Diệp thì đang thẩm vấn người đàn ông mà họ bắt được ở kho hàng!

Ở trong phòng, so với hai người đàn ông nhàu nhĩ và tóc cực kì không vui vì thất bại vừa rồi. Thì Lê Kiều Kiều lại chẳng mấy có thái độ bận tâm, lười biếng gác chân lên bàn...thoải mái dũa móng tay!

- Đây, ở đây là sở cảnh sát, không phải nhà cô, muốn dũa muốn cắt gì thì về nhà cô mà làm!

Nhìn đến thái độ dửng dưng hưởng thụ của Lê Kiều Kiều, Thẩm Dinh chịu không nổi liền bắt mẫn lên tiếng. Nói thật thì hành động giống như vậy của Lê Kiều Kiều họ cũng thấy nhiều rồi, mãi rồi cũng chẳng thêm để ý... Nhưng có vẻ hiện tại tâm trạng không tốt, Thẩm Dinh vốn nóng tính liền cũng càng khó chịu khi thấy thái độ của Lê Kiều Kiều!

Lê Kiều Kiều liếc mắt cũng không thêm liếc nhìn anh ta một cái, đưa móng tay lên ngắm nghía, hách dịch lên tiếng:

- Thì đây là sở cảnh sát, đâu phải là nhà anh, anh cũng đâu phải cấp trên của tôi mà ra lệnh cho tôi? Hay là không làm được nên ghen tị..

Giọng điệu cực kỳ gọi đòn, mà tính cách Thẩm Dinh như vậy làm sao mà nhịn được? Anh ta ngay lập tức ngồi dậy...

- Cô...

Có điều anh ta mới nói được một chữ thì đã im lặng khi thấy người vừa mở cửa bước vào. Mặc Phong cũng đã đứng dậy định cản lại Thẩm Dinh, thấy vậy thì thôi, trở lại chỗ ngồi còn không quên thở dài một hơi nhẹ nhõm.

- Có chuyện gì vậy?

Trên tay Trịnh Diệp cầm một sấp hồ sơ, trên người cũng không có mặc cảnh phục mà là thường phục của bản thân... Vừa đi vào liền cảm thấy không khí không đúng vì vậy liền nghi hoặc đảo mắt nhìn quanh. Nếu cô không làm thì không khí này giống như là có người vừa mới vương cung bạc kiếm đi?

- Không có gì, chỉ là nhìn thấy có người quá mức nhàn rỗi nên khó chịu chút thôi! Mà cô thẩm vấn tên kia kết quả sao rồi?

Thẩm Dinh cũng không muốn phí thời gian tranh chấp vô ích với Lê Kiều Kiều, chỉ có điều liếc xéo cô ấy một cái sau đó thì chuyển mắt nhìn sang tập hồ sơ trên tay Trịnh Diệp.

Trịnh Diệp nhướng mày nhìn sang Lê Kiều Kiều, trong mắt lóe sáng một chút, nhưng chỉ rất nhanh nên chẳng ai thấy được. Cô hồi phục vẻ mặt nghiêm túc đưa hồ sơ cho Thẩm Dinh và Mặc Phong, âm thanh nhàn nhạt không nóng không lạnh...

- Cũng chỉ là một kẻ sống vì tiền mà thôi... có kinh nghiệm không ít trong việc đưa tội phạm truy nã trốn ra nước ngoài. Theo như lời khai của hắn thì tính luôn lần này nếu thành công đưa Vương Đặc đi nữa thì chính là vụ thứ sáu!...

Tất cả đều đã được ghi chép đầy đủ trên bản lời khai, Trịnh Diệp cũng chỉ nói sơ một vài ý với Thẩm Dinh với Mặc Phong. Sau đó để yên cho hai người tự nghiên cứu, cô cầm một bản như vậy đi qua vị trí của Lê Kiều Kiều, nhẹ nhàng đặt trước mặt cô ấy...

Đối với ánh mắt thoáng qua tia kinh ngạc cùng có phần giật mình của cô ấy, Trịnh Diệp chỉ là nở một nụ cười vô cùng sâu kín!

...

Tạm thời để mất dấu Vương Đặc, nhưng cũng biết anh ta cũng chưa thể ra nước ngoài được cho nên các thành viên trong đội của Trịnh Diệp, bao gồm cả cô cũng không có tăng ca giống ngày hôm qua, phá lệ về sớm...

Có điều Trịnh Diệp không ngờ chính là, cô vừa bước xuống sân đã thấy cách vị trí của cô không xa có hai người đàn ông đứng đối diện với nhau. Một người lười biếng dựa lưng vào thân cây, một người thì dựa mình lên thân xe...

Cả hai đều có dáng vẻ tùy ý, lười biếng như vậy, nhưng lại càng tôn lên khí chất và ngoại hình xuất chúng của họ... Thành linh ở sở cảnh sát xuất hiện hình ảnh như thế, lại đứng vào giờ tan ca khiến không ít sĩ quan cảnh sát ngoài đầu quan sát, đặc biệt là một số nữ sĩ quan cảnh sát, ánh mắt một số người điều biến thành hình trái tim cả rồi...

Nhưng so với những đồng nghiệp của mình, thì Trịnh Diệp càng biết rõ hơn hai người kia là ai... Trong đầu cô nhất thời xuất hiện hàng đồng dấu chấm hỏi: Hoắc Vĩ Triệt và Triệu Thế Minh, hai người họ đang làm cái gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Sao lại là anh?

- Tiểu Diệp!

Không cần đến lúc Trịnh Diệp suy đoán ra mục đích của hai người đàn ông thì bên tai đã truyền đến âm thanh ôn nhu quen thuộc. Bất tri bất giác Triệu Thế Minh đã đến bên cạnh cô rồi.

- Sao anh lại ở đây?

- À, anh đến tìm ba anh có việc, sau đó thấy cũng đến giờ tan ca nên muốn đợi em ra, cũng mấy ngày rồi không có gặp em!

Triệu Thế Minh cười cười, đối với câu hỏi của Trịnh Diệp rất tự nhiên trả lời.

- Thì ra là vậy!

- Mà tiểu Diệp này...hiện tại em có bạn gì không?

- Không có! Sao vậy?

Trong mắt Trịnh Diệp hiện lên một chút nghi hoặc, đột nhiên hôm nay cô phát hiện người này có điểm kì lạ thì phải? Là do vài năm không gặp hay sao nhưng anh ấy là quân nhân, không phải nên thẳng thắn hay sao? Hôm nay còn vòng vo nữa chứ!

Nhận thấy nghi hoặc trong mắt Trịnh Diệp, Triệu Thế Minh nhất thời cũng cảm thấy bản thân mình "không giống mọi khi", anh nhanh chóng khôi phục dáng vẻ tự nhiên như trước, thẳng thắn lên tiếng...

- Anh biết có một quán mới khai trương rất ngon, muốn mời em đi dùng thử ấy mà!

Nhưng không đợi Trịnh Diệp trả lời, phía sau lưng Triệu Thế Minh đã vang lên âm thanh mang đầy ý cười:

- Vừa vặn tôi cũng có ý này, chắc hai người cũng không ngại để tôi đi cùng chứ?

Chủ nhân của âm thanh đó còn ai ngoài Hoắc Vĩ Triệt? Trịnh Diệp còn có chút khó hiểu vì sao người đàn ông này vẫn im lặng quan sát cô cả buổi không có động tĩnh gì, bây giờ nháy mắt đã hiểu ra. Còn không phải là chờ thời cơ sao?

- Hoắc tổng, tôi nhớ là với thân phận của anh sẽ chẳng rảnh rỗi tốn thời gian vô ích đi ăn với chúng tôi đâu nhỉ?

Mặc dù qua chuyện lần trước Trịnh Diệp đã không còn nhiều ác cảm đối với Hoắc Vĩ Triệt, thậm chí còn có một vài cảm giác kì lạ đối với anh. Tuy nhiên, đại khái Trịnh Diệp vẫn chưa cảm thấy bản thân quá quen thuộc với con người này!

- Không có gì, tôi hiện tại rất rảnh rỗi!

Hoắc Vĩ Triệt toả vẻ không có gì, trên khuôn mặt tuấn tú điển trai cũng là đọng đầy ý cười. Không hiểu tại sao, nhưng Trịnh Diệp lại cảm thấy nụ cười của người đàn ông kia có chỗ không đúng ẩn chứa...nguy hiểm thì phải?

Dù gì Triệu Thế Minh cũng chưa có tiếp xúc nhiều với Hoắc Vĩ Triệt, cho nên không thể giống như Trịnh Diệp cảm thấy nụ cười của anh có chỗ nào không đúng. Mà đối với nụ cười của Hoắc Vĩ Triệt, Triệu Thế Minh chỉ có một cảm nhận duy nhất... Đó chính là cực kỳ chói mắt!

- Nhưng chỗ mà chúng tôi đến sẽ không hợp với người cao sang như Hoắc tổng, anh vẫn nên đổi ý thì hơn!

Triệu Thế Minh sẽ không quên người đàn ông trước mặt này mấy ngày trước còn hùng hổ tuyên bố sẽ cùng anh tranh giành tiểu Diệp. Tất nhiên lúc này muốn đi cùng sẽ không có ý tốt!

Trong lời nói có ý từ chối thẳng thừng như vậy, ngay cả kẻ ngốc cũng dễ nhận ra, thì Hoắc Vĩ Triệt làm sao không hiểu được? Tuy nhiên, nhận ra thì nhận ra, vị Hoắc tổng nào đó vẫn giả vờ không hiểu, ý cười nơi khóe mắt càng sâu:

- Không ngại... tôi cũng rất thích đến những nơi bình dị gần gũi!

...

Đã đến nước này rồi, Triệu Thế Minh sai có thể tiếp tục từ chối được, đành phải để cho Hoắc Vĩ Triệt theo cùng, mặc dù vô cùng không cam lòng.

- Tiểu Diệp, chúng ta đi thôi!

Ngoài suy đoán của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt cũng không tiếp tục làm ra hành động gì nữa, mà lặng nhìn Trịnh Diệp lên xe với Triệu Thế Minh, sau đó thì chậm rãi lên xe của anh.

Một thành phố phồn hoa, nhưng không có nghĩa là mọi góc ngách ngõ hẹp của thành phố đều có vẻ như vậy! Quen sống trong sang giàu, phồn hoa của thủ đô nước Z, sẽ rất ít có người biết đến sự tồn tại của những con hẻm nhỏ như vậy.

Trong một con hẻm không lớn không nhỏ, nhưng con đường cũng đủ để xe ô tô lưu thông. Trong con hẻm mặt dù không có ánh đèn xoa hoa đủ màu sắc như trên quốc lộ, nhưng cũng có đủ ánh sáng để nhìn rõ khung cảnh hai bên. Tuy nhỏ, không đủ xoa hoa sang trọng, nhưng hoạt động buôn bán cũng thập phần nhộn nhịp.

Nhưng dù gì cũng là chỗ của tầng lớp bình dân, đột ngột xuất hiện hai chiếc ô tô sang trọng không khỏi khiến người xung quanh tò mò...

Hoắc Vĩ Triệt chậm rãi bước xuống xe, chân mày cũng tự chủ nhíu lên nhìn khung cảnh xung quanh. Bang đầu anh còn cho là Triệu Thế Minh chỉ lấy cớ không muốn cho anh theo cùng, nhưng không ngờ thật là lại đến nơi như thế này thật!

Đi theo Triệu Thế Minh với Trịnh Diệp, cả ba người đi vào một quán nhỏ... Theo nhận thức của Hoắc Vĩ Triệt thì quả thật vô cùng nhỏ, cả không gian quán còn không bằng phân nửa phòng làm việc của anh.

- Ăn ở chỗ này à?

Hoắc Vĩ Triệt vẫn là nhìn không được kéo Trịnh Diệp lại hỏi. Mặc dù anh biết cô không giống như cô tiểu thư khác thích những chỗ xoa hoa lộng lẫy, nhưng dù gì cô cũng thật sự là một thiên kim tiểu thư... Theo như thái độ không chút ngạc nhiên của cô thì chính là thường xuyên đến những chỗ như thế này?

- Thế nào... Nếu như Hoắc tổng cảm thấy không hợp thì có thể trở về, vào nhà hàng cao cấp mà dùng bữa, chúng tôi không ép!

Trịnh Diệp đang bận nhìn đông nhìn tây tìm chỗ ngồi, tuy rằng quán không lớn nhưng khách thì rất đông, muốn kín hết cả chỗ... Nhìn Hoắc Vĩ Triệt mạng về mặt nghi hoặc, Trịnh Diệp không chút kiên nhẫn mà nhíu mày nhìn ra ngoài cửa.

- Không có, tôi cảm thấy rất hợp đó chứ! Nhưng tiểu Diệp này, nếu như em còn quên giao ước của chúng ta, thì tôi cũng không ngại mà hôn em ngay trước mặt người đàn ông kia đâu!

Người phụ nữ này còn vô tâm hơn anh biết, mới có mấy ngày không gặp mà đã quên lời cảnh báo của anh đi mất rồi.

Bị Hoắc Vĩ Triệt đột ngột kề sát vào tai mình, Trịnh Diệp tạm thời chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh ong ong, nhưng cô cũng không ngốc mà nhận không ra ý của anh...

- Tiểu Diệp, qua đây đi!

Triệu Thế Minh vẫn luôn tranh thủ tìm chỗ ngồi, đến khi tìm được rồi quay lại thì thấy một mảng ái muội... Cho nên không chần chừ lên tiếng gọi...

...

Cũng thuộc nằm trong một con hẻm, tuy nhiên số với chỗ mà Trịnh Diệp đến phá lệ náo nhiệt nhộn nhịp không thiếu ánh sáng, thì cách đó không xa rẽ vào con hẻm khác lại âm u vắng vẻ hơn rất nhiều!

Xuyên qua ánh sáng yếu ớt của đèn đường, chỉ thấy một người đàn ông đứng dựa lưng vào góc tường, chậm rãi nhả ra từng làn khói thuốc. Trên đầu anh ta có đội một chiếc nón lưỡi trai kéo thấp che đi phần nửa khuôn mặt, hoàn toàn khiến người khác không thể nhận biết được đó là ai.

Lại nhả ra vài làn khói, anh ta dứt khoát quá tàn thuốc xuống đất, dùng đế giày dậm lên để dập lửa... Sau đó là bộ dáng cực kì thiếu kiên nhẫn ngẩng đầu lên, nhìn về một hướng nhỏ giọng chửi hai tiếng.

Thêm chừng vài phút nữa, đến lúc sự kiên nhẫn của người đàn ông muốn biến mất thì từ đầu đường hiện lên ánh đèn cùng tiếng động cơ xe mô tô. Chiếc mô tô phân khối lớn đến trước mặt người đàn ông thì dừng lại, trước ánh mắt đầy cảnh giác của anh ta, người kia chậm rãi bỏ ra nón bảo hiểm...

- Là anh!

Trên mặt người đàn ông tỏ vẻ cực kì khiếp sợ nhìn người kia bỏ ra nón bảo hiểm...xong lại có phần bắn loạn rút súng ra lên đạn, thái độ chính là không thể tin nổi.

- Sao lại là anh?

- Tại sao không thể là tôi chứ, Vương Đặc!?

Người đàn ông kia bỏ nón bảo hiểm lên xe, ánh mắt thập phần bình tĩnh, còn mang theo một chút thâm ý, không ai khác chính là Lục Thành!

- Anh không phải là cảnh sát sao?

Vương Đặc không thể tin được trùng mắt khó tin, không phải ông chủ bảo anh ta đến đây thì sẽ có người đưa anh ta chôn đi hay sao, nhưng người này rõ ràng chính là cảnh sát! Chẳng lẽ...

Lục Thành nhìn vào ánh mắt toả vẻ không thể tin được của Vương Đặc, anh ta cong cong khóe môi:

- Đúng như anh nghĩ!

—

Bị cảm mệt muốn chết cũng ráng viết một chương cho mấy nàng đọc. Cho xin chút động lực mau hết bệnh đi□□

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tiếng súng giữa đêm tối

Lúc này mặc dù là tai nghe, mắt thấy, trung quy Vương Đặc vẫn chỉ kịp tiếp thu thông tin, ánh mắt không khỏi mang chút nghiến ngấm, hiểu rõ...

Thì ra là vậy, anh ta còn không hiểu tại sao có thể dễ dàng thoát khỏi vòng vây của cảnh sát như vậy. Nhưng bây giờ thì hiểu rồi, người chỉ huy cảnh sát vây bắt anh ta lại cùng một phe với anh ta... Không thoát được mới lạ!

- Người của ông chủ đứng là nhiều thành phần nha, ngay cả đại úy cảnh sát còn là thuộc hạ của ông ấy!

Đã hiểu ra vấn đề, Vương Đặc liền nhìn không được nhìn chăm chăm Lục Thành, giọng điệu nghe qua giống như kinh ngạc, nhưng thật chất giống như trào phúng hơn!

Con người của Lục Thành thoát trăm xuống, tuy nhiên trên mặt vẫn là một mảnh lạnh nhạt:

- Bớt nói nhảm đi, đồ của ông chủ cần đâu?

Vừa nói, Lục Thành vừa đưa tay ra trước mặt của Vương Đặc.

Khá khó chịu về thái độ lạnh nhạt dửng dưng của Lục Thành, như suy cho cùng anh ta lại đang cần sự giúp đỡ của Lục Thành... Vì vậy mà Vương Đặc rất tức thời không nói những lời dư thừa nữa, dứt tay vào túi quần và lấy ra một con USD, ném cho lục Thành.

Lục Thành chụp lấy USD, xem qua xem lại, xác nhận là đúng vật bản thân cần rồi để vào túi áo.

- Tốt, đồ đã lấy được, hiện tại chỉ còn lại anh biết hết mọi thứ bên trong USD, cho nên không thể để anh rơi vào tay cảnh sát được!

- Dư thừa, vậy còn không mau giúp tôi rời khỏi đất nước này, sau đó thì tôi sẽ không ra vào tay lũ cớm kia rồi.

Từ thái độ của Vương Đặc có thể thấy anh ta chẳng còn bao nhiêu kiên nhẫn nữa rồi. Cũng bởi vì thế mà thấy thái độ không chút gấp gáp của Lục Thành nhất thời khiến anh ta không thể giữ nổi bình tĩnh, âm thanh không tự chủ gắt hơn...

Nhưng Lục Thành dường như chẳng chút ảnh hưởng bởi thái độ của Vương Đặc, chậm rãi lên tiếng lần nữa...

- Anh có biết không, đưa anh ra nước ngoài, chỉ là biện pháp nhất thời, bởi vì chung quy cũng không sớm thì muộn đám cướp kia sẽ tóm được anh, mà...

...

Vốn là khu vực bình dân, quán ăn bình thường dù có đông khách như cũng không giống như hôm nay... Tại một nơi bình thường như vậy, hầu như người dân đều là những người lao động chân tay, những người bình thường nhất...

Tuy nhiên, sự bình thường đó hoàn toàn bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của bà người Trịnh Diệp. Không nói đến khí chất, riêng ngoại hình của họ thôi cũng đã khiến người ta để ý tới... Đặc biệt còn trong tổ hợp hai nam một nữ, chỉ cần liếc mắt một cái, sẽ khiến người ta tò mò nhìn thêm vài lần nữa!

Không hề bị ảnh hưởng của những ánh mắt tò mò, tìm tòi nghiên cứu xung quanh, ba đương vẫn thản nhiên như không mà dùng bữa.

Diện tích của cái bàn không lớn, chỉ vừa vặn đủ chỗ cho bốn người ngồi xung quanh cũng không... Trong khi đó, hai người ngồi kế bên là không thể tránh khỏi việc đụng chạm cơ thể!

Mà Hoắc Vĩ Triệt và Triệu Thế Minh, hai người đàn ông điều phá lệ cao to, đối với cái bàn đã nhỏ càng nhỏ. Với chiều cao một mét bảy của Trịnh Diệp ở trong trường hợp ngồi ở giữa hai người đàn ông to lớn như hiện tại cũng chẳng có được một chút u thế, trở nên nhỏ nhắn lạ thường...

Mà hình ảnh như vậy, từ ngoài nhìn vào chẳng khác gì nàng công chúa bé nhỏ được hai chàng kị sĩ che trở bảo bọc! Nhưng ở đây Trịnh Diệp lại là người trong cuộc, hoàn toàn chẳng có thể có được tưởng tượng như người ngoài, giây phút này đều quan trọng nhất đối với cô chính là lấp đầy cái bụng của mình!

Trịnh Diệp chẳng phải là người kén ăn, cô cực kỳ dễ nuôi, có thể ăn ở nhà hàng cao cấp, cũng có thể là quán ăn ven đường... Đối với công việc mang tính chất thất thường của mình, thì đối với Trịnh Diệp, đôi khi có thời gian ăn uống đã may mắn lắm rồi, còn hơi sức đâu mà lựa chọn?

- Anh Thế Minh này, làm sao mà anh biết được quán ăn ngon như thế này vậy?

Trịnh Diệp nuốt xong sớ mì lạnh cuối cùng, thấy Triệu Thế Minh vừa vặn buông đũa xuống bèn lên tiếng hỏi.

Cô chuyển công tác về đây đã gần bốn tháng, mà trong thời gian, có những lúc công việc cũng khá nhàn nhả. Những lúc như vậy cô cũng hay tìm kiếm những quán ăn bình dị như vậy, nhưng lại không phát hiện ra quán này. Trong khi đó Triệu Thế Minh vừa mới từ quân khu về đây hơn một tuần, làm sao đã biết được chứ?

Đối diện với ánh mắt long lanh, thập phần tò mò của Trịnh Diệp, Triệu Thế Minh chỉ cảm thấy trái tim trong ngực của mình không tự chủ được đập nhanh hơn rất nhiều, tuy nhiên ánh không nói nhiều, chỉ cong môi phun ra hai chữ:

- Bí mật!

- Hà...

Trịnh Diệp không ngờ lại nhận được câu trả lời như vậy, ngỡ ngàng một tý, nhưng cô mới phát ra một chữ đã ngừng lại bởi âm thanh trầm thấp của Hoắc Vĩ Triệt.

- Cũng được!

Hoắc Vĩ Triệt không đầu không đuôi nói ra hai chữ. Sau đó lại vô cùng tao nhã lấy khăn giấy lau miệng cùng tay của mình. Vốn chỉ là một động tác cực kì bình thường, những cũng vô ý toát lên khí chất cao quý, tà mị vốn có của anh.

Trịnh Diệp trước là bị hai từ không đầu không đuôi của Trịnh Diệp hấp dẫn, sau lại bị động tác bình thường của anh khiến cho không rời tầm mắt được.

- Tôi biết là tôi đẹp trai, em không cần phải nhìn tôi như vậy, tôi sẽ ngại lắm!

Đang thất thần, Trịnh Diệp chợt cảm thấy bên tai mình có một âm thanh khe khẽ vang lên, đồng thời còn có luồng khí nóng thổi tới...

Ngẩng đầu nhìn lên lại thấy khuôn ánh mắt sáng rực mang đầy ý cười cùng khoé môi ẩn chứa độ cong vừa phải của ai kia. Trịnh Diệp thẩn mẩn thẩn trong lòng một tiếng, vậy mà cô lại bị vẻ ngoài của anh ta mê hoặc...

- Không biết Hoắc tổng cảm thấy đồ ăn ở đây như thế nào?

Lục Thành không thể chịu được cảnh "liếc mắt đưa tình" ngay trước mắt, liền lên tiếng, thành công kéo sự chú ý.

Hoắc Vĩ Triệt trên mặt vẫn giữ nguyên một biểu cảm, chỉ có điều độ cong trên khoé môi càng rõ.

- Lúc này tôi đã nói rồi, anh không nghe rõ sao?

- Ý anh là sao...?

Triệu Thế Minh nhíu mày, anh ta nói rồi, khi nào chứ? Chẳng lẽ...

- Ừm...nếu nó này được đầu tư thêm thì sẽ không tệ!

Mặc kệ câu hỏi của người ta, Hoắc Vi Triệt một lần nữa lên tiếng, những mà chẳng thấy có chút liên kết nào với câu trước cả...

...

- Vương Đặc...anh có biết không, trên đời này, người có thể giữ bí mật tốt nhất chỉ có một... đó chính là...

Dưới ánh đèn mờ ảo, chẳng thể thấy rõ mặt người đàn ông, chỉ có mỗi giọng nói là vang lên cực kì rõ ràng giữa đêm tối vắng lặng.

Vương Đặc đứng đó, cảm nhận được cái gì, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, đưa tay vào túi với ý đồ lấy súng... nhưng chung quy, đã chậm!

- Người chết!

Cùng với hai chữ này, là kèm theo một tiếng "Đoàng" vang vọng khắp con hẻm nhỏ. Thi thể Vương Đặc chậm rãi ngã ra sau, vang lên một tiếng "bịch". "Chết không nhắm mắt" là từ chính xác nhất có thể miêu tả trường hợp lúc này của Vương Đặc, anh ta bỏ mạng ngay lập tức bởi viên đạn xuyên tim, bàn tay phải vẫn còn nắm giữ cây súng chưa kịp lấy ra khỏi túi...

Lục Thành không thèm quay đầu nhìn lại một lần nào, mà dứt khoát đội mũ bảo hiểm, lên xe phóng đi. Anh ta không dùng ống giảm thanh, với âm thanh này, chắc chắn rất nhanh sẽ có người tiếng đến!

...

- Đây, Hoắc...

Trịnh Diệp đưa tay khều Hoắc Vi Triệt, đang muốn nói gì đó, đột nhiên im bật, khuôn mặt hơi trầm xuống. Không riêng gì cô, mà hai người đàn ông cùng bàn cũng có trạng thái như vậy... Mà những người xung quanh cũng giật mình vì âm thanh đột ngột mới vang lên.

Sau hai giây bất động, Trịnh Diệp liền bật dậy, không nói hai lời nhanh chân hướng ra ngoài... Âm thanh vừa rồi cô nghe không lầm, là tiếng súng, nhưng tại sao ở đây lại có tiếng súng?

Hoắc Vi Triệt phản ứng cũng rất nhanh, chân trước Trịnh Diệp vừa bước, chân sau anh đã bước theo.

Còn Triệu Thế Minh lại không thể giống như hai người kia bỏ đi như vậy, sau khi để tiền lại trên bàn mới chạy theo hai người kia!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lặt mặt quá nhanh!

Trước khi Trịnh Diệp tìm ra vị trí phát ra tiếng súng thì xung quanh đó đã có vài người khác ở gần đó đến trước... Mà cách đó không xa là một người đàn ông nằm bất động trên mặt đất, máu từ ngực chảy ra nhuộm đỏ mặt đất ở đó. Mấy người kia cũng chỉ là đứng từ xa xa nhìn, không ai dám tới gần.

- Tôi là cảnh sát, làm ơn cho qua!

Trịnh Diệp lấy thẻ ngành của cô ra cho mấy người ở đó xem, sau đó thì nhanh chân đến ngồi xổm bên cạnh người nằm trên đất, đỡ đầu anh ta lại...

- Vương Đặc!

Ngay lập tức khi nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông, Trịnh Diệp ngay lập tức nhận ra là ai, cũng theo phản xạ hô ra tiếng. Nhưng sau đó thì cô hít một hơi thật sâu, đặt tay lên động mạch chủ trên cổ của Vương Đặc.

Xác nhận được mạch đã không còn đập, chân mày Trịnh Diệp nhíu lại thiếu điều muốn dính vào nhau. Đã chết, vậy mà đã chết...

- Sao vậy, em biết anh ta sao?

Nhìn thái độ của Trịnh Diệp, Triệu Thế Minh nhanh trí đoán ra được điều gì, nghi vấn hướng về Trịnh Diệp lên tiếng.

- Hắn ta là tội phạm truy nã, mới hồi trưa nay hắn còn phá vòng vây trốn thoát khỏi tay cảnh sát, thật không ngờ bây giờ đã chết rồi!

Nói xong, Trịnh Diệp liền lấy điện thoại gọi về sở... Haizz...hôm nay tưởng được nghỉ sớm, nhưng kiểu này lại phải tăng ca rồi!

Hoắc Vi Triệt từ lúc chạy theo Trịnh Diệp ra tới giờ vẫn đứng bên cạnh cô, im lặng quan sát hết thấy những việc xảy ra. Lặng lẽ nhìn sang khuôn mặt của Vương Đặc, ánh mắt Hoắc Vi Triệt loé loé...

Đúng là nhanh gọn, dứt khoát...kẻ không còn giá trị thì ngay lập tức trừ khử, chắc...chắc... Xem ra anh phải học hỏi cách làm việc này thôi!

...

Cái chết đột ngột của Vương Đặc hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cảnh sát, cũng trực tiếp cắt đứt hoàn toàn mọi manh mối còn lại của vụ án. Sau đó trong địa bàn thành phố liên tiếp xảy ra nhiều vụ án lớn, nên cấp trên ban lệnh xuống cho đội của Trịnh Diệp bàn giao vụ án lại cho đội phòng chống ma túy.

...

- Từ trên đây ngã xuống sẽ không sống nổi đâu!

Trên sân thượng của sở cảnh sát thủ đô, Trịnh Diệp đang suy tư đứng dựa người vào lan can thì bất chợt từ sau lưng vang lên âm thanh nhắc nhở đầy lạnh nhạt, lại mang theo ngữ điệu nói chuyện có một không hai...

Không cần quay lại Trịnh Diệp cũng biết là ai, cái kiểu nói chuyện mang ngữ điệu ngạo mạn kiểu này thì toàn sở cảnh sát chỉ có một người duy nhất thôi. Thật là... có cần phải cố làm ra vẻ như vậy không, chỉ là một câu nhắc nhở thôi mà?

- Yên tâm, tôi sẽ không ngã được đâu!

Trịnh Diệp xoay người lại, hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày cười như không cười nhìn thẳng vào Lê Kiều Kiều.

- Cô có ngã hay không cũng đâu có liên quan gì tới tôi?

Miệng thì nói lời hờ hững, trong khi đó Lê Kiều Kiều lại đưa một ly cà phê cho Trịnh Diệp. Trịnh Diệp không ngần ngại nhận lấy, tự nhiên uống một ngụm.

- Cô không sợ tôi đầu độc cô sao?

- Cô sẽ không làm vậy!

Trịnh Diệp vô cùng chắc chắn khẳng định, sau đó lại dựa người vào lan can.

- Sao vậy, hôm nay sao Lê tiểu thư lại có nhã hứng tìm tôi nói chuyện vậy?

- Nhàm chán quá thôi, nên muốn tìm một người để gây sự đỡ buồn!

Lê Kiều Kiều cực kì thân nhiên lên tiếng, Trịnh Diệp mím sắc vì lời của cô ấy. Có chút dờ khóc dờ cười:

- Rất tiếc, nếu như vậy thì cô đã tìm sai đối tượng rồi. Tôi chẳng phải là người dễ dàng bị kích động, nếu cô muốn tìm người để gây sự thì nên tìm người khác!

Bỏ tay, không thể sử dụng lo gic bình thường để hình dung về con người này được. Nếu như với tính cách thông thường mọi khi của Lê Kiều Kiều, chắc chắn không thể nghĩ ngờ là lúc này không tức sẽ xòe đuôi! Có điều cô ấy lại không như vậy, mà lại nở nụ cười nhẹ, giọng điệu cũng không mang theo một chút kiêu ngạo nào:

- Trịnh Diệp, cô rất đặc biệt, cũng rất thông minh. Nhưng điểm yếu lớn nhất của cô chính là cô quá rộng lượng... Có những thứ, đừng dùng mắt để cảm nhận!

Thái độ bình thản đột nhiên của Lê Kiều Kiều cũng không khiến Trịnh Diệp có bao nhiêu bất ngờ. Cô phóng tầm mắt nhìn vào bầu trời xanh thẳm cao vút xa xa...

- Cảm ơn cô những lời này của cô...

- Cứ ra về thanh cao đạo mạo, làm như trong cái sở cảnh sát này cô là nhất không bằng... Xí...

Trịnh Diệp chưa nói xong lời muốn nói, thì đột ngột giọng của Lê Kiều Kiều liền cắt ngang. Hơn nữa còn thấy đôi ba trăm sáu mươi độ giọng điệu mới vừa rồi, lúc này giọng điệu đã quay lại đáng vẻ chanh chua ngạo mạn mọi khi.

Trong mắt Trịnh Diệp loé ra tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh cô đã hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra, ra vẻ không vui, khuôn mặt cũng trầm xuống Lê Kiều Kiều:

- Lê Kiều Kiều, cô có ý gì đây?

- Ý gì thì chắc cô hiểu mà! Cứ tiếp tục diễn đi, rồi có lúc tôi sẽ khiến cô lộ mặt thật thôi...

- Lê Kiều Kiều, tốt nhất cô nên chú ý lời nói của mình lại!

Lần này thì đến lượt Lệ Kiều Kiều bị ngất lòi, là Lục Thành, không biết từ lúc nào anh ta đã có mặt ở trên sân thượng. Nhưng có lẽ hai cô gái "cãi nhau" quá chăm chú mới "không phát hiện" ra sự xuất hiện của anh ta.

- Chú ý cái gì chứ, tôi nói có sai đâu... À, muốn làm anh hùng bên vực nữ nhân sao? Hừ...giả tạo...

Lệ Kiều Kiều dùng ánh mắt xem thường nhìn Lục Thành, lúc nhìn tới cánh tay còn được băng bó của anh ta thì ánh mắt càng trở nên nồng đậm xem thường, hừ lạnh nói thêm hai chữ rồi liền đậm chân ông ẹo rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Lệ Kiều Kiều, ánh mắt Lục Thành hiện lên tia suy nghĩ sâu xa, nhưng rất nhanh đã bị anh ta bác bỏ. Quan tâm quay qua Trịnh Diệp:

- Có chuyện gì vậy?

Nghe Lục Thành hỏi tới Trịnh Diệp cũng thu hồi ánh mắt nhìn theo Lệ Kiều Kiều, cười nhẹ đáp:

- Không có gì, cô ta buồn chán nên tìm người gây sự ấy mà!

Chắc chắn...lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Không đúng, phải là kỹ thuật diễn quá tốt!

- Ừm, không có gì thì đừng tiếp xúc nhiều với cô ta!

Trịnh Diệp gật đầu, cũng không trả lời, tiếp tục ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời... Nhưng không có ai biết, lúc này đây lòng của Trịnh Diệp đã chẳng còn hướng về bầu trời cao nữa rồi, ánh mắt loé lên điều suy tư...

Trịnh Diệp im lặng, cũng không có nghĩa là Lục Thành cũng im lặng, anh ta thấy cô im lặng thì tiếp tục lên tiếng:

- Trịnh Diệp này, tôi vẫn luôn thắc mắc không biết tại sao cô đường là thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng, tại sao lại chọn nghề này chứ? Vừa vất vả, vừa nguy hiểm...

Không ngờ đột nhiên lại có người hỏi cô câu hỏi như vậy, Trịnh Diệp mất vài giây suy nghĩ rồi mới trả lời:

- Đơn giản là vì yêu thích, đam mê... và quan trọng là vì ba tôi!

Từ nhỏ cô đã luôn lấy ba làm thần tượng, làm mục tiêu cố gắng của bản thân, muốn lớn lên sẽ trở thành anh hùng bảo vệ người dân như ba của cô. Quyết tâm của cô càng lớn hơn khi người anh hùng của cô vĩnh viễn ra đi, cô muốn trở nên mạnh mẽ, muốn có khả năng bảo vệ bản thân, bảo vệ người nhà... Hón hết, làm rõ nguyên nhân khi xưa đó!

Trịnh Diệp cũng không nói suy nghĩ của bản thân cho Lục Thành biết, chỉ đơn giản một câu ngắn gọn. Không hiểu tại sao, nhưng khoảng thời gian gần đây, cô càng lúc càng không muốn tiếp xúc với anh ta... Rồi thêm những lời ám chỉ âm thầm của Lệ Kiều Kiều nữa...

Tiếp theo đó Trịnh Diệp cũng không nói nhiều, Lục Thành có hỏi cái gì, nói cái gì cô cũng chỉ trả lời cho có, qua loa vài từ.

...

Hôm qua có việc bận, không đăng chương được, hôm nay đăng bù nhé □□

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Không thoả mái

Bên trong căn cứ của bang Hắc Long, trong phòng riêng của mình, Hoắc Vĩ Triệt ngồi phía sau bàn. Ánh mắt vô cùng chăm chú nhìn khẩu súng trong tay... Nhìn một chút anh lại đột ngột tháo khẩu súng ra thành từng mảnh...

Cạch...

Cạch...

Mặt dù vẫn chăm chú tháo lắp khẩu súng trên tay, nhưng các giác quan khác của anh cũng không ngừng hoạt động... Vừa nghe tiếng mở cửa thì động tác lắp đặt khẩu súng trong tay anh trong tích tắc liền hoàn thành, nhanh tay lên đạn rồi nhắm về phía cửa.

- Này Hoắc Vĩ Triệt, tôi... Khoan đã, đừng manh động, đừng manh động, có gì bỏ súng xuống trước rồi nói!

Lời của Trịnh Thiên còn chưa nói được hết thì đã lập tức thay đổi khi nhìn thấy nòng súng đang hướng về phía mình, hai tay cũng đưa lên đầu làm động

tác đầu hàng.

Nhưng Hoắc Vi Triệt chẳng những không buông súng xuống, khoé môi từ từ cong lên, ngón tay đặt trên cò súng cũng có động tác...

Đoàng...

Tiếng súng không hề báo trước vang lên, Trịnh Thiên theo phản xạ muốn nghiêng người tránh, nhưng rốt cuộc lại đứng yên bất động.

- Không tránh? Lỡ súng có đạn thật thì sao?

Hoắc Vi Triệt thối thối nòng súng còn bốc khói, tiện tay đặt súng lên bàn, sau đó khoanh tay trước ngực cười như không cười nhìn Trịnh Thiên.

Trịnh Thiên bủi môi, tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện Hoắc Vi Triệt, vô cùng chắc chắn khẳng định:

- Tôi dám chắc cho cậu mười lá gan cũng không dám bắn tôi!

- Chắc chắn?

- Chắc, trừ khi cậu còn không muốn theo đuổi em gái tôi!

Hoắc Vi Triệt lười phản ứng, trực tiếp im lặng xem như thừa nhận.

Trịnh Thiên đưa tay lấy khẩu súng của Hoắc Vi Triệt vừa mới đặt trên bàn lên nghịch, ánh mắt đậm vẻ hứng thú nhìn anh:

- Thế nào, đến bây giờ vẫn chưa bắt được tâm của con bé sao?

- Biết làm sao, tính của em gái cậu mà cậu còn không hiểu sao?

Hoắc Vi Triệt nhú nhú mày ra vẻ không vui, xem ra càng phải cố gắng nhiều hơn mới được. Nhưng xem ra trước hết phải loại bỏ lũ ruồi nhặng quay quanh cô ấy trước thì cơ hội thành công mới lớn!

Chóp chóp mắt nhìn người nào đó đột ngột thay đổi sắc mặt, cùng với một câu trả lời có chút cảm xúc rầu rĩ bên trong... Trong nhất thời Trịnh Thiên có cảm xúc không tin vào mắt mình, sau đó nghĩ đến cái gì, lại cười vô cùng đáng khinh.

- Có làm không vậy, tôi nhớ mị lực của cậu tốt lắm cơ mà. A...hay là do bình thường cậu quá vô tình, khiến cho biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ tan vỡ vì cậu, cho nên khi cậu chủ động theo đuổi người khác mới khó khăn như vậy! Cái này gọi là gì nhỉ...ừm... là trời phạt!

- Cười trên nỗi đau của tôi cậu vui lắm sao?

Hoắc Vi Triệt không cho là đúng liếc xéo Trịnh Thiên. Đó cũng đâu phải là lỗi của anh... có trách thì chỉ có thể trách đám người kia định lực quá kém mà thôi! Suốt ngày cứ nhìn anh với ánh mắt như muốn nuốt trửng anh vào bụng, vừa nhìn thấy anh đã muốn buồn nôn rồi... Ừm, mặc dù tiểu Diệp vô tình với anh, nhưng vẫn cảm thấy cô ấy mới là tốt nhất!

Trịnh Thiên chẳng thể đoán được Hoắc Vi Triệt đang nghĩ gì, nên cũng lười để ý. Cúi đầu nhìn khẩu súng trên tay, sau đó lại lấy tốc độ năm giây tháo rời nó ra...

Hoắc Vi Triệt thấy động tác của Trịnh Thiên, khoé môi cong lên, thích thú nhìn anh ta.

- Cảm thấy thế nào?

Trịnh Thiên không trả lời ngay lập tức, mà lắp lại khẩu súng, lên đạn, hướng nòng súng về phía Hoắc Vi Triệt. Qua vài giây thấy biểu cảm của Hoắc Vi Triệt chẳng có chút biến đổi mới bỏ xuống. Giọng điệu nghiêm túc hẳn:

- Nhỏ, gọn, rất vừa tay... nhưng phải bắn thử mới mới chính xác được độ xác thương mà nó mang lại!

- Ừ, lát nữa thử xem! Mà lúc đầu cậu tìm tôi định nói cái gì vậy?

Gật đầu đầu ý với lời của Trịnh Thiên, Hoắc Vi Triệt cũng không quên lúc mới đi vào anh ta còn có lời chưa nói với anh.

Trịnh Thiên cũng là quên mất, nghe thấy lời của Hoắc Vi Triệt mới nhớ lại, để khẩu súng lại lên bàn, nhướn mày.

- Cậu biết không, trong lúc tôi thử xâm nhập vào hệ thống của Xích Thần thì phát hiện ra trước đó đã có người động thủ trước. Dù rằng vẫn chưa thành công, nhưng cũng cho thấy kỹ thuật của người đó rất tốt, nếu không phải tôi tình ý thì chẳng thể nhận ra đâu! Cậu nghĩ xem liệu đó có phải là người bên phía cảnh sát hay không?

Đây là lần đầu tiên anh gặp được người không phân cao thấp với mình như vậy, thật là muốn gặp người đó quá đi!

- Cậu nghĩ bên phía cảnh sát sẽ có người lợi hại như vậy sao?

Có thể khiến cho Trịnh Thiên ra vẻ thích thú như vậy, vậy người kia không phải tầm thường. Cảnh sát sao, trong mắt anh ngoài tiểu Diệp thì đám cảnh sát kia chẳng khác gì một đám vô tích sự. Nhưng chắc không phải là tiểu Diệp, nếu không thì Trịnh Thiên làm sao không biết được?

- Không phải cảnh sát, thì là ai chứ?

- Tôi nghĩ là tôi biết đối phương đến từ đâu rồi!

Suy nghĩ một chút, Hoắc Vĩ Triệt đột nhiên nói ra một câu không rõ ràng, ánh mắt toả vẻ thấu hiểu...

Chỉ có thể là người của bọn họ!

...

Ở sở cảnh sát, người nào ngồi trước bàn làm việc, hai chân gác lên bàn, khuôn, chăm chú nhìn chiếc iPad, tay không ngừng thao tác lên màn hình... Cũng có thể thấy được ánh mắt cô ấy ánh lên vẻ hứng thú nồng đậm, giống như là ánh mắt của kẻ đi săn dành cho con mồi của mình.

Bỗng, một tiếng "*cạch*" rất nhỏ vang lên, tai vừa động... Động tác trên tay cô bỗng chốc chậm lại, ánh mắt hứng thú cũng thấy đổi.

- Lệ Kiều Kiều, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất nên tránh xa Trịnh Diệp ra. Bình thường cô muốn làm gì tôi không quan tâm, nhưng tốt nhất nên biết điều đi!

Lục Thành lặng lẽ đi đến sau lưng Lệ Kiều Kiều, âm thanh lạnh lùng mang vẻ cảnh cáo vang lên... Ánh mắt Lệ Kiều Kiều hơi lóe lên, âm thầm công khốe mồi, một khi lên tiếng là âm thanh lại mang đầy ngừ khi ngạo mạn, khinh người.

- Tôi muốn làm gì là việc của tôi, đó không nằm trong quyền hành kiểm soát của anh đâu...đội phó à!

Hài từ "đội phó" được Lệ Kiều Kiều đặc biệt nhấn mạnh, sau đó trực tiếp không thèm nhìn về mặt của Lục Thành, lắc mông bỏ đi.

...

Như thường lệ, hôm nay Trịnh Diệp được về đúng giờ, nhưng ông trời rất không thích ưu ái cho cô thì phải...khi xe vừa ra khỏi cổng lớn của sở cảnh sát vài mét thì đột nhiên tắt máy, im lặng không nhúc nhích.

- Cái gì nữa đây?

Trịnh Diệp xám mặt, lăm bầm vài tiếng, thử khởi động xe thêm vài lần nhưng không hề có hiệu quả...

- Có chuyện gì vậy?

Còn đang xoay hoay không biết làm sao thì Trịnh Diệp nghe thấy có tiếng nói vang lên từ bên ngoài. Cô quay đầu nhìn qua thì thấy được bên cạnh xe mình từ lúc nào đã có một chiếc xe khác ở đó. Ấn nút hạ kính xe xuống, cô có phần bất đắc dĩ nói với người kia, cũng chính là Lục Thành.

- Xe đột nhiên tắt máy rồi không khởi động lại được nữa.

Dạo này vận may của cô hình như càng lúc càng kém thì phải?

- Để tôi xem thử giúp cô!

Lục Thành mở lời, Trịnh Diệp thấy cũng không tiện từ chối,mở cửa xuống xe.

Lục Thành mở đầu xe của Trịnh Diệp ra xem... một lúc sau ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Diệp, áy náy:

- Chắc là hư động cơ ở trong rồi, cô gọi cho cửa hàng bảo dưỡng đi... Bây giờ để tôi đưa cô về!

- Không cần đâu, phiền anh lắm, tôi có thể gọi taxi về cũng được!

- Không sao đâu, dù sao hiện tại tôi cũng rất rảnh mà!

Tận sâu trong lòng Trịnh Diệp cảm thấy rất khó xử, mỗi khi ở bên cạnh anh ta cô đều có cảm giác rất lạ, rất không thoải mái. Nhưng hiện tại lại từ chối thì...

Không để Trịnh Diệp có thêm thời gian suy nghĩ thì đột nhiên lại có thêm một chiếc ô tô khác ngừng lại ở đằng sau xe của cô. Từ trên xe, một người đàn ông cao to đẹp trai, ngũ quan giống cô tới mấy phần bước xuống, cười như gió xuân...

- Tiểu Diệp, làm sao vậy, sao không về nhà mà đứng đây?

Còn ai khác ngoài Trịnh Thiên, ông anh trai quý hóa của Trịnh Diệp?

- Xe em bị hỏng rồi!

Trịnh Diệp chớp mắt, trong mắt chợt lóe sáng...

- Vậy thì gọi bảo dưỡng, còn em thì lên xe anh trở về!

Cự kì tự nhiên, Trịnh Thiên chuyển ánh mắt từ chiếc xe sang em gái nhà mình. Tất nhiên là Trịnh Diệp không cần suy nghĩ gật đầu đồng ý ngay, rồi quay qua Lục Thành...

- Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng bây giờ có anh trai tôi đến rồi, không làm phiền anh nữa!

Trịnh Thiên cười cực kỳ lịch sự hướng về phía Lục Thành.

- Cảm ơn ý tốt của anh với em gái tôi nhé! Bây giờ chúng tôi xin phép về trước...

- À, không có gì!

Đội được câu trả lời của Lục Thành, Hai anh em nhà họ Trịnh cũng không tiếp tục ở lại nữa, mà dứt khoát lên xe rồi đi..

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Có ý đồ Từ trước

Nhìn theo chiếc xe chậm rãi lăn bánh rời khỏi mà ánh mắt Lục Thành hiện lên tia không cam lòng nồng đậm, và siết chặt nắm tay đến nổi cả gân xanh.

Nhưng chẳng bao lâu sau đó thì chuông điện thoại của anh ta reo lên, nhìn số hiện thị trên màn hình, chân mày anh ta hơi nhíu lại, xoay đầu nhìn xung quanh rồi mới mở cửa bước lên xe.

- Có chuyện gì?

Sau khi kết nối điện thoại với tai nghe bluetooth, Lục Thành vừa khởi động xe vừa lạnh lùng lên tiếng.

"..."

Sau khi nghe bên kia nói xong, ánh mắt anh ta hơi thay đổi, loé lên một chút.

- Có dấu hiệu xâm nhập sao? Có phát hiện ra địa chỉ ID không?

"..."

- Đối phương có thể xâm nhập tới bước đó, thì không phải kẻ tầm thường, không tìm ra ID cũng phải! Phản ứng của bọn họ thế nào?

"..."

- Được rồi, tiếp tục quan sát, có gì báo cho tôi biết... Nhưng không quá cần thiết thì thôi, không cần gọi cho tôi!

Lục Thành nói xong thì tắt máy, gỡ tai nghe trên tai xuống, tay đặt trên vô lăng rõ nhẹ nhàng, ánh mắt cũng trở nên trầm thuy rất nhiều!

...

- Em nhìn anh như vậy làm gì?

Trịnh Thiên không chịu được bị em gái nhìn chăm chăm, liền quay đầu sang nhìn. Trịnh Diệp ngồi ở ghế phụ lái, một tay chống lên cửa sổ xe, nghiêng đầu nhìn anh trai của cô.

- Em cảm thấy hình như anh rất rảnh rồi!

- Nào có, anh rất bận đấy chứ!

Trịnh Thiên bắt ngờ trước lời nói của em gái anh, mày không tự chủ nhướng lên. Con bé này lại có ý gì đây?

- Rất bận, nhưng bận cái gì, em chẳng thấy anh làm cái gì cả!

Cô thật sự không biết anh trai cô đang làm cái gì, chỉ biết là ngày nào anh cũng ra ngoài thôi, mà hỏi thì chẳng bao giờ nói.

- Anh nói thật mà, anh đang làm một việc rất quan trọng... đến lúc anh sẽ tự động nói cho em biết!

- Nhưng...

- Không có nhưng ở đây! Anh thấy em không cần để ý tới việc của anh, tốt nhất là nên thu liễm lại một chút. Bên cạnh em nhiều ruồi nhặng như vậy, không khéo người nào đó nổi giận thì khổ cho người ta lắm!

Trịnh Thiên cười nhẹ, ngắt lời Trịnh Diệp, nói sang vấn đề khác, sau đó đưa một tay lên xoa xoa mái tóc mềm mại của Trịnh Diệp.

- Cái gì mà thu liễm chứ, em chẳng hiểu anh đang nói gì cả! Hơn nữa em lớn rồi, không được xoa đầu em...

Trịnh Diệp nghi hoặc hỏi lại, còn đưa tay lên muốn kéo bàn tay đang làm loạn trên đầu cô xuống.

- A, để cho người ta xoa được, mà lại không cho anh hai xoa đầu... Haizz... em gái lớn rồi chẳng còn là của mình!

Trịnh Thiên hoàn toàn đánh trống lảng với Trịnh Diệp, không nói vào vấn đề trọng tâm mà cô muốn biết... Trái lại, anh ta ra vẻ tiếc nuối rút tay lại, thở dài thường thượt ảo não vô cùng.

- Anh hai, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh!

- Thì anh đang nghiêm túc đấy thôi?

- Vậy thì nói chuyện chính đi!

- Nói chuyện gì chứ... có gì cần phải nói sao?

...

- Anh hai...

- Có anh!

Cuối cùng chẳng truy hỏi được gì, Trịnh Diệp tức tối hận không thể ngay lập tức lôi ông anh trai của cô ra dân cho một trận. Nhưng sau lại không làm gì, im lặng quay đầu không thèm nói chuyện với anh nữa!

Nhưng vừa quay đầu nhìn ra bên ngoài, cô liền phát hiện có điều không đúng, này giờ không chú ý nên cô không có phát hiện ra...

- Này, anh đưa em đi đâu vậy?

Đường này rõ ràng đâu phải là đường về Trịnh gia.

- Đến nơi em sẽ biết!

...

Triệu Thế Minh đứng trước quầy bar của nhà mình, trên tay cầm một ly rượu vang đỏ, ánh mắt có phần mơ hồ nhìn chất lỏng sóng sánh trong ly... Không biết anh ta nghĩ cái gì tạm thời mất đi sự cảnh giác nhạy bén của một quân nhân ưu tú, có người đến kế bên mà cũng không hay biết!

Triệu Thế Mạnh mới từ sở cảnh sát trở về, vừa vào cửa đảo một vòng đã thấy dáng vẻ đó của Triệu Thế Minh, cho nên liền để vali xuống đi qua.

- Làm gì mà thất thần vậy còn trai, còn uống rượu nữa chứ?

Triệu Thế Minh sau khi tốt nghiệp trường quân đội thì liền nhập ngũ, là một quân nhân, tất nhiên sẽ rất ít có cơ hội tiếp xúc với rượu... Cũng dần tập cho anh thói quen đó, lúc này đây Triệu Thế Mạnh thấy con trai ông uống rượu cho nên mới hiện vẻ ngạc nhiên!

- Không có gì, lâu lâu uống vài ly thôi, ba uống một ly chứ?

Rất nhanh Triệu Thế Minh đã thoát khỏi trạng thái mơ hồ, nhìn thấy ba anh bên cạnh, bèn định lấy ly rót cho ông một ly rượu, nhưng chưa kịp đã bị ông đưa tay ngăn lại, lắc đầu:

- Không, ba không uống!

Nghe vậy, Triệu Thế Minh cũng dừng động tác. Ông Triệu Thế Mạnh thấy con trai ông không có ý định mở miệng, vì vậy đành nói tiếp:

- Dáng vẻ này là sao, thất thần đến như vậy? Hay là Đại úy 29 tuổi thất tình rồi?

Đối với một người đàn ông, thì có thể khiến họ phiền não thì có hai nguyên nhân lớn nhất: chính là sự nghiệp và chuyện tình cảm! Con trai của ông, sự nghiệp không cần phải nói, 28 tuổi đã là Đại úy, Trung đội trưởng của một trung đội lục quân... Cho nên chỉ còn vấn đề tình cảm mà thôi!

Nghe ra trong lời nói của ba mình có phần quan tâm lại có chút đùa giỡn, nhưng Triệu Thế Minh cũng không có nhiều phản ứng, cup mắt và lắc đầu nhẹ.

- Không có!

- Tốt, không có! Vậy mối quan hệ của con và tiểu Diệp đã tới đâu rồi, có tiến triển gì không?

Dường như Triệu Thế Mạnh không có ý định buông tha cho con trai ông, quyết hỏi tới cùng. Triệu Thế Minh cũng nhìn ra, biết không thể tiếp tục chôn tránh, anh ngẩng đầu nhìn vào vô định, có phần ảo não.

- Ba à, tiểu Diệp quá ưu tú, con nghĩ là mình sẽ không có cơ hội được ở bên cạnh cô ấy!

Từ nhỏ, anh và tiểu Diệp đã cùng nhau lớn lên, cô ấy có bao nhiêu ưu tú anh đều biết! Cô ấy ưu tú như vậy, thì làm sao không có nhiều người để ý cho được...? Nhất là người đàn ông kia, dùng chỉ mới tiếp xúc có vài lần, nhưng anh biết người đàn ông đó có ý với tiểu Diệp, qua từng hành động, ánh mắt nóng rực không hề che giấu của anh ta đối với tiểu Diệp. Hơn nữa, anh còn cảm nhận và thấy được anh ta không phải nhân vật tầm thường, ở bên cạnh anh ta, anh có cảm giác nguy hiểm và e dè!

Nhưng những điều đó không là gì, quan trọng nhất là anh nhận ra tình cảm của tiểu Diệp đối với anh lại không giống như anh đối với cô ấy!

Triệu Thế Mạnh không ngờ lại thấy đáng vẻ như thế của con trai ông, lúc đầu có chút ngạc nhiên... Sau đó thì ông cười cười, lắc đầu, vỗ vai anh:

- Sao lại nói như vậy, thiếu tự tin đến thế? Thế Minh, như vậy không được, con phải có sự tự tin và niềm tin với chính mình! Trên đời này, chẳng có cái gì là không thể cả, quan trọng là ở bản thân con có bản lĩnh hay không. Thích, thì phải mạnh mẽ, chủ động giữ lấy... Ba nói như vậy, còn có hiểu không?

- Nhưng...

Nhìn thái độ dõng dạc của con trai, Triệu Thế Mạnh trực tiếp không cho anh nói, ngắt lời:

- Không nhưng nhị gì hết, tiểu Diệp ưu tú! Vậy còn hãy chứng minh cho con bé thấy con đủ ưu tú để xứng với con bé!

Trong công việc, Triệu Thế Mạnh luôn thể hiện là một người chính trực, công tư phân minh. Gần ba mươi năm trong nghề cảnh sát, ông chưa bao giờ mất phải sai lầm nào, từ lúc chỉ là một nhân viên bình thường, cho đến lúc ngồi lên chiếc ghế giám đốc sở cảnh sát, có thăng trầm nào mà ông chưa trải qua? Với trách nhiệm của một người cha, thì ông luôn là người cha mẫu mực, xứng làm gương sáng cho con mình. Cho nên đối với vấn đề của con trai mình, ông rất là bình tĩnh sáng suốt đưa ra lời khuyên chính đáng!

Ba anh cũng đã nói nhiều như vậy, Triệu Thế Minh cũng không phải người ngốc, rất nhanh hiểu ra điểm mấu chốt quan trọng. Khuôn mặt tươi tỉnh hẳn lên:

- Con hiểu rồi, con sẽ cố gắng, cố gắng không làm ba thất vọng!

- Tốt, như vậy mới đúng là con trai của ba!

...

Lại nói về phía Trịnh Diệp, trong lúc cô chưa quá ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì anh trai cô đã dừng xe lại. Khi cùng anh mình bước ra ngoài, Trịnh Diệp liền nhận ra cô đang ở đâu, không khỏi khó hiểu quay qua nhìn anh trai mình:

- Anh đưa em đến đây làm gì?

Từ lúc anh trai cô đột ngột xuất hiện ở sở cảnh sát thì cô đã thấy có gì đó không đúng, nhưng vì việc của chiếc xe nên cũng không quá để ý! Bây giờ thì rõ rồi, có ý đồ từ trước, cô tin rằng dù xe mình không bị hư thì cũng bị anh tống lên xe đưa đi!

Nhưng đây chẳng phải là quán bar U Lam, sao anh hai lại đưa cô đến nơi này?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Anh vợ nham hiểm

- Thấy em bận rộn lâu ngày nên muốn đưa em đi thư giãn thôi! Thế nào, không muốn nhận tấm lòng của anh trai em sao?

Trên mặt Trịnh Thiên trước sau như một vẫn giữ vững nụ cười nhẹ, đưa chìa khóa xe cho nhân quán bar đem xe vào bãi đỗ xong thì cúi đầu nhìn Trịnh Diệp. Ngữ điệu rất chi là chân thành, nghe không ra một chút không đúng nào cả...còn có ánh mắt mang theo bi thương nữa chứ!

- Tốt, tấm lòng của anh em nhận là được chứ gì!

Trịnh Diệp đành phải buông vũ khí đầu hàng trước anh trai của cô. Nếu không cô chỉ không biết nếu cô không tin lời của anh, thì anh hai cô sẽ có bộ dạng gì đây?

Nhưng...hình như cô có cảm giác là tính cách của anh trai cô có biến hoá không nhỏ so với lúc trước thì phải? Đại khái là lâu lâu lại lộ ra một chút vô lại chẳng hạn... Có điểm giống một người nào đó!

Trịnh Diệp nhất thời bị suy nghĩ của mình dọa sợ một chút, vội vàng lắc đầu xua đi ý nghĩ đó... Chắc là cô nghĩ nhiều rồi, anh hai cô và người đó thì làm sao có quan hệ gì được?

Lúc này Trịnh Diệp phủ nhận suy nghĩ của mình, nhưng sẽ rất rất nhanh sau đó...cô mới biết được cô có khả năng suy đoán chính xác đến cỡ nào!

Thái độ bên ngoài của Trịnh Diệp cũng không có biến hóa nhiều, không hề biểu hiện hết cảm xúc trong lòng cô ra, cho nên Trịnh Thiên cũng không biết được suy nghĩ trong lòng cô. Xoay người hướng về phía cửa, anh nhẹ giọng:

- Đi thôi, bạn anh đang đợi bên trong, để anh giới thiệu cho em biết!

Trịnh Diệp suy nghĩ về người bạn trong lời của Trịnh Thiên, chính là người giúp đỡ anh thời gian qua mà anh thường nhắc đến đó sao? Âm thầm suy đoán, bước chân của Trịnh Diệp cũng nhanh hơn, cô cũng muốn biết người đó trong như thế nào!

- Vào đi!

Từ trong phòng vọng ra âm thanh trầm thấp mang chút lười biếng. Trịnh Diệp còn đang bận đánh giá xung quanh một chút thì đã bị âm thanh đó làm cho giật mình...giọng nói đó? Nè nè... không phải trùng hợp như vậy chứ?

- Sao vậy, vào thôi?

Trịnh Thiên vừa quay lại đã thấy vẻ mặt ngạc nhiên râm râm của em gái mình, ý cười bên môi càng đậm, kéo tay cô đi vào.

- Tôi tưởng cậu không đến chứ.

Hoắc Vĩ Triệt không ngẩng đầu lên, cúi đầu xoay xoay ly rượu trong tay...tư thái dù lười biếng vẫn tự nhiên bộc lộ khí chất cao quý của anh. Và hình như anh hoàn toàn không nhận ra ngoài Trịnh Thiên bước vào còn một người khác thì phải?

- Sao lại không đến chứ, chỉ là tôi phải đi đón em gái nên mới đến trễ một chút thôi sao? Đây đây, giới thiệu một chút...

- Em gái cậu... tiểu Diệp?

Hoắc Vĩ Triệt vừa nghe đến hai từ "em gái" từ miệng của Trịnh Thiên thì ngay lập tức ngẩng đầu lên... Ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên khi trước mặt là một bóng dáng quen thuộc, cũng vì thế ngắt luôn lời của Trịnh Thiên!

- Sao lại là anh?

Trịnh Diệp có phản xạ trốn tránh mắt khi thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông đang ngồi... không phải chứ? Người bạn đó của anh hai cô chính là Hoắc Vĩ Triệt sao? Đây... không phải chứ...

- Sao vậy, hai người quen nhau à?

Trịnh Thiên nhìn nhìn thái độ của hai người thì toả ra cực kì kinh ngạc... Có điều anh đứng ở sau lưng Trịnh Diệp, nên cô không hề thấy được biểu cảm và lời nói của anh không đồng nhất, anh nháy mắt cái ra dấu với Hoắc Vĩ Triệt.

Là người thông minh cỡ nào, sao lại không hiểu ý của Trịnh Thiên được chứ? Cho nên Hoắc Vĩ Triệt đã rất nhanh phối hợp...

- Đúng vậy, tiểu Diệp chính là người mà lần trước tôi kể với cậu!

- Oa... thì ra người con gái hoàn hảo mà cậu kể chính là em gái tôi, thật là không ngờ nha?!

Tự biên tự diễn, không có kịch bản từ trước... Nhưng hai người làm bạn với nhau cũng mười mấy năm, hiểu ý nhau không ít...tự nhiên sẽ phối hợp ăn ý. Mà nói đi cũng phải nói lại, khả năng diễn xuất này cũng không thua gì diễn viên của Hollywood đâu!

Quả nhiên... Trịnh Diệp hoàn toàn bị khả năng diễn xuất của hai người lừa, không chút nghi ngờ. Mà còn bị ánh mắt ái muội của anh trai cô nhìn bối rối cả lên!

- Anh hai, anh ta chính là người bạn tốt mà anh nói?

- Đúng! Nhưng anh không ngờ rằng em lại quen biết cậu ta đấy.

- Em...

Trịnh vừa định nói, thì chuông điện thoại của cô bắt chọt reo lên, cô đành ngừng lại, sau đó mới mở miệng.

- Em ra ngoài nghe điện thoại một cái!

Nói xong liền đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

- Alo, anh gọi em giờ này chi vậy?

Sau khi ấn nghe, Trịnh Diệp liền nhẹ giọng lên tiếng.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nam vô cùng ấm áp, thân thiết, là của Triệu Thế Minh, anh nói.

"Không biết em có rảnh không, anh mới tìm ra chỗ này rất thú vị, muốn dẫn em đi xem thử!"

- Bây giờ thì không được rồi, em đang ở cùng anh hai em!

Trịnh Diệp có vẻ tiếc nuối. Có thể nói Triệu Thế Minh còn biết rõ sở thích của cô hơn là anh hai cô nữa. Chỗ mà anh ấy bảo thú vị thì chắc chắn là vậy. Nhưng hiện tại thì...

"Đã thế thì để khi khác vậy, gặp lại em sau!"

Trong giọng nói của Triệu Thế Minh lộ ra chút thất vọng. Trịnh Diệp cũng cảm nhận được, không biết nói gì hơn:

- Vâng, bye anh!

...

- Này, sao không nói trước là cậu đưa tiểu Diệp đến?

Không có sự hiện diện của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt quay sang Trịnh Thiên mà nói ra nghi vấn. Người này đang có ý đồ gì đây... Cũng may là anh có kinh nghiệm ứng phó những chuyện bất ngờ đấy!

Trịnh Thiên ngã lưng dựa lên ghế, bắt chéo chân, cười cực kỳ nham hiểm:

- Cậu biết không, tôi luôn ủng hộ cậu theo đuổi tiểu Diệp! Tuy nhiên, cậu cũng có em gái...chắc chắn cậu cũng muốn em gái mình có nơi nương tựa tốt nhất. Cho nên, tôi muốn kiểm tra thử cậu có thể hoàn toàn xứng với con bé không! Haizzz... tiểu Diệp rất có sức hút, ngoài cậu cũng không thiếu người để ý tới con bé đâu.

Dáng vẻ của Trịnh Thiên hoàn toàn chính là người anh trai hết lòng nghĩ cho em gái. Nhưng có hoàn toàn là sự thật không thì chỉ có hỏi anh ta mới biết được!

Hoắc Vĩ Triệt nhú nhú mày, tự hỏi bản thân có phải đã vô tình làm cái gì khiến Trịnh Thiên không vui hay không. Chứ cái thái độ lúc này và ngày hôm qua là hoàn toàn khác... rõ ràng chính là cố ý muốn gây sự đây mà?

- Tôi cảm thấy cậu càng lúc càng nham hiểm!

- Quá khen, đó chỉ là bản năng của người anh trai thôi!

Cũng không để cho hai người đàn ông tiếp tục chủ đề của mình thì cánh cửa phòng đã được Trịnh Diệp mở ra. Thấy vậy hai người liền cùng lúc đổi thái độ, cùng nhau trò chuyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nhờ cậu còn uy hiếp

- Ai gọi cho em vậy?

Thấy Trịnh Diệp ngồi xuống bên cạnh anh, Trịnh Thiên liền hướng về phía cô lên tiếng.

- Là anh Thế Minh!

- Cậu ta gọi cho em làm gì?

- Anh ấy muốn đưa em đi chơi, nhưng làm sao đi được?

Trịnh Diệp cũng chẳng giấu diếm cái gì, nói thẳng ra tất cả. Trịnh Thiên nhướn mày, thoát nhìn lướt qua Hoắc Vĩ Triệt, nở nụ cười có vài phần ầm ỹ.

- Cũng lâu rồi anh không gặp cậu ta. Nhưng có điều anh cũng không quên được cậu ta lúc nhỏ đặc biệt thích quần lầy em.. Ừm, chắc chắn là có ý với em rồi!

Ánh mắt của Trịnh Thiên hơi lóe lên, tay lại xoa xoa cằm, ra vẻ đang suy nghĩ, hồi tưởng cái gì đó...

Còn Trịnh Diệp, lại có phần hơi ngơ ngác, có ý... ý gì chứ? Mặc dù bác Triệu lúc nào gặp cô cũng ám chỉ, nhưng cô chỉ xem Triệu Thế Minh như anh trai! Mà chẳng phải anh ấy lúc nhỏ cũng đã từng nói coi cô như em gái sao?

Trịnh Thiên nhìn vẻ mặt rối rắm của em gái, trong lòng liền rõ ràng! Em gái anh tuy rằng IQ rất cao, nhưng EQ thì rất thấp!

Haizzz.... thật đáng thương cho những ai kia...

Hoắc Vĩ Triệt tuy vẫn im lặng, có điều từng câu từng chữ của anh em nhà họ Trịnh kia nói anh lại nghe không thiếu chút nào! Cũng vì vậy... mà trong lòng mỗi tổng tài kiêm lão đại nào đó lại thêm một phen tính toán.

Trịnh Thiên rót một ly rượu vang đặt trước mặt Trịnh Diệp, không cho cô có cơ hội lên tiếng đã nói trước:

- Hiện tại đã ngoài giờ làm việc!

Ý tứ rất rõ ràng, ngoài giờ làm việc, có thể uống rượu!

Anh trai cô đã nói vậy, thì cô làm sao có thể từ chối? Cho nên Trịnh Diệp đành miễng cường nặn ly lên uống một ngụm.

Vấn đề ở đây không phải là bây giờ có phải trong giờ làm việc hay không, mà quan trọng là tự lượng của cô rất kém! Mong rằng rượu này không quá mạnh đi..

Đến lúc này Trịnh Diệp mới đột nhiên phát hiện ra một vấn đề rất lạ! Bình thường không phải Hoắc Vĩ Triệt rất phiến toái hay sao, nhưng sao lúc này lại im lặng thế kia?

Đoán nhận ánh mắt của Trịnh Diệp, rất nhanh Hoắc Vĩ Triệt đã đoán được trong hồ lô của cô đang bán gì. Nhưng lại giả vờ không biết...

- Vài hôm nữa Thiên Lam về nước rồi, nếu không phiền em giúp tôi đưa nó đi chơi một ngày được không?

- À... được, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp, tôi cũng muốn gặp con bé mà!

Nhắc đến Hoắc Thiên Lam, thái độ của Trịnh Diệp đối với Hoắc Vĩ Triệt cũng trở nên rất tốt, không hề do dự gật đầu đồng ý! Từ sau khi cô kết thúc nhiệm vụ bảo vệ Hoắc Vĩ Triệt đến bây giờ vẫn chưa có cơ hội gặp lại cô bé... Không phải là cô không đến, mà lúc cô tới tìm Hoắc Thiên Lam mới được biết cô bé đã ra nước ngoài!

Mặc dù tiếp xúc không lâu, nhưng ấn tượng mà Hoắc Thiên Lam để lại cho cô vẫn rất tốt, cô thật lòng yêu thích cô bé ấy... Cũng rất muốn nganh được gặp lại!

- Tiểu Diệp, em cũng biết tiểu Thiên Lam à?

Lúc này Trịnh Thiên không hề đóng kịch, mà là chân chính ngạc nhiên. Hoắc Thiên Lam Anh cũng biết rất rõ, cô bé ấy mặc bên ngoài luôn là vẻ ngây thơ vô hại, nhưng cũng rất khó gần! Vì từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm, nên cô bé ấy sống cũng khá khép kín, trừ những người bên cạnh thì không dễ dàng gì có thể tiếp nhận người mới.

Chính anh lúc trước muốn làm quen mà cũng tốn không ít thời gian, giờ nhìn cách nói chuyện của Hoắc Vĩ Triệt và Trịnh Diệp, thì chắc là em gái anh phải cực kỳ thân thiết với con bé kia...

Haizzz... em gái của anh xem ra lợi hại hơn anh biết nhiều!

- Vâng ạ!

Trịnh Diệp chậm rãi gật đầu, sau đó kể sơ lược một chút cho anh trai cô biết. Trịnh Thiên sau khi rõ ràng thì lại thêm cảm thán trong lòng một lần nữa!

Trịnh Diệp từ lúc đầu đã không định uống rượu, nhưng sau khi đã có ly thứ nhất thì sẽ có ly thứ hai... không thể từ chối! Cũng thêm một phần có mặt anh trai cô nên cô mới dám thôi, lỡ có đầy thì vẫn còn anh trai!

Có điều, ông trời chưa bao giờ thích chiều lòng người, ngày sau khi Trịnh Diệp vừa cạn xong ly rượu thứ hai thì có tiếng rõ cửa phòng vang lên.

- Vào đi!

Hoắc Vĩ Triệt ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của người nào đó, không quá để ý lên tiếng.

Bước vào là một người đàn ông mặc đồ của phục vụ, sau khi anh ta cúi đầu chào thì liền đến bên cạnh Trịnh Thiên, nhỏ giọng nói bên tai anh cái gì đó.

- Được rồi, cậu lui đi!

Ra hiệu cho người phục vụ lui ra, ánh mắt Trịnh Thiên hơi khác lạ, Hoắc Vĩ Triệt nhận ra, nhưng anh chưa kịp nói gì thì Trịnh Diệp đã lên tiếng thắc mắc trước, nhưng đáng về lại không được tốt cho lắm thì phải...

- Anh hai...có chuyện gì vậy?

Người phục vụ lúc này cho cô cảm giác rất lạ, khí chất cử chỉ đó không giống với một nhân viên phục vụ bình thường, cho dù là nhân viên được đào tạo kỹ càng đến mấy cũng không phải. Mà nhìn dáng vẻ cử chỉ của anh ta càng giống...

Tự lượng của Trịnh Diệp không phải kém mà là rất kém! Chỉ mới hai ly rượu mà cô đã có cảm giác lơ đãng, đầu óc muốn quay cuồng, ngay cả muốn suy nghĩ cũng không đủ tỉnh táo để nghĩ cho tới...

Trịnh Thiên nhìn bộ dáng của em gái mình thì có phần buồn cười, anh biết tự lượng của cô kém, nhưng không ngờ lại kém đến mức chỉ hai ly đã say thế này! Hơi hơi cong khóe môi, anh nhẹ giọng lên tiếng:

- Không có gì, chỉ là có chút chuyện nhỏ, cần anh xử lý...Em không cần hỏi, đến lúc anh sẽ tự nói cho em biết! Được rồi, Hoắc Vĩ Triệt, làm phiền cậu đưa tiểu Diệp về giúp tôi!

Câu cuối cùng là nói với Hoắc Vĩ Triệt!

Hoắc Vĩ Triệt cũng không chần chừ mà ngay lập tức gật đầu:

- Không có gì, cậu cứ yên tâm!

Thực chất thì không cần hỏi, Hoắc Vĩ Triệt cũng suy đoán ra được Trịnh Thiên đi đâu, làm gì. Biết là không phải lúc thích hợp, nên anh cũng chẳng hỏi ra để chắc chắn suy nghĩ của bản thân.

Sau khi nhận được cái gật đầu của Hoắc Vĩ Triệt, Trịnh Thiên cười cười với em gái anh xong thì liền đi khỏi. Từ đầu tới cuối, câu hỏi của Trịnh Diệp vẫn chưa được trả lời... nếu là mọi khi, cô sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy! Tuy nhiên với tình hình hiện tại thì không ổn lắm, bởi Trịnh Diệp khi thấy anh trai cô bỏ đi muốn đuổi theo... nhưng vừa mới đứng lên đã cảm thấy có phần choáng váng, đành phải ngồi xuống.

- Anh hai...khoan đã...

- Được rồi, không phải anh trai em đã nói là sẽ giải thích sau hay sao? Ngoan, để tôi đưa em về!

Hoắc Vĩ Triệt đến bên cạnh Trịnh Diệp, đưa tay ôm lấy vai cô, nhỏ giọng dụ dỗ... Trịnh Diệp đâu dễ dàng phối hợp như vậy? Mặc dù còn không được mấy tỉnh táo, nhưng cô vẫn đưa tay muốn đẩy Hoắc Vĩ Triệt ra, kháng cự:

- Không muốn...tôi không... muốn về, tôi muốn đi tìm anh...hai hỏi cho ra lẽ... Thần... bí cái... cái gì chứ?

Hoắc Vĩ Triệt vừa định nói thêm gì đó thì điện thoại của anh lại báo có tin nhắn Trịnh... Vì vậy tay vốn ôm vai Trịnh Diệp anh lại dứt khoát để xuống eo cô, để cô dựa sát vào người mình tránh ngã, một tay còn lại lấy điện thoại trong túi quần ra xem.

Là tin nhắn của Trịnh Thiên, cũng không ít chữ:

"Tôi tin tưởng giao em gái cho cậu, nếu cậu dám nhân lúc con bé không tỉnh táo mà giờ trò gì đó thì đừng trách tôi không khách sáo!"

Hoắc Vĩ Triệt đọc xong tin nhắn thì chân mày của anh đã nhướng lên không ít... Cái gì đây, uy hiếp sao?

Đã nhờ cậu còn uy hiếp...đạo lý gì đây?

Nhưng làm anh em bao nhiêu năm mà cậu ta còn không tin tưởng...chắc chắn, thật là đau lòng!

Nghĩ thì nghĩ, nhưng Hoắc Vĩ Triệt vẫn không quên trả lời tin nhắn:

"Cậu lo thừa rồi!"

Ừm, anh đột nhiên phát hiện mấy người họ Trịnh này ai cũng khó hiểu hết! Kể cả cô gái trong lòng anh đây...

Dứt khoát bỏ điện thoại vào trong túi quần. Anh bé Trịnh Diệp lên theo kiểu công chúa, cong cong khoe môi nhìn ngăm khuôn mặt cô:

- Về thôi!

Sau đó mặc kệ Trịnh Diệp phản kháng hay gì đó, anh bé cô ra khỏi phòng...dùng thang máy chuyên dụng trực tiếp đi xuống gara của quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Vô lại là vinh quang

Dừng xe trước cổng lớn của Trịnh gia, Hoắc Vĩ Triệt không vội xuống xe mà sau khi tháo dây an toàn cho bản thân thì nghiêng đầu nhìn Trịnh Diệp... Sau đó thân hình cao lớn cũng chậm rãi hạ xuống...

- Này...anh làm... gì... gì...vậy?

Trịnh Diệp dù say những vẫn không có ngủ, trên đường từ quán bar trở về vẫn luôn tỉnh táo làm nhảm vài câu với Hoắc Vĩ Triệt. Hiện tại Hoắc Vĩ Triệt vì muốn tháo dây an toàn ra cho cô mà phải nghiêng người xuống, Trịnh Diệp thấy vậy dù đầu óc không tỉnh táo nhưng tay chân vẫn theo bản năng hoạt động muốn đẩy Hoắc Vĩ Triệt ra.

- Về đến nhà em rồi, chẳng lẽ em không muốn vào?

Nụ cười trên môi anh vẫn không hề thu lại, cũng không cần Trịnh Diệp tốn công đẩy ra đã tự động điều chỉnh cơ thể, rồi mở cửa ra ngoài. Đi vòng qua đầu xe, Hoắc Vĩ Triệt mở cánh cửa ở ghế phụ lái, đưa tay muốn ôm lấy Trịnh Diệp ra ngoài...

- Buông ra... buông tôi ra... tôi có... thể... tự...đi được... được mà...!

Tay thì quơ, chân thì đạp... Trịnh Diệp không hề chịu để yên cho Hoắc Vĩ Triệt, khiến anh không thể dễ dàng gì mới ôm lấy cô ra khỏi xe được...

- Em hơi bị nhiều lời rồi đó, ngoan ngoãn chút đi!

Cái cô gái này, bình thường ít nói bao nhiêu, thì khi say rượu lại nói nhiều bấy nhiêu... lại còn ngoan cố nữa.

- Nếu em còn không chịu ngoan ngoãn, thì tôi sẽ hôn em, để em không thể nói được nữa!

Thấy cô gái nhỏ trong lòng không có dấu hiệu thỏa hiệp, khuôn mặt Hoắc Vĩ Triệt hiện lên ý cười xấu xa, đầu cũng cúi thấp xuống...

- Anh...um...

Trịnh Diệp vốn đã say rượu thì làm sao đủ tỉnh táo để nhận thức? Vì vậy lại muốn nói gì đó, tuy nhiên lời chưa nói ra đã bị một đôi môi lạnh lẽo, mềm mại áp lên.

Vốn lúc đầu chỉ muốn cho cô không tiếp tục lái nhai, nhưng vừa chạm vào đôi môi mềm mại của cô, Hoắc Vĩ Triệt có phần mất kiểm soát. Như vậy không đủ...đôi môi của cô vừa ấm áp mềm mại lại ngọt ngào, không hề có chút xiu nào mùi vị của son môi, hiện tại có thêm mùi hương thoang thoảng của rượu... Chỉ chạm nhẹ không hề thỏa mãn được Hoắc Vĩ Triệt, anh bắt đầu muốn càng nhiều hơn, Trịnh Diệp vì muốn kháng cự hé miệng mà vô tình giúp Hoắc Vĩ Triệt dễ dàng thành công xâm nhập vào khoang miệng cô, thỏa sức đoạt lấy!

Hoắc Vĩ Triệt từ từ thả Trịnh Diệp đứng xuống, trong lúc đó vẫn không ngừng dây dưa quần lấy cô, rồi ép chặt lưng cô dựa vào thân xe... Cơ thể cao lớn ép chặt lấy!

Trịnh Diệp lúc đầu giãy giụa rất quyết liệt, nhưng thứ nhất là sức lực của phụ nữ và đàn ông vốn đã chênh lệch rất nhiều, thêm vào tình trạng say rượu hiện tại của cô... cho nên rất nhanh đã mất hết sức chống cự, mặc thân thể của Hoắc Vĩ Triệt ép lấy, tùy ý anh chiếm đoạt!

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hoắc Vĩ Triệt được hôn cô, nhưng những lần trước đa phần đều như chuồn chuồn lướt nước, nếu có hôn sau cũng sẽ bị cô kháng cự... Hiếm khi cô mềm yếu vô lực thể này cảm giác lại rất khác.

Bất chi bất giác...đôi môi của Hoắc Vĩ Triệt sau khi rời khỏi đôi môi của Trịnh Diệp cũng không hoàn toàn rời khỏi... Mà là dề lên hôn lên khoe mát có, rồi trượt xuống mặt, tới cổ...

- Chết tiệt!

Hoắc Vĩ Triệt bị một tiếng "ùm" nhẹ của Trịnh Diệp khiến cho hồi phục tinh thần, nhớ lại hành động của bản thân thì chửi một tiếng... Sau đó lại có chút bất đắc dĩ thở dài...

Haizzz... anh đúng là gần hết thuốc chữa rồi, chỉ như vậy mà cũng xem mắt không chế!

Trịnh Diệp đã bị Hoắc Vĩ Triệt làm cho toàn thân mềm nhũn, nếu không phải được Hoắc Vĩ Triệt ôm lấy thì e rằng đã sớm trượt xuống đất. Nhìn vẻ mặt mê man mềm yếu của Trịnh Diệp mà Hoắc Vĩ Triệt hít sâu mấy hơi, cúi người bế bổng cô lên, tiến về phía cổng, bấm chuông...

Mà Trịnh Diệp hiện tại cũng trở nên ngoan ngoãn dị thường, chỉ là cái miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm những từ không rõ nghĩa...

Hoắc Vĩ Triệt đợi gần một phút thì bên trong nhà có người lục đục chạy ra mở cổng.

- Xin hỏi cậu... Ôi... tiểu Diệp... làm sao thế này?

Là quản gia Thẩm, lúc đầu ông chỉ thấy Hoắc Vĩ Triệt, nhưng sau khi nghe thấy tiếng động "lạ" cúi xuống thấy khuôn mặt của cô gái đang nằm trong lòng Hoắc Vĩ Triệt thì có phần giật mình kêu lên.

Trái lại Hoắc Vĩ Triệt vẫn rất bình tĩnh đối với thái độ của quản gia Thẩm, anh chậm rãi lên tiếng trấn an ông.

- Cô ấy chỉ là say rượu thôi, không có gì đâu ạ, ông cho con đưa cô ấy vào trong nhà trước đã!

- Được, được...mình vào trong đi!

Quản gia Thẩm nhìn vẻ mặt của Trịnh Diệp, thấy rõ ràng là dấu hiệu của người say rượu... Lại nghe thấy âm trầm thấp bình tĩnh của Hoắc Vĩ Triệt nên ông liền ngay lập tức không đi dự mở cổng ra cho Hoắc Vĩ Triệt bế Trịnh Diệp đi vào trong.

Chỉ mới hơn hai mươi giờ tối, nên Trịnh lão phu nhân và Trịnh lão gia vẫn chưa về phòng mà cùng nhau xem ti vi ở phòng khách... Cũng vì vậy mà Hoắc Vĩ Triệt vừa bế Trịnh Diệp vào liền loạt vào tầm mắt của hai ông bà.

- Không phải tiểu Triệt đó sao, tiểu Diệp nó làm sao vậy?

Trịnh lão phu nhân vừa liếc mắt đã nhận ra Hoắc Vĩ Triệt, khi thấy Trịnh Diệp nằm trong lòng anh thì bà cũng có chút ngạc nhiên.

- Ông nội...hức... bà... nội...con mới... về...

Trịnh Diệp chẳng còn bao nhiêu tỉnh táo nhưng lại ngắt quãng lên tiếng. Có điều giây phút này chẳng ai để ý tới lời của cô cả...

Hoắc Vĩ Triệt bị hai từ "tiểu Triệt" khiến cho có chút khó chịu. Nhưng anh lại không biểu hiện ra ngoài, sau khi lễ phép cúi đầu chào hai ông bà mới trả lời câu hỏi của bà.

- Cô ấy bị say rượu, Trịnh Thiên có việc bận nên nhờ con đưa tiểu Diệp về!

- Trịnh Thiên, sao lại có liên quan đến Trịnh Thiên ở đây?

Biết Trịnh Diệp chỉ bị say rượu, vì vậy mà Trịnh lão phu nhân liền yên tâm không ít, nghe đến có Trịnh Thiên liền thối mái. Có điều không cần Hoắc Vĩ Triệt trả lời, Trịnh lão gia ở một bên đã lên tiếng trước:

- Trước đưa tiểu Diệp lên phòng đi, rồi sau đó muốn hỏi gì thì hỏi sau!

Trịnh lão gia đã lên tiếng, Trịnh lão phu nhân cũng không tiếp tục day dưa, dẫn đường cho Hoắc Vĩ Triệt:

- Làm phiền cậu đưa con bé lên phòng luôn vậy!

- Dạ, không có gì!

Hoắc Vĩ Triệt gật đầu nhẹ, rồi đi theo Trịnh lão phu nhân lên phòng của Trịnh Diệp...

- Làm phiền cậu quá, đến đây được rồi, cậu xuống nhà ngồi nghỉ đi, ở đây có bà lo cho tiểu Diệp là được rồi!

Sau khi Hoắc Vĩ Triệt để Trịnh Diệp nằm xuống giường thì Trịnh lão phu nhân mới cười hiền nói với anh. Hoắc Vĩ Triệt nhìn thoáng qua Trịnh Diệp rồi khiêm tốn lên tiếng:

- Dạ con có vài lời muốn nói với tiểu Diệp rồi sẽ xuống ạ!

Trịnh lão phu nhân nghe vậy liền nhìn thoáng qua đôi môi có phần hơi sưng đỏ của Trịnh Diệp, lại nhìn vẻ mặt mang đầy ý cười của Hoắc Vĩ Triệt thì bà liền nở nụ cười có phần ái muội, gật gù đầu:

- Được được, cậu muốn nói gì thì nói đi, bà xuống dưới làm cho tiểu Diệp ly trà giải rượu!

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại xong, Hoắc Vĩ Triệt liền chậm rãi ngồi xuống bên giường của Trịnh Diệp, cô gái đang không ngừng khua tay múa chân.

- Sao anh...anh... còn ở đây... Anh... về đi...chứ...

Chỉ là còn không còn quá tỉnh táo chứ Trịnh Diệp vẫn chưa hoàn toàn mất đi khả năng tư duy. Cảm giác bị Hoắc Vĩ Triệt đè ép khi nãy cô vẫn còn nhớ...

- Sao tôi lại không thể ở đây chứ?

- Anh...

- Ngoan, từ đây về sau không cho phép em được uống rượu khi ở bên cạnh người đàn ông nào khác ngoài tôi biết không?

Cô gái nhỏ này tự lượng kém như vậy, mà sau khi say lại thích làm loạn như thế... Chắc chắc... nếu gặp phải kẻ có ý đồ xấu thì thật không hay! Đáng về say rượu của cô thật sự rất dễ khiến người ta phạm tội!

- Anh... lấy cái... quyền gì... chứ?

Trịnh Diệp bị lời nói của Hoắc Vĩ Triệt làm cho thiếu điều muốn tỉnh rượu luôn rồi, tuy nhiên cô vừa muốn ngồi dậy liền cảm thấy choáng váng nên đành nằm xuống

- Không cần bướng đầu, em nhớ kĩ em là của tôi... là thuộc quyền sở hữu của tôi! Cho nên tôi có quyền!

Giọng anh vẫn đều đều văng lên, bàn tay to lớn thì nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô.

- Ai... thuộc quyền...sở hữu... của anh chứ? Đồ vô...vô lại...

- Em không biết sao? Vô lại chính là vinh quang!

Chân thành, thật thà, tình cảm thì sao? Phải có vô lại, mặt dày thì mới có cơ hội lớn ôm được mỹ nhân về nhà hơn!

Trịnh Diệp dần dần chẳng nói nổi nữa, dưới sự dụ dỗ của bàn tay Hoắc Vĩ Triệt mà cô đã rất nhanh đi vào giấc ngủ. Mà trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, trong đầu cô vẫn luôn lẩn quẩn một câu nói...

Thấy Trịnh Diệp ngủ rồi, Hoắc Vĩ Triệt toả ra có chút ngoài ý muốn. Song, anh vẫn thu tay lại, đắp chăn cẩn cho cô rồi đi ra ngoài.

- Nói xong rồi à?

Hoắc Vĩ Triệt vừa lúc gặp Trịnh lão phu nhân ở chân cầu thang bùng một cái khây. Hoắc Vĩ Triệt vừa đưa tay đón lấy cái khay từ tay bà, vừa lễ phép lên tiếng:

- Vâng ạ, nhưng cô ấy ngủ rồi! Bà không cần tốn công đem trà lên đâu.

- Hiazzz... ngủ rồi thì thôi, mà cậu qua đây ngồi đi!

Bà chỉ tay về phía Trịnh lão gia, Hoắc Vĩ Triệt nhìn qua, ánh mắt hơi lóe sáng rồi cũng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Cảm giác bất an

Trịnh lão gia chỉ nhìn nhìn Hoắc Vĩ Triệt nhưng không nói gì, ngược lại hướng về phía Trịnh lão phu nhân:

- Bà lên phòng tiểu Diệp xem thay quần áo cho con bé đi!

- À, xem nữa thì tôi quên mất... tiểu Triệt ngồi đây trò chuyện với ông ấy, bà lên phòng xem tiểu Diệp một chút.

Trịnh lão phu nhân nói xong thì quay người trở lại lên lầu.

- Bà ấy đi khỏi rồi!

Thấy bóng dáng của Trịnh lão phu nhân đã hoàn toàn khuất bóng, Hoắc Vĩ Triệt mới cười như không cười nhìn Trịnh lão gia. Không cần nghĩ anh cũng biết là ông ấy cố tình để bà rời đi.

Trịnh lão gia không hề ngạc nhiên khi bị nhìn ra tâm tư, ánh mắt uy nghiêm mang theo một chút đánh giá đối với Hoắc Vĩ Triệt:

- Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, so với lời đồn đại, cậu còn xuất sắc hơn rất nhiều!

- Con nào được như ông nói, cũng chỉ bình thường như bao người khác thôi.

Ý cười trong mắt Hoắc Vĩ Triệt càng ngày càng đậm, có điều nếu mọi khi với biểu cảm như vậy thì giọng điệu của anh sẽ rất tùy ý và ngả ngớn... Nhưng hiện tại trong lời nói chỉ thể hiện sự khiêm tốn nhã nhặn.

- Tôi không nghĩ vậy, với thành tựu hiện tại của cậu... thì làm gì có người bình thường nào sánh kịp?

- Ông nghĩ sao thì cứ cho là vậy đi!

Hoắc Vĩ Triệt cũng không giấu ông làm gì, bởi anh biết, anh có thân phận, địa vị gì ông đều biết rõ cả.

Trịnh lão gia thoáng im lặng đôi chút, sau đó thì thái độ đối với Hoắc Vĩ Triệt cũng thoáng hơn một chút:

- Cảm ơn những việc mà cậu đã làm với anh em của tiểu Diệp! Những việc mà cậu đã làm cho hai anh em nó thật khiến người làm ông như tôi cảm thấy có phần hổ thẹn.

Về mặt của Hoắc Vĩ Triệt hiện lên chút ngạc nhiên, dù chỉ thoáng qua rất nhanh nhưng vẫn không qua được ánh mắt của Trịnh lão gia. Không để cho anh có cơ hội lên tiếng, ông hơi mỉm cười rồi nói tiếp:

- Rất nhiều năm rồi, nhưng tiểu Diệp có lẽ vẫn chưa quên lời hứa năm đó! Nó công tác ba năm ở thành phố A, trở về chưa được mười lần... Nhưng không có lần nào là nó không đến nơi đó mà thăm thờ... mà chờ đợi một người...

Hoắc Vĩ Triệt thoáng trầm mặt, nụ cười trên khóe môi cũng thu lại... Anh im lặng vài giây mới lên tiếng:

- Con biết... tất cả mọi chuyện con đều biết!

Làm sao anh có thể không biết? Không, anh điều biết, mọi chuyện về cô ấy nhiều năm qua anh chưa từng bỏ qua bất cứ thứ gì. Nhưng...

- Tôi không biết vì sao nhiều năm như vậy cậu vẫn âm thầm quan sát giúp đỡ con bé mà không trực tiếp xuất hiện. Cũng không biết vì sao bây giờ lại phải vất vả tìm mọi cách để tiếp cận thân thiết với con bé. Nhưng tôi biết chắc chắn cậu sẽ không bao giờ tổn thương nó! Hứa với tôi, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải bảo vệ cho tiểu Diệp thật tốt!

Âm thanh của Trịnh lão gia đã không còn khí thế trang nghiêm như mọi khi. Mà trong đó lại có chút tang thương, có chút cầu khẩn...

- Ông yên tâm, dù ông không nói con cũng sẽ bảo vệ tiểu Diệp thật tốt!

Không chút chần chừ, Hoắc Vĩ Triệt ngay lập tức gật đầu.

- Tốt, có lời này của cậu là tôi yên tâm rồi!

Nói xong, Trịnh lão gia giống như chút được một gánh nặng cuộc đời. Ông đứng dậy xoay lưng rồi đi...

Hai nửa đời người chiến đấu xa trường, vào sinh ra tử... Ông chiến đấu bảo vệ quê hương, bảo vệ quốc gia nhưng lại không thể bảo vệ người nhà của mình? Đây không phải ông vô dụng thì chính là gì?

Hoắc Vĩ Triệt lặng lẽ nhìn bóng lưng già nua của Trịnh lão gia mà tâm tư lại trở nên vô cùng phức tạp... Ông biết, vậy mà ông lại biết tất cả!

Đúng là rừng càng già càng cay... Một vị đại tướng tuy nghĩ hưu nhưng vẫn không thể xem thường được!

...

- Em đó, tại sao lại không chịu nghe lời... lại dễ bị thương như vậy hả?

Dưới tán cây rộng lớn, chàng trai đưa tay cốc vào đầu cô bé nhỏ tuổi hơn bên cạnh... Tuy nhiên trong giọng nói trách móc không giấu được đau lòng.

Cô bé kia bium môi, không cam tâm lắm bám trong miệng:

- Em bị thương chứ có phải anh đâu... Có liên quan gì mà anh phải tức giận chứ?

Dù cô bé đã nói rất rất nhỏ, nhưng do chàng trai kia ngồi kế bên nên cũng nghe thấy rất rõ ràng. Khuôn mặt anh hiện lên vẻ nghiêm túc:

- Sao lại không liên quan chứ? Em là của anh, cơ thể em, con người của em đều là của anh... cho nên em bị thương sẽ liên quan rất lớn tới anh!

- Anh nói cái gì kì vậy?

Cô bé ra vẻ đáng ngờ chớp chớp mắt.

Chàng trai thấy vậy cũng không buồn bực, càng thêm chắc chắn nói.

- Tiểu Diệp, sau này anh chắc chắn sẽ cưới em làm vợ... Em cũng chỉ có thể là vợ của anh, là người của anh!

- Ai...ai đồng ý làm vợ của anh chứ?

Cô bé tuy chỉ mười một mười hai tuổi, nhưng cũng đã đủ để hiểu chàng trai bên cạnh đang nói cái gì, có ý gì. Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn liền hồng lên một mảnh...

- Thì em chứ ai!

- Em mới không có.

- Em không đồng ý cũng phải đồng ý!

- Không đâu...anh là đồ vô lại! Đồ vô lại không nói lý lẽ...

- Em không biết vô lại chính là vinh quang sao?

- Không biết...em không nói với anh nữa!

Khuôn mặt cô bé đã đỏ đến tận mang tai... Sau khi nói xong thì liền đứng dậy bỏ chạy. Chàng trai kia thấy thế liền lập tức đứng dậy đuổi theo, miệng không ngừng gọi:

- Tiểu Diệp, đừng chạy, lại té bị thương nữa bây giờ... Tiểu Diệp... Tiểu Diệp...

...

- Tiểu Diệp...tiểu Diệp...

- A...đầu...

Trịnh Diệp bị tiếng kêu gọi dậy, theo phản xạ mọi khi liền bật người dậy ngay lập tức. Nhưng lần này khi vừa ngồi dậy cô liền cảm giác được đầu đau như búa bổ, kêu lên một tiếng liền đưa hai tay ôm đầu.

- Con không sao chứ?

Quản gia thăm thấy Trịnh Diệp như vậy liền cực kì lo lắng cúi xuống hỏi cô. Trịnh Diệp lắc lắc đầu, lại đưa tay vỗ vỗ vào đầu vài cái, có chút miễn cái ngẩng đầu lên, nở nụ cười cơ hồ còn có phần khó coi hơn khóc:

- Con không sao, chỉ đau đầu có chút thôi.

Chết tiệt, cảm giác này thật không dễ chịu chút nào mà!

Quản gia Thăm nhìn biểu cảm của Trịnh Diệp như vậy tất nhiên sẽ không tin được lời cô nói, ông thở dài một cái...

- Haizz... Đã không uống rượu được thì sau này đừng uống nữa! Rồi còn có đi làm nổi không?

Trịnh Diệp liếc nhìn đồng hồ để trên mặt bàn, vẫn còn sớm... Đầu cô đã không còn đau như khi mới tỉnh nữa, dịu giọng.

- Dạ con vẫn làm ạ, ông xuống nhà trước đi, lát còn xuống!

- Ừ, nếu không nổi thì đừng miết cưỡng.

Trước khi ra khỏi phòng quản gia Thăm còn không nhịn được quay lại nhắc nhở thêm một lần.

Sau khi cửa phòng đóng lại, ánh mắt Trịnh Diệp vốn tỉnh lặng lại gọn sóng không ít, ánh mắt xuyên thấu qua kính cửa sổ nhìn sang bầu trời xa xăm...

Đồ vô lại, anh quả thật đúng là đồ vô lại... tại sao anh hứa mà không thực hiện? Tại sao...anh mãi không chịu trở về?

...

Lúc Trịnh Diệp xuống nhà ăn đã là hơn mười phút sau, chỉ có ông bà nội cô, không thấy Trịnh Thiên đâu!

- Tiểu Diệp đây à, đã khỏe hẳn chưa?

Trịnh lão phu nhân thấy bóng dáng của cháu gái thì liền quan tâm lên tiếng.

Trịnh Diệp gật gật đầu, cô kéo ghế ngồi xuống.

- Còn khỏe rồi! Mà anh hai đi ra ngoài rồi sao bà nội?

Nhìn sang vị trí trống không bên cạnh, Trịnh Diệp lên tiếng hỏi để có thể được giải đáp thắc mắc của mình.

- Không có, cả đêm qua nó cũng không có về!

Trịnh Diệp nghe vậy cũng không hỏi nữa, chỉ im lặng dù bữa... Có điều cô lại cảm thấy trong lòng ảm ảm có chút bất an không rõ nguyên nhân. Đúng lúc này thì điện thoại của cô reo lên... Là của Lục Thành?

...

Trước cửa phòng cấp cứu có không ít người đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại có một vài vòng cô y tá, bác sĩ đi ra đi vào căn phòng..

- Chết tiệt, cái người làm ăn cái kiểu gì vậy, tại sao đến bây giờ vẫn chưa xong?

Hoắc Vĩ Triệt thuận tay tóm lấy cổ áo một vị bác sĩ vừa bước ra từ phòng cấp cứu. Khuôn mặt của anh không còn vẻ tà mị luôn mang ý cười như mọi khi, mà lúc này có một sự âm trầm đến đáng sợ không hề nhỏ!

- Chúng... chúng tôi... vẫn đang... cố... gắng hết... sức...

Vị bác sĩ bị biểu tình và thái độ của Hoắc Vĩ Triệt dọa sợ đến nói không nên lời.

- Nếu như cậu ấy có xảy ra chuyện gì, thì tôi sẽ khiến cho các người chôn cùng với cậu ấy, nhớ lấy!

Dù nóng giận, sốt ruột nhưng Hoắc Vĩ Triệt vẫn không hoàn toàn mất kiểm soát, sau khi nói ra một lời đe dọa thì cũng buông tha cho vị bác sĩ kia. Vị bác sĩ giống như là được đặc xá, ngay lập tức trở lại phòng cấp cứu... Ừm, có lẽ là báo tin đi!

- Khốn kiếp... tại sao lại như vậy chứ?

Hoắc Vĩ Triệt xoay người đâm thật mạnh vào tường... mạnh đến mức tay anh cũng rỉ máu...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Nơi không muốn đến

Trịnh Diệp sau khi nhận được điện thoại từ Lục Thành thì cũng không kịp ăn xong bữa sáng đã vội vàng chạy đi... Cô cũng không tới sở cảnh sát mà lái xe đến địa điểm được Lục Thành gửi tới.

- Vị trí này...

Nhìn vị trí được định vị trên bản đồ điện tử... Hàng chân mày của Trịnh Diệp liền nhíu lại, cô hơi mím môi.

Thủ đô nước Z được chia làm năm khu vực Đông, Tây, Nam, Bắc và khu vực trung tâm... Sở với địa hình bằng phẳng tương đối thấp của các khu vực còn lại, thì địa hình ở khu vực phía nam lại phức tạp hơn, có dãy núi cao nhất nước Z. Hơn nữa phía sau dãy núi là một cánh rừng nhiệt đới rộng hơn ba mươi nghìn ki lô mét vuông!

Vị trí mà Trịnh Diệp cần đến chính là vách núi tiếp giáp với bìa rừng, từ trên vách núi nhìn xuống cũng chẳng thấy gì ngoài một màu xanh thẫm. Tối hôm qua có một nhóm khách du lịch cắm trại cách đó khoảng mấy trăm mét đã nghe thấy tiếng súng nổ và báo lại với cảnh sát. Có điều lúc cảnh sát điều tra lượng đến thì nhóm người nổ súng đã lên xe rồi đi hết, chỉ còn lại một vài xác người chắc do sự xuất hiện bất ngờ của cảnh sát mà chưa kịp thu dọn! Một phần cũng do địa hình đường núi chắc trở khó đi, nên cảnh sát lúc sau dù có đuổi theo cũng không bắt được những chiếc xe còn lại đã chạy quá xa!

Lúc Trịnh Diệp đến thì hiện trường đã được xử lý gần xong, cả ba thi thể cũng đã được đưa đi...

- Trịnh Diệp, cô làm gì mà chúng tôi gọi mãi cho cô cũng không được?

Trịnh Diệp vừa xuất hiện, ngày lập tức Thẩm Dinh không biết từ đâu, từ lúc nào đã xuất hiện ngay bên cạnh cô. Ngờ điếu thì dò hỏi nhưng nếu nghe kĩ sẽ phát hiện trong đó ẩn chứa quan tâm cùng lo lắng...

Có điều, giây phút hiện tại Trịnh Diệp đã chẳng nghe ra được gì, ngày khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cô đã vô cùng ngỡ ngàng, ánh mắt hiện lên vẻ khó tin.

- Sao lại có thể là chỗ này...?

Tại sao? Tại sao lại là nơi này, nơi mà cô vĩnh viễn cũng không muốn đến nhất?

- Trịnh Diệp... Trịnh Diệp, cô có nghe tôi nói gì không?

Âm thanh của Trịnh Diệp rất nhỏ nên Thẩm Dinh không hề nghe được, anh ta chỉ là nhìn về mặt kì lạ của Trịnh Diệp, cũng không thấy cô trả lời thì bèn lên tiếng hỏi thêm lần nữa.

- À... tôi không có gì, do điện thoại của tôi hết pin thôi!

Cố gắng không để cảm xúc chỉ phôi, cô hơi miễn cưỡng cười cười mà trả lời Thẩm Dinh. Anh ta tỏ vẻ hơi ngờ vực:

- Thật vậy sao?

- Thật!

- Vậy tại sao lúc này cô lại thất thần?

Trịnh Diệp thoáng giật mình, nhưng trầm tư trong giây lát, cô khẽ nhỏ giọng đôi chút, trong đó còn có chút đau thương...

- Tại vì mười bốn năm trước, chính tại nơi này...ba tôi đã vĩnh viễn ngã xuống...

Lần này đến phiên Thẩm Dinh giật mình kinh ngạc... Sau vụ vậy bắt bọn cướp lần trước tất cả bọn họ đều đã biết được thân phận của Trịnh Diệp, biết được ba cô từng là một cảnh sát đã anh dũng hi sinh khi đang phá án. Nhưng không ngờ, cũng không biết được nơi mà người đó ngã xuống lại là ở chỗ này!

Thẩm Dinh khẽ thở dài... cũng không tiếp tục truy hỏi Trịnh Diệp, mà thay vào đó anh lại uyển chuyển đổi chủ đề, nói sơ lược vụ án cho cô biết.

...

Bệnh viện...

Từ lúc Hoắc Vĩ Triệt cảnh cáo một vị bác sĩ đến bây giờ đã hơn một giờ nữa trôi qua. Cuối cùng thì lúc anh sắp hết kiên như xông vào trong thì cánh cửa phòng cấp cứu cũng được mở ra... Hầu như là ngày lập tức, khi vị bác sĩ đầu tiên bước ra ngoài thì đôi mắt vốn đang nhắm chặt của Hoắc Vĩ Triệt đã mở ra. Hoắc Vĩ Triệt không đứng dậy, chỉ im lặng ngồi đó, tuy nhiên áp lực do anh tạo ra cũng đủ để khiến những người xung quanh không rét mà run.

- Hoắc tổng, chúng tôi đã thành công lấy hết sáu viên đạn ra khỏi người bệnh nhân, tình trạng cũng đã qua cơn nguy kịch, thế nhưng..

Vị bác sĩ nói tới đây thì có phần ngập ngừng, đúng lúc Tần Nguyên vừa đến, anh không vui lên tiếng:

- Có cái gì thì nói thẳng ra, ngập ngừng cái gì?

Đám bác sĩ này, lúc nào cũng ập a ập ứng, phiền chết đi được!

Vị bác sĩ kia nuốt nước bọt vài cái, liếc nhìn sắc mặt của Hoắc Vĩ Triệt một cái...

- Tuy là trong số sáu viên đạn không có viên nào thật sự trúng chỗ hiểm, nhưng tình trạng thật sự cũng rất nghiêm trọng! Chúng tôi đã cố gắng hết sức... nhưng có tỉnh lại được hay không thì phải do chính bản thân cậu ta rồi!

Nói xong hết tất cả, vị bác sĩ dường như cũng không còn dám thở mạnh...

Còn Hoắc Vĩ Triệt, anh lại một lần nữa nắm chặt đôi mắt, chẳng thể để lộ tí cảm xúc nào ra ngoài nếu như không ai nhìn thấy hai bàn tay của anh đang siết chặt đến cỡ nào?

Tần Nguyên không thấy Hoắc Vĩ Triệt lên tiếng, nhưng theo anh nhiều năm, cũng hiểu cách làm việc của anh, nên Tần Nguyên đành tự ý quyết định:

- Được rồi, ông có thể đi... Bệnh viện của các người đêm qua không hề có chuyện gì bất thường, nhớ lấy!

Trước khi vị bác sĩ rời đi, Tần Nguyên còn bồi thêm một câu. Chuyện đêm qua đã bị cảnh sát đánh hơi ra, không thể để lộ việc Trịnh Thiên bị

thương ra ngoài được. Nếu không sẽ dẫn không ít phiền phức đến cho mà xem!

Vị bác sĩ cũng là người khôn khéo thông minh, rất nhanh đã hiểu ra vấn đề, lập tức vâng vâng dạ dạ rồi đi. Bệnh viện này của ông ta hằng năm đều nhận được một khoảng tài trợ khổng lồ từ Hoắc thị, ông ta không có ngu ngốc mà đi chống đối, mang phiền phức đến cho người ta... đối với ông ta và bệnh viện thì chỉ có hại chứ không có lợi!

Trịnh Thiên được đưa vào phòng bệnh VIP của bệnh viện... Hoắc Vĩ Triệt và Tần Nguyên cũng đi vào. Sau khi bác sĩ y tá cùng ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn bà người đàn ông, lúc này Tần Nguyên mới hướng về phía Hoắc Vĩ Triệt lên tiếng hỏi.

- Lão đại, chúng ta không báo cho người nhà của anh Thiên biết sao?

Hoắc Vĩ Triệt nhìn người đàn ông tối hôm qua vừa mới này trò trêu chọc, uy hiếp anh mà giây phút này lại nằm bất tỉnh với một đống dây nhợ chẳng chết mà tâm như muốn nghẹt lại... Tại sao chứ, vì sao mọi chuyện lại đến bất ngờ như vậy, anh hoàn toàn không kịp trở tay chút nào!

Nhưng cũng còn may là vẫn có thể cứu vãn, anh tin rồi cậu ta sẽ sớm tỉnh lại thôi... Nguyễn vọng lớn nhất đời cậu ta vẫn chưa làm xong, thì sẽ không dễ ra đại như vậy! Nghĩ nghĩ một chút, tâm tình của anh cũng dễ chịu hơn đôi chút, anh thở ra một cái:

- Trịnh lão gia và lão phu nhân đã già rồi, chuyện này sẽ gây ra đã kích lớn với họ, cho nên cho họ biết là điều không cần thiết. Về phần tiểu Diệp, cô ấy sẽ nhanh chóng tự tìm đến!

Tần Nguyên nghĩ lại cũng thấy lời của Hoắc Vĩ Triệt rất có lý, sau đó chần chừ một lát, anh ta nói ra thắc mắc bấy lâu nay trong lòng mình:

- Lão đại, tôi vẫn không hiểu... tại sao anh không trực tiếp thẳng thắn nói hết với Trịnh Diệp, mà phải nhọc lòng như vậy?

- Cậu không hiểu được đâu... Được rồi, nói chuyện chính đi!

Hoắc Vĩ Triệt lắc lắc đầu, không muốn trả lời câu hỏi của Tần Nguyên. Lúc sau thì thái độ của anh nghiêm túc lại, trong đôi mắt còn ẩn chứa sự âm trầm.

Tần Nguyên cũng không tiếp tục dò hỏi...nhưng lại có chút tức giận khi nhớ đến chuyện chính mà Hoắc Vĩ Triệt nói, cũng là những gì anh vừa điều tra được...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tại sao...?

Cùng với sự bất an không rõ nguyên nhân trong lòng, lại thêm gặp phải một vụ án phức tạp ở nơi đó... Cho nên tâm trạng của Trịnh Diệp trong ngày phải dùng hai từ "rất tệ" để miêu tả. Và hầu như ai gặp mặt Trịnh Diệp cũng dễ dàng nhận ra điều đó cả!

Hết giờ làm việc, Trịnh Diệp liền nhanh tay dọn dẹp hồ sơ tài liệu trên bàn làm việc, xong thì nhanh chân muốn rời khỏi cơ quan... cô muốn tìm ra nguyên nhân của sự bất an trong lòng mình càng sớm càng tốt!

Nhưng cô vừa ra khỏi phòng được vài bước thì đã có người bước tới đi song song với cô:

- Trịnh Diệp, có chuyện gì với cô sao... tôi cảm nhận được hình như hôm nay tâm trạng của cô không tốt?

- Không có gì đâu. Sao bây giờ anh còn ở đây?

Trịnh Diệp chẳng muốn nói ra với bất cứ ai, nhìn sang Lục Thành lắc lắc đầu, xong thì hỏi ngược lại một câu. Dù tranh thủ nhưng cô lại là người cuối cùng rời khỏi phòng, trong khi đó rõ ràng anh ta chẳng phải đã về từ trước rồi sao?

- Tại tôi cảm thấy hôm nay cô hơi lạ cho nên cố tình muốn hỏi thăm một chút.

- Vậy thì cảm ơn anh... Mà tôi có việc rồi, tôi đi trước đây!

Trịnh Diệp quả thật hiện tại chẳng có tâm trạng mà đứng lại đó nói chuyện với Lục Thành. Cô cười cười rồi liền bước đi nhanh hơn...

Lục Thành đứng ngay đó nhìn theo, ánh mắt hơi nheo lại...

Ngay cả Trịnh Diệp, hay là Lục Thành đều không hề biết được, trong lúc họ nói chuyện thì vẫn luôn có một đôi mắt chăm chú quan sát bọn họ. Nhưng là từ phía sau lưng Lục Thành nên cũng không thấy được biểu cảm của anh ta lúc rời đi... Lệ Kiều Kiều hơi nhếch môi, sau cùng khi đã chẳng còn ai, cô lấy điện thoại ra, hướng camera của điện thoại về hướng chiếc camera trước cửa phòng của đội hình sự, thao tác vài cái. Sau khi xác định camera đã bị nhiễu sóng, cô quan sát xung quanh thêm một lần mới mở cửa trở lại vào trong...

...

- Tiểu Diệp, còn có biết anh con đã đi đâu rồi không?

Ngay khi Trịnh Diệp vừa về tới, bước vào gặp Trịnh lão phu nhân thì bà đã hỏi ngay.

- Anh ấy vẫn chưa về sao?

Trịnh Diệp nghi hoặc hỏi lại, cảm giác bất an trong lòng càng khiến cô thêm rối loạn đôi chút... Sao anh hai lại chưa về chứ, anh ấy đang làm gì?

Trịnh lão phu nhân lắc đầu, trên khuôn mặt già nua đã có không ít nếp nhăn hiện rõ vẻ lo lắng:

- Vẫn chưa, bà gọi điện thoại cũng không được!

- Để con gọi thử xem.

Trịnh Diệp nói rồi lấy điện thoại ra gọi thử, cả ngày hôm nay cô tương đối bận rộn nên cũng không có gọi thử cho anh, cứ ngỡ anh đã về nhà, nhưng bây giờ...

Nhưng kết quả mà Trịnh Diệp nhận được cũng chỉ là giọng nói thuê bao máy móc từ tổng đài. Hơi nhíu mày, chợt nhớ đến điều gì đó... cô thả lỏng cơ mặt một chút, nắm lấy tay Trịnh lão phu nhân, cười nhẹ trấn an bà:

- Chắc là anh ấy lại ham chơi ở đâu rồi, bà không cần quá lo lắng, để con đi tìm anh ấy về!

- Được, còn nhớ cẩn thận.

- Dạ, bà đi nghỉ sớm đi cho khỏe!

Nói thêm vài lời với Trịnh lão phu nhân, Trịnh Diệp cũng xoay người đi ra cửa... Có điều trong phút giây đó, khuôn mặt cô lại thêm một lần trầm xuống, hiện ra sự suy tư sâu xa...

Haizzz... cô cũng mong rằng sự thật sẽ giống như cô nói với bà nội mình!

...

Ngồi vào trong xe của mình, gắn thiết bị Bluetooth vào tai, ấn gọi cho một người... Trong lúc đợi kết nối máy thì cô cũng khởi động xe.

"Sao hôm nay lại có nhả hứng gọi cho tôi, nhớ tôi rồi sao?"

Điện thoại vừa được kết nối, Trịnh Diệp đã nghe được âm thanh tà mị, cộng thêm một chút ý đùa của Hoắc Vĩ Triệt.

- Anh đang ở đâu, tôi muốn gặp anh?

Trực tiếp bỏ qua lời đùa cợt của anh, Trịnh Diệp nói vào việc chính của mình muốn.

Đầu dây bên kia thoáng im lặng vài giây, sau đó thì giọng nói của Hoắc Vĩ Triệt lại vang lên lần nữa:

"Tôi đang ở bệnh viện thủ đô!"

- Anh bị bệnh sao?

Vừa nghe anh nói ở bệnh viện, lòng Trịnh Diệp chợt căng thẳng, giọng nói cũng khăng trương hơn một chút.

"Không phải, tôi chẳng sao cả...em cứ đến đi, tôi sẽ để Tàn Nguyên đón em!"

- Vậy được rồi!

Nghe vậy thì giọng của Trịnh Diệp mới nhẹ ra, thở ra một hơi, nói một tiếng rồi tắt máy. Cũng vì cô không chú ý, nên cũng không hề phát hiện ra rằng trong giọng nói của Hoắc Vĩ Triệt ở những câu sau đã chẳng còn ý cười như mọi khi, mà thay vào đó là sự điềm tĩnh, sâu lắng vô cùng...

...

Ở bệnh viện, Hoắc Vĩ Triệt nhìn màn hình điện thoại tối đen thì khoé môi khẽ kéo một chút, liếc mắt nhìn Trịnh Thiên vẫn lặng im nằm trên giường...

- Em gái cậu vẫn nhay bén như vậy... Cũng đến lúc cho cô ấy biết một số chuyện rồi!

Sau đó anh cũng bảo Tàn Nguyên xuống đại sảnh đợi Trịnh Diệp.

Tần Nguyên đứng ngay cửa vào của bệnh viện, cho nên Trịnh Diệp vừa xuất hiện anh đã phát hiện ra, bước đến bên cạnh cô:

- Cô Trịnh, Hoắc tổng đang đợi cô ở tầng trên.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Trịnh Diệp không nói hai lời liền gật đầu đi cùng Tần Nguyên vào thang máy.

Chờ thang máy lên đến tầng mười sáu của bệnh viện, Trịnh Diệp quay sang khẽ hỏi Tần Nguyên:

- Sao Hoắc Vi Triệt lại ở bệnh viện vậy?

Anh ta không bị gì, ở bệnh viện để chăm sóc ai sao?

- Đến nơi cô sẽ biết!

Ánh mắt của Tần Nguyên hơi gọn sáng một chút nhìn sang Trịnh Diệp, có điều anh cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trịnh Diệp... Nói xong một câu đầy ẩn ý, thì cũng không nói thêm bất cứ lời nào nữa, im lặng hết quãng thời gian còn lại.

Trịnh Diệp thấy vậy, biết có hỏi nữa cũng không có kết quả cho nên cũng im lặng...

Vì phòng bệnh mà Trịnh Thiên đang nằm là phòng bệnh Vip, cho nên nói là phòng bệnh nhưng chẳng khác một căn hộ là mấy... Có cả phòng khách, phòng nghỉ, hay nhà bếp đều có.

Chậm rãi đi sau lưng Tần Nguyên vào phòng, qua phòng khách, Trịnh Diệp liền nhìn thấy bóng dáng của Hoắc Vi đang ngồi bên giường bệnh, nhỏ giọng nói gì đó... Khẽ đảo mắt nhìn khuôn mặt của người nằm trên giường, ngay lập tức cả người Trịnh Diệp như chết lặng.

Người nằm đó... sao lại có thể chứ? Tại sao, đây cũng là lý do mà anh ấy không nghe được điện thoại bà nội, của cô đấy sao?

Nhưng tại sao, chẳng phải tối hôm qua anh ấy vẫn còn cười đùa vui vẻ với cô hay sao?

Trong nhất thời, trong đầu Trịnh Diệp hiện lên hàng chục câu hỏi, cô vẫn giữ nguyên tư thế ấy, đôi môi khẽ mấp máy...

- Tại sao...?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Anh là ai?

Không gào khóc, không tức tưởi, Trịnh Diệp chỉ lặng lẽ mà đứng đó Trịnh Thiên đang nằm bất động trên giường, đôi môi khẽ mấp máy hỏi Hoắc Vi Triệt:

- Tại sao...? Anh có thể nói cho tôi biết nguyên nhân của việc này không?

- Tôi sẽ nói, nhưng trước hết em phải hứa với tôi là em sẽ không kích động!

Hoắc Vi Triệt hơi trầm ngâm, vài giây sau thì cực kì nghiêm túc nhìn về phía cô dặn dò. Vốn dĩ anh muốn một thời gian nữa mới nói hết cho cô ấy biết, nhưng bây giờ không thể không nói rồi... Trịnh Diệp lại không chút chần chừ, bình tĩnh lên tiếng:

- Tôi đang bình tĩnh, bình tĩnh hơn bao giờ hết... chắc chắn sẽ không kích động, anh cứ nói đi!

Cô bình tĩnh, không phải vì cô vô tâm, không quan tâm đến anh trai mình. Mà là vì cô biết, thay vì là phải khóc lóc, đau khổ thì cô nên bình tĩnh sẽ tốt hơn! Bởi bây giờ có khóc, cũng chẳng giải quyết được cái gì cả!

Hoắc Vi Triệt khẽ quan sát sắc mặt Trịnh Diệp, thấy đúng như lời cô nói, anh mới một chậm rãi kể hết những gì mà Tần Nguyên đã điều tra được cho cô biết... Có điều không phải tất cả

- Mọi chuyện bắt đầu từ nhiều năm về trước, từ lúc Trịnh Thiên không một lời từ biệt bỏ nhà ra đi...

Khi ấy, Trịnh Thiên cũng đã mười sáu tuổi, tuy chưa thật sự trưởng thành, nhưng dù gì cũng là con cháu Trịnh gia, nhận thức tất nhiên sẽ rất sớm! Trịnh Diệp còn quá nhỏ, không đủ để hiểu biết sự việc, nhưng Trịnh Thiên thì khác, anh nhanh chóng nhận ra sự bất thường về cái chết của ba, mẹ mình.

Nhưng ngay cả ông nội anh còn không thể làm được gì, thì ở cái tuổi vị thành niên ấy, anh có thể giải quyết được chuyện gì?

Nhận thức được điều đó, Trịnh Thiên vốn cũng muốn buông bỏ, xong... Hằng ngày nhìn em gái mình dùng nước mắt chạn com, ý định buông xuôi bị anh một lần nữa vứt bỏ. Đúng lúc anh cảm thấy em gái mình đã ổn định lại, không còn thường xuyên rơi lệ nữa...anh đã đưa ra một quyết định... Ra ngoài gây dựng sự nghiệp, cũng như tìm hiểu kĩ hơn về chuyện đó!

Nhìn thần sắc của Trịnh Diệp có chút thay đổi, Hoắc Vĩ Triệt hơi dừng lại một chút, đưa tay ôm lấy vai cô vỗ nhẹ, rồi mới nói tiếp. Nhưng về quãng thời gian tiếp theo anh chỉ nói sơ lược một chút, không mấy chi tiết.

- Em biết không, cậu ấy rất yêu thích và giỏi về công nghệ thông tin, với khả năng của cậu ấy hoàn toàn có thể làm chủ một công ty công nghệ... Nhưng cậu ấy lại không muốn, bởi vì như vậy cậu ấy sẽ không có thời gian thực hiện nguyện vọng của mình!

- Nguyện vọng của anh ấy, vẫn là chuyện đó sao?

Đối với câu hỏi của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt nhanh chóng gạt đầu.

- Đúng vậy...

Nghe đến đây, sắc mặt Trịnh Diệp dù không quá xấu, nhưng cũng trầm xuống không ít. Chẳng lẽ...

Hoắc Vĩ Triệt dễ dàng biết được suy nghĩ của Trịnh Diệp, thì hơi bất ngờ... cô ấy quả thật quá thông minh!

- Vài năm gần đây cậu ấy vẫn luôn tìm kiếm một người...tôi hôm qua cậu ấy nhận được tin tức người đó xuất hiện, nên cậu ấy mới vội vã rời đi. Nhưng không ngờ lại là một cái bẫy, có người muốn lấy mạng cậu ấy! Cậu ấy trúng sáu viên đạn...tuy tính mạng hiện tại đã được giữ lại, nhưng có thể tỉnh lại được hay không, cần phải xem ý trí của cậu ấy!

Dù đã nghĩ đến, cũng đã chuẩn dẫn tinh thần, nhưng Trịnh Diệp cũng không tránh khỏi có phần không thể chấp nhận được. Sáu viên đạn... có cơ hội tỉnh lại sao?

Cảm nhận được biến hóa của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt càng thêm siết chặt cánh tay, để Trịnh Diệp dựa vào người anh.

- Mạng của cậu ấy rất lớn... chắc chắn sẽ tỉnh lại thôi...

Trịnh Diệp không hề khấn cự vòng ôm của Hoắc Vĩ Triệt... lúc này đây cô thật sự rất cần một bờ vai để tựa vào, cô cảm thấy luyến tiếc vòng tay của anh ta!

- Là thật sao?

- Thật!

Nhắm mắt định thần vài giây, Trịnh Diệp nhẹ nhàng gỡ tay Hoắc Vĩ Triệt ra, thoát khỏi vòng ôm của anh, ngồi xuống bên giường của Trịnh Thiên:

- Anh hai, anh không thể lười biếng mà nằm mãi ở đây được... Anh phải mong chóng tỉnh lại cho em!

Hoắc Vĩ Triệt đứng sau lưng Trịnh Diệp, chấp hai tay sau lưng, anh chậm rãi lên tiếng:

- Tôi nghĩ tốt nhất là không nên để cho các bậc trưởng bối biết việc này... Họ đều có tuổi rồi, không thể chịu được đá kích lớn đâu!

Trịnh Diệp vẫn nhìn chăm chú vào Trịnh Thiên, mãi mới chậm chạp mở miệng.

- Tôi hiểu, cảm ơn anh!

Đúng là ông bà của cô đều đã già rồi, chuyện này không nên để cho họ biết.. Cô tin rồi sẽ có lúc anh hai tỉnh lại... còn không thì cứ kéo dài càng lâu càng tốt cũng được! Trước hết phải tìm một lý do để đối phó thôi...

Căn phòng rơi vào im lặng, ngoài âm thanh của thiết bị y tế thì chẳng còn bất cứ âm thanh nào. Đột nhiên vang lên một tiếng gọi khe khẽ, rất nhỏ:

- Hoắc Vĩ Triệt...

- Tôi ở đây!

Nếu là mọi khi, Trịnh Diệp mà gọi cả tên lẫn họ của anh như vậy, nhất định anh sẽ "bất nạt" cô một phen... Tuy nhiên, hiện tại không thích hợp chút nào để làm chuyện đó!

- Rốt cuộc, anh là ai? Mối quan hệ giữa anh và anh trai tôi thật sự là gì?

Trực tiếp nhìn vào mắt Hoắc Vĩ Triệt, ánh mắt của Trịnh Diệp cực kì trầm tĩnh, không chút gợn sóng. Người đàn ông này, chế dẫu rất tốt, phải nói là không chút sơ hở.

Nhưng bởi vì quá mức hoàn hảo, cô mới cảm thấy có điểm bất thường... Chỉ là một doanh nhân bình thường, thì tại sao có thể năm lần bảy lượt bị truy sát như vậy? Hầu như là có không ít người muốn lấy mạng anh ta thì phải? Còn có sự thần bí khó lường và... Cô tin anh ta chẳng đơn giản chỉ là một doanh nhân như vậy!

Đối diện với ánh mắt của Trịnh Diệp, Hoắc Vi Triệt không chút bối rối... Mà ngược lại khoé miệng lại hơi kéo lên, ẩn chứa ý cười nhẹ nhẽ.

- Nếu em đã muốn biết như vậy, thì đi theo tôi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Dụng tâm kín đáo

Trịnh Diệp tìm một lý do thích hợp để giải thích việc đột nhiên mất tích của Trịnh Thiên. Mà cũng không phải là lần đầu tiên Trịnh Thiên đột nhiên biến mất, cho nên dù không muốn tin, cuối cùng Trịnh lão phu nhân cũng phải tin tưởng..

- Sao lại đưa tôi về nhà anh?

Ngồi cùng xe với Hoắc Vi Triệt, đội chiếc công tắc lớn không quá xa lạ mở ra trước mặt mà Trịnh Diệp không nhận được quay sang hỏi anh.

- Lát nữa em sẽ biết!

Cười cười lên tiếng, sau đó thì anh cũng không nói thêm bất cứ điều gì.

Đang thắc mắc không biết tại sao Hoắc Vi Triệt lại đưa cô về dinh thự của anh, thì cuối cùng Trịnh Diệp cũng phát hiện ra có điều không đúng! Lúc trước khi cô tiếp nhận bảo vệ an toàn cho anh cũng đã từng ngồi cùng chiếc xe trở về dinh thự với anh...tuy nhiên mọi lần xe điều đỗ lại sau khi đi qua khuôn viên rộng lớn. Nhưng hiện tại lại không như vậy, chiếc xe trực tiếp đi luôn vào gara mà không dừng lại ở nơi khác!

Dù thắc mắc không nhỏ, nhưng biết trước là bây giờ có hỏi Hoắc Vi Triệt cũng không trả lời. Vì vậy cô đành im lặng, quan sát xung quanh...

Mấy tháng không đến, nơi này cũng chẳng thay đổi bao nhiêu cả!

Đứng xe lại bên trong gara, Tần Nguyên từ vị trí ghế lái vòng ra đằng sau mở cửa cho Hoắc Vi Triệt, còn riêng Trịnh Diệp không có kiên nhẫn đợi người khác mở cửa cho nên đã tự ra...

Hoắc Vi Triệt nhìn Tần Nguyên một cái, anh ta liền hiểu ý, gạt đầu rồi đi đến một góc quen thuộc làm một loạt động tác.

Tần Nguyên không hề có ý che giấu, cho nên Trịnh Diệp đứng gần đó liền nhìn không sót một động tác nào. Trong lòng cũng chợt hiểu rõ, ánh mắt hơi thay đổi nhìn Hoắc Vi Triệt vẫn giữ vẻ mặt ung dung như vậy...

Thì ra, ở trong gara này quả thật có bí mật... Lần trước cô tìm kiếm dang dở, song sau đó cũng không có cơ hội nữa! Nhưng theo sự thật này, dù cô có tìm thêm mười lần nữa cũng chưa chắc có thể tìm ra! Có điều... nếu là người kia, chắc là sẽ có cơ hội, những thứ công nghệ cao này chính là sở trường của cô ấy thì phải!

- Hệ thống này do chính Trịnh Thiên nghiên cứu phát minh ra!

Àm..

Giống như sấm chớp giữa trời, Trịnh Diệp còn đang phân vân suy nghĩ thì bên tai đã vang lên một câu nói khiến cho cô phải rơi vào trạng thái ngơ ngác, không dám tin vào tai mình...

Cái gì, là do anh hai tạo ra sao... Vậy rốt cuộc là anh ấy và Hoắc Vi Triệt là có quan hệ như thế nào, Hoắc Vi Triệt có thân phận gì?

- Đi thôi!

Hoắc Vi Triệt nắm lấy tay Trịnh Diệp, kéo cô vào thang máy đã được mở ra... Còn Trịnh Diệp vì đang có phần thất thần, cho nên chẳng hề phản kháng, để cho anh kéo mình đi.

- Lão đại!

Cửa thang máy vừa mở, hai người đàn ông mặc vest đen đứng bên ngoài gác thấy bóng dáng Hoắc Vi Triệt liền đồng thanh hô lên. Hoắc Vi Triệt và Tần Nguyên đã quá quen thuộc, không có mấy phản ứng... Nhưng Trịnh Diệp đứng bên cạnh anh thì khác, tiếng hô đã khiến cô hồi phục tinh thần...

Cô vừa nghe thấy gì... Lão đại?

- Anh là lão đại của Hắc Long băng?

Không phải nghi vấn, mà là câu khẳng định. Hai từ "lão đại" cô nghe rất rõ ràng... Còn hình hắc long uốn lượn trên tường kia, cô không phải người trong hắc đạo, nhưng không có nghĩa là cô không biết gì. Dựa theo hiểu biết của cô, thì vị lão đại thần bí của bang Hắc Long sẽ chắc chắn là vị trước mặt này đây rồi!

Đối với ánh mắt của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt chỉ cười trừ, sau đó gật đầu xem như thừa nhận. Nếu đã quyết định để cô biết, thì không cần thiết phải giấu giếm, giải thích, cô thông minh như vậy, sẽ dễ dàng tự hiểu ra thôi!

- Đi, tôi dẫn em đi tham quan.

Hoắc Vĩ Triệt biết nâng lực thừa nhận của Trịnh Diệp, khoe môi vẫn giữ nguyên độ cong mà cười với cô. Trịnh Diệp lúc này đã đã gỡ hết được khúc mắc trong lòng, những bí ẩn mà cô từng cảm nhận được từ anh cũng đã có đáp án... Cũng muốn biết trong cái căn cứ thập phần bí mật này có cái gì, cho nên cô không hề chần chừ gật đầu đồng ý.

Trịnh Diệp đi bên cạnh anh, cũng không hề hé răng nửa lời, lặng lẽ nhìn người xung quanh cung kính chào hỏi anh, rồi những lời chỉ điểm thỉnh thoảng của anh dành cho thuộc hạ ở khu huấn luyện... Dọc đường đi, cái mà Trịnh Diệp cảm nhận được nhiều nhất chính là những ánh mắt tò mò thỉnh thoảng len lén quan sát cô.

- Lão đại!

Vừa đến khu vực tập bắn, người ở đó cũng giống như những nơi khác ngừng động tác chào Hoắc Vĩ Triệt một cái.

- Các cậu cứ tiếp tục đi!

Phất tay ra hiệu cho những người kia, sau đó Hoắc Vĩ Triệt lấy khẩu súng trên tay Tần Nguyên đưa cho Trịnh Diệp.

- Đây là Hunter IG3T6, em thử xem!

- Tôi thử?

Trịnh Diệp hơi bất ngờ bởi hành động của Hoắc Vĩ Triệt, khi này anh vừa mới đưa cô vào khu vực chế tạo vũ khí, còn nói là cô có thể dùng thử... Không phải cô đã từ chối rồi sao, bây giờ còn...? Mà Hunter - kẻ đi săn?

- Đúng vậy, tôi biết em rất giỏi dùng súng, khẩu này là mẫu mới, em dùng thử rồi cho tôi lời nhận xét!

Hoắc Vĩ Triệt nghiêm túc gật đầu, trong giọng nói còn có một chút ý mong đợi thì phải?

Trịnh Diệp nhìn khẩu súng trước mắt, thân màu bạc, kích thước nhỏ hơn súng ngắn bình thường một chút... không biết uy lực như thế nào?

Vốn là người thích dùng súng, nên bản thân Trịnh Diệp cũng muốn biết khẩu súng trước mắt có uy lực hay không, cho nên cũng không tiếp tục chần chừ mà đưa tay nhận lấy.

Nhìn nhìn một chút sân tập bắn, có cả bia bất động và di động, bia di động còn có phân loại theo tốc độ.

- Trước hết em nên thử với mục tiêu bất động!

Vừa nhìn liền biết Trịnh Diệp đang phân vân về vấn đề bia bắn, nên Hoắc Vĩ Triệt tốt bụng lên tiếng nhắc nhở giúp cô. Có điều Trịnh Diệp lại lắc đầu:

- Không, bất động thì sẽ không biết rõ uy lực và tốc độ của súng chính xác được!

Là súng mới, cô quả thật chưa biết gì về nó, nhưng bắn mục tiêu bất động thì quá mức nhàm chán rồi!

- Được, tùy em!

Nói xong, Hoắc Vĩ Triệt cùng Tần Nguyên lùi sang một bên nhường lại không gian cho Trịnh Diệp.

Những người khác ở trong sân tập bắn dù đã được Hoắc Vĩ Triệt bảo tiếp tục tập luyện, nhưng thấy vị chủ về vị trí, bọn họ lại tự tập lại gần Trịnh Diệp. Lão đại của bọn họ từ trước đến nay chưa từng xuất hiện phụ nữ bên cạnh, ngày cả trong bang cũng rất hiếm phụ nữ. Đứng một cái bên cạnh anh lại xuất hiện một người vô cùng xinh đẹp, lại còn được đưa vào nơi này... Bọn họ thật muốn biết cô gái ấy có cái gì đặc biệt mà có thể được lão đại ưu ái!

Tần Nguyên cũng kính đứng sau lưng Hoắc Vĩ Triệt, nhìn dáng vẻ ung dung của anh, lại nhìn những ánh mắt hiếu kỳ xung quanh thì nhất thời cũng sáng tỏ hiểu ra một vấn đề lớn.

Cái gì mà muốn cô Trịnh thử súng cho ý kiến gì chứ. Chính là cố tình cho cô chỗ tài trước mặt thuộc hạ của anh, để sau này có gì cũng dễ nói chuyện, cô

không bị người khác coi thường... Ha ha... lão đại cũng thật là dụng tâm kín đáo đi! Phí nhiều tâm tư nhiều năm như vậy...

Đoàng... đoàng... đoàng...

Trong lúc Tàn Nguyên còn mê man cảm thán, thì ba tiếng súng liên tiếp đã vang lên... Thật không ngờ Trịnh Diệp lại chọn loại bia cách cô một trăm mét di chuyển với tốc độ 10m/giây để bắn thử...

Sau đó một người đàn ông đã tự động chạy ra kiểm tra kết quả... kiểm tra xong, liền dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Trịnh Diệp...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phụng Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Tôi tin tưởng em!

Tuy rằng không thực sự nằm đúng trọng tâm, nhưng cả ba viên đạn đều cùng xuyên qua một vị trí cách trọng tâm chỉ vài mi- li- mét. Điều quan trọng là đây là loại súng mới, vừa mới dùng thử lần đầu mà có kết quả này...

Những người còn thấy biểu cảm của người kia thì cũng có vài người nhón nháo chạy đến xem, sau đó tất cả cùng dùng một ánh mắt nhìn về phía Trịnh Diệp. Cảm nhận những ánh mắt đó khiến cho Trịnh Diệp có phần không được tự nhiên, theo bản năng sờ sờ mũi, xong lại nhũn mày... Chẳng lẽ đều không trúng?

Hoắc Vi Triệt nhìn biểu tình của thuộc hạ, lại nhìn biểu cảm của Trịnh Diệp, nhất thời hiểu ra vấn đề. Ánh mắt anh hiện lên ý cười nhàn nhạt...

- Cảm giác thế nào?

- Nhỏ gọn, nhẹ... nhưng phải xem kết quả mới biết được lực sát thương và tốc độ của nó!

Trịnh Diệp nhìn khẩu súng trên tay, vút luôn ý nghĩ ngượng y khó chịu thoáng qua mà trả lời. Nhưng tùy miệng thì nói thế, ánh mắt lại có vài phần kích động... Không cần kết quả cũng biết đây là súng tốt rồi!

Không để Hoắc Vi Triệt lên tiếng thêm lần nữa, người kiểm tra kết quả đầu đã đến bên cạnh họ, anh ta không lập tức báo cáo, mà lại tò mò quan sát Trịnh Diệp... Có điều chưa để cho anh ta được nhìn kĩ hơn, đã cảm thấy có một luồng khí rất chi là "khùng bố" đang "đánh" tới mình, vừa ngẩng đầu liền thấy nét mặt âm trầm của người đàn ông nào đó khiến anh ta xém đứng không vững. Sau đó cũng không dám nhìn đồng nhìn tây nữa, thành thành thật thật báo cáo kết quả, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu quan sát sắc mặt người nào đó.

Kết quả không khác dự đoán của Hoắc Vi Triệt là mấy, khoe môi anh nở nụ cười càng tươi. Ấy vậy mà người bên cạnh anh hình như không được vui cho lắm thì phải?

- Không trúng giữa sao, phải luyện tập thêm mới được!

Đạt được kết quả mà bản thân mình muốn xong, Hoắc Vi Triệt cũng không tiếp tục ở lại mà kéo Trịnh Diệp rời đi...

Tàn Nguyên muốn đi cùng lão đại nhà mình, tuy nhiên chưa bước được mấy bước đã bị chặn lại.

- Các cậu muốn gì?

Không quá bất ngờ với tình hình hiện tại, hình như đã biết trước, Tàn Nguyên cực kì bình tĩnh khoanh tay trước ngực, nhướng mày nhìn một đám người ở trước mặt.

Một đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, vài giây sau thì người đàn ông báo cáo kết quả với Hoắc Vi Triệt lúc nãy lên tiếng:

- Tàn gia, có thể nói cho chúng tôi biết cô gái lúc nãy là ai không?

Rốt cuộc thì lão đại nhà họ tìm đâu ra một nữ quái vật như vậy? Khẩu khí vừa nãy không phải chính là vẫn còn bất mãn với kết quả biến thái kia sao...?

- Cô ấy à... có thể là chị dâu tương lai của các cậu đấy!

Nghe vậy, mấy người kia cùng ồ lên một phen... Riêng người đàn ông lên tiếng trước thì sắc mặt có phần hơi xanh một chút, lại có phần hiểu rõ. Thì ra là vậy, hèn gì lão đại lại không vui khi anh ta đánh giá cô ấy! Cũng may là anh ta vẫn chưa bị gì... Người đàn ông còn đưa tay lau lau mồ hôi lạnh trên trán nữa chứ!

Tàn Nguyên thấy mấy người kia tiếp tục nháo nhào, muốn tiếp tục hỏi cái gì, thì anh lại mở miệng trước:

- Cô ấy là em gái ruột của nhị gia!

Nói xong, liếc nhìn những người kia một cái, anh cũng không bán lại nữa mà cất bước rời đi.

Còn lại những người kia, nghe xong câu nói đó đã không còn nhón nháo bao nhiêu nữa... Mà nguyên nhân chính là hai chữ "nhị gia" kia. Sắc mặt người nào cũng có chút ngạc nhiên, nhưng phần lớn lại có chút âm thầm...

Nhị gia của bọn họ...

...

Bên phía Trịnh Diệp, cô được Hoắc Vĩ Triệt đưa đi khắp căn cứ, tham quan hết các khu vực... chỉ trừ ra một nơi duy nhất!

Địa điểm đến cuối cùng chính là căn phòng riêng của Hoắc Vĩ Triệt.

- Em uống rượu không?

Tự rót cho mình một ly rượu, Hoắc Vĩ Triệt hơi cười hỏi ý kiến của Trịnh Diệp... Ừm, anh rất mong cô ấy sẽ uống!

Trịnh y không hề nhận ra ý nghĩ của Hoắc Vĩ Triệt, tuy nhiên cô vẫn là lác đầu:

- Không, cho tôi một ly nước lọc là được rồi!

Lúc này cô cần tỉnh táo, chứ không phải là lúc có thể mơ màng được. Mong muốn không thành, Hoắc Vĩ Triệt vẫn vui vẻ lấy một ly nước lọc cho Trịnh Diệp...

- Tặng cho em, em giữ lấy mà dùng.

Đẩy khẩu Hunter đến trước mặt cô, bình thần lên tiếng.

- Không...

- Nó là do Trịnh Thiên đưa ra ý tưởng!

Một câu nói cắt ngang lời từ chối chưa ra khỏi miệng của Trịnh Diệp cũng thành công khiến cô sau đó cũng không thể nói lại một lần nữa lời muốn nói. Khẽ cup mắt nhìn nhìn khẩu súng, giọng cô vang lên khe khẽ:

- Cảm ơn anh!

Hoắc Vĩ Triệt cũng không nói gì, im lặng nhìn cô một chút mới mở lời một lần nữa.

- Tiếp theo em có dự tính gì không?

- Không biết nữa, tới đâu thì tính tới đó vậy!

- Cần bất cứ điều gì cũng có thể đến tìm tôi!

Không ngờ anh lại đột nhiên nói ra lời như vậy, Trịnh Diệp khá bất ngờ, sau đó cô hơi mím môi như đó dự cái gì...sau đó mới lên tiếng:

- Tại sao anh lại cho tôi biết hết bí mật của anh, anh không sợ tôi tiết lộ ra ngoài sao?

Hắc long bang tuy là tổ chức Hắc Đạo, nhưng những phi vụ làm ăn của họ chỉ ảnh hưởng trong giới, bọn họ chưa từng có bất cứ việc làm nào ảnh hưởng đến người dân... Cũng chính vì vậy mà cảnh sát cũng không có đối chọi với họ, mà đôi lúc còn cần có sự hợp tác họ trợ lẫn nhau.

Tuy nhiên, chẳng có gì là vĩnh viễn, chẳng ai giám chắc mối quan hệ đó sẽ mãi mãi tồn tại cả. Bên ngoài ai cũng biết Hoắc Vĩ Triệt là tổng tài của Hoắc thị, nhưng chẳng ai biết anh là lão đại của Hắc Long. Từ trước đến nay anh vẫn luôn che giấu chắc cũng hiểu được vấn đề kia... nhưng tại sao lại cho cô biết hết tất cả? Anh không sợ rằng cô...?

Phải biết rằng tuy cảnh sát hiện tại không đối nghịch với anh, nhưng cũng không thiếu các thế lực khác muốn mạng của anh!

Từ đầu tới cuối, ý cười trên môi anh chưa từng biến mất, nghe câu hỏi của Trịnh Diệp cũng không hề thay đổi...

- Tôi tin tưởng em, tin em sẽ không nói cho người khác biết!

Giọng điệu trầm thấp, ngữ điệu mang theo tín nhiệm, cùng với ánh mắt đầy ý cười ôn nhu, dịu dàng... Chỉ bấy nhiêu cũng đã khiến Trịnh Diệp sững sốt, trái tim trong lồng ngực bắt nhịp nhanh hơn bình thường mấy nhịp.

Anh tin tưởng cô, tín nhiệm cô đến vậy sao?

...

- Em đừng suy nghĩ nhiều, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, gấp gáp cũng không giải quyết được gì!

Đưa Trịnh Diệp về Trịnh gia, trước khi cô xuống xe thì Hoắc Vĩ Triệt còn đưa tay vuốt tóc cô, nhẹ giọng nhắc nhở.

Trịnh Diệp gật đầu, không dám nhìn vào mắt anh, mở cửa xe đi ra... Có điều trước khi đóng cửa xe lại, cô hơi cứng ngắc lên tiếng:

- Triệt, cảm ơn anh! Anh... trở về nhớ cẩn thận...

Sau đó liền vọt lẹ mở cửa rồi biến mất tiêu, bỏ lại Hoắc Vĩ Triệt với mặt còn tươi hơn hoa mùa xuân... Cô gái nhỏ này, biết quan tâm đến anh rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Người đàn ông bí ẩn

Mặt trời khuất bóng cũng là lúc nhường lại không gian cho bóng tối bao trùm vạn vật. Dù cho ánh đèn đường có sáng, có rực rỡ đến mấy cũng không thể chiếu sáng được hết mọi thứ có thể nhìn được rõ như băng ngày...

Giữa đường quốc lộ nhộn nhịp xe cộ về đêm, tôn vinh sự phồn hoa phát triển của thủ đô cũng là một trong hai trung tâm kinh tế lớn nhất cả nước... Trong quan cảnh ấy, thì việc có hai chiếc ô tô đỗ cạnh nhau bên lề đường chẳng gây được chú ý cho bất kỳ ai!

Bên trong chiếc ô tô màu đen bóng loáng, một giọng nói ồ ồ do qua mấy đôi giọng vang lên:

- Đội của cậu đang điều tra vụ án trên vách núi Thanh Duật?

Núi Thanh Duật, cũng chính là tên của ngọn núi cao nhất nước Z.

- Đúng vậy, thưa ông chủ!

Với chút ánh sáng của ánh đèn từ bên ngoài chẳng thể nào chiếu sáng được không gian tối om trong xe. Lục Thành ngồi trên ghế phụ lái, cố gắng nhìn qua kính chiếu hậu muốn thấy hình dáng của người ngồi phía sau nhưng chỉ vô dụng. Thử anh ta thấy được chẳng có gì ngoài bóng dáng có phần cao lớn của một người đàn ông mà thôi.

Người đàn ông được gọi là ông chủ kia ngồi thẳng người trên ghế sau, nghe câu trả lời của Lục Thành thì vẫn thản nhiên như đã biết trước, ông ta một lần nữa cất tiếng..

- Đã vậy thì nhanh chóng kết thúc nhanh gọn đi... tất cả là do các băng phái gian hồ thanh toán nhau tranh giành lợi ích mà thôi! Tôi cũng sẽ sắp xếp hỗ trợ cho cậu...

Giọng nói ồm ồm không mấy rõ ràng, nhưng trong đó lại ẩn chứa không ít nguy hiểm, cùng ngữ điệu ra lệnh không cho phép chối cãi.

Lục Thành không phải người ngu ngốc, lúc đầu còn cảm thấy không hiểu, tuy nhiên chỉ vài giây sau đã hiểu ra vấn đề, ánh mắt hơi ám xuống.

- Dạ, tôi hiểu rồi! Sẽ làm theo lời của ông chủ!

Thì ra vụ việc đó là do ông ta tạo ra cho nên mới nhiều bí ẩn như vậy.

Người đàn ông ngồi phía sau nhìn chằm chằm bóng lưng của Lục Thành ở phía trước, âm thanh lần này càng thâm trầm:

- Lục Thành, cậu rất thông minh, đó là điều tốt! Nhưng cậu cũng nên biết, đôi khi quá thông minh cũng không tốt... giữ ở mức độ vừa phải là được. Thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Đừng tưởng tôi không biết được gì cả...

Tâm tình của Lục Thành không tự giác được run lên theo từng lời nói của người đàn ông, ngay cả nắm tay cũng đã nắm lại thật chặt.

Người đàn ông kia không thấy Lục Thành lên tiếng, cũng không tỏ thái độ khó chịu hay gì cả, khẽ gọi một tiếng.

- Báo!

- Dạ ông chủ!

Người trả lời là một người đàn ông khá trẻ ngồi ở vị trí ghế lái bên cạnh Lục Thành, sau khi lên tiếng thì lấy bên cạnh ra một chiếc va li đưa cho Lục Thành, cùng thời điểm giọng nói của ông chủ của anh ta cũng vang lên:

- Sau khi cậu giải quyết gọn gàng chuyện lần này tôi sẽ đưa thêm. Được rồi, cậu về đi!

Lục Thành nhận lấy chiếc va li, mở ra nhìn thử... cả một chiếc va li như vậy bên trong chỉ có một thứ: tiền!

- Tôi đi trước!

Mở cửa xe đi ra, anh ta ngẩng đầu nhìn ánh đèn rực rỡ của những tòa nhà xung quanh, nhắm mắt hít sâu một hơi rồi đi ra phía sau, vị trí chiếc xe của anh ta...

Có một điều Lục Thành không hề hay biết, từ lúc anh ta xách va li đi ra từ chiếc xe khác, đến khi trở vào trong xe của mình thì nhất cử nhất động đều bị một ánh mắt vô cùng sắc bén nắm bắt!

Mà bên trong chiếc xe kia, sau khi Lục Thành ra ngoài rồi, giọng nói của Báo lại vang lên đầy nghi hoặc:

- Ông chủ, liệu anh ta có thể làm được việc ông giao phó hay không? Tôi thấy...

- Cậu không cần lo, mọi thứ tôi đều đã có tính toán cả rồi! Còn việc tôi giao cho cậu đã ra sao rồi?

Không đợi Báo nói hết, thì ông chủ của anh ta đã cắt lời, có điều lần này không phải là giọng nói ồm ồm, mà nó là một giọng nói đầy từ tính, trầm thấp... Đặc biệt nếu Trịnh Diệp nghe được, chắc chắn sẽ nhận ra là ai!

Báo nghe ông chủ của anh ta nói vậy thì cũng trực tiếp bỏ qua, trả lời vấn đề hiện tại.

- Lần trước sơ ý khiến hấn ta có thể gặp được Trịnh Thiên...sau đó trong lúc hỗn loạn chốn thoát. Bây giờ Trịnh Thiên sau khi được cứu đã không rõ tung tích, tôi nghĩ có lẽ hấn ta sẽ tìm tới em gái của Trịnh Thiên- là Trịnh Diệp! Cho nên tôi đã cho người theo dõi Trịnh Diệp, chắc là rất nhanh sẽ có kết quả...

- Cậu làm rất tốt, nhưng... phải tiên hạ thủ vi cường, không để hấn ta có cơ hội gặp gỡ Trịnh Diệp. Chuyện xảy ra vừa rồi tôi không mong sẽ tái diễn, cố gắng không gây ra bất cứ tổn thương gì với cô gái ấy, tuyệt đối!

Vậy mà người đàn ông này lại có ý bảo vệ Trịnh Diệp? Tại sao ông ta lại làm như vậy, ông ta là ai, có quan hệ gì với Trịnh Diệp?

...

Một đêm này, Trịnh Diệp gần như mất ngủ, đến gần sáng cô mới chợp mắt được đôi chút. Cũng bởi vì thế mà sáng hôm sau cô đã không tránh được phải mang cặp mắt gấu trúc...

- Haizz...

Khẽ thở dài khi thấy khuôn mặt của mình qua gương, Trịnh Diệp không còn cách nào khác là phải dùng phấn khuyết điểm che đi hai quầng thâm trên mắt... Nếu là trước đây lúc cô ở một mình thì những thứ này sẽ không thể xuất hiện trong phòng cô, tuy nhiên, ở đây là Trịnh gia, dù không muốn thì cô cũng không cản được bà nội mình nhét đồ vào! Mà cũng may là cô không dám vứt đi, không là bây giờ khổ rồi!

Miền cưỡng che được quầng thâm trên mắt, nhưng ánh mắt mệt mỏi của cô vẫn hiển hiện rất rõ. Dậy sớm hơn mọi khi, nhưng Trịnh Diệp cũng không cùng ông bà cô dùng bữa sáng mà lấy cố đi trước.

Thứ nhất, cô sợ mình sẽ không kiểm soát được mà để lộ ra khác thường trước mặt họ... Bà nội cô thì còn dễ, nhưng ông nội lại khác, muốn giấu diếm ông cái gì mà một điều rất khó nếu chưa chuẩn bị kỹ càng! Thứ hai, cô muốn đến bệnh viện xem tình hình của anh hai...

...

Dựa theo trí nhớ, sau khi đến bệnh viện thì Trịnh Diệp liền rất nhanh đã đến trước căn phòng bệnh của Trịnh Thiên. Có điều khiến cô bất ngờ chính là khác với hôm qua, hôm nay trước cửa có thêm hai người đàn ông mặc vest đen nghiêm túc đứng hai bên...

- Các người là ai?

Trịnh Diệp nheo mắt nhìn hai người đàn ông cao lớn đứng sừng sững như hai pho tượng kia, chuyện gì đang xảy ra?

- Trịnh tiểu thư, chúng tôi do lão đại cử đến bảo vệ cho nhị gia. Lão đại cũng đang ở bên trong, mời cô vào!

Một trong hai người cung kính lên tiếng, còn đưa tay mở sẵn cửa cho Trịnh Diệp. Trịnh Diệp khá bất ngờ khi hai người này biết cô, nhưng nghĩ nghĩ liền biết lão đại trong miệng họ là ai. Nhũ thâm vào trong sẽ hỏi Hoắc Vi Triệt cho rõ, nên khẽ gật đầu một cái, cô liền đi vào trong.

- Tôi biết em nhất định sẽ đến!

Không cần cô lên tiếng, thì người trong phòng đã lên tiếng trước. Hoắc Vĩ Triệt ngẩng đầu nhìn Trịnh Diệp, trên môi vẫn là ý cười nhàng nhạt, có điều ánh mắt nhìn cô lại có thêm một tia chịu mến...

Trịnh Diệp dễ dàng nhận ra ánh mắt của anh, cũng vì vậy mà cô không dám nhìn thẳng, bước đến bên giường bệnh của Trịnh Thiên:

- Anh ấy có tiến chuyển gì không?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Cuộc tập giữa trưa

Đối với ánh mắt chờ mong của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt thật sự chưa muốn khiến cô thất vọng buồn phiền chút nào, tuy nhiên cũng không thể lừa cô được. Thu nụ cười nhẹ trên môi lại, anh lắc đầu nhẹ nhàng... không lên tiếng, Trịnh Diệp cũng đủ hiểu rồi!

Mặc dù buồn, nhưng Trịnh Diệp cũng không quá ủ rũ...bởi cô biết, đối với tình hình của anh trai mình cũng không thể cải thiện được trong một sớm một chiều.

Nhìn nhìn Trịnh Thiên một lát, Trịnh Diệp cũng không có quên bản thân có việc cần hỏi Hoắc Vĩ Triệt:

- Tại sao lại có hai người đứng ngoài cửa?

Mặc dù đây là khu vực Vip của bệnh viện, người ngoài điều biết người nằm bệnh ở đây điều không tầm thường, nhưng cảnh giữ kiểu kia cũng quá phô trương đi?

- Em cũng biết lý do vì sao cậu ấy ra nông nổi này mà?

Không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trịnh Diệp, mà Hoắc Vĩ Triệt còn hỏi ngược lại cô. Trịnh Diệp vốn thông minh, lập tức hiểu được ẩn ý của Hoắc Vĩ Triệt, mày có phần nhíu lại:

- Ý anh là... có người muốn gây hại cho anh ấy nữa sao?

- Đúng vậy, dường như trước khi bị tấn công mất đi ý thức Trịnh Thiên đã biết được điều gì đó, cho nên đối phương muốn lấy cho bằng được mạng cậu ấy. Tần Nguyên báo cáo lại đang có vài kẻ khả nghi dò hỏi tin tức ở các bệnh viện...

Đám người này cũng thật sự có lá gan rất lớn!

Trịnh Diệp chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ mà Hoắc Vĩ Triệt nói, tuy nhiên sau đó cô cũng không có trả lời.

- Đừng có mãi nhíu mày như vậy, sẽ sớm trở thành bà cụ non đó!

Đưa tay vuốt nhẹ hai hàng chân mày đang nhíu chặt của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt buồn lời trêu đùa, nhưng ẩn bên trong là quan tâm lo lắng.

Đối với ánh mắt, và gương mặt gần trong gang tấc của anh, Trịnh Diệp chỉ cảm thấy mặt cô dường như có xu hướng đang nóng lên, đẩy đẩy tay anh ra, đứng dậy:

- Được rồi, tôi phải đi làm rồi!

Có điều Trịnh Diệp chưa kịp bước đi thì cánh tay đã bị nắm lại, quay đầu nhìn lại thấy ánh mắt có phần không vui của Hoắc Vĩ Triệt.

- Em vẫn chưa ăn sáng, đúng không?

Cô gái nhỏ này, đến sớm như vậy, chắc chắn là chưa ăn đây mà?

- À...đúng vậy, nhưng tôi định mua đồ đến sở sẽ ăn luôn!

Anh ta lại muốn làm gì đây chứ?

- Sẵn đây tôi cũng chưa ăn, em đi ăn cùng tôi được không?

Trịnh Diệp nghe vậy có ý muốn từ chối, nhưng nghĩ lại anh cũng đã vì hai anh em cô mà làm không ít việc, cô không thể quá vô tình như vậy được. Nghĩ một chút, nhìn đồng hồ cũng mới hơn sáu giờ sáng một chút, vì vậy mà cô cũng gật đầu nhẹ nhàng.

Bởi vì Trịnh Diệp có xe, cho nên sau khi ăn sáng xong thì Hoắc Vi Triệt dù muốn cũng không có cơ hội đưa cô đi làm. Mà Trịnh Diệp, sau khi khởi động xe lại gắn thiết bị Bluetooth vào tai, hơi do dự một chút, nhưng rồi cô cũng vào danh bạ tìm kiếm và ấn gọi.

Khi đầu dây bên kia đã được kết nối, Trịnh Diệp liền ngay lập tức lên tiếng, ngữ điệu cực kì nghiêm túc:

- Chú... cháu gọi trực tiếp như vậy là quy phạm vi tắc, nhưng việc này cháu chỉ có thể báo cáo trực tiếp với chú thôi!

...

Vào thời gian nghỉ chưa, dù vẫn còn bác sĩ và y tá trực, nhưng bệnh viện thủ đô cũng vắng vẻ hơn bình thường rất nhiều.

- Chào cô!

Cô y tá ở quầy lễ tân của bệnh viện đang cuối người xem sổ sách gì đó thì tầm mắt đột nhiên bị chắn, mà ngay sau đó cũng có một tiếng gọi nhỏ nhận vang lên. Ngẩng đầu nhìn thì thấy trước mặt là ai người đàn ông ăn mặc khá lịch sự, đáng người nho nhã, thấy vậy cô y tá cũng lịch sự lên tiếng:

- Không biết hai anh cần gì?

- À, không biết hai hôm nay bệnh viện có tiếp nhận ca bệnh nào mà nạn nhân bị đạn bắn không vậy? Tên là Trịnh Thiên..

Cô y tá nghe vậy thì hơi nhăn mặt lại..

Một trong hai người đàn ông kia thì vậy thì liền xua tay cười cười:

- Cô đừng hiểu lầm, chúng tôi mới vừa từ nước ngoài trở về, nghe tin bạn mình bị thương mà không biết bệnh viện nào thôi!

Nghe thì hợp lý, nhưng lại có rất nhiều sơ hở. Cô y tá thu lại vẻ mặt hơi nhăn, gật đầu, bảo họ đợi một chút còn cô thì lật sổ sách ra xem, một chút sau lại lắc đầu:

- Các anh tìm bệnh viện khác xem, ở đây chúng tôi không có người các anh cần tìm rồi!

- Vậy được rồi, cảm ơn cô.

Hai người đàn ông sau khi nói cảm ơn thì quay lưng rồi đi, mà cô y tá thấy vậy lại liếc nhìn về chiếc ghế ở sảnh bệnh viện... Ở đó có một người đang thông thả gấp tờ báo lại, rồi đứng lên, khẽ nhìn về phía cô y tá gật đầu nhẹ, xong liền bước đi, chỉ có điều tay anh ta lại đặt lên tai mình, rồi nói nhỏ cái gì đó...

Về phần hai người đàn ông vừa mới hỏi tin tức từ bàn lễ tân ở bệnh viện đi vào ga ga xe của bệnh viện. Nhưng khác với dáng vẻ lịch sự nho nhã khi nãy rất xa, một người vút điều thuốc xuống chân đi dí, không kiên nhẫn lên tiếng:

- Má nó, rốt cuộc là thằng đó chốn ở đâu chứ, tìm hết mấy cái bệnh viện lớn ở thủ đô này rồi vẫn không thấy! Chẳng lẽ nó lại được đưa ra nước ngoài sao?

- Không thể nào, ông chủ đã cho người chặn lại hết rồi, nếu như hán ta có đi thì ta đã nhận được tin tức. Kiên nhẫn tìm thêm vài cái bệnh nữa xem sao?

Một tên khác có đầu óc hơn, trên khuôn mặt nho nhã vừa rồi hiện lên tia mưu mô suy tính rất rõ ràng. Có điều tên kia lại không có được như tên này, ra vẻ cực kỳ bức bối..

- Tìm thì tìm...đằng này còn phải giả vờ lịch sự lễ độ, tao chịu hết nổi rồi!

- Không chịu nổi cũng phải chịu, nếu không mày định các cái mặt hung tợn đầy sát khí đi vào bệnh viện hỏi thăm không sợ bị chú ý sao?

Hai gã đàn ông đứng đó trò chuyện, bọn chúng giả vờ lịch sử để không bị nghi ngờ, tuy nhiên, bọn chúng không hề hay biết dù đã giả vờ rất tốt cũng đã nằm trong tầm ngắm của không ít người!

Trong ga ga xe cũng không ít xe, bọn chúng lại đứng quay lưng về phía nhiều xe nhất nên cũng không hề hay biết phía sau lưng chúng đang có không ít vật thể chuyển động. Bốn người đàn ông đều đội nón lưỡi trai, tai đeo thiết bị Bluetooth đang ẩn mình và lướt đi rất nhẹ nhàng giữa các chiếc xe. Đến khoảng cách chỉ còn cách một chiếc xe nữa thì đã tới chỗ hai người kia đứng thì cả bốn đồng loạt dừng lại, một người trong số đó liếc nhìn những người còn lại, ra dấu tay... Bọn họ xem ra được huấn luyện rất tốt, chỉ vài động tác đơn giản đã hiểu ý nhau, gật đầu..

Người ra dấu bang đầu giờ một bàn tay lên, rồi lại hạ xuống... Ngay lập tức khi bàn tay vừa hạ xuống thì hai người ở vị trí giữa liền bật người lên, lộn một vòng trên nóc xe, vị trí thì dừng lại là ngay sát sau lưng hai tên kia. Hai người cũng không dừng lại mà đồng loạt giơ tay đánh mạnh vào gáy hai gã kia.

- Hự...

Bịch...

Vài âm thanh vang lên, hai người đàn ông kia chỉ kịp kêu lên một tiếng đã bất tỉnh nhân sự, ngã bịch xuống đất. Thấy vậy hai người ẩn nấp cũng đồng loạt

nhảy ra, hai người một gã lục lọi khắp người hai gã kia và lấy ra được hai khẩu súng. Người ra hiệu từ đầu tới cuối chắc cũng là người chỉ huy hơi nhúu mày thử kéo áo bên vai một người xuống, lập tức anh ta liền thấy một thứ. Một người trong số ba người còn lại cũng thấy, anh ta cũng kéo áo gã còn lại... Không ngoài suy đoán, đập vào mắt mọi người chính là hình xăm con bọ cạp cực kì xinh động!

- Đưa về trước!

Người chỉ huy nhìn ba người còn lại lên tiếng, sau đó thì cùng nhau đỡ lấy hai gã đàn ông lên xe...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chính là họ... Không thể sai!

- Thế nào, thức ăn ở nhà hàng Tây này không tệ chứ?

Buồng dao nữa trong tay xuống, Triệu Thế Mạnh tao nhã dùng khăn giấy lau miệng, ôn hòa lên tiếng hỏi người ngồi đối diện.

Trịnh Diệp cũng vừa lúc ăn xong, cô gật gật đầu:

- Rất ngon!

- Ngon thì tốt, ha ha... Cháu biết không, bác có ý định mời cháu một bữa lâu rồi nhưng lại không có thời gian, hôm nay mới có cơ hội!

Triệu Thế Mạnh cười cực kỳ vui vẻ, âm thanh cũng rất từ tính. Trịnh Diệp thấy thế cũng cười cười, nhưng thoáng chút cô lại đưa tay chóng cảm, hơi chu môi..

- Nhưng bác à... Bác có biết giám đốc như bác đột ngột xuất hiện rồi mời một nhân viên như cháu đi ăn trưa, còn trước nhiều người như vậy là khiến cho cháu thêm "nổi tiếng" không vậy?

Trưa nay cô vốn có ý định đến bệnh viện xem anh trai mình, nhưng vừa ra khỏi cửa phòng đã thấy giám đốc sò đứng tần ngần ở đó, rất là tự nhiên mời cô đi ăn trưa... Chắc chắn, thật là...

- Có sao, bác thấy chẳng sao cả, bác chỉ là mời cháu gái mình đi ăn cơm thôi mà, đúng không?

Triệu Thế Mạnh không cho là đúng với sự lo lắng có Trịnh Diệp, ông vẫn vẫn thản nhiên, ung dung như thường!

- Được được, chẳng sao cả... Bác giám đốc nói không sao thì chính là không sao, người làm nhân viên như con thì làm sao giám cãi.

- Cái gì mà "bác giám đốc"? Khó nghe chết đi được, không được gọi như vậy nữa, biết không?

Cuối cùng nét mặt của Triệu Thế Mạnh cũng thay đổi một chút, nhưng lại hiện lên vẻ mặt không hài lòng chất vấn Trịnh Diệp. Còn Trịnh Diệp không có ngay lập tức đáp lại, mà là nhẹ nhàng cười... Một lúc sau mới uống một ngụm nước, sau đó miễn cưỡng lên tiếng:

- Vậy bác à, chắc hôm nay không phải là bác chỉ mời cháu đi ăn đơn giản như vậy không chịu?

Có đánh chết cô cũng không tin ông ấy chỉ đơn giản mời cô ăn trưa mà không có lý do khác.

- Cái con bé này, học từ đâu ra cái tính suy luận lung tung như vậy hả? Bác của con thì có ý đồ gì chứ?

- Bác à, dù không phải là một người giỏi nhất, nhưng cháu cũng là một cảnh sát hình sự được không? Ngay cả tâm từ một người bác quen biết hai mươi mấy năm cháu cũng không suy luận ra, thì chẳng phải cháu là đồ cảnh sát bịt bọm hay sao?

Trịnh Diệp ra vẻ thương tâm muốn chết, giọng nói còn có chút uỷ khuất. Mà đối lại chính là một tràng cười to của Triệu Thế Mạnh:

- Ha ha ha... Thôi thôi, bác thua con rồi, con đoán đúng rồi được chưa?

Không nằm ngoài dự đoán của Trịnh Diệp bao nhiêu, những vấn đề mà "ông bác giám đốc" của cô nói tới đều là những chuyện cũ rích, chỉ có điều thêm vài câu hỏi thăm gia đình cô, còn nói là rảnh rồi sẽ đưa con trai ông đến Trịnh gia thăm hỏi gì gì đó...

Nhìn ông bác bình thường vẫn là một lãnh đạo nghiêm minh kiệm lời trong cơ quan lại nói chuyện thao thao bất tuyệt với cô không có dấu hiệu ngừng mà Trịnh Diệp trả biết phải làm sao. Khẽ liếc nhìn đồng hồ trên tay, Trịnh Diệp cảm thấy có chút bất đắc dĩ, nghĩ trưa lúc mười một giờ, hiện tại đã gần mười hai giờ ba mươi, bữa cơm này "ăn" cũng quá lâu đi mà!

Cũng chỉ hơn ba mươi phút nữa là hết giờ nghỉ trưa rồi, không biết việc ở đó sao rồi...tình hình này có khi là đến hết giờ nghỉ trưa đây?

- Bác à, cháu đi vệ sinh một chút!

Vừa trả lời xong một vấn đề mà Triệu Thế Mạnh đặt ra, Trịnh Diệp không để cho ông lên tiếng đã tranh thủ nói trước.

- Ủ, con đi đi!

Sau cái gật đầu Trịnh Diệp liền đi về hướng nhà vệ sinh, mà trùng hợp thay, khi cô vừa khuất bóng, điện thoại của Triệu Thế Mạnh lại reo lên...

...

Hoắc thị

Cốc... Cốc... Cốc...

- Vào đi!

"Cạch" một tiếng cánh cửa phòng làm việc của Hoắc Vi Triệt được mở ra, mà người đi vào không ai khác là trợ lý chủ tịch- Tần Nguyên! Có điều, tất nhiên là lúc không có người ngoài, anh ta sẽ chẳng gọi Hoắc Vi Triệt là chủ tịch bao giờ...

- Lão đại!

- Có chuyện gì?

Nhìn sắc mặt của Tần Nguyên, cũng đủ để anh đoán được là có chuyện gì đó vừa xảy ra, chính vì vậy mà Hoắc Vi Triệt cũng không mang ý cười trên môi... Mà đúng hơn thì đã ba ngày anh không còn vẻ luôn mang ý cười như mọi khi, trừ khi là bên cạnh Trịnh Diệp!

- Lão đại, theo người của chúng ta báo lại thì "bọn chúng" đã tìm tới nơi hỏi thăm tin tức. Nhưng... chỉ thấy vào mà không thấy ra khi bọn chúng đi vào ga ga xe. Rõ ràng là có người nhìn thấy bọn chúng vào, nhưng camera ở lối vào lại không hề có hình ảnh...

Vừa tường thuật lại cho Hoắc Vi Triệt nghe, Tần Nguyên cũng như vừa đặt câu hỏi cho chính anh vậy. Hai người sống sờ sờ lại đột nhiên biến mất không chút tung tích, càng nghĩ lại càng bí ẩn. Camera không ghi được hình ảnh thì chính là bị nhiễu sóng đi, nhưng phải là bật cao thủ cỡ nào mà mới khiến Nhất Thiên cũng phải bó tay chịu thua? Phải biết là trình độ của Nhất Thiên chỉ đứng sau anh Trịnh Thiên!

Đối với giọng điệu và vẻ mặt của Tần Nguyên, sắc mặt Hoắc Vi Triệt cũng không có biến hóa bao nhiêu. Hơi cụp mắt xuống, rồi lại nhìn ra ngoài màu trời mênh mông qua cửa sổ kính trong suốt... trong lòng Hoắc Vi Triệt cũng đã ẩn ẩn đoán ra chân tướng!

Hai người sống sờ sờ đột nhiên biến mất này chắc chắn là sẽ không hề liên quan tới cái gì mà quý rồi, mà chính xác cũng là do con người gây ra thôi!

Nhưng có thể thần không hay quỷ không biết làm hai người biến mất... Có khả năng làm chuyện này dưới mí mắt của anh và đối phương, ở cái nước Z này chỉ có một thể lực duy nhất mà thôi!

- Đã để Nhất Thiên xem xét camera chưa?

- Đã rồi, nhưng cậu ta cũng không hề tìm ra được chút bất thường nào!

Đối với Hoắc Vi Triệt từ trăm tư rồi lại đột ngột lên tiếng Tần Nguyên cũng đã quá quen thuộc, cho nên rất nhanh đã trả lời anh.

Khiến Nhất Minh phải chịu thua à? Đã như vậy, thì chắc chắn suy đoán của anh là đúng rồi. Cũng chỉ có họ mới có được có khả năng này thôi! Không sai, chắc chắn là bọn họ...

- Biến mất thì thôi, đồ tốn công chúng ta ra tay... Nhưng cậu cũng không được để anh em lơ là cảnh giác, biến mất hai người, thì cũng sẽ có người khác xuất hiện thôi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Người đàn ông lạ mặt

Trong cuộc sống này, dường như chẳng có ai là nghĩ mình là người sai trước cả... Không chịu nhìn vào thực tế, không nhìn rõ nguyên nhân, chỉ biết than thân trách phận, đổ lỗi cho người khác!

Haizzz... thực tế sao mà nó phủ phàng thế không biết!... Có bạn nào đã từng chủ động kết thúc với một ai đó, mà lúc đầu còn có chút áy náy, nhưng sau đó mới phát hiện ra đó là quyết định đúng đắn cỡ nào chưa? Hết tình cũng còn nghĩa, có sao phải làm cho mối quen hệ trở nên gât gât như vậy?

...

Cảm ơn các bạn đã dành thời gian đọc những dòng làm nhảm của ad. Một lần nữa xin lỗi vì đã để các bạn đợi lâu, ad hứa sẽ nhanh chóng bù đắp cho đủ số chương của hai tuần qua!

Cũng cảm ơn những lời quan tâm động viên của các bạn trong thời gian qua.

Cuối cùng chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Buổi trưa không đến được, lúc chiều sau khi tan sở Trịnh Diệp liền đến thẳng bệnh viện. Hiện tại đội của cô cũng có vụ án quan trọng, nếu là trước đây Trịnh Diệp sẽ dốc hết toàn lực tìm kiếm manh mối, có khi là làm việc xuyên suốt ngày đêm... Có điều với tâm tình hiện tại... cô đã chẳng thể lo được nhiều như vậy rồi!

- Anh hai...anh mau tỉnh lại đi, đừng vô trách nhiệm ngủ mãi như vậy chứ?

Trong căn phòng bệnh trắng toát vang lên âm thanh ni non rất nhỏ, nhưng dù nhỏ thì so với âm thanh của điện tâm đồ trong phòng, nó lại đặc biệt rõ ràng! Mà đáp lại lời ni non của người con gái, người đàn ông trên giường vẫn nằm im không hề có phản ứng... Nếu như không phải anh đang thở ôxy thì nhìn vào người ta sẽ nghĩ rằng là anh chỉ đang ngủ mà thôi!

Biết những lời ni non của mình là vô ích, người trên giường sẽ chẳng thể nghe được nhưng mà Trịnh Diệp vẫn tiếp tục lên tiếng, cô kể những gì đã xảy ra vài hôm trở lại... Hai hôm nay lúc nào cô đến cũng có Hoắc Vĩ Triệt, cho nên có những thứ cô không thể hoàn toàn bộc lộ ra được, chẳng hạn như đáng về yếu đuối hiện tại vậy?

Cô không phải kẻ ngốc, những thứ mà người đàn ông đó làm cho anh em cô cô điều biết... nhưng thứ lỗi cho cô, anh ta quá nguy hiểm, cô vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng được!

Bất chi bất giác, nghĩ đến Hoắc Vĩ Triệt, nhưng trong đầu Trịnh Diệp hiện lên hình ảnh của một người, nhưng nó lại không quá rõ ràng mà có phần mờ nhạt...

Vì sao chứ... vì sao lại có người vừa có điểm tương đồng, lại có quá nhiều điểm bất đồng với anh ấy như vậy?

Ring...

Trịnh Diệp đang suy nghĩ vu vơ thì điện thoại của cô bất chợt rung lên, rồi vang lên một tiếng "ring". Đối với trạng thái này của điện thoại, Trịnh Diệp đã quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn được nữa, không chậm trễ cô liền mở điện thoại lên xem.

Là một hộp thư đã được mã hóa, đối với loại hộp thư này thì chỉ cần một lần giải mã sai thì nó sẽ tự động biến mất, sau đó bên phía gửi hộp thư cũng sẽ phát hiện... Tính bảo mật như vậy, Trịnh Diệp hoàn toàn không hề lo ngại sẽ có người lấy điện thoại của cô mà xem nó.

Sau khi xem xong nội dung của hộp thư tin nhắn thì ánh mắt Trịnh Diệp hơi híp lại một chút, liếc nhìn thời gian hiện thị trên điện thoại: 19h32".

- Anh hai, em về đây, nhớ phải mau chóng tỉnh lại đó!

Cười nhẹ hướng về người đang nằm trên giường kia nói một câu, xong đó thì Trịnh Diệp liền đứng dậy xoay người rời đi...

- Dạ, con biết rồi, con sẽ chú ý nghỉ ngơi đầy đủ! Bà không cần lo cho con đâu... bà nhớ ngủ sớm đây...

Lúc đã ngồi vào xe của mình rồi thì Trịnh Diệp liền gọi về cho Trịnh lão phu nhân, bảo rằng cô bận điều tra án nên không về nhà được. Dặn dò Trịnh lão phu nhân vài lời rồi liền tắt máy.

Tháo thiết bị Bluetooth ra khỏi tai, một tay cô lái xe, còn một tay thì gác lên cửa sổ... Nói với bà nội cô là cô đi điều tra án, nhưng thực tế lại không giống với những gì Trịnh Diệp nói, cô không hề có ý định đó! Tuy nhiên, thì đến một ngã ba, trong lúc chờ đèn đỏ Trịnh Diệp lơ đãng nhìn qua gương chiếu hậu thì chân mày hơi nhướng lên một chút...

- Cũng bám dai phá rồi đây!

Nở nụ cười khẩy, Trịnh Diệp chẳng chút hoang mang, vừa đúng lúc đèn xanh vừa hiện, đáng lẽ nên rẽ xe về bên phải thì cô lại đổi hướng sang bên trái.

Hôm nay từ sáng cô đã có cảm giác có kẻ bám đuôi, nhưng không quá để tâm, mà lúc chiều khi đến bệnh viện cô đã thành công cắt đuôi một lần, không ngờ lúc này lại tìm ra cô và tiếp tục bám theo như vậy.

Mới hơn 19h tối, lúc này cũng chỉ là thời điểm khởi đầu của cuộc sống về đêm, cũng vì thế mà mật độ xe trên đường cao tốc không hề ít. Chỉ thấy Trịnh Diệp đạp mạnh chân ga, cực kì bình tĩnh mà lạng lách vượt mặt hàng chục chiếc xe... Chiếc xe phía sau dường như đã cảm nhận được bị phát hiện, vẫn

ra sức đuổi theo xe của Trịnh Diệp rất sát sao.

Có điều Trịnh Diệp dường như chẳng để chiếc đuôi phía sau vào mắt, chỉ sau hai ba lần đổi làn đường, quẹo cua cô đã thành công cắt đứt chiếc đuôi phiền phức kia... Haizzz... nếu không phải cô có việc gấp, thì chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ cắt đuôi như vậy rồi!

...

- Mẹ kiếp, lại mất dấu!

Trịnh Diệp đi rồi lại không hề hay biết ở phía sau lưng mình có vài người bị hành động của cô chọc tức phải chửi ra tiếng. Người đàn ông ngồi ở ghế phụ lái thấy người ngồi ở ghế lái chửi ầm lên thì liền lên tiếng chế giễu:

- Cả một người phụ nữ cũng không theo kịp, vậy mà mọi khi cũng bày đặt ra vẻ, hừ!

- Thì thế nào, mày giỏi hơn tao chắc, có ngon sao không lái xe ngay từ đầu?

- Mày...

- Được rồi, im lặng hết đi!

Hai người đàn ông ngồi ghế trước còn muốn tiếp tục cuộc cãi vã thì đã bị giọng nói vang lên từ phía sau ngăn lại, sau đó cả hai cũng không dám lên tiếng nữa. Người đàn ông phía sau thấy kết quả như vậy cũng không nói gì thêm, thấy vào đi lấy điện thoại ra:

- Alô, thưa ông chủ...

...

Trịnh Diệp lái xe thêm vài phút, xác định cái đuôi bám theo đã bị cô cắt đứt hoàn toàn thì mới đổi hướng, chuyển làn đường... lái về hướng Bắc.

Đến thành Bắc, cô cũng không có đến khu vực đầu ngõ như lần trước, mà lại đến một khách sạn năm sao... Đường như không phải là lần đầu cô đến khách sạn này, bởi việc cô thành thạo quen thuộc tự bản thân đưa xe vào gara của khách sạn đã chứng minh điều đó! Mà sau khi Trịnh Diệp vừa ra khỏi xe, ngay lập tức liền có một cô gái trẻ bước đến tươi cười lên tiếng:

- Muốn bảy phút, gấp gấp rồi vì sao?

Trịnh Diệp không quá ngạc nhiên khi cô gái kia đoán ra được chút ít, gật đầu nhẹ, ngữ điệu còn pha chút hài hước mà nào nề...

- Đúng vậy, tự dưng lại bị bám đuôi. Haizzz... Em nhớ là mình sống có đức lắm cơ mà, vậy mà phiền phức cứ tìm em mãi, chị Dao, chị nói thử xem nào?

- Chị nghĩ là em sống có đức quá, nên phiền phức mới tìm đến em đấy!

Cô gái được Trịnh Diệp gọi là chị Dao kia hoàn toàn không giải đáp vấn đề mà Trịnh Diệp hỏi, mà còn buông một câu trêu chọc. Tuyệt nhiên cũng không tỏ ra bất cứ chút xiu lo lắng nào khi biết Trịnh Diệp bị bám đuôi... hiển nhiên chính là vì tin tưởng vào khả năng của Trịnh Diệp nên mới như vậy!

Còn Trịnh Diệp, thật sự bị á khẩu bởi cô chị, không nói được tiếng nào. Trương Ngọc Dao thấy vậy mới lắc lắc đầu...

- Thôi được rồi, chúng ta đi thôi!

Khách sạn được thiết kế khá thuận lợi, từ gara xe có hần thang máy thông đến tầng cao nhất của khách sạn, cũng là tầng có các phòng tổng thống... Thiết kế đảm bảo riêng tư tuyệt đối cho khách hàng VIP! Mà muốn dùng được thang máy thì phải có thẻ chuyên dụng do khách sạn phát mới được. Hón hết... những người có thẻ điều tuyệt đối không phải vật trong ao!

Trương Ngọc Dao, cô cũng là một thành viên của FWG, là người liên lạc trực tiếp với Trịnh Diệp, cũng vì thế nên hai người cũng khá thân thiết với nhau... không mất quá nhiều thời gian Trịnh Diệp đã lên tới nơi, đi theo Trương Ngọc Dao vào một căn phòng tổng thống, đầu tiên sau khi Trịnh Diệp vào phòng là hình ảnh của hai người đàn ông bất tỉnh nhân sự nằm trên nền nhà, khoé mắt Trịnh Diệp ngay lập tức cong cong lên...

Trịnh gia nằm ở khu vực khá yên tĩnh ở thành Đông thủ đô, nhưng bởi vì nơi này không chỉ riêng Trịnh gia mà còn có không ít biệt thự của những vị nguyên thủ quốc gia, hay những vị tướng già thích yên tĩnh như Trịnh lão gia sinh sống... Cho nên an ninh của khu vực cũng cực kỳ cao, những chuyện trộm cắp gì đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra, bởi vì mật độ camera cũng không ít, bất cứ kẻ khả nghi nào xuất hiện liền bị tóm cực kỳ nhanh chóng! Khu vực này được gọi là bằng cái tên chung là Đông Trạch! Mà bình thường, cũng chẳng kẻ gian nào chán sống bén mảng tới cả...

Nhưng vào tối hôm nay, trời vừa sập tối thì ngay tại băng ghế đá dưới một cây cột đèn liền xuất hiện một người đàn ông lạ mặt... Ngay khi ông ta vừa xuất hiện thì cũng đã lọt vào camera của cảnh vệ khu vực, nhưng vì thấy người đàn ông chỉ ngồi im nên họ sau khi hỏi han vài lời thì cũng không gây khó dễ gì... Có điều vẫn quan sát kỹ càng, nếu thấy ông ta xuất hiện hành động khả nghi thì sẽ bắt giữ ngay lập tức!

Từ lúc chưa được mười tám giờ người đàn ông đã ngồi đó, cho đến khoảng hai mươi giờ vẫn không thấy có dấu hiệu ông ta sẽ rời đi, chỉ là nếu nhìn kỹ sẽ thấy vẻ mặt của người đàn ông đã xuất hiện biểu tình nôn nóng, hai bàn tay đặt trên ghế cũng nắm chặt lại... Không thể nghĩ ngờ đó chính là sự nôn nóng khi chờ đợi một điều gì đó nhưng mãi vẫn không được vậy!

Chương 77: Quá nhiều bí mật!

Một chiếc xe ô tô từ từ duy chuyển thẳng về hướng Trịnh gia, bên trong xe có ba người đàn ông... Đặc biệt còn là những kẻ theo đuổi Trịnh Diệp và mới bị cô cắt đuôi cách đó không lâu! Tên ngồi ở ghế phụ lái quay qua phía sau hỏi người đàn ông đang không ngừng quan sát khung cảnh bên ngoài:

- Anh Phi, chúng ta đến đây làm gì?

Không phải nhiệm vụ của bọn họ là theo dõi Trịnh Diệp sao, dù đã bị cắt đuôi nhưng cũng phải tiếp tục tìm kiếm như lúc chiều...đăng này sau lại đến nơi này?

Người đàn ông được gọi là anh Phi kia thu hồi tầm mắt, chậm rãi lên tiếng:

- Ngay cả chúng ta cũng không thể theo được Trịnh Diệp, cho nên gã kia càng không thể. Tụi bây nghĩ xem, nếu tụi bây muốn gặp riêng tạo, không muốn để cho người khác biết, mà lại không thể lén lút theo sau tao mãi được, thì chúng mày sẽ làm gì?

- Tôi những nơi mà anh hay đến, hoặc tới nhà anh... Ý của anh là?

Tôi đó nói tới đó thì liền hiểu ra vấn đề, ánh mắt sáng lên. Tên Phi biết đàn em của hắn ta đã hiểu ra, nên cũng không nói gì nữa, chỉ hơi nhếch môi cười.

...

Người đàn ông trung niên kia vẫn im lặng ngồi trên ghế đá chờ đợi, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu quan sát xung quanh... Khi thấy ánh đèn pha của ô tô từ xa thì trên mặt ông thoáng hiện lên tia vui mừng, nhưng rất nhanh đã biến sắc, vội vàng đứng dậy và chạy vào một hẻm nhỏ gần đó.

- Chính là hắn ta, mau đuổi theo!

Tên Phi nhanh chân phóng ra khỏi xe, vừa chạy vừa nói với hai tên phía sau.

- Đứng lại, không được chạy!

- Đứng lại...

Hai tên đàn em vừa chạy đuổi theo mà còn hô lên... có điều, có ai ngu mà nghe lời chúng đứng lại không? Tất nhiên là không rồi! Người đàn ông phía trước vẫn cố hết sức bỏ chạy, chút lát thì quay đầu ra sau nhìn một chút. Ông không dám chạy ra đường lớn, chỉ có thể lượn lách qua các hẻm nhỏ giữa những ngôi biệt thự mà thôi.

Bên này kẻ truy người đuổi... mà đội cảnh vệ của khu vực nhìn thấy qua camera cũng không có tiếp tục để yên, lập tức cử người đi xem xét...

- Thằng kia...tao bảo mày đứng... lại...

Một trong hai tên đàn em của tên Phi vừa thở hồng hộc vừa lên tiếng, sau đó hắn chửi một tiếng, đưa tay xuống thắt lưng, và...

Đoàng...

Âm thanh súng nổ đột ngột vang lên, giữa không gian yên tĩnh thì nó càng trở nên rõ ràng.

Chát...

- Đồ ngu, mày làm cái gì vậy hả?

Tên Phi nghe thấy tiếng súng, phản ứng đầu tiên là giật mình quay đầu lại, tiếp theo lại tức giận tát tên vừa mới nổ súng.

- Anh Phi, sao lại đánh em?

Tên kia có phần ngu ngơ không hiểu, đưa tay ôm lấy một bên mặt vừa bị tát. Hắn ta thật không hiểu bản thân đã làm gì sai?

Tên Phi một tay chống eo, một tay chỉ vào mặt tên đàn em, nghiến răng:

- Ai cho phép mày nổ súng, muốn gọi cảnh vệ khu vực đến nhanh một chút sao?

Nói xong thì hắn ta thoáng nhìn lại hướng người đàn ông kia chạy tới, đầu đó thì lại quay đầu đi chờ ra. Còn tên đàn em còn lại rất nhanh đã hiểu ra vẫn rằng có chuyện gì đang xảy ra, có điều thấy tên Phi đổi hướng thì có chút nghi hoặc:

- Anh Phi, không đuổi theo nữa sao?

Không dễ gì mới tìm ra người, bây giờ chẳng lẽ bỏ cuộc?

- Đi về, đuổi theo cái gì... ở lại đây có mà bị cảnh vệ tóm cổ!

Nói xong cũng không quay đầu lại mà trực tiếp đi thẳng. Hai tên đàn em nhìn nhìn nhau rồi cũng chạy theo!

Con hẻm mới vừa rồi còn ồn ào tiếng tiếng bước chân đột ngột trở nên im lặng. Trong một góc tối gần đó, lại có một người đàn ông ngồi phịch trên đất, lưng tựa vào tường... Chỉ thấy trên trán ông ta mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, sắc mặt có phần tái nhợt, người đàn ông thoáng lật bàn tay trên eo ra, ở đó chiếc áo khoác màu xám đã từ lúc nào bị thấm ướt... ướt bởi máu!

Sở cảnh sát thủ đô

Đối với cảnh sát, thì hoàn toàn đối với họ một ngày hai mươi bốn giờ lúc nào cũng là giờ làm việc, nhiều lúc vì tính chất nguy cấp của vụ án cũng có thể làm việc xuyên suốt vài ngày liền không ngủ nghỉ... Chỉ trừ khi những lúc không có những vụ án quan trọng mới làm việc giống như các cơ quan khác.

Vào lúc hiện tại, các phòng của sở cảnh sát vẫn còn khoảng phân nửa các phòng còn sáng đèn...

- Sếp Lục, cảnh vệ ở khu vực Đông Trạch vừa báo án, họ nói phát hiện có người dùng súng!

Một viên sĩ quan cảnh sát sau khi nhận điện thoại báo án xong liền ngay lập tức báo cáo lại với cấp trên, cũng chính là Lục Thành.

- Đông Trạch, chẳng phải đó là khu vực Trịnh Diệp ở sao?

Thẩm Dinh ngồi trong phòng, vừa vặn lời của viên cảnh sát kia cũng lọt vào tai anh, nên anh liền lên tiếng.

- Như như chính là vậy, Thẩm Dinh, cậu đi tới hiện trường đi! Trịnh Diệp ở đó, gọi cô ấy ra luôn!

Lục Thành khẽ gật đầu, rồi lên tiếng phân phó nhiệm vụ. Chỉ là án nhỏ, trong đội của họ chỉ cần một hai người đi tới hiện trường xem xét là được rồi, đa phần mọi việc đã có các tổ phụ trách như là việc lấy lời khai hay khám nghiệm hiện trường. Nếu là lúc khác, khi xảy ra vụ án này, Lục Thành chắc chắn sẽ đề bản thân đi làm... nhưng hiện tại anh ta cần xử lý chuyện quan trọng hơn!

Thẩm Dinh sau khi nhận lệnh cũng đã rời đi ngay lập tức, mà trong phòng ai cũng bận rộn làm việc, chính vì vậy chẳng ai phát hiện ra sự khác thường từ biểu cảm của Lục Thành cả.

...

- Lạ thật, sao lại không nghe máy chứ?

Thẩm Dinh đứng cạnh xe của mình, một tay chống lên đầu xe, còn một tay thì cầm điện thoại. Từ sở cảnh sát tới hiện trường anh ta đã gọi cho Trịnh Diệp không dưới năm cuộc, nhưng lần nào đáp lại cũng chỉ là giọng nói máy móc từ tổng đài...

- Sếp Thẩm, đây là đội trưởng của đội cảnh vệ!

Chỉ thấy một vị cảnh sát đi đến trước mặt Thẩm Dinh, mà sau lưng cậu ta là một người đàn ông cao lớn, mặc bộ đồ đồng phục của bảo vệ màu đen. Thẩm Dinh thấy vậy cũng đề điện thoại vào túi quần, lên tiếng chào một tiếng...

- Anh có thể tóm tắt sơ lược một chút sự việc cho tôi biết không?

- Được chứ, khoảng hơn mười bảy giờ hôm nay thì liền xuất hiện một người đàn ông lạ mặt, anh ta ngồi trên chiếc ghế đó!

Anh cảnh vệ chỉ về băng ghế cách chỗ họ đứng không xa, rồi nói tiếp:

- Vì thấy anh ta chỉ ngồi mà không có bất cứ hành động bất thường gì nên chúng tôi cũng không quá để ý đến, nhưng...

Sau đó thì anh ta mới tóm tắt sơ lược một chút cho Thẩm Dinh biết, về chiếc xe đột nhiên xuất hiện ra sao, rồi tiếng súng vang lên lúc nào.

- Theo các anh thì người đàn ông kia vẫn còn ở khu vực Đông Trạch?

- Chỉ trừ mấy con hẻm tương đối nhỏ và tối ra thì mọi góc ngách đều có camera giám sát. Chúng tôi đã quan sát rất kỹ, chỉ thấy chiếc xe kia rời khỏi, hoàn toàn không thấy bóng dáng của người đàn ông lạ!

Thẩm Dinh thoáng ngẩn đầu nhìn lên các cột đèn, góc cây... quả thật mạng lưới camera vô cùng dày đặc, rất ít góc chết! Có phần hơi ngập ngừng, anh ta

hỏi anh cảnh vệ:

- Vậy từ chiều tới giờ, các anh thấy Trịnh Diệp trở về chưa, chính là cháu gái của Trịnh tư lệnh?
- Không có, từ lúc sáng sớm hôm nay cô ấy rời đi thì chúng tôi vẫn chưa thấy Trịnh tiểu thư trở về!

Mặc dù không rõ nguyên nhân vì sao Thẩm Dinh lại đột ngột hỏi đến Trịnh Diệp, nhưng anh cảnh vệ vẫn thành thật mà trả lời.

- Cảm ơn sự hợp tác của anh! Đưa anh ấy đi ghi âm lời khai đi.

Sau cái bắt tay với anh cảnh vệ, thì Thẩm Dinh mới nhìn sang viên cảnh sát lúc nãy. Còn lại một mình Thẩm Dinh lại có vẻ hơi suy tư...

Nếu cô ấy có trở về, thì chắc chắn là không thể không xuất hiện trên camera và thoát khỏi tầm mắt của cảnh vệ, cho nên chắc rằng cô ấy vẫn chưa về! Nhưng không phải Trịnh Diệp đã rời sở từ sớm rồi sao, không về nhà, thì cô ấy làm gì, đã vậy còn không thể gọi được nữa?

Sao anh cứ cảm thấy xung quanh Trịnh Diệp luôn có một bóng bí mật thế này?

...

Dinh thự Hoắc gia

Hoắc Vĩ Triệt ngồi sau bàn làm việc trong thư phòng, trước mặt là màn hình laptop đang hiện lên khuôn mặt của em gái anh- Hoắc Thiên Lam! Hiện nhiên là anh đang gọi video call đây.

- Anh hai, lần này em trở về rồi là anh không được đưa em đi nữa đâu đó!

Hoắc Thiên Lam dẫu môi, trên gương mặt non nớt hiện rõ vẻ bất mãn. Hoắc Vĩ Triệt nghe vậy hơi cười cười...

- Chỉ cần em không quậy phá, thì anh đưa em đi làm gì?
- Anh nói cái gì cái gì chứ, em có không ngoan bao giờ đâu?

Đụng đến chỗ đau, Hoắc Thiên Lam lập tức phản bác lại, giống như chú mèo nhỏ xù lông vậy!

Hoắc Vĩ Triệt vừa muốn nói thêm gì đó với em gái thì bất chợt nghe tiếng gõ cửa, nên anh liền chuyển tầm mắt:

- Vào đi!
- Lão đại!

Là Tàn Trí, Hoắc Vĩ Triệt vừa nhìn sắc mặt cậu ta liền biết là cậu ta có chuyện muốn nói, vì vậy mà hơi cuối đầu đối diện với em gái, cong môi:

- Anh có việc rồi, lúc nào rảnh sẽ nói chuyện với em sau! Chú ý đi ngủ sớm, đừng thức khuya quá!

Dặn dò em gái dăm ba câu, sau khi tắt cuộc gọi, anh mới ngẩng đầu lên nhìn Tàn Trí:

- Nói đi!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Anh thích cô sao?

- Lão đại, chúng tôi phát hiện có người theo dõi Trịnh tiểu thư, nhưng sau đó đám người kia bị cô ấy phát hiện cắt đuôi. Lúc đó vì ra hỗn loạn nên không chỉ đám người theo dõi, mà ngay cả chúng tôi cũng bị mất dấu cô ấy!

Hoắc Vĩ Triệt khẽ nhướng mày, rồi lại cup mắt xuống như suy nghĩ cái gì đó.

- Sau đó các cậu bám theo lũ người kia thì phát hiện cái gì?

Không cần hỏi, anh cũng biết rõ cách hành sự của thuộc hạ của mình, mà đúng hơn thì bọn họ hiểu anh, những việc như vậy, bọn họ hoàn toàn không cần thiết phải xin chịu thị của anh cũng biết nên làm gì tiếp theo. Tất cả điều mất dấu của Trịnh Diệp, vậy thì việc họ cần làm chính là điều tra cái đám người kia!

- Chúng tôi phát hiện bọn chúng vào khu vực Đồng Trạch...

Nghe đến hai từ "Đồng Trạch" Hoắc Vi Triệt trực tiếp ngẩng đầu lên, nhưng không nói gì mà chờ đợi Tần Trí nói tiếp.

- Chúng tôi còn đang phân vân không biết có nên vào hay không thì chỉ sau đó khoảng năm phút đã có tiếng súng nổ vang lên, chẳng bao lâu đã thấy bọn chúng trở ra... Thuộc hạ đã cho người tiếp tục theo dõi bọn chúng! Cũng bởi vì trong khu Đồng Trạch có khá nhiều cảnh vệ, mà cảnh sát cũng đến hiện trường sau đó không lâu nên chúng ta vẫn chưa biết rõ bên trong xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên, Trịnh tiểu thư đến giờ vẫn chưa trở về!

Vốn còn đang nghiền ngẫm những câu nói trước của Tần Trí, thì khi nghe xong câu cuối cùng, trong đầu Hoắc Vi Triệt chỉ còn lại một ý duy nhất "Trịnh Diệp vẫn chưa về nhà!"

Dường như là ngay lập tức, Hoắc Vi Triệt không chút do dự mà cầm điện thoại lên, tìm số của Trịnh Diệp mà gọi. Nhưng cuối cùng, sau vài cuộc gọi liên tiếp, anh chẳng nhận được gì ngoài âm thanh từ tổng đài thông báo số máy không gọi được!

Đã vậy, ngay cả thiết bị định vị mà anh từng lén gắn trên điện thoại của cô cũng không hề có tín hiệu. Trong lòng Hoắc Vi Triệt liền có cảm giác như lửa đốt... Có người theo dõi, rồi cô lại đột nhiên mất tích... chết tiệt!

Đối với FWG thì thứ họ không thiếu nhất chính là những thiết bị nhiễu sóng điện tử nhằm chống sự xâm nhập từ bên ngoài, chẳng hạn như máy theo dõi, nghe lén, hay máy định vị...?

Cũng chính vì vậy... cho nên việc Hoắc Vi Triệt không dò được tín hiệu của cô cũng giải thích được... Còn vì sao không thể gọi được thì...

...

Trịnh Diệp ở lại bên trong căn phòng tổng thống đó cả đêm, đến gần sáng cô mới rời khỏi... Trong lúc đứng trong thời máy chờ đi xuống thì cô lấy điện thoại ra xem, không xem thì thôi, vừa xem cô liền nhủ mầy, bởi vì nó đã tắt nguồn từ lâu!

- Thật là, mình sợ ý quá, không biết là có ai gọi không nữa...

Khẽ thở dài, cô thử ấn nút nguồn nhưng máy vừa khởi động lại thì đã tắt... hết pin rồi còn đâu!

"Lão đại, đã phát hiện ra tín hiệu hiệu trình tiểu thư... là ở thành Bắc! Lão đại, việc còn lại cứ để chúng tôi làm, anh đã bận cả đêm rồi, hay là anh trở về nhà nghỉ ngơi đi, việc tìm cô ấy cứ để cho chúng tôi?"

Trong lúc Trịnh Diệp vừa bước chân ra khỏi phòng tổng thống, thì cũng là lúc tín hiệu của cô không còn bị nhiễu, thiết bị định vị gắn trên điện thoại của cô cũng hoạt động bình thường... Vì thế mà người của Hoắc Vi Triệt cũng dò ra và gọi báo cho anh.

- Tôi không sao, cậu không cần lo!

Chỉ có một đêm, anh đâu có yếu như vậy mà không chịu nổi?

Đơn giản đáp một tiếng, anh không cho Tần Trí có cơ hội lên tiếng lần nữa mà đã trực tiếp ngắt điện thoại. Thử bấm gọi cho Trịnh Diệp thêm một lần nữa nhưng vẫn không được... Chính vì thế mà tâm trạng căng thẳng của anh cũng không vì tìm thấy cô mà được thả lỏng. Nhìn vào chấm đỏ nhấp nháy trên màn hình laptop, anh khẽ mỉm cười, khởi động xe...

Trịnh Diệp trở lại xe của cô, lập tức để điện thoại lên sạc không dây, sau đó mới khởi động nguồn... Trong thời gian chờ điện thoại khởi động lại, cô cũng khởi động xe lái đi.

Nhìn thông báo có mấy chục cuộc gọi nhỡ mà nhất thời Trịnh Diệp muốn níu lại.

"Alo, cả đêm qua cô làm gì mà tôi gọi mãi không được vậy?"

Trịnh Diệp xem nhật ký thì thấy Thẩm Đình là người gọi cho cô trước tiên, vì thế liền gọi lại cho anh ta trước. Đầu dây bên kia, Thẩm Đình vừa lên tiếng thì ngay lập tức nói ra nghi hoặc trong lòng cả qua...

- À, điện thoại tôi bị tắt nguồn, mà anh gọi cho tôi có gì không?

Ừm, bình thường những đồng nghiệp này gọi cho cô chỉ có một nguyên nhân duy nhất mà thôi... lần này có lẽ chất cũng không phải là lý do khác đâu?

Nghe Trịnh Diệp nói vậy Thẩm Đình cũng biết là cô không muốn nói rõ nguyên nhân, nên anh ta cũng không tiếp tục truy vấn nguyên nhân với Trịnh Diệp.

- "Vậy cô có về sở được không?"

- Được chứ, nhưng tôi có việc phải về nhà trước... Rồi mới đến sở sau, sẽ không có vấn đề gì chứ?

Chắc là cũng không phải là chuyện gì tương đối nghiêm trọng, nếu không anh ta cũng sẽ không bình thản như vậy nói chuyện với cô rồi! Đầu dây bên kia

Thẩm Dinh im lặng một chút, sau đó mới lên tiếng...

"Được rồi, vậy cô cứ về nhà trước đi, cũng không cần về sờ, tôi sẽ trực tiếp đến đó tìm cô! Được rồi, một lời khó nói hết, chúng ta gặp rồi nói sau, tôi có việc phải làm rồi."

- À, ờ... tôi biết rồi, chào anh...

Sau khi tắt máy, cũng không cho Trịnh Diệp có thời gian suy nghĩ vu vơ, hay chủ động gọi lại cho người khác thì điện thoại của đã đổ chuông trước... Nhìn tên người gọi tới, Trịnh Diệp hơi nhú mày, là Hoắc Vĩ Triệt... mà hình như từ tối hôm qua anh đã gọi cho cô không ít thì phải? Gọi nhiều như vậy, chẳng lẽ anh hai cô xảy ra chuyện gì hay sao?

Vừa ấn nghe, Trịnh Diệp chưa kịp nói tiếng nào thì đã vang lên giọng nói trầm ấm, lại có chút kiềm nén của

người đàn ông, mang ý dò xét;

"Tiểu Diệp?"

- Là tôi đây, có chuyện gì sao?

Ý tứ đó là sao nhỉ, gọi cho cô mà còn dò xét có phải là cô không à? Người đàn ông này đúng là quá khó hiểu!

"Em vẫn ổn chứ?"

- Tôi thì có gì mà không ổn, anh bị làm sao thế?

"Em đang đi đâu?"

Không trả lời câu hỏi của Trịnh Diệp, mà Hoắc Vĩ Triệt hỏi thêm một câu nữa.

- Tôi đang về nhà, mà rốt cuộc hôm nay anh bị gì vậy?

Có chuyện gì vậy trời, anh ta có thể trực tiếp nói thẳng ra là có chuyện gì được không?

"Vậy em về đi, tôi đợi em!"

Lại một lần nữa câu hỏi của Trịnh Diệp bị Hoắc Vĩ Triệt phớt lờ, nói xong liền tắt điện thoại.

- Này, này... cái gì vậy nè, sao hôm nay làm người khó hiểu thế?

Trịnh Diệp liên tục nhăn mày mím môi, có phần khó chịu lắm lắm...

Hoắc Vĩ Triệt dừng xe vào lề đường, anh ngồi ngả cả người vào ghế xe, hai tay buông thõng xuống, còn ánh mắt thì khẽ nhắm lại. Qua vài giây Hoắc Vĩ Triệt đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, rồi mới quay đầu xe lái trở về.

...

Ngay sau khi vừa lái xe vào khu Đông Trạch Trịnh Diệp liền phát hiện ra ngay điểm bất thường... hình như an ninh siết chặt hơn mọi khi thì phải? Đến trước cổng Trịnh gia, Trịnh Diệp càng ngạc nhiên hơn khi hôm nay cổng cũng không đóng.

Vừa bước xuống xe, Trịnh Diệp chưa kịp làm gì hết thì cả người cô liền rơi vào một vòng ôm ấm áp vững chắc...

- Này...

- Để cho tôi ôm em một chút!

Không để cho Trịnh Diệp được nói hết, thì từ trên đỉnh đầu đã vang lên giọng nói khàn khàn của đàn ông. Hoắc Vĩ Triệt vòng tay siết thật chặt Trịnh Diệp vào lòng, vùi đầu vào cổ cô mà hít thật sâu mùi hương đặc trưng của riêng cô. Có trời mới biết, chỉ là không liên lạc được với cô mà đầu óc anh như muốn đảo lộn, trở nên ngu ngốc chưa từng có... Anh thật sự không giám nghĩ, nếu như có chuyện gì xảy ra với cô, thì anh sẽ hối hận cả đời.

Đến giây phút này, khi được ôm cô vào lòng, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể cô, sự lo lắng của anh mới biến mất... Anh hơi hé môi, thủ thủ bên tai Trịnh Diệp:

- Em có biết không, khi liên tục gọi cho em mà không được, tôi gần như muốn phát điên hay không?

Cơ thể Trịnh Diệp khẽ cứng đờ, cô không phải kẻ ngốc, cho nên liền hiểu ra có chuyện gì đang xảy ra với người đàn ông này. Thở dài một cái, cô đưa tay lên vỗ nhẹ lên lưng anh...

- Xin lỗi, điện thoại tôi hết pin... đã để cho anh lo lắng rồi!

Cô thật không ngờ chỉ là một sự cố nhỏ mà lại dẫn đến không ít rắc rối như vậy. Còn Hoắc Vĩ Triệt... chỉ vì không gọi được cho cô mà anh đã lo lắng nhiều như vậy sao?

Tại sao, tại sao anh lại cô chấp đặt nhiều tâm tư lên người cô như vậy? Là bởi vì giống như anh đã từng nói "thích" cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Hứa với tôi

Buông lỏng vòng tay ôm Trịnh Diệp ra, nhưng hai tay của Hoắc Vĩ Triệt cũng không có hoàn toàn rời khỏi người cô, mà đưa lên nắm lấy hai bên vai của cô. Với tư thế này, Trịnh Diệp vừa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt anh, không sót một chi tiết... Nhất là đôi mắt anh, đôi mắt bình thường luôn luôn mang đậm ý cười vậy mà lúc này không hề có. Trong đôi mắt ngoài ôn nhu ra chính là một mảnh tình ý dạt dào...

Trịnh Diệp như muốn bị hấp thụ vào đôi mắt ấy, nhìn chăm chú đến ngơ ngẩn... Đến nỗi mà nhìn thấy Hoắc Vĩ Triệt chậm rãi cúi đầu xuống, môi sắp chạm môi mà Trịnh Diệp cũng không có bất cứ cử chỉ nào.

Có điều ngày khánh khắc hai đôi môi chạm vào nhau thì...

- Khụ khụ...ta biết người trẻ tuổi tình cảm sẽ rất mãnh liệt, nhưng cũng không cần thiết phải đứng giữa sân mà thể hiện như vậy a~

Trịnh lão phu nhân đứng bên cạnh Trịnh lão gia cách đó không xa mà cười tùm tùm... Ánh mắt thì đầy ý tứ ám muội mà nhìn về phía Trịnh Diệp với Hoắc Vĩ Triệt.

- Bà nội...

Trịnh Diệp nghe vậy thì vội vàng tránh né vòng tay của Hoắc Vĩ Triệt, lên tiếng án trách một tiếng... Mà khuôn mặt Trịnh Diệp lúc này đã đỏ đến mức có thể bung ra máu, cũng không dám tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Hoắc Vĩ Triệt.

- Thôi, hai đứa vào trong nhà trước đi đã!

Hoắc Vĩ Triệt đã khôi phục lại dáng vẻ mọi khi, bị Trịnh lão phu nhân đánh gãy cơ hội ăn đậu hũ của Trịnh Diệp cũng không hề tỏ ra khó chịu, hay lúng túng giống như Trịnh Diệp.

- Bây, anh làm gì vậy?

Đột nhiên bị Hoắc Vĩ Triệt nắm lấy một bàn tay, Trịnh Diệp liền theo bản năng muốn rút ra... đồng thời quên mất ngượng ngùng mà ngược mặt lên nhìn anh. Hoắc Vĩ Triệt tất nhiên là không để Trịnh Diệp được như ý, nắm chặt tay cô không buông, chỉ nhàn nhạt lên tiếng:

- Đi vào nhà!

- Ý tôi là sao lại nắm tay tôi?

- Thích!

- Khoan đã...

- Không cho tôi nắm tay, chẳng lẽ muốn tôi ôm em vào?

Không cho Trịnh Diệp cơ hội tiếp tục lên tiếng, Hoắc Vĩ Triệt đột ngột đang đi thì dừng bước, cuối đầu ám muội cười bên tai cô.

Trịnh Diệp nhìn nét mặt gian xảo như hồ ly của ai kia thì chỉ có thể ngoan ngoãn để cho anh nắm tay... Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà! Làm sao cô có thể quên người đàn ông này là kẻ vừa bá đạo lại vừa ngang ngược được chứ? Anh ta là thể loại nói được, thì chắc chắn sẽ làm được!

Hoắc Vĩ Triệt cực kì hài lòng với biểu hiện thức thời của Trịnh Diệp, vui vẻ nắm chặt tay cô đi theo Trịnh lão phu nhân và Trịnh lão gia...

...

- Tiểu Diệp à, con thật là, tại sao lại vô ý vô tứ như vậy? Chạy đi chơi cả đêm khiến cho tiểu Triệt lo lắng cho con như vậy?

Sự xuất hiện của Hoắc Vĩ Triệt vào lúc sáng sớm tại Trịnh gia là một điều mà không ai biết trước. Lúc đầu Trịnh lão phu nhân và Trịnh lão gia cũng không khỏi bất ngờ... mà sau khi nghe tóm tắt từ miệng của Hoắc Vĩ Triệt thì hai người cũng không nói gì, chỉ im lặng mà nhìn nhau, cũng trong lúc đó Trịnh Diệp về tới.

Thật ra nếu Hoắc Vĩ Triệt lúc đầu tới tìm họ thì đã không đến mức lo lắng như thế bởi trước đó Trịnh Diệp đã báo trước cho hai người là cả đêm không về. Nhưng Hoắc Vĩ Triệt lại nghĩ đến sợ hai người lo lắng mới không tìm đến. Còn một lý do nữa, chẳng phải là phải là bởi vì lo lắng quá mức mà Hoắc Vĩ Triệt mất đi sự tỉnh táo phán đoán sự việc hay sao?

Trịnh lão phu nhân nhìn biểu hiện của Hoắc Vĩ Triệt thì chỉ thấy càng lúc càng vừa lòng, cũng vì anh mà trừng mắt không vui với Trịnh Diệp ngay trên bàn ăn.

Trịnh Diệp xem chút nữa bị sắc nước bởi bà nội mình, có phần bất mãn bĩu môi:

- Nội à... chuyện này cũng đâu phải hoàn toàn là lỗi của con, con đi làm việc chứ có chơi bời gì đâu? Với lại chẳng phải con cũng đã xin lỗi anh ấy rồi sao?

Cái gì vậy, cô là đi xử lý công việc được không, bà nội cô nói cái gì vậy?

- Xin lỗi, còn nghĩ chỉ cần một câu xin lỗi của con là đủ chắc! Cậu ấy vì con mà thức trắng một đêm đấy.

- Vậy chứ...

Hoắc Vĩ Triệt ngồi bên cạnh Trịnh Diệp, ra hiệu cho cô im lặng, sau đó anh mới trầm giọng nói:

- Bà nội, đây cũng không phải là lỗi của tiểu Diệp... một phần là do con lo lắng quá thôi. Bà cũng đừng trách cô ấy!

Một tiếng "bà nội" từ miệng Hoắc Vĩ Triệt phát ra lại cực kì tự nhiên. Mà Trịnh lão phu nhân cực kì thích thú, nghe như thế thì sau một cái trừng mắt với Trịnh Diệp cũng buông thả cho cô, không làm khó cô cháu gái của mình nữa.

Trịnh Diệp nhìn cảnh tượng như vậy, thật sự chẳng biết phải nói gì, chỉ cảm thấy giống như Hoắc Vĩ Triệt mới là cháu ruột của bà nội cô, còn cô là cô cháu dâu được anh đưa về ra mắt trường bối trong nhà và bị dạy dỗ vậy!

Càng nghĩ, Trịnh Diệp liền cảm thấy ảo não cực kì... Thật lòng mà nói, nhiều lúc cô cũng rất đau đầu với người bà này của mình!

Sau khi bữa ăn kết thúc, Trịnh lão phu nhân vừa muốn giảng dạy Trịnh Diệp một phen nữa thì quản gia Thẩm lại dẫn vào một người- là Thẩm Đình.

Sau khi chào hỏi Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân, anh ta tỏ ra khá bất ngờ khi thấy cả Hoắc Vĩ Triệt, nhưng cuối cùng cũng lịch sự chào một tiếng..

- Vụ việc tối hôm qua là do cậu và tiểu Diệp phụ trách phải không?

- Vâng, công tác điều tra hiện trường cũng đã xong, nhưng vẫn còn khá nhiều khúc mắc. Cho nên con muốn để Trịnh Diệp đến đó xem có nhìn ra thêm được gì không!

Đối với Trịnh lão gia, Thẩm Đình luôn luôn vô cùng kính trọng vị nguyên tổng tư lệnh này, cho nên lúc nói chuyện ngữ điệu tất nhiên cũng sẽ mang ý tứ kính trọng rất rõ ràng.

- Là án gì thế, ông nội cũng biết sao?

- Rồi con sẽ biết thôi, đi làm việc đi!

Trịnh lão gia không trả lời câu hỏi của Trịnh Diệp, mà chỉ cười nhẹ lên tiếng.

- Dạ... chúng ta đi thôi!

Gật đầu với Trịnh lão gia xong, Trịnh Diệp quay sang Thẩm Đình nói... Nhìn đến Hoắc Vĩ Triệt, cô có vẻ hơi do dự một chút:

- Anh về luôn hay là...?

- Tôi về công ty luôn!

Hoắc Vĩ Triệt không chút do dự liền nói..

- Thẩm Đình, anh ra xe trước, đợi tôi một chút nhé!

Ra khỏi nhà, khi còn cách chiếc xe khoảng hai mươi mét thì Trịnh Diệp đột nhiên quay qua nói với Thẩm Đình.

- Được rồi!

Thẩm Đình gật đầu với Trịnh Diệp, sau đó ánh mắt khẽ lướt qua Hoắc Vĩ Triệt đứng kế bên cô, sau đó mới quay lưng đi ra xe.

Trịnh Diệp nhìn theo Thẩm Đình cho đến khi anh lên xe, mới chuyển ánh mắt lại... Mà vừa chuyển tầm mắt cô liền giật mình vì có một ánh mắt đang nhìn

cô chăm chăm

- Anh...anh nhìn gì vậy?

- Nhìn em!

Trịnh Diệp lâm vào trạng thái "cạn lời"!

- Được rồi, em có gì muốn nói với tôi thì nói đi.

Hoắc Vĩ Triệt cười nhẹ lắc đầu, bình thường cô thông minh, nhanh nhạy như vậy, không ngờ cũng nhiều lúc ngốc nghếch đáng yêu đến thế. Không sao, ngốc anh vẫn thích!

- Sao anh biết tôi có chuyện muốn nói với anh?

- Nhìn mặt em là biết ngay thôi!

- Thật ra tôi muốn hỏi anh...

Trịnh Diệp hỏi Hoắc Vĩ Triệt một số vấn đề liên quan đến giới Hắc Đạo, mà Hoắc Vĩ Triệt cũng không hề giấu giếm, có những thứ không cần Trịnh Diệp hỏi tới, anh cũng sẽ nói ra, thậm trí... là những chuyện cơ mật

- Em còn gì muốn hỏi nữa không?

Thấy Trịnh Diệp có vẻ trầm tư, có thể là ngẫm nghĩ những việc anh vừa nói, Hoắc Vĩ Triệt nghiêng đầu ngẫm một chút mới chậm rãi lên tiếng.

- Không có!

- Tốt, vậy đến lượt tôi... Tiểu Diệp...

- Hà?

Nghe anh gọi tên mình, Trịnh Diệp liền theo bản năng lên tiếng, sau đó mới cảm thấy bản thân có phần thất thố, nhưng không nói gì chỉ im lặng chờ Hoắc Vĩ Triệt lên tiếng.

- Hứa với tôi, sẽ không để chuyện giống tôi hôm qua xảy ra nữa được không?

Đưa một tay lên vuốt ve mái tóc mềm mượt của Trịnh Diệp, Hoắc Vĩ Triệt cực kỳ chân mày lên tiếng... Cuộc đời này, có lẽ anh sẽ không có điểm yếu nào khác... trừ cô ra! Nhưng anh không muốn hoàn toàn khiến điểm yếu của mình biến mất, mà sẽ tìm cách khắc phục, biến điểm yếu nhất trở thành điểm mạnh nhất của mình...

Nhận được cái gật đầu của cô, anh mới nói tiếp:

- Được rồi, làm gì cũng phải chú ý tới an toàn của bản thân! Núi còn sợ gì không có củi đốt, chỉ cần còn mạng sống, thì chuyện gì cũng có thể giải quyết...em hiểu không?

- Tôi hiểu, anh cũng thức cả đêm qua rồi, trở về nên nghỉ ngơi, đừng quá sức vào công việc đó?

...

Ngồi trên xe, hướng mặt ra cổng lớn, nhưng qua gương chiếu hậu Thẩm Đình vẫn thấy được những gì đang diễn ra, dù không biết họ nói gì, nhưng từng cử chỉ quan tâm, âu yếm kia, sao không thể không thấy?

Cuối cùng không muốn nhìn nữa, anh ta liền chuyển đi tầm mắt, cuối cùng là dựa hẳn vào ghế, buông lỏng hai tay và nhắm mắt lại, khoé môi chậm rãi kéo lên nụ cười khổ...

Có lẽ chỉ có anh ta mới xứng đôi với cô ấy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Suy luận của Trịnh Diệp

Đúng là tình yêu vĩnh cửu hình như chỉ có trong truyện ngôn tình thôi. Còn thực tế là mãi mãi= 2 năm□

- Hiện trường vụ án là ở đây sao?

Vừa lên xe, thậm chí là chưa yên vị thì chiếc xe đã dừng lại, sau khi đi theo Thẩm Định xuống xe và nhìn khung cảnh bị niêm phong trước mặt mà Trịnh Diệp chỉ có thể há hốc mồm... Đối với sự thất thố của Trịnh Diệp, Thẩm Định cực kì tự nhiên nhướn mày, gật đầu:

- Đúng vậy!

- Không ngờ anh cũng có lúc biết đùa đến như vậy!

Anh ta có thể nói trước cho cô biết vị trí, cô có thể đi bộ từ nhà ra mất chỉ năm phút thôi, vậy mà cũng lái xe đến đoán... thật là...

Ánh mắt Trịnh Diệp nhìn Thẩm Định khác đi vài phần, cũng không đợi anh ta trả lời đã lấy một đôi găng tay đeo vào và đến những vị trí được khoanh vùng kiểm tra.

Thẩm Định chỉ sờ sờ mũi sau khi nghe câu nói của Trịnh Diệp, lắc lắc đầu một cái cũng đến bên cạnh cô...

Anh ta thật sự không muốn cho cô biết mục đích thật sự khi mà anh ta làm vậy! Cứ để cho cô ấy nghĩ sao thì nghĩ...đôi khi im lặng sẽ tốt hơn!

- Có bắt được kẻ nổ súng không?

Nhìn vài vết máu loang lổ trong con hẻm nhỏ, rồi vết giày hỗn loạn... Chăm chú quan sát một chút phát hiện Thẩm Định đến bên cạnh, cô không nhìn anh ta mà vẫn lên tiếng hỏi.

Thẩm Định không khỏi bất ngờ trước câu hỏi của Trịnh Diệp, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Sao cô biết là một vụ nổ súng, mà không phải là đánh nhau?

Rõ ràng là anh ta từ đầu tới cuối chưa từng nhắc đến đó là vụ án gì, vậy thì tại sao cô có thể biết được?

Trịnh Diệp nhìn về phía Thẩm Định một cái, sau đó tiếp tục nhìn những vết tích dưới đất, bình tĩnh, chậm rãi lên tiếng:

- Rất đơn giản, từ đầu hẻm vào đây có rất nhiều dấu chân, nhưng nó không có dấu hiệu hỗn loạn, từ hướng của dấu giày cho thấy là một lần chạy vào, và một lần chạy ra! Đến vị trí này...

Trịnh Diệp chỉ tay xuống vị trí mà dấu chân có phần hỗn loạn hơn một chút, rồi nói tiếp:

- Đây có lẽ chính là vị trí mà bọn chúng quay người chạy trở lại... Đây nữa, đây không phải là dấu vết mà vỏ đạn rơi xuống tạo thành hay sao?!

Trịnh Diệp chỉ tay xuống một vị trí được khoanh tròn, nhưng bên trong ngoài một vết lõm xuống thì không có gì. Từ hình dáng của vết lõm, thì đó chỉ có thể là hình dáng của vỏ đạn trong trường hợp này... Còn vỏ đạn đã đi đâu, tất nhiên là được đem về sở nghiên cứu xem là đạn của loại súng nào rồi!

Con hẻm tuy không phải đề đường đất, mà đã được đổ bê tông cốt thép đoàng hoàng, nhưng do bình thường chẳng có ai dùng đến mà lâu ngày trên bề mặt có không ít đất cát, cũng vì thế mà vô tình in lại hết những thứ đã xảy ra.

Nhìn ánh mắt, thần thái cùng cử chỉ tự tin của Trịnh Diệp, Thẩm Định như muốn bị hút sâu vào trong đó, nhưng cũng không đến nỗi mất đi tư duy, khẽ gật đầu với Trịnh Diệp xem như câu trả lời, nhưng không có lên tiếng, im lặng chờ cô nói tiếp.

Trịnh Diệp lại chuyển tầm mắt bao quát một lần:

- Từ vị trí vỏ đạn thì chỉ có mỗi dấu chân của một người thôi, mà cách đó không xa có vết máu, chứng tỏ người bị truy đuổi ở ngay đó, hoặc trước một khoảng thì bị trúng đạn. Đây là một vụ truy đuổi từ một phía, chứ nếu là có hai nhóm thì dấu vết đã hỗn loạn hơn nhiều rồi, chứ không "gọn gàng" như vậy đâu!

- Những điều cô suy đoán là hoàn toàn đúng... không sai chút nào cả!

Theo như lời phán đoán của Trịnh Diệp thôi, thì vụ án này thật ra cực kỳ giải quyết. Tuy trong hẻm này không có camera giám sát ghi lại quá trình xảy ra vụ án, nhưng... Vừa ra khỏi hẻm chính là mạng lưới camera dày đặc, liệu có vật thể nào, hay bất cứ ai có thể thoát khỏi sự kiểm soát chứ? Cho nên việc tìm ra những kẻ đó có lẽ chỉ là vấn đề thời gian!

Bình thường, những vụ án có tính chất đơn giản như vậy sẽ do cảnh sát khu vực giải quyết là được, hoàn toàn không cần tới người của sở thú đô nhưng tay vào. Nhưng vấn đề ở đây là vụ án lại xảy ra ở trong khu vực Đông Trạch, vì vậy không thể giải quyết đơn giản như một vụ án bình thường, mà họ cần phải điều tra sâu vầy, xem đằng sau sự việc này có ẩn chứa âm mưu nguy hiểm gì không... Vì dù sao những người sống ở khu Đông Trạch chẳng có ai là người bình thường, lỡ may có chuyện bất chắc xảy ra, thì có khi hậu quả sẽ khiến cả nước Z rung chuyển không yên!

Hoàn thành công việc điều tra hiện trường một lần nữa, cùng với lời kể của Trịnh Diệp cũng nắm bắt hết phần nào của vụ án

Điều tra án, tất nhiên cảnh sát cũng sẽ không bỏ qua việc kiểm tra toàn bộ hệ thống camera, nhưng Trịnh Diệp lại muốn xem lại một lần nữa, vì thế cô và Thẩm Dinh liền đến phòng giám sát.

- Khoan đã...dừng ở chỗ này...đứng, phóng to chỗ này lên giúp tôi!

Bên trong phòng giám sát camera, Trịnh Diệp đứng trước màn hình máy tính xem lại những đoạn video quay được vào tối hôm qua. Cô đang xem hình ảnh của chiếc camera gắn ở lối vào khu vực Đồng Trạch, lúc hình ảnh chiếc xe đang đang tháo chạy thì Trịnh Diệp liền hô lên, chỉ vào vị trí đầu xe...

- Có thể làm cho hình ảnh rõ hơn được không?

Một phần do trời tối, góc quay lại khá xa, vì vậy mà khi hình ảnh phóng to lên thì rất là mờ nhạt, khó nhìn rõ đường nét, vì thế mà Trịnh Diệp mới nhíu mày hỏi người đang ngồi thao tác, nhưng cái nhận được chỉ là một cái lắc đầu của anh ta:

- Thật xin lỗi, khả năng của tôi chỉ đến đây thôi!

- Những đoạn video này người của chúng ta cũng sao chép hết rồi, có lẽ nhân viên kĩ thuật của chúng ta có thể làm rõ hình ảnh được rồi... Hay là chúng ta về sở đi?

Thấy biểu hiện thập phần quan tâm của Trịnh Diệp, Thẩm Dinh liền đưa ra đề nghị. Có điều, Trịnh Diệp không làm theo gợi ý của anh ta, mà lại làm ra một hành động khiến anh ta vô cùng khó tin... Chỉ thấy Trịnh Diệp nhíu mày, lắc đầu, sau đó nói:

- Không cần đâu...để tôi!

Hai từ cuối cùng là Trịnh Diệp nói với người đang thao tác máy tính. Người kia gật đầu rời chỗ, Trịnh Diệp liền ngồi vào thay thế vị trí đó, sau đó thì mười ngón tay thoăn thoắt trên bàn phím...

- Liệu cô có làm được không?

Chẳng lẽ cô ấy còn giỏi cả về khoảng này hay sao, như vậy thì cũng quá nghịch thiên đi!

- Anh hai tôi là thiên tài công nghệ, tôi cũng học được đôi chút từ anh ấy, có thể là được!

Nhàn nhạt nói xong một câu, cô liền tập chung vào màn hình máy tính, tay gõ liên tục. Nói thì chậm, nhưng làm thì rất nhanh, từ lúc tay Trịnh Diệp chạm vào bàn phím thì chỉ mười mấy giây sau cô đã dừng lại... Cùng lúc đó thì hình ảnh của đầu xe, từ kiểu dáng đến biển số xe liền hiện rõ mồn một, mà Trịnh Diệp vừa nhìn sơ qua liền ngừng ra.

Đúng là trên đời này không có chuyện gì là không xảy ra được cả, nhiều chuyện còn trùng hợp đến kì lạ!

Chúc các bạn có một ngày gia đình Việt Nam 28-6 thật vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình người thân!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Trục giác mách bảo

Trong cuộc sống, cái mà không ai biết trước chính là chữ "ngờ"! Không ngờ là sẽ trùng hợp như vậy, không ngờ những chuyện nghĩ rằng vốn chẳng liên quan lại có quan hệ cực kì mật thiết!

Đối với Trịnh Diệp, thì cô nghĩ rằng giờ đây bản thân cô đã biết được cái gì đó rồi...

- Trịnh Diệp, cô sao vậy?

Nhìn thấy Trịnh Diệp chăm chú nhìn vào màn hình máy tính mà mãi vẫn không nói lời nào thì Thẩm Dinh khẽ lên tiếng thắc mắc. Trịnh Diệp vội thu lại biểu cảm thấy thương của mình, khẽ lắc đầu rồi đứng lên:

- Không có gì, chúng ta về sở thôi!

Có những điều, không nói ra sẽ tốt hơn! Hiện tại trong sở cảnh sát có không ít sâu mọt ẩn nấp kĩ càng, chẳng biết là kẻ nào... Vì vậy những chuyện này có lẽ không nên nói ra!

Chiếc xe đó... chính là chiếc xe đã theo dõi cô vào tối hôm qua... Cô còn đang định lúc nào có thời gian sẽ điều tra một chút thông qua biển số xe, nhưng bây giờ không cần cô phải điều tra nữa rồi! Không ngờ rằng sau khi bị cô bắt đuôi bọn chúng lại đến Đông Trạch... Như vậy rốt cuộc mục đích của chúng là gì khi theo dõi cô, rồi người mà bọn chúng truy sát là ai, sao người kia lại đến nơi này?

Khoan đã...chẳng lẽ mục đích thật sự mà bọn chúng theo dõi cô chính là...

Trịnh Diệp vừa mở cửa xe nhưng chưa kịp bước lên thì cô liền ngộ ra điều gì đó, vội vàng đóng cửa xe lại rồi chạy đi.

- Trịnh Diệp, cô đi đâu vậy?

Thẩm Dinh thậm chí còn đứng sau lưng Trịnh Diệp mà chưa vòng qua bên kia xe, thấy hành động của Trịnh Diệp, anh ta hô lên một tiếng xong cũng chạy theo.

- Nè, rốt cuộc là cô muốn làm gì vậy, có thể cho tôi biết được không?

Rất nhanh đã đuổi kịp Trịnh Diệp và chạy ngang với cô, Thẩm Dinh vừa giữ vững tốc độ, vừa lên tiếng hỏi:

- Tôi muốn đến một nơi!!

- Nhưng...

Nhìn Trịnh Diệp đi vào con hẻm xảy ra vụ án, Thẩm Dinh muốn nói, nhưng rồi lại thôi. Cô ấy là người làm gì cũng có mục đích rõ ràng, anh ta vẫn nên yên lặng mà nhìn sẽ tốt hơn!

Chỉ thấy Trịnh Diệp chậm rãi đi theo vết máu, nhưng cuối cùng vết máu lại biến mất giữa chừng, rốt cuộc Thẩm Dinh cũng hiểu ra rằng Trịnh Diệp muốn gì, bèn không nhịn được mà lại lên tiếng:

- Cả khu vực này, trừ bên trong những căn biệt thự ra thì cảnh sát đã tìm kỹ mọi ngóc ngách rồi, nếu cô muốn tìm người đàn ông bị trúng đạn thì tôi nghĩ là không cần đâu!

Không có bất cứ camera nào quay được cảnh người đàn ông được cho là đã trúng đạn đã rời khỏi khu vực Đông Trạch. Nhưng kì lạ là bọn họ đã lục tung mọi nơi vẫn không phát hiện ra tí tấc, đây cũng là điều khiến bên phía cảnh sát phải đang đau đầu.

- Các anh chắc là mình đã tìm không soát bất cứ chỗ nào rồi sao?

Nhận được cái gật đầu của Thẩm Dinh, Trịnh Diệp chột cười nhẹ rồi nói tiếp.

- Không đâu, tôi ở đây từ nhỏ tới lớn nên có biết không ít vị trí đặc biệt mà các anh không thể biết được, mà dù có biết cũng sẽ cho là nơi không thể chốn được nên sẽ không bỏ công tìm kiếm!

...

Chát...

- Đúng là một đám vô dụng, có chút việc cũng làm không xong!

Trong không gian kín mít được bao bọc bởi bốn bức tường, thì bất cứ âm thanh nào vang lên cũng sẽ cực kỳ vang vọng. Sau một tiếng "chát" vang dội do bàn tay chạm vào da thịt vang lên thì tiếng quát phản nộ cũng cực kỳ lớn.

Trái ngược với ánh sáng bình minh tươi đẹp rạng rỡ bên ngoài, thì căn phòng lại bị màn cửa sổ che kín mít, trở nên âm u khiến người ta có cảm giác sợ hãi...

Qua ánh đèn led cực kì mờ ảo chỉ thấy một người đàn ông cao lớn đứng sừng sững tại chỗ, cúi đầu nhìn xuống một người đàn ông khác đang lồm cồm bò dậy từ trên nền nhà. Rốt cuộc thì lực đánh phải mạnh như thế nào mới khiến cho một người đàn ông không kịp phòng bị bị đánh đến mức ngã ngửa như vậy?

Tất nhiên là từ âm thanh của cái tát có thể đoán được người đánh dùng lực đạo không nhỏ, còn người đàn ông bị đánh kia một nửa khuôn mặt đã trở nên đỏ ửng, cả khóe miệng cũng bị đánh rách đang không ngừng rỉ máu ra...

Và không ai khác, đó chính kẻ cầm đầu theo dõi Trịnh Diệp- tên Phi!

Hắn ta sau khi đứng dậy cũng chẳng dám ngẩng đầu lên, hay nói, làm bất cứ thứ gì, chỉ im lặng cúi đầu mà đứng, đến một lúc mới lên tiếng:

- Thuộc hạ vô dụng, xin ông chủ cho thêm cơ hội chuộc tội!

Người đàn ông kia chẳng thèm nhìn đến tên Phi một cái, mà ông ta chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế xô pha trong phòng, tự rót cho mình một ly rượu, uống từng ngụm một.

- Hiện tại cảnh sát đã vào cuộc, mọi chuyện càng trở nên rất rối. Trước hết phải xóa hết tất cả dấu vết, cắt đứt manh mối của cảnh sát... Nếu như chuyện này còn làm không xong, thì đừng trở về nữa, tự kết liễu bản thân đi!

Âm thanh của ông ta cực kì lạnh lùng, nhất là đối với câu nói cuối cùng, giọng điệu đó chẳng khác gì của tu la đến từ địa ngục cả. Tên Phi tất nhiên hiểu được ý tứ của ông chủ anh ta, hít sâu một hơi:

- Thuộc hạ biết mình phải làm gì!

- Được rồi, đi làm việc đi!

Tên Phi nhận lệnh cúi đầu lui ra, trong căn phòng tối chỉ còn lại duy nhất người đàn ông kia. Ông cúi đầu nhìn chất lỏng màu hổ phách lỏng lách trong ly mà ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm..

Trong lúc tìm kiếm người đàn ông "biến mất" không để lại chút dấu vết kia, tất nhiên cảnh sát sẽ không bỏ qua bất cứ nhà kho nào trong khu vực... Nhưng chủ yếu, họ để tìm kiếm ở những vị trí ngò hẹp, không có camera an ninh, phần còn lại chủ yếu là quan sát qua camera!

Về phía Trịnh gia, không có nhà kho gì đó, nhưng nằm kế bên biệt thự thì lại có một phòng tập võ, luyện tập đủ loại... Tuy nhiên, nó lại nằm trong khu vực có hệ thống camera ra giám sát đầy đặc, nên cảnh sát cũng không có tiến hành trực tiếp kiểm tra.

Thẩm Dinh không biết Trịnh Diệp vì sao sau khi dẫn anh ta đi một vòng lại trở về Trịnh gia, nhưng anh ta cũng không nói gì, mà lặng lẽ đi sau lưng cô...âm thầm, kiên nhẫn.

Riêng Trịnh Diệp, cô chợt ngẩn đầu nhìn cánh cửa khép chặt của phòng tập mà hơi nhũn mày. Có ông nội là quân nhân, cha lại là một cảnh sát ưu tú, dường như từ nhỏ cô đã từ trong đó mà trưởng thành không ít... Cả bây giờ, thỉnh thoảng cô cũng hay vào đó luyện tập một chút.

Phòng tập này cũng không phá cửa, mà chỉ đóng để hờ, nhưng trên thực tế giống như mọi nơi ở Đông Trạch, hệ thống an ninh cũng rất chắc chắn, nếu muốn vào trong, tuyệt nhiên sẽ không thoát được ống kính camera. Có điều, đó là đối với người không, còn cô lại nắm rõ toàn bộ các góc chết của hệ thống, hoàn toàn có thể thoải mái tránh thoát... Nhưng mà...

Lúc còn nhỏ, cô thường xuyên mượn cơ đi luyện tập, lúc vào thì sẽ quan mình chính đại, nhưng sau đó thì sẽ lên ra ngoài đi chơi... Người có thể thân không hay quý không biết hành động giống cô không phải lúc không có, người thứ hai là anh trai cô, còn một người nữa chính là người đã chỉ cho cô các góc chết của camera...

Tóm lại, cô cũng không biết vì sao bản thân lại trở về nơi này, chỉ là trực giác mách bảo có cái gì đó không ngừng thúc giục cô, muốn cô đến... Đối với một cảnh sát hình sự, thì chẳng có gì quan trọng hơn bằng chứng xác thực, chứ không thể dựa vào trực giác hay cảm giác được.

Nhưng lần này cảm giác lại mãnh liệt như vậy... nó khiến cô không thể làm ngơ được!

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Khói lửa ngút trời

Không chán chừ thêm nữa, Trịnh y Diệp không một tiếng động mở cửa đi vào... Dù bận rộn nhưng cô vẫn rất thường xuyên đến đây luyện tập, nhất là mỗi khi căng thẳng, sự thư giãn của gân cốt sẽ khiến cô phần nào thư giãn tinh thần. Tính ra thì cũng mới có ba bốn ngày cô chưa bước vào mà thôi.

Diện tích căn phòng không hề nhỏ, đồ đạc bên trong chẳng khác gì một phòng tập chuyên nghiệp thu nhỏ. Với đầy đủ những dụng cụ tập gym, thể hình,... thậm chí còn có cả dụng cụ hỗ trợ luyện tập như bao cát, đích đâm, sàn đài..

Sau khi vào trong, Trịnh Diệp liền đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, nhưng lại không phát hiện ra gì, vì vậy mà cô thả chậm tốc độ, xem xét lại một lần...

Trái lại với Trịnh Diệp, Thẩm Dinh khó mà bình tĩnh điều tra được giống như cô. Tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhưng bất anh ta thừa nhận một phòng tập được trang bị đầy đủ như vậy lại thuộc sở hữu riêng của một gia đình thì nhất thời khó mà tiếp nhận được!

- Trịnh Diệp, phòng tập này chỉ có mình người của Trịnh gia sử dụng thôi sao?

- Không phải, mà tất cả mọi người ở khu này, hay họ hàng thân thuộc đều có thể tự do sử dụng phòng tập!

Trịnh Diệp không biết vì sao Thẩm Dinh lại đưa ra một câu hỏi chẳng liên quan gì tới tình hình hiện tại, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời rõ ràng trong khi đôi mắt vẫn hoạt động hết công suất có thể...

Thấy Trịnh Diệp như vậy, dù rằng còn vài điều muốn hỏi cô, như anh ta cũng hiểu đây là lúc tìm cách giúp cô, chứ không nên làm phiền cô! Thảm Dinh vốn là người rất thực tế, chỉ tin vào những bằng chứng cụ thể, cho nên với cái trực giác mà Trịnh Diệp nói anh ta chẳng mấy tin tưởng...

Nếu như là một người khác, anh ta chắc chắn sẽ bàn bạc lại để cùng trở về sở, chứ không phải vì trực giác gì đó, không chút manh mối ở lại hao phí thời gian. Có điều... người hiện tại ở đây lại là Trịnh Diệp, có nên anh ta cam tâm tình nguyện tin tưởng cô, rảo bước theo sau lưng cô. Tất cả cũng bởi vì anh ta mê luyến như giây phút quý giá được ở riêng với cô, dù rằng cô chưa từng cho anh ta một ánh mắt...

Cũng vì chẳng mấy tin vào trực giác, nên Thảm Dinh chẳng dồn mấy tâm tư vào công việc như Trịnh Diệp, mà phân nhiều điều chăm chú ngắm nhìn bóng dáng bận rộn của Trịnh Diệp.

Bình thường Trịnh Diệp luôn vô cùng nhạy bén với những ánh mắt khác lạ, có điều hiện tại thứ nhất là do quan tâm trung, thứ hai Thảm Dinh chế độ cảm xúc khá tốt mà Trịnh Diệp nhất thời không phát hiện ra có người vẫn luôn không rời mắt khỏi cô.

Thảm Dinh vô cùng chăm chú vào Trịnh Diệp, dưới chân cũng tự nhiên mà Duy chuyển theo cô đi sau vào bên trong... Mà cũng chính vì không nhìn, mà trong lúc vô tình anh ta liền bị vấp bởi sàn đấu, khi phản ứng kịp anh ta liền nắm lấy dây đỡ của sàn đấu...

- Trịnh Diệp... cô qua đây xem cái này nè...

Thảm Dinh nhìn xuống bàn tay mình, rồi lại nhìn về phía Trịnh Diệp gọi cô. Trịnh Diệp nghe vậy thì liền đi qua, nhìn bàn tay Thảm Dinh hiện lên vài vết đỏ thì chân mày hơi nhíu lại, nhìn theo ánh mắt anh ta...

- Là máu!

Trịnh Diệp thử đặt ngón tay lên dây đỡ kéo một khoảng, sau khi trên tay cũng dính một vệt màu đỏ thì đưa lên mũi ngửi, vừa ngửi cô liền đưa ra hai từ khẳng định. Cọng dây vốn màu đỏ đậm, cho nên họ mới không nhìn thấy vết máu, mà vết máu vẫn còn màu đỏ vẫn chưa khô hẳn, chứng tỏ rằng...

Cả hai người cho nhau một ánh mắt, sau đó đồng loạt lấy súng lên đạn, thủ sẵn thế và thân bước từng bước một. Vết máu chỉ xuất hiện duy nhất trên cọng dây màu đỏ, chứng tỏ người kia cũng đã tính toán kỹ... bởi nếu như Thảm Dinh không vô tình nhìn thấy, thì họ vẫn chưa phát hiện ra.

Mặc dù chưa thể khẳng định được một trăm phần trăm, nhưng trong lòng Trịnh Diệp đã chắc chắn được tám mươi phần trăm... Có thể thành công đi vào góc chết của toàn bộ camera ra, thì điều này đã vượt qua giới hạn của sự may mắn, lại hành động cẩn thận như vậy...

Càng nghĩ, sự bất an trong lòng Trịnh Diệp càng mãnh liệt, cô thật lòng mong rằng lần này cô sẽ suy đoán sai!

Ông trời dường như chẳng lúc nào nghe thấy lời cầu xin của Trịnh Diệp cả... Khi cả hai đến càng gần phòng thai đồ thì âm thanh hít thở có phần nặng nề càng lúc càng có vang lên bên tai họ.

Hai người cho nhau một ánh mắt, sau một cái gật đầu, cả hai cùng lúc giơ chân lên...đạp cửa...

- Cảnh sát đây!

Cánh cửa vừa mở ra, Thảm Dinh liền mở miệng nói ra ba từ... Tuy nhiên đối với sự xuất hiện đột ngột của hai người thì bên trong căn phòng thay đồ nhỏ hẹp chẳng có sự chuyển bằng gì.

Chỉ thấy bên trong góc của căn phòng nhỏ hẹp chỉ với hơn một mét vuông là một người đàn ông ngồi gục đầu ở đó, với hơi nặng nề nhưng lại rất mong manh... Đối với những tiếng động vừa vang lên ông cũng chẳng có phản ứng gì.

Nhận thấy người đó hoàn toàn không có sức chống cự, Trịnh Diệp liền cất súng vào, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh người đàn ông. Ánh cô rất nhanh liền bị thu hút bởi bàn tay nhóm đầy máu của người đàn ông vẫn còn đặt trên eo, mà trên eo lúc này còn có một chiếc áo quần ngang. Có lẽ ông ấy đã dùng chiếc áo để giữ không cho máu rơi xuống đất...

Thảm Dinh cũng không phải kẻ ngốc, thấy tình hình như vậy, trong khi Trịnh Diệp ngồi xuống kiểm tra thì cũng nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho xe cấp cứu.

- Chú Chương...

Ngay khi Trịnh Diệp vừa nhìn thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông thì cô đột ngột không giấu được sự bàng hoàng... Người đàn ông đã ngất xỉu từ lâu, khuôn mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, nhưng dù có như vậy, Trịnh Diệp cô làm sao không thể nhận ra chứ? Nhưng tại sao, tại sao chú lại ở đây, còn ra nông nỗi này?

- Chú Chương...chú Chương, chú màu tím lại đi, còn là tiểu Diệp đây, chú màu tím lại nhìn con đi!

Cô hận, lần đầu tiên trong đời cô hận vì sao lại suy đoán đúng như vậy, vì sao lại là chú?

- Trịnh Diệp, cô biết người này sao?

Thảm Dinh hoàn toàn bất ngờ với phản ứng của Trịnh Diệp, cũng đưa tay giữ cô lại, nếu không thì người đó không chết chỉ sợ một chút nữa sẽ bị Trịnh Diệp lay cho chết thật! Trịnh Diệp biết bản thân mất kiểm soát, liền sau đó lấy lại bình tĩnh, cô hít sâu một hơi:

- Ông ấy tên là Chương Tuấn An, từng là đồng đội của cha tôi, năm đó lúc cha tôi hi sinh thì ông ấy cũng bị thương nặng nên đã rời khỏi ngành, ra nước ngoài sinh sống cùng với gia đình... Nhưng tại sao hiện tại ông ấy lại ở đây, tôi thật sự cũng không hiểu?

- Được rồi, trước hết điều cần thiết là phải đưa ông ấy đi cấp cứu đã, tôi đã gọi xe rồi, chúng ta đỡ ông ấy ra ngoài đi!

...

Sở cảnh sát

- Sếp Mặc, chúng tôi đã phát hiện ra chiếc xe khả nghi... Camera ở công viên nhiệt đới AT đã ghi hình lại được, chiếc xe xuất hiện ở đó từ mười phút trước, hiện tại vẫn chưa rời khỏi!

Một viên cảnh sát nghiêm túc báo cáo với Mặc Phong, anh ta nghe vậy lập tức đứng lên, vừa đi vừa nói:

- Cậu gọi thêm vài người cùng tôi tới đó!

- Vâng!

Công viên AT là một công viên nhiệt đới khá lớn, mặc dù không phải là ngày nghỉ nhưng ngay từ sáng sớm đã có không ít khách đến vui chơi. Bãi xe của công viên cũng đã có không ít xe...

- Là chiếc xe này sao?

Mặc Phong sờ sờ tay lên mũi một chiếc xe màu đen rồi quay sang hỏi người phía sau. Bởi vì tránh rút dây động rừng nên tất cả đều không mặc cảnh phục...

- Đúng vậy, trong camera ghi lại thì bước ra từ trong xe là một người đàn ông khá cao lớn, đến bây giờ vẫn chưa thấy trở lại!

Viên cảnh sát phía sau gật đầu đáp lời. Mặc Phong đưa tay vuốt vuốt cằm, đi xung quanh chiếc xe quan sát... Khi đứng ở trước đầu xe, nhìn vào bên trong không biết nhìn thấy cái gì mà anh ta đột nhiên biến sắc, hét lên:

- Là cái này, bên trong xe có bom... chạy mau!

Miệng thì hét, chân anh cũng lập tức duy chuyển, có điều, hình như tất cả đã quá muộn...

Một tiếng "Bùm...". Thật lớn không báo trước vang lên, sau đó chẳng thấy gì ngoài khói lửa ngút trời. Chiếc xe lúc này vẫn còn nằm im đó đã biến thành một ngọn lửa hừng hực, vài chiếc xe gần đó bị chấn động không ít, thậm chí còn có chiếc bay lên...

Một buổi sáng vốn yên bình đột ngột trở thành hoảng loạn tột độ. Tiếng la hét hoảng loạn vang lên không dứt.

Giữa cái không gian hỗn độn đó, lại chẳng có bất cứ người nào nhìn thấy một người đàn ông lặng lẽ hoà vào dòng người... Khi đi ngang một cái thùng rác, hần liền thuận tay ném cái gì vào trong, sau đó thì nở nụ cười nửa miệng rồi thông thả rời khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chẳng còn bình yên

Trịnh Diệp và Thẩm Dinh bàn bạc để Trịnh đi theo xe cấp cứu đến bệnh viện cảnh sát, còn Thẩm Dinh sẽ trở về sở... Nhưng cô còn chưa kịp lên xe cấp cứu thì Thẩm Dinh bỗng trở lại gọi cô, trên tay anh là còn đang cầm điện thoại, còn vẻ mặt thì cực kỳ nghiêm trọng:

- Trịnh Diệp, xảy ra chuyện lớn rồi!

...

Một buổi sáng vốn yên bình, tươi đẹp chẳng mấy chốc hoàn toàn bị thay đổi. Tiếng xe cảnh sát, rồi tiếng cấp cứu đồng loạt vang lên càng khiến người nghe cảm thấy bất an.

Công viên nhiệt đới AT cũng bị cảnh sát phong tỏa để đề phòng việc bất chất khác xảy ra. Không ít phóng viên đã rất nhanh có mặt tại hiện trường, Trịnh Diệp và Thẩm Dinh vừa xuống xe đã bị máy quay hướng vào ngay lập tức cùng với không ít câu hỏi liên tục. Tuy nhiên Trịnh Diệp cùng Thẩm Dinh trước sau vẫn không hé răng, giữ nét mặt lạnh lùng chui qua sơ dây phong tỏa tiến vào hiện trường.

- Tại sao lại có nhiều phóng viên ở đây như vậy?

Vụ án gây ra chấn động không nhỏ, nhưng phóng viên nhanh như vậy đã có ở hiện trường thì không mấy hợp lý rồi!

Một viên cảnh sát nghe câu hỏi của Trịnh Diệp thì lập tức trả lời:

- Chúng tôi có hỏi qua bọn họ, là có người gọi điện nặc danh gọi bọn họ tới!

Gọi điện nặc danh? Trịnh Diệp khẽ nhủ mày, đúng lúc này nhìn thấy Lục Thành đến gần nên cô liền chuyển sự chú ý sang anh ta...

- Hai người đến rồi!

- Anh Thành, rốt cuộc chuyện này là sao? Mặc Phong bây giờ sao rồi?

Không cần Trịnh Diệp lên tiếng thì Thẩm Đình đã lên tiếng trước cô... Vốn chỉ là vụ án khá đơn giản, bọn họ cũng đã tìm ra manh mối, tin tưởng chẳng bao lâu sẽ giải quyết xong, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

- Tình hình của cậu ta có vẻ không mấy khả quan cho lắm, hiện tại đang cấp cứu ở bệnh viện cảnh sát, Vân Thi và Lê Kiều Kiều đang ở đó, có gì họ sẽ thông báo!

Sau đó họ trao đổi tin tức cho nhau, Trịnh Diệp cũng nói sơ về những gì mà họ biết được. Chương Tuấn An cũng được đưa tới bệnh viện cảnh sát, cho nên Trịnh Diệp cũng liên lạc với hai người ở đó quan sát tình hình rồi báo lại...

...

Trịnh Gia

- Ông à, đó không phải là tiểu Diệp sao?

Trịnh lão phu nhân cùng với Trịnh lão gia cùng nhau xem ti vi ở phòng khách, khi bấm vào một kênh truyền hình đang trực tiếp, bà rất tinh mắt liền phát hiện ra bóng dáng của cháu gái nhà mình...

Trên màn hình ti vi là khung cảnh của một đồng phế tích sau vụ nổ, xung quanh có không ít cảnh sát cũng như người dân quay quanh... Trong khi đó âm thanh chuyên nghiệp của phóng viên hiện trường vẫn vang lên đều đều:

"... Theo thông tin chúng tôi thu được thì vụ nổ bom lần này có mục đích chính là nhằm trực tiếp vào bên phía cảnh sát. Khi vụ nổ xảy ra có ba cảnh sát ở hiện trường đã bị thương nặng cùng bốn người dân ở gần cũng bị liên lụy, hiện tại đều đang cấp cứu ở bệnh viện cảnh sát thủ đô! Hiện tại cảnh sát đang tiến hành điều... Bên phía chúng tôi sẽ nhanh chóng cập nhật thông tin ở hiện trường cũng như bên phía bệnh một cách nhanh nhất.... Sau đây sẽ là một vài bài phỏng vấn những người đã chứng kiến vụ nổ xảy ra..."

Mấy quay bắt đầu đổi hướng sang những người đang đứng ở bên ngoài sợ dây phong tỏa.

Trịnh lão gia tất nhiên cũng có thấy bóng dáng của Trịnh Diệp dù chỉ là phớt qua, ông cũng không bỏ qua dòng chữ tiêu đề nằm ở phía dưới màn hình:" Vụ nổ bom lớn bất ngờ ở công viên nhiệt đới AT".

Trịnh lão phu nhân thấy Trịnh lão gia mãi không lên tiếng, mà bà cũng nghe thấy lời của phóng viên trên ti vi, liền khó nén được lo lắng:

- Liệu có đúng như họ nói kẻ cài bom là nhằm vào cảnh sát, vậy chẳng phải tiểu Diệp cũng sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

- Tiểu Diệp nó làm việc tự có chừng mực, bà đừng quá lo lắng!

Trịnh lão gia ôm vai của Trịnh lão phu nhân mà vỗ nhẹ nhàng ư ừ bà, trong khi đó ánh mắt của ông lại có vẻ vô cùng suy tư...

Chỉ sợ thời gian tới cái thủ đô này khó mà yên bình được rồi!

Cùng lúc với Trịnh lão gia và Trịnh lão phu nhân, cũng không ít người biết được tin tức này, trong đó bao gồm Hoắc Vĩ Triệt!

- Hành vi của bọn chúng đã quá rõ ràng rồi, chính là cố tình khiêu khích cảnh sát!

Hoắc Vĩ Triệt ngồi trước bàn làm việc nghe những lời của Tần Nguyên nói thì anh cũng chẳng phản ứng gì, có lẽ là do đã đoán ra từ trước. Anh cúi đầu im lặng thêm một lúc mới lên tiếng:

- Việc đó cứ để cho cảnh sát xử lý đi, việc cậu cần làm là tiếp tục điều tra việc tôi đã phân phó trước đó! Nói với Tần Trí chú ý hành động của bọn Xích Thần, đạo gần đây bọn chúng càng lúc càng lộ hành rồi đấy!

Ai làm gì anh không quan tâm, chỉ cần không đụng đến nghịch lân của anh là được! Còn nếu có gan chạm tới nghịch lân của anh, thì phải có khả năng chịu được chuyện anh trả đũa.

Anh không làm gì không có nghĩa là anh sợ bọn chúng, để rồi bọn chúng muốn làm gì cũng được!

Hoặc Vì Triệt phản phò thêm vài câu cho Tần Nguyên rồi bảo cậu ta lui ra, nhưng khi Tần Nguyên vừa đụng tay vào tay nắm cửa thì anh chợt nhớ đến một điều, bèn gọi cậu ta lại...

- Khoan đã... cậu sẵn tiện điều tra về...

...

- Người của chúng ta đã rà soát toàn khu vực này rồi, không hề phát hiện quả bom thứ hai! Xem ra thủ phạm rõ ràng chính là nhắm vào cảnh sát.

- Đúng vậy... quá rõ ràng rồi còn gì?!

Trịnh Diệp thông thả bỏ một vật vào trong túi nylon, đứng đưa trước mặt Lục Thành vài cái sau đó thì đưa cho một viên cảnh sát gần do đó. Lục Thành nhìn viên cảnh sát kia đi xa, quay qua Trịnh Diệp mở miệng...

- Vụ này x...

- Có tin tức từ bệnh viện rồi đây, cả tin xấu cùng tin tốt, hai người muốn nghe tin nào trước?

Lục Thành chưa kịp nói xong thì đã thấy Thẩm Dinh đi tới, vừa đi vừa lên tiếng, nét mặt của anh ta không biểu hiện cảm xúc rõ cho lắm.

- Tin xấu trước đi!

Trịnh Diệp nhàn nhạt lên tiếng. Nghe tin xấu trước, sau đó nghe tin tốt thì tâm trạng sẽ ổn hơn... Giống như khi muốn vừa khen vừa chê một người nào đó, thì hãy chê trước, rồi hãy khen, như vậy dù trước đó người đó có tức giận cũng sẽ được xoa dịu lại, nếu không chính là ngược lại!

- Tin xấu là có một người đã không qua khỏi!

- Còn tin tốt?

- Mặc Phong và một người khác đã qua được giai đoạn nguy hiểm rồi, có lẽ chiều nay họ sẽ tỉnh lại. Vài người dân bị ảnh hưởng chỉ bị thương nhẹ, không quá nguy hiểm!

Nghe được tin tức được Thẩm Dinh gọi là tin vui thì Trịnh Diệp cũng chẳng thể vui nổi, niềm vui này chẳng mấy chọn vẹn. Vì trong số đồng đội của họ đã có một người không được may mắn như hai người còn lại...

Giữ trầm mặt vài giây, sau đó Trịnh Diệp lại lên tiếng:

- Thế còn tình hình của chú Chương thì sao?

- Ông ấy bị mất máu quá nhiều, tuy rằng hiện tại đã giữ được tính mạng nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại!

Vừa nói, Thẩm Dinh cũng không quên quan sát sắc mặt của Trịnh Diệp, nhưng không may cho anh ta rằng lúc này trên khuôn mặt của cô hoàn toàn không lộ ra chút cảm xúc nào!

Hãy cho au thấy cánh tay ủng hộ của các độc giả thân mến! Cho chút âm áp đi chứ mưa hoài lạnh lắm rồi! ☐

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Là dạng người như thế nào?

Sở cảnh sát

- Trịnh Diệp, anh Thành, nghỉ tay ăn chút gì đi, quá giờ ăn trưa rồi!

Thẩm Dinh cầm hai túi đồ từ bên ngoài vào, đặt lên bàn làm việc của Lục Thành và Trịnh Diệp mỗi chỗ một túi. Công việc dồn dập, cộng thêm việc thiếu vắng thành viên khiến họ bận rộn lên không ít. Đừng nói đến thời gian nghỉ trưa, thậm chí thời gian ăn trưa họ cũng không có.

Trịnh Diệp khẽ ngược đầu nhìn Thẩm Dinh nói hai tiếng "cảm ơn" rồi thì khẽ mở túi đồ ra nhưng cô không lấy đồ ăn mà chỉ lấy mỗi ly cà phê ra uống.

Lục Thành ngồi cách Trịnh Diệp không xa, thấy hành động của cô thì muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối đầu ăn đồ ăn của mình.

Trịnh Diệp một tay đặt ly cà phê xuống bàn, một tay vẫn chăm chú xem tập hồ sơ trên tay...

Qua kết quả giám định ADN thì vết máu ở hiện trường vụ án chính là máu của Chương Tuấn An. Sau khi xác nhận chính là ông ấy thì cảnh sát liền mở rộng điều tra thêm về ông ấy. Cuối cùng, kết quả khiến cho Trịnh Diệp khó mà có thể chấp nhận được...

Theo thông tin mà cảnh sát nước B, cũng chính là nơi mà ông Chương Tuấn An sinh sống cùng gia đình nhiều năm qua thì vào khoảng nửa tháng trước xảy ra một vụ thảm sát... Tất cả người thân của Chương Tuấn An bao gồm vợ và ba đứa con đều bị sát hại bằng súng, ông ấy hôm đó không có ở nhà mà tránh được một kiếp.

Kết quả ông ấy lại không chịu hợp tác cùng cảnh sát điều tra, mà sau khi an táng người nhà xong thì một mình mua vé máy bay trở về nước Z. Còn vụ thảm sát hiện tại cảnh sát nước B vẫn đang tiến hành điều tra trong tình huống không mấy khả quan do ông Chương Tuấn An không chịu hợp tác cung cấp manh mối.

Tất cả vẫn chưa hết, còn một điều mà khiến cho Trịnh Diệp khó có thể tin được nhất chính là, trong số những mẫu máu thu được từ cuộc ẩu đả ở núi Thanh Duật có một mẫu là của ông ấy, từ phía bệnh viện cũng đã xác nhận ở trên vai ông ấy cũng có một vết thương khá mới...

Những vụ án tưởng chừng là đơn giản nhất, nhưng nếu liên kết nó lại, thì sẽ cho ra những cảm nhận hoàn toàn khác. Nhiều manh mối, nhiều thứ chẳng chút liên quan nhưng thực tế lại có quá nhiều liên kết, nhưng thứ này hoàn toàn khiến cho vụ án càng lúc càng phức tạp, khó giải quyết!

Miệt mài làm việc, hết nghiên cứu tài liệu, phân tích, rồi tìm kiếm... Quá mức tập chung và công việc, Trịnh Diệp cũng chẳng mấy quan tâm tới thời gian, mặt trời khuất bóng lúc nào cô cũng chẳng hay...

- Cô có hi sinh bản thân mình thì cũng có mấy ai tưởng nhớ tới cô đâu!

Cái âm thanh luôn luôn mang ý tức thách thức người nghe như vậy, dù đang tập chung phân tích tài liệu Trịnh Diệp cũng phải ngẩng đầu ra đằng sau mà nhìn người đó.

- Có ý tứ?

Đang yên đang lành cũng thích nói mấy lời như vậy, cô ấy là chê cuộc đời quá nhàm chán hay sao? Rồi chỉ là một câu bình thường nhưng từ miệng cô ấy phát ra thật có đủ lực sát thương tổn thương người đấy. Khoan nói đến những cái khác, nhưng đôi khi cô cũng phải khâm phục khả năng này của cô ấy thật sự!

Lệ Kiều Kiều cực kỳ tự nhiên ngồi luôn lên bàn Trịnh Diệp, cầm lấy túi đồ ăn mà Thẩm Đình mang đến cho cô lúc trưa lật qua lật lại cuối cùng thấy xuống trước mặt cô, nói một câu khác chẳng chút ăn nhập:

- Theo tôi được biết thì hiện tại ai cũng bận rộn, nếu cô có ngất xỉu có lẽ chẳng ai phát hiện ra đâu... Còn tôi không có tốt bụng mà lo cho cô! Vẫn còn nóng đấy, đừng gây phiền phức cho tôi.

Lệ Kiều Kiều lấy trên bàn của cô ấy một túi giấy, chẳng chút nhẹ tay để trước mặt Trịnh Diệp, sau khi bỏ lại một câu mang ý cảnh cáo, cô ấy lại làm bầm thêm cái gì đó trong miệng... Cuối cùng thì khoanh tay trở về chỗ ngồi, lấy điện thoại ra nghịch giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trịnh Diệp nhất thời không thể phản ứng kịp, chết trân mà nhìn túi đồ trên bàn rồi lại nhìn sang Lệ Kiều Kiều... Cái gì đây... là lo cho cô sao? Vừa rồi cô ấy nói cái gì nhỉ?

Cẩn thận dạ dày kiện cô tội ngược đãi?

Tự về mặt khó hiểu lúc đầu, dần dần trên khuôn mặt của Trịnh Diệp hình thành ý cười như có như không... Cô cũng không muốn bị người ta làm râm tiệp tục nên lấy đồ ra ăn.

Lệ Kiều Kiều... rốt cuộc còn người thật của cô nó có cái dạng gì, tại sao khó nắm bắt tới như vậy chứ?

Ngồi mãi cũng không mấy khả quan, cho nên Trịnh Diệp muốn đến bệnh viện một chuyến, có khi sẽ phát hiện ra cái gì không chừng... Thu xếp mấy tập hồ sơ trên bàn xong thì cô mới nhìn về phía người vẫn chăm chú vào chiếc điện thoại kia:

- Kiều Kiều, tôi đến bệnh viện một chút, khi nào Lục Thành và Thẩm Đình trở lại thì cô nói với họ giúp tôi!

Ngữ điệu của Trịnh Diệp cực kỳ ôn hòa, nhưng mà người nghe dường như chẳng chút nào để ý tới cô cả, ánh mắt chưa từng rời khỏi điện thoại. Trịnh Diệp thấy người ta không thêm để ý đến mình thì cũng thôi, sờ sờ mũi rồi đi ra ngoài.

Trịnh Diệp đi rồi, thì lúc này người vừa rồi còn không để ý cô lại ngẩng đầu lên nhìn theo bóng lưng cô... Có điều rất nhanh đã sụp đổ xuống...

...

Bệnh viện cảnh sát thủ đô

Khác với những bệnh viện thông thường, những đối tượng nằm ở bệnh viện này thứ nhất chính là cảnh sát, thứ hai là tội phạm, và thứ ba chính là đối tượng cần được cảnh sát bảo vệ... Và tất nhiên cũng có rất nhiều bệnh nhân bình thường khác!

Hơn hai mươi giờ tối, do khuôn viên bệnh viện có khá nhiều cây xanh cho nên có nhiều góc ánh đèn không chiếu sáng tới được nhiều. Mà trong những không gian thiếu ánh sáng như vậy rất hay xảy ra những chuyện mờ ám..

- Việc tôi có thể giúp được cho các người thì tôi đã làm hết rồi, còn có thành công hay không là chuyện của các người!

Người đàn ông ngồi ở vị trí ghế lái, đầu cũng không thèm ngẩng ra phía sau, ngữ điệu nghe ra không mấy vui vẻ.

Ở phía sau anh ta có hai người đàn ông khác đang ngồi, mà đặc biệt hai người kia điều mặc cảnh phục, một người trong đó nhàn nhạt lên tiếng:

- Chúng tôi biết rồi, đừng có dùng ngữ điệu đó với chúng tôi... Cũng như nhau thôi, hừ!

Nói xong hần ta hừ lạnh một tiếng rồi cùng với tên còn lại mở cửa xe bước ra ngoài, đi thẳng về hướng cửa bệnh viện...

Người đàn ông còn lại trong xe không ai khác chính là Lục Thành, anh ta vỗ mạnh tay lên vô-lăng, chửi thề một tiếng... Sau đó thì ngã lưng ra ghế sau, anh mắt thì chăm chú quan sát cửa bệnh viện.

- Chúng tôi đến thay ca, hai cậu về nghỉ ngơi đi!

Trước cửa một phòng bệnh, có hai người cảnh sát đang ngồi bên cửa canh trò chuyện, thì có hai người cảnh sát khác tiến tới mỉm cười lịch sự. Hai người cảnh kia nghe vậy thì gật gật đầu, một người vỗ vai người vừa mới lên tiếng:

- Vất vả rồi, chúng tôi về trước!

Hai người cảnh sát vừa mới tới thấy hai người cảnh sát trước đã đi vào thang máy rồi, thì quay lại nhìn nhau gật đầu một cái. Cả hai cùng đảo mắt quan sát xung quanh một lần nữa, sau khi xác nhận không có bất cứ ai thì một tên nhẹ nhàng mở cửa đi vào phòng, một tên ở lại bên ngoài.

Tên "cảnh sát" sau khi nhìn thấy người trong phòng chỉ có mỗi một người đàn ông đang nằm bất động trên giường, thì hần ta nở nụ cười nham hiểm, chậm rãi lấy trong người ra một cái ống tiêm và một lọ thủy tinh đựng chất lỏng màu trắng. Hần ta vừa chậm rãi đi về phía chai nước biển vừa rút thuốc vào ống tiêm..

Bên dưới khuôn viên bệnh viện, Lục Thành đang khép hờ mắt thì đột ngột mở mắt ra, ngồi thẳng người dậy khi thấy một bóng dáng mảnh khảnh quen mắt đang chậm rãi đi vào bệnh viện...

- Chết tiệt, sao cô ấy lại đến đây giờ này?

Là Trịnh Diệp, cô vừa đi vừa cầm điện thoại trò chuyện với ai đó...

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cảnh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Một đấu hai

Lục Thành tỏ ra bất ngờ trong giây lát, sau đó thì lấy điện thoại ra gọi... Theo như anh ta biết, thì với quan hệ của Trịnh Diệp với Chương Tuấn An, thì cô ấy tới bệnh viện giờ này có thể là vì ông ấy chứ không phải là đến xem đám người Mặc Phong!

- Xong chưa, có cảnh sát đến!

Tên "cảnh sát" canh giữ ở bên ngoài nhận được điện thoại của Lục Thành thì ngay lập tức mở cửa vào phòng thông báo cho tên còn lại biết. Tên kia cũng khá bất ngờ vì nhanh như vậy đã có người tới, còn tưởng là hai người cảnh sát lúc nãy đã phát hiện ra điều bất thường, vội vã lên tiếng:

- Xong ngay đây!

Vừa nói hần cũng vừa lúc bơm thuốc vào chai nước biển...

Lúc này ở bên ngoài Trịnh Diệp vừa ra khỏi thang máy, cũng đúng lúc kết thúc cuộc gọi, vừa để điện thoại vào túi áo xong, ngẩng đầu nhìn về phía trước thì chỉ thấy hành lang trống trơn.

Lập tức phát hiện ra điều bất thường, cô thảm than một tiếng không ổn sau đó ngay lập tức lấy súng lên đạn và chạy nhanh về phía trước. Hiện tại Chương Tuấn An đang nằm trong danh sách đối tượng khả nghi cho nên trước cửa phòng bệnh luôn luôn có cảnh sát canh giữ... Vậy mà hiện tại không

có ai?

Không chút chần chừ sợ hãi, Trịnh Diệp nhanh tay mở cửa phòng bệnh, đúng lúc nhìn thấy một tên vừa rút ống tiêm ra khỏi chai nước biển, tức thì mặt Trịnh Diệp biến sắc, không nói bất cứ tiếng nào mà nổ súng...

Đoàng...

- A...

Do bất ngờ trước sự xuất hiện của Trịnh Diệp nên hai tên cảnh sát giả không kịp phản ứng thì một tên đã bị Trịnh Diệp bắn trúng vào chân và nhất thời kêu lên và hơi khụy chân xuống...

Rất nhanh hai tên liền bình tĩnh lại, lập tức né người và lấy súng ra bắn trả lại Trịnh Diệp.

Tiếp theo đó là một loạt tiếng súng vang lên không dứt, Trịnh Diệp linh hoạt né đạn bắn trả, nhưng cũng không quên nhìn về Chương Tuấn An... Cô không có nhìn lầm, vừa rồi bọn chúng vừa tiêm gì đó vào chậu nước biển, thứ đó chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, xem ra phải nhanh chóng kết thúc, nếu không ông ấy sẽ xảy ra chuyện mất. Nhìn nhìn chai nước biển, Trịnh Diệp đột nhiên đưa ra một quyết định, cô giờ súng nhắm thẳng vào chai mà bóp cò...

Bốp...

Một tiếng vỡ nát giòn tan vang lên, chai nước biển vỡ vụn và đầy chuyển cùng lúc rơi xuống đất, nước chảy lênh láng...

Hai tên kia thấy như vậy thì có chút điên cuồng, cái bọn chúng muốn chính là tạo ra một cái chết thật "tự nhiên" cho Chương Tuấn An. Nhưng hiện tại đã thất bại, lại còn bị phát hiện, nếu đã như thế, bọn chúng đành phải dùng biện pháp trực tiếp tiếp thôi...

Trịnh Diệp nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của bọn chúng, liền nã đạn quyết liệt hơn khiến chúng không thể có cơ hội ra tay với Chương Tuấn An. Một đầu hai, dù một trong hai tên bị thương ở chân duy chuyển bất tiện nhưng Trịnh Diệp vừa phải tấn công vừa phải tìm cách bảo vệ ông Chương Tuấn An, nên không phát huy hết được khả năng của mình, tình huống dần dần trở nên bất lợi đối với cô...

- Mẹ kiếp!

May cho Trịnh Diệp, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, tên cảnh sát giả không bị thương nhin không được liền chửi thề một tiếng... Ở bệnh viện có không ít bệnh nhân là tội phạm nguy hiểm, cũng vì việc mà lực lượng cảnh sát có ở bệnh viện là không ít. Ngay khi tiếng súng đầu tiên của Trịnh Diệp vang lên thì họ đã nghe thấy, cho nên lập tức lần theo âm thanh nhanh chóng tìm tới.

Bước chân dồn dập càng lúc càng gần, tinh thần của hai tên cảnh sát giả càng thêm căng thẳng, tên bị Trịnh Diệp bắn bị thương ở chân vô cùng lo lắng, cộng thêm cơn đau ở chân khiến cho khuôn mặt của hắn có phần hơi nhăn nhó, quay qua tên bên mời:

- Chúng ta phải làm sao gì đây?

Kế hoạch của bọn chúng hoàn hảo đến thế, nếu không phải có người bất ngờ xuất hiện thì đã hoàn thành rồi... Mà ở đâu lại xuất hiện một đứa cảnh sát "trâu" như vậy chứ? Phải chỉ là hai người cảnh sát trước thì bọn chúng cũng không rơi vào hoàn cảnh như vậy!

Tên còn lại nghe tên kia hỏi thì vẻ mặt có hơi suy tư nhìn về phía giường Chương Tuấn An, rồi lại nhìn cửa sổ phòng gần đó...

Cuối cùng, hắn ta không trả lời, mà đột ngột nắm lấy cổ áo tên kia lôi hắn cùng đứng dậy... Và ngay lập tức, không cần nghĩ cũng biết tên kia ngay lập tức ăn đạn của Trịnh Diệp vào đầu! Không hề nghĩ rằng sẽ bị đồng bọn đem ra làm lá chắn, đến lúc chết hắn cũng không kịp kêu lên tiếng nào!

Không quan tâm đến cái chết của tên đồng bọn xấu số, tên còn lại nhận cơ hội liền nổ súng, bắn thẳng về phía Chương Tuấn An. Trịnh Diệp phản ứng nhanh, giờ súng lên nhắm về viên đạn đang bay tới... Tuy nhiên, đúng lúc này súng của cô lại hết đạn, không còn cách nào, cô đành nghiêng người, dùng bản thân làm lá chắn cho ông ấy!

Tên kia thấy vậy, liền không tiếp tục ở lại đây dựa, buông tên đồng bọn đã chết ra, còn bản thân thì nhặt cây súng của tên kia, sau đó nhào về phía cửa sổ, nghiêng người tông mạnh vào...nhảy ra ngoài!

Cũng ngay lúc này, cảnh sát cũng xông vào, đi cùng còn có bác sĩ...

- Đối tượng nhảy qua cửa sổ rồi, các anh mau đuổi theo...bác sĩ, kiểm tra cho ông ấy mau lên!

Trịnh Diệp nhìn về phía mấy người cảnh sát mới xông vào lên tiếng, thấy mấy người bác sĩ tiến vào liền sốt ruột. Những người cảnh sát kia gật đầu với Trịnh Diệp rồi có người nhảy theo ra ngoài cửa sổ, lại có người chạy trở ra, cũng không quên liên lạc thông báo với cảnh sát ở dưới tiến hành truy bắt...

Mấy vị bác sĩ y tá nhìn tình hình hỗn loạn ở trong phòng, cũng không dám chậm trễ, tiến lên kiểm tra... chỉ vài giây sau người bác sĩ đã hét lên:

- Tim bệnh nhân có dấu hiệu suy yếu dần, mau đưa vào phòng cấp cứu!

Trịnh Diệp đã đoán trước được hậu quả phần nào, nghe vậy liền nhanh tay giúp bọn họ đẩy giường ra khỏi phòng, điểm đến chính là phòng cấp cứu!

Lại nói đến tên nhảy ra cửa sổ tẩu thoát kia, khi hắn nhảy xuống thì rớt xuống toà sân thượng của tòa nhà kế bên... Phát hiện có cảnh sát đuổi theo liền nã đạn tấn công... Hắn ta cũng chỉ có một mình, còn cảnh sát thì lại điều động lực lượng bao vây chặt chẽ. Nhưng cuối cùng, trước khi bị cảnh sát tóm lấy, hắn ta lại chọn con đường tự sát, tự kết liễu đời mình bằng một viên đạn vào thái dương!

Trịnh Diệp giúp đỡ các bác sĩ đưa ông Chương Tuấn An vào phòng cấp cứu, chỉ có điều, hình như bản thân cô chẳng được ổn... Ngay khi cánh cửa phòng cấp cứu vừa đóng lại, thì cũng là lúc Trịnh Diệp đưa một tay xuống ôm lấy eo mình, trên khuôn mặt tái nhợt của mình, cô khẽ nở nụ cười khổ:

- Xem ra... được nghỉ ngơi rồi... đây!

Áo khoác bên ngoài của cô là áo jacket màu đen, cho nên mấy bác sĩ y tá lúc này tiếp xúc với cô không hề phát hiện ra điều bất thường, mà hiện tại, khi Trịnh Diệp đặt tay lên eo, ngay lập tức dưới bàn tay trắng nõn đó, màu đỏ bắt mắt lập tức hiện ra cực kì rõ ràng!

- Cô ơi...cô làm sao vậy... Bác sĩ, bác sĩ...

Trịnh Diệp chẳng còn bao nhiêu tinh tảo, cô chỉ biết là trước tầm mắt mờ dần của cô xuất hiện một cô y tá với vẻ mặt cực kì hoảng hốt, rồi tiếng gọi, tiếng bước chân cứ thế dồn dập... Sau đó, sau đó... Trịnh Diệp đã chẳng còn biết gì của sau đó...

Một đêm này... sẽ không biết là có bao nhiêu người phải mất ngủ nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nhàm chán

Trên chiếc giường trắng tinh, màu sắc đặc trưng của giường bệnh, cô gái trẻ vẫn còn say giấc nồng nằng. Mặt trời bên ngoài cửa sổ đã lên cao, một vài tia nắng tinh nghịch xuyên vào trong phòng, chiếu sáng mọi thứ...

Cuối cùng cô gái nằm trên giường cũng động dậy, đôi mắt hơi hé ra rồi lại đóng lại, có lẽ là do không thích nghi được với ánh qq đột ngột nên cô đưa một tay lên lên che mắt lại.

Đúng lúc này cửa phòng "cách" một tiếng mở ra, kèm theo đó là một giọng nói nhàn nhạt vang lên:

- Tỉnh rồi đấy à?

- Ủ, sao cô lại ở đây...?

Đã thích nghi được với ánh sáng, Trịnh Diệp cũng nhìn thấy rõ người vừa lên tiếng là ai, có phần ngạc nhiên vì sự xuất hiện của cô ấy, cho nên liền hỏi lại. Cũng trong lúc đó cố gắng chống người muốn ngồi dậy, nhưng vừa nhúc nhích thì cơn đau đốn dưới eo lại truyền đến khiến cô không kiềm được phải hít khí lạnh một phen.

Lệ Kiều Kiều đặt túi đồ trên tay lên bàn, tiến tới nâng giường lên và giúp Trịnh Diệp ngồi dậy.

- Không phải trước khi ngất xỉu cô có nói với y tá là không cần thông báo cho người nhà cô biết sao? Không ai muốn làm trái ý cô, mà ai cũng bận rộn cả, vì tôi rảnh rỗi nên đến chăm sóc cô thôi!

Trịnh Diệp nghe vậy, tỏ vẻ hơi áy náy, nhưng ngoài ra, trong giọng nói của cô có chút ẩn ý:

- Làm phiền cô rồi, cô cũng đâu rảnh rỗi gì...

Lệ Kiều Kiều lại làm như không hiểu ẩn ý trong lời của Trịnh Diệp, trực tiếp phớt lờ, không tỏ thái độ cũng không trả lời. Mãi một lúc sau, đưa một tô cháo cho Trịnh Diệp mới lên tiếng.

- Biết vậy thì ngoan ngoãn ăn hết tô cháo này cho mau khỏe lại đi... Nếu không, tôi chẳng có kiên nhẫn ở đây mà chăm sóc cô đâu!

Trịnh Diệp cười cười, quả thật ngoan ngoãn nhận lấy tô cháo từ tay Lệ Kiều Kiều, một muỗng lại một muỗng cháo đưa vào miệng.

Cô biết làm sao đây, cô không muốn để cho ông bà biết tình hình của cô. Thứ nhất là họ đã có tuổi rồi, cô không muốn họ lo lắng. Thứ hai, lần trước cô chỉ bị thương ở tay mà còn bị bắt nghỉ ngơi hai ba ngày... Còn lần này, không chừng bà nội cô lại vừa khóc vừa ra lệnh cho cô nằm lại một tuần, nửa tháng mất! Trong khi với tình hình căng thẳng hiện tại sao cô có thể nằm một chỗ được?

Vì vậy tốt nhất là giấu luôn việc này, tìm đại lý do gì đó để không cần phải trở về trong thời gian một hai ngày!

Trịnh Diệp tạm ngừng ăn, nhìn sang Lê Kiều Kiều thì thấy cô ấy đang cầm Ibad thao tác rất nhanh, động tác giống như chơi game, nhưng lại không phải... Tôi đây Trịnh Diệp đột nhiên nhớ ra hình như là ở sở cảnh sát phần lớn thời gian của cô ấy hình như là không cầm điện thoại thì cũng là lướt máy tính. Lúc trước không mấy để tâm cô chỉ cho là cô ấy chơi game hay là lướt mạng mua sắm gì đó. Nhưng bây giờ, nhìn kỹ thì cô mới phát hiện, những động tác đó đối với cô rất là quen mắt, cô đã từng nhìn thấy một người như vậy thì phải!

- Có chuyện gì vậy?

Ánh mắt của Trịnh Diệp quá lộ liễu, không hề có ý che giấu cho nên Lê Kiều Kiều phát hiện ngay, ngừng tay và nhìn về phía Trịnh Diệp lên tiếng.

Đột ngột bị hỏi, Trịnh Diệp có hơi lúng túng một hai giây, nhưng ngay sau đó đã bình thản trở lại:

- Kiều Kiều, tình hình của chú Chương bây giờ ra sao rồi?

- Do cấp cứu kịp thời nên không có chuyển biến xấu, chỉ là vẫn tiếp tục hôn mê như trước thôi!

Trịnh Diệp nghe vậy thì khẽ thở phào, cũng may...

- Thế có biết thứ gì được tiêm vào chai nước biển của ông ấy không?

- Là ST25A1, chất này đối với người bình thường không có mấy tác dụng, nhưng đối với một người phải thở ôxy thì sẽ khiến cho nhịp tim bị hỗn loạn, rất nhanh sẽ chết một cách "tự nhiên" nhất! Mà cô... cũng liều thật đấy, chút nữa thì ông ấy không có chuyện gì, nhưng cô thì có chuyện đấy!

Đối với lời nói có ý nghĩa xuyên tạc của Lê Kiều Kiều, Trịnh Diệp chỉ có thể một lần nữa cười ngượng cho qua.

Có thể là qua chuyện lần này sẽ sẽ tăng cường lực lượng bảo vệ hơn, nếu có người muốn ra tay nữa sẽ rất khó... Nghĩ một chút Trịnh Diệp cũng cảm thấy yên tâm phần nào, nên không tiếp tục hỏi tiếp vấn đề đó, mà nhớ đến một vấn đề quan trọng khác.

- Kiều Kiều...cô có thấy điện thoại của tôi ở đâu không?

Sáng, trưa, chiều đều phải gọi điện cho bà nội cô một lần nếu như không về nhà, đó là giới hạn do bà đặt ra... Hiện tại đã là buổi sáng, đợi một lát nữa mà cô còn không gọi về có khi bà lại nghĩ ngợi ra cái gì, không khéo tìm tới sở thì hỏng bét!

Lê Kiều Kiều liếc nhẹ Trịnh Diệp một cái, không nói tiếng nào nhặt chiếc điện thoại đặt ở trên bàn đưa cho cô.

- Kiều Kiều, tôi phát hiện ra một điều, thật sự cô là một cô gái rất tốt!

Mặc dù không rõ nguyên nhân vì sao cô ấy luôn luôn tỏ thái độ khiến người ta không ưa nổi, nhưng đó chắc chắn là có ý... Theo cô thấy thì so với cô, cô gái này cũng có không ít bí mật hơn cô!

Lê Kiều Kiều hơi dừng động tác lại khi nghe thấy câu nói đó của Trịnh Diệp, nhưng rất nhanh cô ấy đã bình thường lại:

- Nhàm chán!

Sau khi bỏ lại hai từ, thì cô ấy liền đứng dậy đi ra ngoài.

- Thật là con người khó hiểu...

Trịnh Diệp chề môi lắm bầm một câu rồi cũng không để ý nữa, nhìn xuống điện thoại trên tay.

...

- Tản Nguyên, hai ngày nay ở nước Z có chuyện gì không?

Hoắc Vĩ Triệt ngồi phía sau xe do Tản Nguyên lái, trên tay cầm điện thoại thoại với vẻ mặt có phần dăm chiêu. Anh có việc phải ra nước ngoài xử lý, cũng không phải là không gọi điện thoại cho Trịnh Diệp, mặc dù cô luôn nói là bình thường.. nhưng trong lòng anh luôn có cảm giác bất an rất là kì lạ. Nhất là...theo như anh thấy thì cô ấy đã ở bệnh viện cảnh sát gần một ngày một đêm rồi.

Vấn đề này anh không thể trực tiếp nói ra, nếu không thì với sự nhạy bén của cô ấy sẽ phát hiện ra rằng luôn bị anh theo dõi...

- Ngoài việc bọn Xích Thần hơi nghiêng ngàng ra thì hình như cũng không có gì đáng chú ý.

Tản Nguyên rất nhanh liền trả lời câu hỏi của Hoắc Vĩ Triệt.

- Còn về phía cảnh sát thì sao?

- Họ hiện tại hình như rất là bận rộn với đồng rất rối kia! Mà tối hôm qua hình như ở bệnh viện cảnh sát cũng xảy ra chuyện... Nhưng vì cảnh sát cố tình không muốn để lộ chuyện ra ngoài, cho nên chúng ta cũng không có mấy thông tin. Kì lạ một chỗ là giống như còn có một thế lực nào đó âm thầm giúp đỡ cảnh sát che giấu vậy?!

Tần Nguyên không nhanh không chậm nói ra hiểu biết và suy đoán của mình. Hoắc Vĩ nghe xong thì cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt thâm trầm thêm không ít...

Xem ra phải xử lý công việc nhanh hơn để về nước thôi!

...

Với vết thương của Trịnh Diệp thì phải nghỉ ngơi ít nhất cũng phải ba ngày mới đủ... Nhưng khi không có người nhà quản lý, thêm cái bản tính tham công tiếc việc của mình, Trịnh Diệp chỉ nằm lại bệnh viện hết đêm hôm đó. Sáng hôm sau thì trực tiếp yêu cầu bác sĩ làm giấy xuất viện cho mình..

Bạn đang đọc truyện *Boss Bá Đạo: Em Mặc Cánh Phục Rất Đẹp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.